DANIELA FAUR

FORȚE ALE NATURII

FURIA ELEMENTELOR

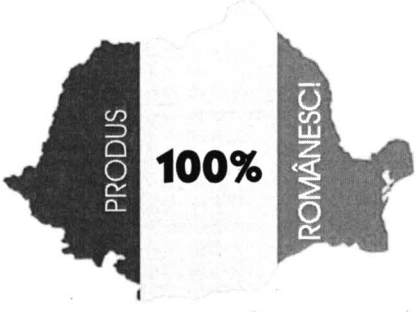
SF

125

PAVCON / FICTION

Forțe ale Naturii 3

FURIA ELEMENTELOR

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # HORROR # **FICTION** # HEROIC-FANTASY # FANTASY

Colecția Science-Fiction

125

Daniela Faur
Forțe ale Naturii 3
FURIA ELEMENTELOR

© 2020, Editura PAVCON
© 2020, Daniela Faur

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FAUR, DANIELA
Forțe ale Naturii : Furia Elementelor / Daniela Faur.
– Bucureşti: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-48-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-48-3

DANIELA FAUR

Forțe ale Naturii

CARTEA A TREIA

FURIA ELEMENTELOR

Editura **PAVCON**
București, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Uciga-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 Creație de tranzitare 1 Bacteria nemuririi
#31 Creație de tranzitare 2 Cârligul spațial
#32 Creație de tranzitare 3 Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81 Istoria Literaturii SF 1
#82 Istoria Literaturii SF 2
#83 Istoria Literaturii SF 3
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2

Mulțumiri

Dragă cititorule, deși în orice scriitură se încearcă, pe cât posibil, eliminarea repetițiilor, ei bine, sunt momente în care eu am mare nevoie de ele. Acesta este unul dintre ele. Îți dedic tot ȚIE acest volum, cu aceleași mulțumiri izvorâte din adâncul sufletului meu. ***Forțe ale Naturii*** nu este doar un roman. A devenit povestea care ne-a legat, care mi-a dat șansa să-ți ating inima și să-ți rămân acolo.

Când am pus ultimul punct, am simțit că rămân fără aer și pământul îmi fuge, efectiv, de sub picioare. Și cum aș fi putut simți altfel? Universul Nativilor mi s-a arătat acum șapte ani, timp în care am construit personaj cu personaj, scenă cu scenă. Am iubit, am urât, am plâns și am râs odată cu Ema, Eric, Mona și David. A fost o aventură pe cinste! Și știi ce e de necrezut? Că am împărțit totul cu **TINE**. Așa știu că, de fapt, povestea nu s-a încheiat cu acel „Sfârșit" de la finalul cărții. Ea va dăinui în mine și-n tine, căci noi, împreună, avem puterea de a face povestea NEMURITOARE. Așa că, da, mă repet: MULȚUMESC că m-ai primit în biblioteca și în viața ta!

Vreau să le mulțumesc și pe această cale fetelor care m-au susținut în toți acești ani, chiar dacă nu auziseră de mine. Mă bucur că mi-ați oferit șansa de a aduce în fața iubitorilor de cărți volumele mele. Eva, Anca, Vero, Laura, Mădălina, Ely, Oana – aveți tot respectul meu. Nu e ușor să surprinzi în câteva paragrafe esența unei cărți, fără a strica farmecul lecturii! Și voi o faceți cu măiestrie. Felicitările mele!

Am fost mică, și încă sunt, dar cu fiecare cititor în parte cresc puțin câte puțin. Tu, dragă cititorule, că ne cunoaștem sau nu,

îmi dai putere și încredere. Mă faci să continui pe acest drum frumos al fanteziei și imaginației și să-mi spun că **pot** face asta.

Și ce-aș fi eu fără familie? Fără iubirea care-mi umple viața? Aș fi doar o pasageră-n lumea asta. Așa, sunt puternică și împlinită. Mamă, tată, Florin, Cristi și dragi prietene de-o viață – voi sunteți stâlpii mei de rezistență. Dalia, lumina existenței mele, nu există bucurie mai mare ca aceea de a putea să îți las o moștenire spirituală! Iubirea ca-n cărți există cu adevărat!

Trebuie să îl amintesc în aceste rânduri pe Constantin Pavel, editorul care m-a lăsat să mă dezvolt, amintindu-mi însă mereu să-mi depășesc limitele. Poate că nu am devenit autorul pe care el și l-a imaginat, dar am crescut sub aripa lui și îndrumarea sa constantă m-a ambiționat. MULȚUMESC!

Povestea s-a încheiat, dragii mei, dar visul continuă! Voi fi onorată dacă-mi veți rămâne alături în continuare! Promit să scriu din suflet și pentru suflet!

Cu drag și devotament,
A voastră, aceeași Forță a Naturii,
Daniela

I

Ema închise ochii și-i strânse cu putere, preț de-o secundă, până când simți că o ustură. Vru să se convingă de absurdul imaginilor care-o năuciseră și să alunge neputința sa și a Nativilor în fața iadului care, așa cum promisese, venise după ei. O mare de flăcări se întindea la orizont, oriunde își arunca privirea. Recunoscu locul în care se afla. Glasul pământului matern îi fusese mereu inconfundabil, dar nicicând nu i se păruse mai străin ca acum.

Pământul de sub picioare părea istovit ca după o secetă cruntă. Aerul era greoi și înecăcios, aproape irespirabil. Tuși scurt și se dezmetici, suflând apoi înspre fumul care-i încărcase plămânii. Se trezi gâfâind și ar fi vrut să-și amintească de când se afla pe câmpul acesta apocaliptic și cât timp folosise forța Aerului, de-o părăsise acum. Scrută întinderea, dar fumul gros, din ce în ce mai opac, îi îngreună vizibilitatea.

— Eric! Mona! se pomeni strigându-și soțul și fiica.

Cum nu primi niciun răspuns, înaintă, călcând apăsat, dar cu teamă. O durere ascuțită o săgetă din vârful degetelor până-n creștetul capului. Păși pe-o zonă fierbinte și se trase cu iuțeală înapoi. Piciorul ei întâlni un obstacol care-o dezechilibră și se prăbuși. Țipă când realiză că păși pe un corp imobil. Un cadavru. Un Nativ mort îi cauzase și-i atenuase căderea. Din șezut, așa cum reușise să-și repoziționeze trupul, se dădu pe spate cu mișcări ușoare, ca un păianjen. Îi fu frică să-și întoarcă privirea și se lovi din nou. Palpă cu mâna dreaptă și simți un trup moale și un lichid cald și vâscos. Își retrase cu repeziciune brațul și văzu sângele stacojiu prelingându-i-se printre degete. Duse mâna curată la gură, domolindu-și tremurul bărbiei. Se ridică cu fermitate, hotărâtă să nu se mai lase pradă emoțiilor.

Știuse că se va ajunge aici, Sara o spusese atât de clar. Le declarase război, unul pentru supremație, pe care niciunul dintre ei nu-l doriseră. Și venise ziua în care frumosul câmp de margarete de la intrarea în Harmonie se transformase într-un teatru de război. Ema nu reușise să-și dea seama cum de se trezise în mijlocul evenimentelor. Un lucru îi era însă clar: împrejurimile duhneau a moarte.

Știa că viața ei din ultimele luni fusese ca o cursă nebună într-un roller-coaster. Și acum pricepu că totul avea să se încheie aici. Pe această câmpie însângerată, unde Nativi curajoși își dăduseră viața, forțați de împrejurări, pentru o cauză care nu le aparținea. Simți asta până-n măduva oaselor.

Își duse mâinile în fața corpului și, cu mișcări ample de forfecare, reuși să controleze Aerul și să-l transforme în forța de care avea nevoie în aceste clipe. Rafale de vânt spulberară pâcla fumurie și asfixiantă, dar întețiră totodată și flăcările, care se înălțară falnice, ținând piept energiei pe care doar ce-o crease.

Simți zeci de siluete dându-i târcoale și-atunci se-nfioră. Le văzu imediat clar, înălțând amenințător arme ciudate. Săbiile lor aveau trei lame, inegale ca lungime, ale căror tăișuri luceau cumplit chiar și-n negura sângeroasă ce stăpânea ținutul Nativilor.

Ema urlă aprig și se-aventură în luptă fără să se gândească de două ori. Deveni o războinică pregătită să-și apere crezurile. Himerele-i părură, de-aproape, namile de smoală, greoaie, cu orificii întunecate în loc de gură, nas și ochi. Femeia-și făcu avânt pentru a lovi din plin bizara creatură care o atacase, dar trecu cu totul prin ea și căzu în gol, lovindu-se din nou de pământ. Erau aievea, oricât și-ar fi dorit să fie doar plăsmuirea unui coșmar, iar răcnetele lor răsunau cumplit, a victorie și jale, deopotrivă.

Închise ochii din nou, și-apoi privi în jur, pregătindu-se pentru cel mai cumplit scenariu posibil. Realiză însă că, între timp,

peisajul se schimbase. Nativii ei erau în picioare, ținând piept monstruozităților, lovindu-le cu putere și pricepere. Totul era însă în van. Unul câte unul, oamenii ei cădeau lați, plini de sânge și lichid negricios.

Ema se ambiționă să încerce să lovească din nou, dar atunci îl văzu și rămase pe loc. Eric înainta cu două săbii în mâini și sfârteca formele pe care întunericul le materializase în slujba sa. Îi păru istovit, dar citi în gesturile lui o înverșunare și furie nestăvilite. Lovea cu putere și precizie, dar când o creatură trecea prin lamele sale, cea lovită mai înainte se întrema din propriile resturi.

— Ai grijă! strigă Ema, avertizându-și soțul. În spatele tău! Dar bărbatul nu o auzi și se prăvăli peste mormanul de nămol și mâzgă neagră creat din monstrul pe care doar ce-l despicase. Fusese lovit de cel care se reîntrupase. Ema își duse mâinile la gură, șocată de imaginile care se derulau ca într-un cerc vicios. Văzu clar că Nativii se luptau cu morile de vânt.

— Tată! auzi femeia vocea Monei.

O căută din priviri și-o zări la câțiva zeci de metri, printre leșuri și flăcări sprintene.

— Stai acolo! urlă Eric. David, ia-o de-aici! E un ordin! porunci băiatului.

Ema, care privise hipnotizată întreaga scenă, se ridică și se duse glonț spre jumătatea sa. Ajunse atât de aproape de ea, încât îi auzi respirația accelerată și-i văzu broboanele de sudoare scurgându-i-se din păr pe fața murdară toată.

— Eric, îi rosti numele din nou, mai mult șoptit, realizând că el nici n-o vede, nici n-o aude.

Întinse mâna să-i mângâie obrazul, dar un braț diform trecu prin ea, prinzându-l pe Eric de piept. Bărbatul îl strânse cu putere, icnind de efort, chinuindu-se din răsputeri să-i mențină poziția, în loc să-l respingă. Cu o străduință cumplită, Apa îi veni în ajutor, transformându-i mâinile în arme de-un albastru glacial. Brațul imobil al arătării îngheță pe loc și Eric prefăcu în cioburi trupul care împietrise cu totul.

O urmă de speranță înflori în zâmbetul fugar al Emei, dar sentimentul dispăru într-o clipită. Era doar o prezență imaterială, damnată să privească inevitabilul fără a putea schimba ceva. Victoria nu le aparținea. Îl văzu pe Eric pregătit din nou de luptă.

Și-apoi se văzu pe ea, o altă ea, la fel de vătămată ca toți Nativii, care cu greu se mai țineau pe picioare. Părul lung și roșu îi era acum năclăit și încâlcit, iar bretonul ud leoarcă i se lipise de frunte. Urme negre de funingine îi pictau obrajii, odinioară îmbujorați. Mona și David, răniți și zdrențuiți, zăceau la câțiva pași de ei, epuizați și demoralizați. De cealaltă parte a baricadei, o armată de creaturi și Nativi ai Focului se-avânta nemiloasă la atac.

Neputincioasă, spectatoarea Ema plânse cum crezuse că n-o va mai face vreodată. Jelea anticipat oamenii pe care știa că-i va pierde. Că-i va vedea murind sub propriii ochi, semenii pe care nu reușise să-i apere, sufletele pe care nu izbutise să le salveze. Apă, Foc, Pământ și Aer – toate angajate într-o luptă nedreaptă, absurdă. Ciocnirea lor răspândi miros de fum, metal încins, sânge și oase arse.

— Doar nu credeai că-i poți salva pe toți?! îi râse-n față Robert, apărut din senin. Chipul lui exprima satisfacția răzbunării. Nu-ți poți salva propria fiică, darămite pe Nativii tăi!

— Ema, Ema...! Tu ți-ai condus oamenii la moarte! Dacă ai fi predat-o de bunăvoie pe Mona, astăzi n-am mai fi fost aici! Ai fi numărat doar oameni supuși mie și Focului. Acum vei număra cadavre! auzi clar și răspicat vocea Sarei.

Bătrâna își asmuți soldații obedienți asupra Nativilor doar pocnind din degete.

Ema își puse mâinile la urechi, respingând acuzațiile. Prin marea de oameni și flăcări, văzu, ca o proiecție, doar chipul Monei. Se materializă atât de-aproape încât ar fi putut jura că-l are în fața ochilor, la doar o întindere de mână distanță. Îi mulțumi lui Dumnezeu că, de-o fi să piară, o va face cu amintirea

copilei ei în minte. Imaginea Maiei apăru ca din neant, alături de cea a Monei. Ema înmărmuri de bucurie și șoc, deopotrivă. Apoi, sub privirea ei împietrită, chipurile fetelor se suprapuseră. Prima secundă de panică fu înlocuită de un sentiment de recunoștință. Vedea din nou ochii expresivi ai Maiei, încadrați de genele dese ale Monei. Dădu să mângâie fața ciudată și totuși senină, dar vocea puternică a lui Iris prefăcu înfățișarea angelică în praf:

— Protejeaz-o! Ea este Salvatoarea noastră!

Ema deschise ochii și-i pironi în tavan secunde bune. Își simți obrajii uzi, semn că plânsese în vis. Din nou. Se șterse stângaci cu podul palmelor, ca un copil care, în loc să se curețe, se murdărește mai rău, întinzându-și lacrimile pe toată fața. Se uită apoi în jur, încercând să-și dea seama unde se află. Camera era cufundată într-o beznă totală, fără fir de lumină care să-i călăuzească privirea. Rămase nemișcată preț de câteva minute, până ce ochii i se obișnuiră cu întunericul. Pipăi cu mâna dreaptă și simți marginea patului. Mâna stângă se ciocni imediat de o alta, caldă, strânsă în pumn. Nu-l vedea, dar îl simți și-l recunoscu numaidecât. Eric dormea cu fața spre ea, respirațiile lui scurte liniștind-o. Se-ntoarse spre el și-l luă de mână. El o cuprinse din instinct. Un zâmbet înflori pe chipul femeii. Știu acum că, atâta timp cât se va trezi alături de el, totul va fi bine. Nici măcar înfruntarea dușmanilor nu mai suna chiar atât de rău. Victoria nu-i mai păru imposibilă. Nu cu ei doi – un întreg.

Visul! Nu, era mai mult de-atât, o simți până-n adâncul sufletului și-o trecură aceiași fiori stranii. Imaginile care-i invadaseră somnul, transpunând-o într-un film apocaliptic, o îmbărbătaseră. Văzuse cel mai crunt scenariu posibil. Fusese martora unui masacru, o scenă pe care n-avea s-o uite curând și pe care, cu siguranță, avea să o retrăiască de fiecare dată când închidea ochii. Și totuși, chiar dacă probabilitatea ca visul să se transforme în realitate era uriașă, un dram de speranță prinse

viață în inima ei: posibilitatea de a schimba finalul confruntării ce avea să vină.

Știuse dintotdeauna că simpla lor prezență în lumea oamenilor venise cu un preț: sacrificiul. Ema crezuse mereu că vor fi nevoiți să se-avânte în bătălii pentru salvarea omenirii. Să salveze oamenii de oameni sau de natura însăși, deși acest ultim lucru contrazicea regulile după care își ghidau ei existența. Dușmanul se dovedise a fi unul neașteptat, din sânul semenilor crescuți în armonie. Chiar dacă Nativii Focului fuseseră și în trecut agresivi, acum doreau să verse sânge, până la ultima picătură. Vizualiză din nou, fără a-și dori, carnagiul de pe câmpul de luptă, și-și promise sieși că povestea lor va avea un deznodământ fericit.

Se ridică în șezut, de parcă s-ar fi pregătit să țină deja piept pericolului ce le bătea la ușă. Simți o mână pe spate și auzi o voce care trăda îngrijorare:

— Hei, ești bine?

— Sunt bine, răspunse ezitant. Atât cât poate fi oricare dintre noi în momentul de față. Mona! strigă, îngrozită că dormise în loc să-și vegheze fiica rănită.

Vru să coboare din pat, dar mâna bărbatului o cuprinse și-o trase înapoi.

— De cât timp crezi că dormi? se miră Eric de reacția ei. Doar ce-ai venit de la ea. Nu știu dacă a trecut o jumătate de oră. E bine. Doarme. Las-o să se odihnească. A trecut prin multe. Culcă-te la loc! Mai sunt doar vreo două ore până la răsăritul soarelui, îi spuse cu o căldură care, pe moment, o înduioșă.

Dar sentimentul nu ținu mult. Femeia-l ignoră, se smulse din strânsoarea lui și călcă pe parchetul surprinzător de rece pentru o noapte de iunie. Eric fu mai rapid decât ea, debusolată de simțurile tactile, și-o trânti în patul din care dorise să fugă. Ema se retrase către perete, iar bărbatul o urmă. Îi luă mâinile într-ale sale, protector, încercând în același timp să o țină lângă el. Chiar și pe întuneric, îi observă chipul răvășit și

părul, pe alocuri ud de transpirație, lipit de gât. Își trecu o mână prin el, aranjându-l și potrivindu-i-l pe-un umăr. Apoi îi spuse blând:

— Încearcă să dormi, te rog. Fă-o pentru Mona. Dimineață va avea nevoie de tine și trebuie să fii într-o stare bună. Nu... așa: agitată și disperată. Mă duc eu să stau cu ea. Tu... dormi, repetă insistent, spre iritarea femeii.

— Să dorm? i-o trânti ea sec, rânjind printre buzele întredeschise. Cum aș mai putea să dorm? Nu, până nu-mi știu fiica în siguranță.

— Un alt coșmar? fu Eric curios, bănuind motivul trezirii ei bruște.

— Coșmar? Nu, nu doar atât, mărturisi afectată. Aș da orice pentru un simplu coșmar acum. Mai degrabă... premoniție. Nu pot explica, dar știu și simt că a fost mai mult decât un vis urât. Și crede-mă când îți spun: e o viziune a ororilor. Va trebui să dăm tot ce e mai bun din noi, din noi toți la un loc, ca să nu se adeverească! zise cu îndârjire.

Și-apoi, ca și cum și-ar fi luat o piatră de pe suflet, i se cuibări în brațe și închise ochii.

Eric simți cum nesiguranța se risipește din gândurile soției lui, cedând locul hotărârii, atributul indispensabil în transformarea ei în Forța de odinioară.

Și totuși, chiar dacă fusese doar vina adierilor răcoroase care se strecuraseră în cameră prin fereastra întredeschisă, Eric își simți pielea zburlindu-se. Dar nu, cuvântul rostit de Ema cu spaimă evidentă îl cutremurase: *premoniție.*

II

Olivia stătea într-un colț al camerei și-l privea încontinuu. Chiar și scurtele momente în care trebuia să clipească i se păreau nedrepte, răpindu-i frânturi din realitatea la care nici nu

visase. Se ghemuise într-un colț, reproșându-și că nu merită nici măcar rolul de păzitor. Dar erau doar ei doi, într-o încăpere minusculă, și-i auzea fiecare respirație, și-i vedea fiecare spasm al mușchilor. După ore bune în care se ambiționase ca nu cumva să ațipească, fix când primele raze ale soarelui se aliniaseră perfect cu fereastra crăpată, îndrăzni să se apropie.

Lumina palidă scălda chipul încruntat al băiatului. David zăcea pe-o saltea îngustă de paie, acoperită cu o bucată lungă de pânză ce fusese cândva albă. Fața-i era murdară, iar părul ciufulit îi cădea în șuvițe peste ochi. Mâinile îi erau legate la spate, iar picioarele – strânse cu o funie groasă, într-un nod dublu – îi atârnau pe podea. Poziția, vizibil incomodă, îl făcea să se clatine cu totul când schița scurte mișcări neintenționate. Dintr-un singur imbold căzu direct pe burtă, fața afundându-i-se în saltea, în timp ce trupul, de la bazin în jos, se lungi pe pământul bătătorit. Olivia se repezi și-ncercă să-l așeze pe-o parte, cât putu de bine, urcându-i și picioarele la același nivel cu restul corpului. În tot acest timp, David rămăsese nemișcat și inconștient, așa cum ea știuse că va fi.

Ajunseseră aici fără voia ei şi ar fi fugit în secunda a doua. Îi târâseră fiul după ei, asemeni unui prizonier de război. La urma urmei, asta și reprezenta: un avantaj strategic în lupta care urma să vină. Dar ea și Robert văzuseră că e mai mult de-atât și-și jurase că va păstra acest secret cât de mult va putea.

Chiar dacă încercase să-l culce cât mai confortabil, chipul băiatului nu se destinse, exprimând chinul pe care-l simțea la nivel emoțional. Olivia se aplecă și-i aranjă părul – singurul gest de afecțiune pe care-l îndrăznise până acum –, dar își retrase automat mâna, de teamă că instinctul matern care-i devenise străin i-ar putea întuneca judecata.

Rememoră evenimentele halucinante petrecute cu o seară în urmă și se mâhni că fusese lașă și alesese calea cea mai ușoară. Propriul băiat devenise pionul principal în răzbunarea pe care Robert o orchestrase împotriva Nativilor. Își aminti perfect

conversația pe care-o purtaseră înainte de a se pomeni în acest loc.

Cu o seară înainte

— Vom merge în Harmonie și-i vom zdrobi. Unul câte unul, vor cădea la picioarele noastre. Se vor înclina Focului și vor blestema ziua în care au ales să ne subestimeze, zise Robert, scrâșnind din dinți.

— Ce-i cu extremismul ăsta? își arătă Olivia îngrijorarea. Ăsta nu ești tu, astea nu sunt vorbele tale!

— Nu? Dar ale cui? se ținu bărbatul tare pe poziție.

— Ale smintitei de Sara! rosti femeia cu obstinație.

— Smintită sau nu, e singura care a fost sinceră cu noi, care luptă pentru măreția neamului nostru. Ea ne va conduce, fie că-ți place, fie că nu.

— Ce să conducă? Robert... o iei pe ulei, revino-ți! îl îndemnă. Nu dau doi bani pe neamul păcii. Am intrat în lupta asta fără voia noastră, am vrut doar să-i facem pe plac mamei. Îți amintești? Gata! Am purtat o bătălie, nu vreau să mă angajez și-n război. Nu, mulțumesc! Prefer să nu mai am de-a face cu fanatici care luptă pentru o cauză pe care-o numesc nobilă. Pe dracu'! Tu ce crezi că faci, Robert? Iei totul personal. Nu-mi vinde mie gogoși despre măreția neamului. Te doare fix în cot de Nativii Focului. Și pe mine la fel! Vreau doar să plec de-aici cât mai departe. Ăsta era planul, nu?

— Planul? Nu mai există niciun plan. Nu fără Gabi! răcni Robert din toate puterile. Ei au totul acum: sunt bine-mersi, soț și soție, își au și fiica alături. Fiica aceea criminală! Și tu-mi zici să-mi văd de drum! râse forțat, în batjocură. Îți dai seama ce-mi ceri? Îmi spui să-i las să-și trăiască finalul fericit? Nici pomeneală! Nu cât eu voi trăi!

— Asta era! Ema! Ema și familia ei blestemată! strigă Olivia, făcându-i concurență. Răzbunare: ăsta-i nou tău plan? îl iscodi, deși știa răspunsul. Și vrei să-mi folosești propriul fiu de parc-ar

fi o armă, icni femeia îndurerată când Robert îl înșfăcă pe David ca pe-un sac, după ce tot el îl pusese la pământ.

— Scutește-mă de textele tale! Brusc ți s-a trezit instinctul matern, își luă sora peste picior. Ce credeai? Te-aștepți să-l urc în mașină, să ne tirăm toți trei departe de-aici și să începem un alt capitol al vieții, împreună?

Robert se opri preț de-o secundă și râse zgomotos, fals și îngâmfat, sporind anxietatea surorii sale.

— Frumușelul ăsta vine cu noi! Da, cu noi, ai auzit bine! O voi suna pe Sara și ne vom oferi voluntari în lupta ei de cucerire a locului care ar fi trebuit să ne fie și nouă casă. E ca și cum am aduce un omagiu mamei noastre, care a fost extrem de generoasă când a împărtășit cu noi minunatul plan al hoaștei nebune. Până la capăt, zic!

Olivia îl privi consternată și nu-și recunoscu propriul frate, pentru prima dată în viața ei. Durerea îi luase mințile! Dar cum să îi poți cere unui părinte care tocmai și-a pierdut copilul să gândească limpede? Știa că i-ar cere imposibilul, dar își dădea seama și că fiul ei tocmai fusese luat drept monedă de schimb într-un joc murdar. Joc pe care ei îl începuseră în urmă cu cinci ani. Chiar și-așa, conștientizând cauzele implicării sale, tot nu era pregătită să pună la bătaie viața fiului său. O mai făcuse o dată.

— Știu că nu-ți pot cere să renunți la răzbunare, dar îndrăznesc să te rog, ca de la soră la frate, să-i dai drumul lui David. Te rog, își încercă Olivia șansele.

— De ce? o întărâtă Robert. Ai să-mi spui acum că e... nevinovat? Ha! își răspunse singur. Ai văzut ce poate face! își aminti de momentul când îl arsese Focul băiatului. Ce-a fost aia? Crezi că e o idee bună să-l lăsăm liber, să umble pe stradă în căutarea minunatei familii care pare că l-a adoptat și pe el? Nu! Va veni cu noi în Harmonie sau unde crede Sara de cuviință, și va lupta cot la cot cu noi. Asta dacă nu cumva vrei să-i curm suferința acum, propuse, fără a-și lua ochii de la sora lui.

— Să nu-ndrăznești! rosti femeia categoric, smulgând mâna bărbatului, care se-nfipsese în pieptul fiului inconștient.

— Bun, atunci, am stabilit! Facă-se voia mea!

Și fix așa se întâmplă. Robert dădu un telefon și ea citi atunci pe chipul lui că ceva nu e în regulă. Bărbatul privi ecranul mobilului şi apelă din nou. Mormăi în barbă cuvinte neînțelese, urmate de înjurături înflăcărate. Şi-apoi se petrecu ceva ciudat: o lumină orbitoare apăru din neant şi, în secunda următoare, se treziră într-un alt colț de lume.

Olivia îl recunoscu imediat şi se-nfioră. Rămase la pământ, ghemuită, şi-l trase pe David lângă ea, încercând să-l protejeze de bărbații masivi care treceau pe lângă ei călcând apăsat, ca şi cum nici nu i-ar fi văzut. Zeci de căsuțe îngrămădite erau slab luminate de torțele de foc care străjuiau uşile decojite. Ajunseseră în satul în care copilăriseră şi pe care-l urâse cu toată ființa ei. Nu ştia dacă avea un nume oficial, cu toții îi spuneau Celula, mândrindu-se cum c-ar fi cel mai impresionant fort al Nativilor Focului, locul lor special, casă şi tabără militară deopotrivă.

Ea îl vedea însă şi acum cu aceiaşi ochi de copilă: un sătuc înghesuit şi anost, în care oamenii, în plină eră tehnologică, îşi duceau existența ca în epoca medievală.

Robert se ridică falnic, îmbrățişând parcă energia locului şi, spre surprinderea ei, începu să dea directive. Şuieră printre dinți şi se făcu auzit. Porunci unor bărbați să se ocupe de „pachetul prețios" care se dovedi a fi David. Namilele de oameni nu puseră nicio întrebare şi făcură întocmai. Îl înşfăcară pe băiat din brațele Oliviei şi-l târâră după ei. Femeia îi urmă agitată, strigându-le să-l lase în pace. Se opri, apoi, şi se-ntoarse spre Robert, tunând şi fulgerând:

— Ce dracu' crezi că faci? Ce căutăm aici? Robert, revino-ți! îi ordonă, bătând nervoasă din picior.

Dar bărbatul nu o luă în seamă şi-şi văzu de drum, urmându-şi frații de Element. Olivia se pregăti să-şi folosească Focul, dar îşi dădu seama de stupiditatea gândurilor sale. Îşi ajunse

fratele din urmă și se ciocni de cei doi executanți, la intrarea într-una dintre căsuțe. Ei tocmai ieșiseră și-i dădură de-nțeles că-și terminaseră treaba.

David stătea lungit pe salteaua improvizată, cu mâinile și picioarele legate. Recunoscu imediat materialul dur și ignifug pe care Nativii Focului îl foloseau atunci când un frate le dădea de furcă.

— Chiar e necesar? îșI chestionă Olivia fratele, deși știu că pusese o întrebare absurdă.

Robert se mulțumi să-și dea ochii peste cap.

Peste ei intră o bătrânică slabă și cocoșată și, fără a le adresa vreun cuvânt, se opri la căpătâiul băiatului. Își puse degetele noduroase pe fruntea lui și, în timp ce masa, bolborosea cuvinte aparent fără noimă. Olivia o recunoscu, însă, pe tămăduitoarea satului. Era aceeași femeie-vraci de pe vremea când erau ei copii, poate un pic mai gârbovită. Mintea i-o luă razna, străduindu-se să ghicească ce leac spiritual îi administrează femeia.

Robert se așeză în fața Oliviei, bănuind că va încerca să oprească incantația bătrânei.

— E doar o incantație pentru somn. Așa m-a asigurat. El rămâne aici până se va trezi și vom vedea cum se va comporta. Tu poți veni cu mine sau poți rămâne cu el. Fără alte șiretlicuri, te rog. E spre binele tău. Și al lui, crede-mă. Nimeni nu se va atinge de el, nu i se va face niciun rău. Îți promit, dacă asta te liniștește.

— Rămân aici, hotărî Olivia, întorcându-i spatele fratelui ei.

Se așeză acolo, să-l păzească. Nu închise niciun ochi. Nicio secundă.

III

Dimineața de vară își întinse brațele însorite și trimise lumina și căldura lor peste orașele și satele adormite. Razele dia-

fane pătrunseră prietenoase în casele primitoare, împletindu-se armonios cu liniștea matinală. Geamurile și perdelele transparente ale dormitorului lăsară fasciculele radioase să atingă ca o mângâiere chipul palid al Emei. Femeia se încruntă, strânse pleoapele și se întoarse cu spatele la fereastră. Își trase pătura peste cap, cufundându-se în întunericul care-i permise din nou să adoarmă. Se ridică în șezut după doar câteva minute, buimacă, conștientizând că nu are timp de moțăit în voie.

Mona! fu primul ei gând, care-o și deșteptă într-o clipită. Sări din patul gol și-și îndreptă pașii spre camera fiicei sale. Chiar dacă nu mai pusese piciorul în această casă în ultimii cinci ani, ar fi știut să ajungă și cu ochii închiși în dormitorul fetei. Se împiedică de mici obiecte căzute sau abandonate pe parchet, nici timpul n-ar fi știut să spună de când zăceau acolo. Înjură cu voce joasă când călcă pe-o perie de păr, cotind pe coridorul mic și îngust ce ducea direct spre camera Monei. Ușa era deschisă, semn că Eric fusese precaut și se pregătise pentru a-i sări în ajutor la nevoie. Călcă încet, cu toate că mocheta pufoasă atenua orice zgomot. Patul mare și rotund, pe care micuța și-l dorise drept cadou la aniversarea celor zece ani, era poziționat la peretele opus, așa încât Ema și Eric o puteau admira mereu chiar din tocul ușii.

Patul din care m-au luat, își aminti femeia cu groază și regret. Își limpezi gândurile și se apropie de fată, păstrând mersul tiptil, din instinct. Somnul Monei îi păru liniștit, chipul îi era destins și-ar fi putut jura că zâmbește. *Dă-i Doamne, măcar ei, vise plăcute!* își zise femeia. Se așeză ușor pe pat și o acoperi cu cearșaful care i se-ncolăcise în jurul corpului. Răsuflă ușurată după ce examină trupul fetei și nu văzu nici urmă de rană sau sânge proaspăt.

Îi mângâie apoi părul și obrajii, cu mișcări ușoare ca niște adieri de vânt, ca nu cumva să o trezească. Își roti privirea, analizând camera din care fusese răpită cu cinci ani în urmă.

Nu mă voi gândi la asta, își reproșă imediat. *E camera fetei mele, pe care am decorat-o împreună, locul în care am văzut-o crescând, în care s-a refugiat ca într-un sanctuar de fiecare dată când a vrut să fie sigură. E lăcaș al iubirii, copilăriei și prieteniei.* Se întrebă cum de dormitorul ei rămăsese neschimbat, apoi își aminti că ea și Eric fuseseră călători în ultimii ani. Reamenajatul casei ar fi fost ultima lor grijă.

Privi peretele care dădea spre curte, făcut în mare parte din sticlă. Era întrerupt doar de-o ușă pe care, dacă n-o știai, nici n-ai fi observat-o. Mona ținuse neapărat să aibă cel mai mare geam, să vadă Natura chiar și-atunci când stă în casă, mai ales că fereastra ei dădea spre curte. Nu voise nici ca în refugierile ei să fie ruptă de Pământul pe care-l iubea. Nu dorise nici măcar perdele sau draperii, astfel că lumina-i pătrundea în cameră la ivirea zorilor, fără a-i întrerupe somnul.

Ema se îndreptă apoi spre peretele opus celui cu patul și ridică de pe birou o poză cu ei trei, înrămată. Zâmbeau toți cu gura până la urechi și-și aduse aminte momentul în care fusese făcută fotografia: aniversarea celor doisprezece ani ai Monei. *Ultima aniversare a fiicei mele, la care am participat,* își dădu ea seama, nostalgia umbrindu-i chipul. *Și, probabil, una din ultimele noastre poze împreună.*

— Psss, auzi glasul soțului trezind-o la realitate.

Se uită la el și o pufni râsul. Era plin de făină din cap până-n picioare, fața-i era transpirată, iar obrajii păreau a-i lua foc. Un șorț cu urme de arsură îi era prins la brâu, un prosop îi atârna pe umărul stâng și în mâna dreaptă ținea stângaci o tigaie micuță.

— Dejunul e gata, zise el cu voce joasă, c-un picior în cameră și altul în hol. Hai în bucătărie, să n-o trezim, îi spuse, chemând-o după el cu un semn scurt din tigaie.

Ema râse din nou și-l urmă ascultătoare. Era unul dintre motivele pentru care-l iubea: știa mereu să destindă atmosfera, asigurându-i zilnic o doză de umor delicios. Multă lume putea

s-o facă să zâmbească, dar numai el o putea face să râdă în hohote, cu lacrimi şi sughiţuri. Nu găsise până acum niciun comediant şi niciun film de comedie care să scoată la suprafață râsetele ei zgomotoase.

Eric păşi în fața ei desculț, voios, jucându-se cu tigaia în mişcări circulare. Judecând după făină şi ustensila de bucătărie, Ema bănui că se-avântase în periculosul sport de făcut clătite. Când bărbatul deschise uşa de la bucătărie, mirosul îi confirmă bănuiala. Se miră cum de nu-l simțise de cum se trezise.

— Lasă uşa deschisă, propuse Eric. Am închis-o doar când te-am auzit pe tine ieşind din cameră. A fost necesar, mă luptam pe-aici cu duşmanii de fum, hotărâți să mă atace. Le-am venit de hac, fii fără grijă, adăugă, fluturând tigaia ca pe-un *nunchak*.

Se-apropie şi-i dădu soției lui un sărut lipicios, pe care ea-l gustă din plin.

Ema își acordă apoi un moment şi analiză bucătăria – sanctuarul ei de altădată. Fusese locul cel mai drag sufletului ei, în care stătea cel puțin şase ore pe zi. Preparase, copsese şi decorase fel de fel de prăjituri, pe care le servise, proaspete, direct pe terasa lor specială.

Bucătăria era imensă, mai mare chiar și decât camera de zi. Doi pereți, în L, aveau ferestre mari, luminând de vis încăperea. Mobila se găsea fix sub ele, aşa că Ema se delecta chiar şi-atunci când mai spăla un vas, uitându-se afară. Cele două cuptoare şi cele două frigidere duble erau vedetele încăperii. Masa dreptunghiulară furase aproape tot spațiul rămas liber, dar ea îi servea şi ca spațiu de lucru şi ca loc de luat micul dejun, prânzul şi cina. La o primă vedere, cuvântul care-i veni femeii în minte fu *ponosit*. Deşi toate lucrurile erau la locul lor, totul era prăfuit şi... fără viață. Îl privi apoi pe Eric, care aștepta o reacție din partea ei.

— Ce-ți veni? întrebă Ema amuzată, prinzându-și părul lung într-o coadă, cu un elastic roz pe care-l luase de pe biroul Monei.

— Cum ce? Trebuie să şi mâncăm, nu? Îi întinse soției o farfurie plină cu clătite frumos rumenite. Hmm... am găsit pe-aici nişte făină – habar n-am dacă e expirată... cinci ani oare e prea mult pentru ea, săraca? Ridică din umeri, într-un gest de „ce mai contează?". Am „împrumutat" trei ouă de la vecina de peste drum: am pândit găina până s-a ridicat de pe cuibar şi-apoi, *hai!*, am sărit gardul şi le-am luat. Măcar astea-s proaspete, călduțe chiar. Poate compensează vechimea făinii. Şi apa am găsit-o la robinet, norocul meu. Am făcut cu apă, greşeala mea, recunosc. N-am găsit vreo vacă în apropiere, pentru lapte. Le-am amestecat pe toate şi... tadaaam! prezentă cu fast preparatul specific franțuzesc.

Ema adulmecă mirosul încă o dată şi simți iz de vanilie. Un zâmbet îi lumină chipul.

— Şi batonul de vanilie l-ai luat direct din copac, te-ai cățărat până-n vârf, te-ai luptat cu nişte maimuțe pentru el, ai ieşit câştigător şi... *voilá*, avem clătite vanilate, îl completă.

— Hei! E momentul meu de glorie, o avertiză el cu tigaia. Nu încerca să-mi furi laurii, spuse bărbatul, reținându-şi cu greu râsul.

— Ți-a dat madame Beatrice toate ingredientele, aşa-i? ridică Ema din sprâncene.

Eric făcu o față surprinsă, imitând şocul produs de neîncrederea soției lui. Scena de actorie îi fu întreruptă de o scurtă bătaie în geam. Privi afară şi-apoi îi zise soției:

— Pune-ți mâinile la urechi! Nuuu! strigă scurt, semn că se răzgândise. Mai bine întoarce-te cu spatele.

Când văzu că Ema nu se clinteşte şi-şi mai pune şi mâinile în sân, Eric nu avu încotro şi deschise larg fereastra.

— *Merci beaucoup, ma chère Beatrice,* rosti Eric într-o franceză perfectă, aplecându-se în afară. Reveni cu o farfurie plină de clătite aburinde.

— Nu creeed! se prăpădi Ema de râs. Ți le-a dat gata făcute? Şi ce gogoşi îmi vinzi tu mie... îl apostrofă cu degetul arătător.

— Clătite, *mon amour*, clătite, nu gogoşi, pufni şi bărbatul în râs, apoi muşcă cu poftă din preparatul delicios. Dacă mă iubeşte... normal că mi le-a dat! Şi nici n-a trebuit să i le cer. Sunt un bărbat bine, ce mai!

— Tot 65 de ani are Beatrice? A, nu, stai... are 70! Am uitat să pun la socoteală anii petrecuți în... exil.

Eric se duse la ea, o luă de mână şi o pofti pe un scaun. Se aşeză şi el în faţa ei şi o privi fără să clipească.

— Circarul satului! îi zâmbi femeia afectuos, ştergându-i făina de pe faţă cu prosopul pe care el îl ţinuse doar de decor. Trebuia tu să faci un întreg spectacol, nu? Ţara arde și baba se piaptănă!

— Mai râdeai tu cu poftă altfel? Ştii vorba mea: *nicio zi fără pastila de râs*, ziseră ambii în cor. Făina asta chiar e expirată, ai grijă, o preveni.

— Şi totuşi, cum ai reuşit să transpiri în halul ăsta? se minună femeia.

— Cafea la ibric, arătă Eric mulțumit spre reuşita lui culinară. Simplă? Cu lapte? Cu frişcă? Sincer, după atâția ani, nu mă aşteptam să mă debusolezi de tot în această privință.

— Ți-a dat Beatrice şi frişcă şi lapte? se amuză Ema pe seama soțului descurcăreț.

— Îți vine sau nu să crezi, veştile circulă repede. Ca... vântul. Lumea a aflat că ne-am întors şi s-a mobilizat. Ştii filmele americane în care o familie se mută într-un cartier nou şi apar vecinii la uşă, neinvitați, dar măcar aduc cu ei câte-un coş cu mâncare? Ema aprobă din cap. Ei, bine, noi suntem familia în cauză.

Eric deschise unul dintre frigidere şi femeia rămase mută de uimire când îl văzu plin cu oale şi caserole. Chiar nu glumise de data asta!

— Ce naiba? Nu-mi vine să cred! se minună ea, făcând ochii mari, apropiindu-se ca să analizeze conținutul. Cred că am uitat ce grozavi sunt oamenii ăştia, Nativii: fraţii noştri spiri-

tuali. E ceva să știi că ești iubit. Mi-a fost dor de sentimentul ăsta, zise melancolică.

— Eu ți-am spus primul că te iubesc, o scoase Eric din visare.

Se-apropie de ea şi o sărută apăsat, vârându-şi mâinile pe sub tricoul ei larg.

Piuitul frigiderului le întrerupse momentul, anunțându-i că uşa e deschisă de prea mult timp. Ema vru s-o închidă, dar Eric o opri, sugerând că are ceva important să-i spună:

— Avem şi frişcă de casă, vezi? rânji el, arătând spre un borcan transparent de pe raft. Nici nu se compară cu cea la tub. Uitasem ce gust au produsele naturale!

Ema trânti uşa şi-şi ureche soțul în glumă, şoptindu-i la ureche: *Eşti de toată groaza!*

— Iubito, oricât de sexy te-aş considera în tricoul ăsta vechi al meu, hai să vedem dacă vreo haină de-a ta de acum cinci ani îți mai este bună. Dacă nu, cerem vecinilor noştri inimoşi! Imediat vin cu brațul de haine!

Femeia uitase complet de acest aspect şi-şi trase ruşinată tricoul, încercând să se acopere cu el cât mai bine.

— Asta ai înțeles tu din tot ce-am zis? Ca să probezi hainele tale, trebuie să dai jos tricoul meu, nu să-l tragi până la călcâie, ridică insistent bărbatul din sprâncene.

Ema îi puse palma stângă peste gură.

— Nu te țineam minte aşa de vorbăreț. Sigur n-ai mâncat ceva expirat?

Eric dădu din cap în semn de *nu* şi-şi încruntă fruntea, protestând.

— De-ajuns cu pastilele de râs. Îmi vei da o supradoză şi e abia dimineață. Eşti ok? Ai tendința de-a lua totul în glumă atunci când te macină ceva, îşi aminti femeia. Ce s-a întâmplat?

Eric scutură iarăşi din cap de câteva de ori, sperând să o convingă.

— Nu-ți dau drumul până nu vei fi sincer cu mine, îl avertiză ea.

Când se opri din dezaprobat, Ema îşi retrase mâna, aşa cum promisese.

— Multe mai ştii tu, recunoscu. Mă gândeam la fraţii noştri de Element. Oare vor fi la fel de săritori când va veni vremea să ne fie alături în luptă sau ne vor abandona ca acum cinci ani?

— Eric... îşi regretă Ema vorbele, când văzu cum chipul soţului se întunecă şi privirea i se umbreşte.

— Nu! Tu nu ştii cum a fost când te-am pierdut! M-am luptat cu morile de vânt. Au preferat să creadă că pur şi simplu ai plecat de bunăvoie. S-au complăcut în ignoranţa lor. S-au făcut că nu văd şi nu aud nimic. Asta au făcut *Fraţii* noştri. Şi-acum tu vezi iubire în câteva caserole de mâncare!

Eric îşi lăsă capul în pământ şi-şi încleştă pumnii, că Ema ar fi vrut acum să-l fi lăsat să facă haz de necaz în continuare.

— Vor lupta! îl îmbărbătă femeia. Nu poţi să-i condamni pentru ce s-a întâmplat atunci. Nu aveau nicio dovadă, n-ar fi ştiut cum să te ajute şi-atunci au preferat să nu se implice. Acum... e altceva. Întreaga comunitate este în pericol. Trebuie să ne asculte. Acum eu sunt dovada că răul a existat cu adevărat. Nativii Focului îşi vor mobiliza o armată. Noi suntem prieteni, în primul rând. Ne leagă mai mult decât proximitatea. Natura ne-a făcut Fraţi şi ne-a înzestrat cu aceste puteri pentru a ne apăra crezurile. Nu suntem soldaţi, nu, dar suntem arme ale Naturii. Noi ne vom asigura supravieţuirea şi dăinuirea. Suntem mai mult decât simpli oameni, chiar dacă doar asta etalăm între noi: omenia. Acum este timpul să devenim Forţele date de Natură pe acest Pământ! Îi vom face să-şi deschidă ochii. Împreună!

Pieptul Emei zvâcni, ochii îi luciră de bucurie şi-şi simţi tot corpul surescitat de sângele care-l alimentă cu adrenalină. Cu ochii înlăcrimaţi, Eric o sărută pe frunte şi dori neapărat să-i arate că reuşise să-i aducă speranţa:

— Eu voi începe cu madame Beatrice!

IV

Capul îi vâjâia îngrozitor și mintea i se umplu de zeci de sunete ascuțite. Prin fața ochilor i se derulau imagini fără sens, cu o rapiditate uimitoare. Reușiră doar să-l amețească și mai tare. Încercă să-și deschidă ochii, dar nu izbuti. Își simți pleoapele grele. Orice parte a corpului ar fi vrut să miște, se lăsa grea ca un soldățel de plumb. David fu cuprins de panică în momentul în care își dădu seama că este legat. Era, într-adevăr, o păpușă care nu-și putea gestiona singură mișcările. *Ce mi se întâmplă?* se-ntrebă. Pulsul i se acceleră și începu să se zbată, poate-poate avea să reușească să se elibereze.

— Hei, auzi o voce aproape de el și simți o mână atingându-l. Mă auzi, mă vezi?

Băiatului îi luă doar câteva secunde ca s-o recunoască. I se păru ciudată intonația femeii. Dacă n-ar fi știut în ce relație sunt, ar fi putut crede că cea care-i vorbește este cu adevărat îngrijorată de soarta lui. Dar nu, era doar un alt truc, cum altfel putea fi?

— Incantație pentru somn, auzi! Proastă mai sunt! se admonestă femeia. Cum am putut crede așa ceva? Ce ți-a făcut? se întrebă, cu o voce atât de joasă încât David trebui să se concentreze pentru a înțelege ultima propoziție.

Simți răsuflarea femeii mai aproape de el, apoi atingerea mâinilor ei. Degetele reci încercară să-i deschidă ochii, susținându-i pleoapele. Atunci o văzu clar: era ea, dar îi putu citi îngrijorare pe chip, ceea ce îl derută și mai tare. Ochii migdalați îi erau roșii și ușor căzuți și bănui că dormise extrem de puțin sau chiar deloc.

— Focul! îi veni Oliviei o idee. Folosește-ți focul ca să te eliberezi, îi propuse. Nu te uita așa la mine, îi zise repezită. Eu nu pot rupe legăturile alea, altfel aș fi făcut-o deja.

Chiar ai fi făcut-o? se întrebă David, transmițându-i femeii îndoiala prin privirie.

— Fă ce vrei! continuă ea. Eu nu te pot ajuta, dar tu o poți face. Și habar n-ai... Stai așa, dacă vrei. Din partea mea, e ok!

Așa mai semeni a Olivia pe care o știu! își zise băiatul.

N-apucă să încerce nimic, că auzi ușa deschizându-se și o văzu pe Olivia retrăgându-se, speriată.

— Oli, ce mama naibii! auzi un glas bărbătesc. Uită-te cum arăți. N-ai dormit deloc? Nu trebuia să te las aici. Ce, ai stat toată noaptea și te-ai holbat la el?

— Și unde anume aș fi putut dormi? i-o reteză femeia. Pe jos sau pe scaunul ăla descentrat?

— Nu poza în victimă acum! Tu ai ales să rămâi aici. Ți-am zis să vii cu mine...

— Cu tine unde, Robert, unde? Ești la fel de nedormit ca mine. Nici nu mă aștept să te poți odihni după... Dar ce mama naibii căutăm aici? schimbă subiectul. De ce ne-ai adus aici?

Se agită de colo-colo, înfigându-și degetele în păr, și continuă:

— Noi doi suntem niște luptători, niște învingători, mereu am fost așa, făcu apel la sufletul fratelui ei. Și-acum... suntem asemeni lui, arătă spre David. Dacă nu suntem legați, nu înseamnă că nu suntem tot prizonieri!

— Am venit de bunăvoie aici, așa că nu mă lua cu asta! îi zise bărbatul, pe un ton răspicat.

— **Tu** ai venit de bunăvoie aici. **Tu**. Nu eu și, cu siguranță, nici **el**.

Pentru prima dată de când se știa, Olivia își înfrunta fratele. Fuseseră mereu, așa cum îi spusese, o echipă, și număraseră întotdeauna doar victorii.

— Ești liberă să pleci, îi spuse bărbatul pe-un ton grav, deschizându-i ușa.

— Nu-mi face asta! Te rog, nu mă pune să aleg. Știi că nu pot pleca fără el. L-am părăsit o dată, când nici măcar nu a fost

în pericolul în care e acum, îi zise șoptit, aproape implorând. În niciun caz nu-l voi lăsa cu... **ea**. Nu mă face să-ți întorc spatele și să aleg o tabără. Căci n-o voi face!

Își privi fratele și i se strânse inima. Era departe de bărbatul *macho* care fusese cândva. Slăbise mult în nici două zile, dar brațele-i erau puternice, mușchii tensionându-i-se prin tricoul strâmt. Părul negru ca pana corbului, mai lung ca de obicei, îi stătea zburlit în toate părțile. Ochii căprui îi părură mai mari. Poate și din cauza cearcănelor vineții care-i umbreau chipul. Barba nerasă de câteva zile bune era singura care-i mai salva aspectul de băiat dur, cel în pielea căruia intrase cu brio.

— Noi doi suntem jumătățile unui întreg, noi doi facem lucruri măreție împreună, îi spuse ea, pe un ton blând de data aceasta, luându-i mâinile într-ale sale.

— Atunci nu o face! Rămâi! Ești tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta! Dar nu pot pleca, își aminti. Am venit aici cu un scop. Nu pot lăsa...

— Înduioșător moment, auzi David o voce serioasă, feminină, care întrerupse brusc explicațiile bărbatului.

Își blestemă simțurile și puterile, mai degrabă lipsa lor, și aștepta cu curiozitate să afle identitatea celei care intrase neinvitată peste ei.

— Îmi pare rău că vă întrerup...

— **Nu**, nu-ți pare, i-o tăie sec Olivia. Niciodată nu ți-a păsat decât de tine și de planurile tale mârșave!

— Mârșave? Dar de ce spui asta? mimă femeia un ton supărat. Eu sunt aceeași, mereu am fost la fel în fața voastră, nu e cazul să ne purtăm cu mănuși. Tu ai fost asemeni mie. Ce s-a schimbat? Ooo, își răspunse singură, după ce trase cu ochiul spre băiatul care zăcea nemișcat pe saltea. Cât de mică e lumea! Deci el este vedeta show-ului nostru... Măi, măi. Să vezi și să nu crezi!

— Să-l lași în pace! porunci Olivia femeii, smucind-o cu duritate.

Bătrâna fu însă mai rapidă decât ea și-o puse la pământ dintr-o singură fluturare de mână. Robert își ridică sora și nu se abținu să nu-i zică nou-venitei:

— Nu e nevoie să recurgi la trucurile tale! Suntem aici, lângă tine, nu? Am venit de bunăvoie și mă aștept să nu ne tratezi ca pe slugile tale.

— Ai dreptate, admise femeia. Voi fi mai... precaută. Acum, lăsați-mă singură cu el. Avem multe de discutat.

— Nici vorbă! se-ncăpățână Olivia.

— Oli... îi șopti Robert, hai să mergem, nu-i va face niciun rău. Mi-a promis. E parte din înțelegerea noastră.

— Hai, ascultă-ți fratele. Ce rău să-i fac? Îmi e, practic... nepot. Cine-ar fi bănuit că iubitul nepoatei mele se va dovedi un Nativ al Focului? Excelent! Cum de nu m-am gândit eu la planul ăsta? Vedeți? E soarta, așa a fost să fie. Nu tot răul e cauzat de mine, nu?

Nepoată... Sara! Ea trebuie să fie! puse David piesele cap la cap. *Dar de ce vorbesc cu ea de parcă le-ar fi superioară? E doar mama lui Eric, bunica numărul doi.*

David murea de curiozitate să afle mai multe detalii. Știa însă că nu mai avea mult de așteptat.

Olivia se împotrivi, hotărâtă să nu părăsească încăperea, dar Robert o luă de braț și-i spuse frățește la ureche: *Nu trebuie să ai încredere în ea. Încrede-te în mine. Dacă-l voiam mort, o făceam aseară, cu mâinile mele. Hai, te întorci imediat la el. Acum las-o să-l elibereze.*

Și Olivia făcu întocmai, îl urmă afară cu strângere de inimă, lăsându-și copilul singur cu cea pe care o luase mereu în derâdere, numind-o în fel și chip. Îl lăsa, practic, cu *zgripțuroaica sadică*. Nu i se mai păru comic, ca altădată.

Rămași singuri, Sara îl analiză pe băiat. Era tot zdrențuros, cu hainele rupte și arse, dar pielea îi era curată. Îi simțea zbuciumul interior și dorința arzătoare de-a se elibera. Cu doar câteva ore în urmă, Robert o căutase. Ea ar fi vrut să rupă legătura

cu fiii Anei, pe care-o omorâse, în special cu el – tatăl Gabrielei, fata rebelă care-i dăduse bătăi de cap. Dar lucrurile luaseră, între timp, o turnură favorabilă ei. Când gândurile lui se îndreptaseră spre ea, Sara îl simțise agitat și dornic de răzbunare. Așa că îl adusese în tabăra ei, locul secret al Nativilor Focului. „Lumea mă crede moartă", îi spusese franc. „Un mort nu mai răspunde la telefon, nu? Am un plan de dus la bun sfârșit. Dacă e să mă ajutați, fără să-mi stați ca niște spini în spate, vă primesc, dar dacă veniți aici să puneți sute și mii de întrebări, vă sugerez să vă vedeți de drumul vostru. Nu mai am vreme să fac pe dădaca!" Dar ceea ce-i povestise Robert mai departe o luase chiar și pe ea prin surprindere. Gabi fusese omorâtă de Mona, nepoata ei, pe care-o crezuse prea slabă de înger. Și David, cel pe care-l aduseseră cu ei, se dovedise a fi nu doar fiul Oliviei, ci și iubitul Monei. Cireașa de pe tort era secretul pe care băiatul îl ținuse ascuns de toată lumea, inclusiv de fata pe care-o iubea: era un Nativ al Focului. Robert o asigurase că este special, fără a intra în detalii, permițându-și să o sfătuiască să aibă mare grijă de el.

— Tu ești Mărul Discordiei, zise Sara, ca o concluzie.

— N-ar fi mai bine să ne privim în ochi, dacă tot vrei să purtăm o discuție? Bănuiesc că ai venit să mă cunoști, nu? își încercă David șansele.

— Foarte bine, încuviință femeia.

David habar n-avea ce-i făcuse, dar în câteva secunde își simți trupul moale, legăturile desfăcute și reuși să-și controleze singur corpul. Îi luă cam un minut să se dezmeticească și să-și facă curaj să deschidă ochii. Mona nu-i vorbise niciodată cu drag despre ea, fusese persoana care se autoinvitase în viața lor și dorise să le-o dirijeze după bunul ei plac. Cam atât știa despre ea. Acum stăteau față în față și nu înțelegea cum de ajunsese prizonierul ei. Prizonierul unei bunicuțe grizonate, cu buze roșii total nepotrivite locului – fu de-a dreptul surprins de acest detaliu.

— Ce caut aici? își făcu David curaj să rupă tăcerea. Înțeleg poziția lui Robert, dar nu și pe a dumneavoastră... bunica Monei, da? Femeia aprobă amuzată din cap și, tot din amuzament, îl lăsă să continue. Și-atunci? În primul rând, nu vă înțeleg vestimentația: pelerina neagră cu glugă nu e tocmai ceea ce ar purta o bunicuță. Nu înțeleg de ce am fost legat, de ce am fost adus aici... Habar n-am unde mă aflu, dar îmi pare că am fost adus în mare secret. Ce se-ntâmplă? Am pierdut ceva?

Femeia râse și-i vorbi clar și răspicat:

— Se pare că ai pierdut... aproape totul. Cu siguranță, părțile cele mai interesante. Tu chiar nu știi nimic? Îi citi debusolare și neliniște în privire și nu mai avu nevoie de confirmarea lui. Ha! Și eu care credeam că iubita îți povestește câte-n lună și-n stele! Probabil n-a mai avut când. Totul s-a petrecut cam repede, ce-i drept, recunoscu. Pe de-o parte, m-aș distra teribil să te las să te zvârcolești, să răsucești bănuielile pe toate părțile. Cred, totuși, că furia ta îmi va fi de folos. Focul arde mai bine la nervi. Permite-mi, așadar, să mă prezint: bună, eu sunt Sara, cea care a aranjat răpirea Monei în urmă cu cinci ani de zile. Tot eu am inițiat ritualul de Transformare și, ca să vezi, tot eu am pus și Focul în ea.

David o privi împietrit. Nu-și luă ochii de la ea, încercând să descifreze dacă ceea ce-i spusese era purul adevăr sau femeia din fața lui era doar o mincinoasă desăvârșită. Și-apoi îi văzu irișii, Focul din ei. Își aminti că Mona îi spusese că familia ei fusese prima familie mixtă din comunitate. Sara îi jucase pe toți pe degete. Băiatul puse cap la cap toate piesele de puzzle: acum se explica de ce cea răpită fusese Mona și nu un alt copil din sat, de ce femeia se *sacrificase* și venise după fiul ei, departe de tot și toate, după ce dispăruse Ema. Reuși să-și păstreze cumpătul, chiar dacă îi venea să-i sară la gât cotoroanței.

Își plecă privirea și-și duse mâinile la spate. Da, femeia avea dreptate: furia avea să îi alimenteze Focul la maximum. Se eliberă de toate gândurile, mai puțin unul: și-o imagină pe Sara

arzând, învinsă de Elementul pe care-l folosise drept armă împotriva propriei familii. Și-apoi își modelă gândul, fără a-i da o formă anume. Readuse mâinile în față și eliberă Focul spre ea, așa cum îl știa cel mai bine: sălbatic, nestăvilit.

Focul lui, dublat de elementul-surpriză al atacului, o atinse pe bătrână și-o trânti la podea. Sara răcni, plină de mânie, dar și de... durere. Reușise, cumva, instinctual, să pareze lovitura cu palmele. Dădu să se ridice și-și văzu șocată mâinile însângerate, pline deja de bășici purulente.

V

Chicote melodioase îi încântau auzul. Veneau de aproape, poate de la doar câțiva pași de ea, și-o ademeneau asemeni cântecelor ielelor din povești. Era ceva suav în ele și, mai mult de-atât, era bucurie de viață. De când nu o mai simțise? Mona deschise ochii încet, clipind în repetate rânduri. Se-ntinse ca o pisică la soare și scrută încăperea. Acum îi auzea clar pe mama și tatăl ei, găsind lumina în bezna în care îi atrăsese viața. Un zâmbet și-apoi un râs fuseseră mereu rețeta unei zile perfecte. Fata închise din nou ochii, bucurându-se de energia pozitivă pe care o emanau părinții ei. O simțea de-aici, din patul ei, din casa copilăriei sale. O recunoscu imediat. Se-ntoarse pe burtă, îmbrățișând materialul moale, îmbrățișând prezentul.

Dar cum își vor reclădi perfecțiunea, când sufletele lor fuseseră sparte și-apoi cârpite? O vor face! Văzuse cum dragostea lor reînflorise din frânturi, din amintiri, din dureri împărtășite. Cicatricile lăsate de timpul furat vor fi doar noi elemente de legătură pentru sufletele lor pereche. Un zâmbet larg înflori pe chipul ei, dar păli imediat. O durere ascuțită îi săgetă inima și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Pistolul. Imaginea armei îndreptată asupra ei i se întipări pe retină și nu putu nicicum scăpa de ea. Oricum se-ntorcea, țeava o urma în-

deaproape. Și-apoi se declanșă. Sunetul îi zăpăci timpanele și fata își acoperi iute urechile. Glonțul țâșni cu o viteză uluitoare și se-nfipse, hulpav, în carne. Mona țipă și-și duse palmele în fața ochilor, dezvăluind sângele care începu să i se prelingă pe încheieturi. O văzu pe Gabi în superba rochia argintie, cu o pată roșie cât un strop în dreptul pieptului, pată care crescu și crescu până deveni o baltă de sânge. Era același sânge ca cel de pe mâinile sale. *Criminalo!* îi răsună în urechi, iar și iar.

Strigătul fetei ajunse într-o secundă la părinții care și apărură în prag.

— Sunt aici, suntem aici cu tine, îi repetă Ema, care se așeză în pat lângă ea și o cuprinse în brațe.

Mona rămase cu ochii fixați la mâinile ei încă ridicate, pe care le răsuci și le învârti în aer până obosi.

— Iubito, sunt sigură că a fost doar un vis urât. Orice-ar fi fost, a trecut. Orice-ai fi văzut, nu e aievea, încercă s-o liniștească.

Glasul cald al mamei o înmuie și simți cum îi ia durerea sufletească. Femeia îi puse capul pe piept și-și plimbă ușor mâinile prin părul ei. Eric se așeză pe jos, la capul patului, și privi cu dragoste cum soția sa își intră perfect în rolul de mamă, iar fiica se cuibărește natural în siguranța îmbrățișării materne.

— Cum am ajuns acasă? De când suntem aici? întrebă fata, repezită.

— De doar câteva ore, îi răspunse Eric. Cam o jumătate de zi. Iris ne-a adus. Trebuia să plecăm, nu mai eram în siguranță acolo, nu după tot ce s-a întâmplat. Nu că aici am fi, se corectă singur. Am venit, de fapt, ca să încheiem capitolul care ne-a dat existența peste cap. Să stârpim răul de la rădăcină, în locul unde a început totul.

— Eric! îi atrase Ema atenția. Nu cred că e cazul să dezvoltăm acum motivele reîntoarcerii noastre. Ne-am întors pentru că a fost firesc să venim aici, în casa noastră. Ne-am regăsit și-am venit acasă.

— Lasă, mamă, nu e nevoie să îndulcești situația. Știu prea bine cum stau lucrurile. Și doar tu ai spus mereu că *acasă* nu are limite spațiale.

Fata coborî din pat și se duse direct spre geamul imens. Puse mâinile pe el și le mișcă în sus și-n jos, lăsând amprente. Dincolo de fereastră, curtea părea o mare de iarbă înaltă. Mona își scutură degetele de praful fin și se privi în geam. Părul îi atrase atenția: nuanțele de roșu dispăruseră, la fel și șuvițele blonde. Culoarea îi era uniformă și n-o putu distinge în sticla transparentă. O asocie cu un caramel închis, nuanța cremei de zahăr ars lăsate prea mult la cuptor, așa cum îi plăcea ei. Ochii mari îi redeveniseră căprui, nu mai zări în ei sclipirea pe care Focul le-o dăruise. Nu mai scânteiau, erau terni și goi.

Își aduse aminte de întâlnirea cu David și de povara pe care o luase asupra lui. Se întoarse neliniștită spre părinții ei, știind că n-avea timp de zăbovit. Venise timpul să fie pe deplin sinceră cu ei și să nu le mai ascundă nimic.

— N-a fost un vis, mamă, începu Mona. Aseară... aseară am luat o viață, mărturisi fata, șocată de propriile cuvinte.

Rostite cu voce tare, ele aveau o altă greutate. Nu fusese un vis, dar parcă totul se petrecuse într-un alt timp, o altă dimensiune în care ea fusese forțată să acționeze împotriva convingerilor personale. Un timp paralel, pe care acum și-ar fi dorit să-l strângă în pumn, să-l mototolească și să-l arunce departe, asemeni unui obiect neplăcut.

— Tot ceea ce s-a întâmplat aseară, continuă fata, emoționată, n-are nicio logică. Începând cu furișatul meu din casă. Am fost o copilă proastă, răzvrătită, care și-a spus că e capabilă să își ia existența în propriile mâini, asumându-și orice consecințe. Dar uite că n-a fost așa. N-am anticipat ce avea să urmeze. N-aveam cum. Sau poate că aș fi avut, dacă aș fi deschis mai bine ochii, dacă aș fi fost vigilentă, așa cum m-a sfătuit tata mereu. Nu, am fost încăpățânată și-am decis să fiu o adolescentă normală, care poate merge la banchet ca orice alt coleg

de-al ei. Dacă rămâneam în casă, poate că... poate că ea ar mai fi trăit acum.

Lacrimile începură să-i curgă nestăvilite, însoțite de sughițuri necontrolate. Ema se ridică și se duse spre ea, dar fata se retrase un pas, dându-i de înțeles că are nevoie de spațiu.

— Sunt sigură că n-a fost vina ta, indiferent de deznodământ, spuse Eric, cumpănit.

— Mai contează? exclamă fata. Chiar deloc! Am mâinile pătate de sângele ei, spuse resemnată, privindu-și din nou palmele.

— Nu trebuie să faci asta acum. Nu te tortura, o rugă Ema, distrusă de durerea care măcina sufletul fiicei sale.

— O, mamă, dar trebuie! De-aia am ajuns astăzi aici. N-am fost sinceră cu voi, am păstrat un secret mai mare decât mine, care m-a consumat. Am sărit geamul și-am plecat spre școală. Pe drum mă aștepta David. Și-a cerut din nou scuze că n-a fost sincer cu mine. Și el a făcut aceeași greșeală ca mine și a trebuit să plătească prețul minciunii sale. Ceva s-a întâmplat cu noi... nici acum nu știu ce anume și cum a fost posibil, se strădui fata să rememoreze scena. Cumva, el a extras Focul din mine, deși m-am împotrivit cât am putut. Nu voiam să renunț la el, m-a făcut puternică și mi-a dat încredere în mine, chiar dacă sună stupid acum. Totul a durat câteva secunde. A fost... îngrozitor, se-nfioră fata. M-am simțit ca și cum aș fi fost secată de sânge, transformată într-un simplu om anxios, un vas golit de conținut.

Fata își privi mâinile cu atenție, încercând să surprindă posibili fiori de electricitate.

— Am fugit mâncând pământul, lăsându-l pe David acolo, în agonie, continuă. M-am dus... să mă distrez, se miră Mona de absurdul faptei sale. M-am dus la petrecere, abandonându-mi prietenul, doar pentru că am crezut că eu am fost victima. El m-a rănit pe mine, încă o dată, nu invers. Și-am ajuns la școală. Nu știu cum. Țin minte un decor de vis și-o atmosferă feerică. E singura amintire frumoasă din seara balului. Și-apoi a apărut Gabi și m-a provocat, cu intenția de a pleca de-acolo, mai mult

– de-a mă înjosi. N-am înțeles-o. N-avea niciun motiv întemeiat. Cât de departe să meargă răutatea dintre fete? m-am întrebat. Mi s-a părut absurd. Nu i-am făcut niciun rău. Doar că nu i-am mai acordat atenția cu care am obișnuit-o, pe care am îndreptat-o spre iubitul meu. Nu așa fac toate adolescentele care se îndrăgostesc pentru prima dată? Dar totul a fost mai mult decât logic. Am ajuns amândouă în clădirea școlii și mi-a mărturisit că știe cine sunt, că știe **ce** sunt. În tot acest timp, ea doar s-a prefăcut că-mi este prietenă. Mi-a râs în față, mi-a aruncat adevărul înaintea ochilor cu o răutate pură, scuipând venin odată cu vorbele ei reci ca lama unui cuțit. Se pare că nu doar eu am fost despărțită de mama mea. Și tatăl ei a fost luat de lângă ea, cu o misiune: să se dea drept soțul... tău, o arătă pe Ema cu degetul. Mi s-a părut că visez, că trăiesc un coșmar. Știa de Transformare, o cunoștea pe Sara. Și... deși era fiica unui Nativ, a *soțului* pe care ți l-au vârât în suflet cu de-a sila, ea nu a moștenit nicio putere. Asta o rodea. Eu eram tot ceea ce își dorise ea să fie, realiză Mona. Și-apoi... a scos un pistol din geantă și... a tras. Pur și simplu. M-a rănit, dar asta n-a oprit-o să mă atace din nou, își aminti cu groază. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu am avut timp să gândesc o altă alternativă decât... să mă apăr. În încăierarea noastră, pistolul s-a descărcat și ea... ea a căzut. Fără viață.

Ema o cuprinse în brațe și o strânse atât de puternic încât fata nu mai avu timp să protesteze. Se cuibări la pieptul mamei sale și plânse. Își plânse neputința de a da un alt deznodământ nefericitei întâlniri. Înainte ca ea să se-apropie de David, Gabi îi fusese cu adevărat prietenă. Nu-i simțise înșelătoria și, chiar dacă ea doar se prefăcuse, prietenia pe care alesese să i-o arate o salvase, o scosese din starea de melancolie în care se înecase de la dispariția Emei.

— N-a fost vina ta, conchise Ema. N-ai avut încotro. Nu te poți pedepsi pentru asta. Ai suferit destul! Ea a ales să te confrunte, ea a avut o armă asupra ei și intențiile i-au fost clare.

N-a fost un simplu om, a fost mai grav de-atât: a fost un suflet măcinat de propria umanitate. S-a simțit inferioară încă înainte de-a te cunoaște. Tu i-ai dat un scop: și-a putut răsfrânge toate frustrările asupra relației voastre. A suferit și ea, da, dar a ales calea greșită, a ales o răzbunare fără sens pe un om complet nevinovat.

— Mamă, cum voi putea trăi cu asta? Sunt o criminală, indiferent de motivele pe care ea le-a avut sau nu, spuse, înecată de suspine.

— Nu, nu ești! Nu mai vorbi așa, te rog.

Ema îi luă chipul în palme și-i șterse lacrimile. Plânse, la rândul ei, empatizând cu durerea fiicei sale.

— A fost legitimă apărare. Ea chiar a tras în tine, spuse, atingându-i brațul drept, imediat sub umăr, locul în care un glonț îi străpunsese carnea cu o seară înainte. Nu cred că există cuvinte potrivite pentru a-ți alina suferința. Trebuie să te ierți. O vei face în timp, când vei înțelege că n-ai greșit cu nimic.

Eric le privi din același loc în care se așezase de cum intrase în casă. I se păru nepotrivit să intervină în apropierea dintre ele. Ceea ce auzea îl răscolea. David o salvase pe Mona și el nu-i acordase nicicând încredere deplină. Ce se alesese de el? Bănuise că Gabi fusese cea care pierise cu o seară înainte, din descrierea făcută de Iris. Chiar și după ce auzi toată povestea, tot i se păru de necrezut că toate necazurile plecaseră din același punct: Sara. Mama lui se jucase cu viața atâtor oameni, încurcase atâtea destine și le unise într-un mod ciudat. Totul pentru a schimba Elementul nepoatei sale. Gabi fusese fiica lui Robert, își aminti. Un detaliu care avea să crească miza viitoarei înfruntări.

Și realiză, acum, că viața Monei era într-un pericol și mai mare și că răzbunarea va purta chipul bărbatului pe care-l ura cu toată ființa lui.

VI

Momentele care urmară eliberării energiei Focului asupra Sarei îl speriară pe David, fără doar și poate. Nu înțelesese nici până în ziua aceea de ce devenise sacul de box al tuturor Nativilor pe care-i întâlnise. Așa că, de fiecare dată când avea să cunoască unul nou, se aștepta să și-o ia în freză, fie că era vorba de-un simplu pumn sau de o materializare a puterii Elementului deținut de bătăușul autoproclamat. Întâlnirea cu Sara fusese de o altă natură: își dorise să sară la gâtul femeii încă de când îi auzise glasul poruncitor. Ea reușise să trezească în el o repulsie cum de mult nu-i mai fusese dat să simtă.

Analizând, realiză că nici măcar pentru mama care-l abandonase nu simțise atâta dezgust. Chipul femeii *cerea pumni*, își zise. De când intrase în cameră, purtând cu îngâmfare acel ruj roșu, băiatul se gândise cum să facă să-i șteargă zâmbetul încrezut și deloc subtil de pe buze. Mărturisirile Sarei puseseră paie pe foc și David simțise, pur și simplu, cum trupul i se încinsese și mintea i-o luase razna. Nu se gândise mult înainte să o atace, și acum renunță la ideea de a evalua consecințele. Bănui că n-avea să fie bine pentru el, dar canalizarea furiei sale în Focul pe care-l zvârlise asupra femeii îi adusese o satisfacție incomensurabilă. Bucuria lui dură, însă, doar câteva secunde, cât îi luă Sarei să-și vină în fire.

Ajunse la el aproape plutind și-i înfipse mâna rănită în gât. Îl ridică dintr-o mișcare, ca și cum ar fi ridicat în aer o păpușă. Picioarele băiatului atârnară ca două cârpe. Simți că rămâne fără aer, degetele ei apăsându-i traheea, cu presiune pe mărul lui Adam. Întinse mâinile spre fața femeii, dar, cum nu ajunse la ea, le înfipse în brațul cu care îl ținea suspendat. Încercă să-și dirijeze Focul spre palme, dar se simți atât de slăbit încât nu reuși să se concentreze suficient cât să creeze văpăi vii. Sara fu

însă prudentă și-l eliberă, aruncându-l cu putere în peretele din fața ei, ca pe un simplu manechin.

— Cine ești? Care-i povestea ta? răsună aspru glasul femeii.

Se-apropie de el, se așeză pe vine și-l privi în ochi fără să clipească.

Lui David îi trebuiră câteva minute bune până să-și revină și să-și dreagă vocea pentru a-i putea răspunde. Alese să-i vorbească la fel de acid, chiar dacă femeia începea să-i dea fiori.

— Știi bine cine sunt. Sunt fiul mamei mele. Născut și abandonat.

— Nu face pe prostul! i-o întoarse ea.

— N-am altceva de spus. Sunt un simplu băiat, cu probleme tipice adolescenților: chiulesc de la școală, beau alcool, mai trag câte-o țigară, iubesc și am inima frântă, arunc cu flăcări în babe nebune. De-astea obișnuite...

— Te crezi șmecher și fermecător, așa-i? întrebă Sara, păstrându-și același rânjet care îl enerva la culme.

— Ba deloc! Nu sunt unul într-un milion, cum e nepoata ta, de exemplu. E plin de ăștia ca mine. Nu sunt special, din moment ce nici mama nu m-a vrut și iubita m-a părăsit.

— Nu dau doi bani pe viața ta sentimentală! răcni femeia. Poate-ai vrea să-mi povestești despre... abilitățile tale.

— Ale mele? se prefăcu David surprins de curiozitatea femeii. Cu siguranță ai o armată de oameni aici, care te și ascultă pe deasupra, dornici să-ți povestească experiențele lor... focoase, se-amuză de unul singur de jocul de cuvinte pe care i-l trântise femeii.

Da, îl speria, ea îl speria în draci, dar tocmai de aceea voia să se țină cât mai tare pe poziție și să nu-i ofere totul pe tavă. Nu merita sinceritatea lui.

Femeia îl săgetă cu privirea și se întinse către el. Îl apucă de decolteul tricoului zdrențuit și-l proiectă cu ușurință în peretele opus. David gemu, se îndreptă de spate și-apoi se ridică, sprijinindu-se într-un genunchi.

— Fiecare mamă de bătaie pe care-o primesc mă face mai puternic, îi aruncă ironic. Știi ce-i *cool* totuși la mine? Sunt un autodidact: învăț din mers. Chiar și de la tine am învățat ceva, dacă-ți vine să crezi, deși mi-ai invadat spațiul personal... de cât... de cinci minute? Știu să afișez un zâmbet larg, care-mi camuflează frustrările. Vezi? o provocă, imitând-o.

Sara nu-i răspunse așa cum se așteptase, disimulându-și năduful. Bănui că, dacă nu-l va mai întrerupe, șirul mărturisirilor avea să curgă de la sine. Și-avusese dreptate, doar că, de-ar fi anticipat ce va afla, și-ar fi reținut șocul.

— Știi, acum că te-am cunoscut, pot înțelege de ce nu te are Mona la inimă. Aș putea spune că te urăște. Da, acum cu siguranță te urăște în așa hal încât te-ar omorî cu mâinile ei. Nu-ți pasă? Chiar nu-ți pasă că te-ai jucat cu viața nepoatei tale?

David rostise pe tonalități diferite cuvintele menite să-i atingă femeii coarda sensibilă. Dar fără folos. Focul nu prinsese rădăcini, așa cum se așteptase. Partea întunecată a femeii nu era, până la urmă, atât de profundă precum sperase. Toată munca, toți anii în care se pregătise să o atragă pe nepoată de partea ei, se duseseră pe apa sâmbetei într-o clipită.

Sara împietrise. Ochii îi ieșiseră din orbite și abia reuși să înghită nodul care i se pusese în gât, mârâind către puștanul care-o luase de sus:

— Ce tot spui acolo, copil nătâng? Ce minciuni îndrugi?

Respirația i se acceleră și bărbia începu să-i tremure. Pentru prima oară, Sara refuză să mai pozeze în femeia de fier pe care n-o mișca nimic. Ceea ce tocmai auzise i se părea ireal. Imposibil.

— E-adevărat! întări David, ridicându-se în picioare. Ce-aș câștiga mințindu-te? Dorința ta cea mai mare a fost să o transformi în Foc. Dorința mea și a familiei ei a fost să o descotorosim de El. Și am reușit!

— Minți! urlă bătrâna și buzele roșii i se părură acum lui David de-a dreptul sinistre. Doar ce-am văzut-o! se ambiționă

să țină piept afirmațiilor lui. Focul s-a fixat conform planului. Pământul ei a devenit prea slab pentru a lupta cu Elementul superior lui.

— Doar ce-ai văzut-o?! Mai gândește-te o dată când a fost ultima voastră întâlnire. Totul s-a întâmplat... ieri, ieri seară, își aduse David bine aminte.

— Și unde-a dispărut Focul din ea? îi cântă ea în strună, sperând să-l prindă cu minciuna, încurcându-l în detalii.

— O, dar n-a dispărut, e... în mine. Eu am eliberat-o de povara pe care tu i-ai pus-o pe suflet. Se pare că nu doar eu am pierdut părțile cele mai importante ale poveștii...

Sara se săturase să-i mai asculte băiatului grozăviile. Încă nu se hotărâse dacă să-l mai țină-n viață sau să scape de el definitiv, indiferent de consecințe. Până atunci, hotărî că ar fi fost amuzant să-l chinuie, să-l facă să înțeleagă că nimeni n-o poate lua pe ea peste picior. Îl ridică din nou de la pământ, de data aceasta fără să-l atingă, și-l izbi iar de perete. Îl ținu acolo, suspendat, în timp ce-și gândi următoarea mișcare. Râse când îi veni în minte să-i testeze rezistența, să vadă cât de mult poate duce trupul și spiritul lui. Își concentră Focul în palmele care se-aprinseră instantaneu și-apoi îl trimise, sub forma unei raze, direct spre pieptul băiatului. Lăsă flăcările să curgă pe el, să-l sece de puteri. Focul nu arde Focul, oricine știa asta. Dar Focul ei, ajutat de magie, ei bine, fusese întotdeauna rețeta perfectă pentru o tortură ca la carte. David începu să urle și Sara se bucură teribil.

Olivia năvăli pe ușă și se năpusti asupra ei, nereușind însă s-o clintească.

— Nebuno! Ce-i faci? E doar un copil, lasă-l jos imediat! Încetează!

Sara o îmbrânci când se-apropie din nou de ea, hotărâtă să oprească jocul nebun care punea în pericol viața fiului ei. Țipetele băiatului se mai domoliră. Acum arăta de parcă ar fi obosit să se mai împotrivească și-și acceptase soarta cu resem-

nare. Robert dădu și el buzna în încăpere, când își auzi sora blestemând și înjurând.

— Sara! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu așa ne-a fost înțelegerea. Ai promis că vom fi în siguranță cu toții, dacă te vom urma.

— Și ți se pare ție că tânărul ăsta ar fi obedient? Să-l fi văzut... să-l fi auzit ce prostii a îndrugat! spumegă ea de furie. Nu merită protecția mea. Dar stai liniștit, nu-l voi omorî astăzi. Eu cu ce m-aș mai juca?

Robert riscă să crească mânia Sarei și-l cuprinse pe David în brațe, pentru a-l trage în afara razei care emana o căldură aproape insuportabilă chiar și pentru el. Nu se sinchisi de flăcări, știa foarte bine că nu-i vor face niciun rău. Mare-i fu mirarea însă când zeci de pișcături și furnicături îi cuprinseră mâna cu care-și apucase nepotul. Își dădu seama că Sara luase măsuri să-și sporească puterile Elementului după propria rețetă și nu se dădea în lături să le folosească chiar și pe-un adolescent abia călit de propriile flăcări. Se miră cum de băiatul mai trăia.

Când crezu că nimic nu-l mai poate surprinde, se întâmplă ceva care-i lăsă pe toți muți de uimire. David răcni dintr-odată și se luptă să-i țină piept femeii, deși doar prin simplul fapt că reușise să rămână în viață până acum era un succes. Își arcui pieptul, își încleștă pumnii și pară cu brațele fluxul scânteietor emis de Sara. Acesta se întrerupse imediat, acționând ca o undă de șoc. De-o parte, femeia fu zguduită de forța incredibilă a propriilor puteri, de cealaltă – David absorbi toată energia care se stinse în pieptul său.

Olivia se duse glonț la el și-l așeză pe saltea. I se păru slăbit, dar alungă de îndată primul gând când văzu apariția unui centru incandescent în pieptul lui. Robert nu înțelese pulsațiile vii pe care abia le întrevedea și rupse tricoul băiatului, dar se retrase când văzu circuitul complex de vene și vinișoare care păreau că-i alimentează trupul. Din capul pieptului, marcat cu o

urmă sferică incandescentă, acolo unde Sara își trimisese Focul, plecau zeci de firicele luminoase, curgând asemeni unor râuri de lavă spre extremitățile corpului. Băiatul se văita, dar nu se împotrivea transformării pe care o suferea. Asta pentru că, deși ceilalți nu știau, mai trecuse o dată prin așa ceva, când absorbise Focul Monei. Senzațiile de-acum le simți însă infinit mai intens și se-ntrebă dacă trupul său era pregătit pentru noua schimbare. Sara se dezmetici repede, dar rămase la distanță, încercând să deslușească misterul la care tocmai asista. Băiatul nu fusese torturat, așa cum crezuse ea. Fusese... alimentat. Fără cea mai mică intenție, ea însăși îi sporise forța și rezistența.

— Ce i-ai făcut? o atacă Olivia din nou.

— Nimic! mârâi Sara. Nimic din ce-aș fi vrut să-i fac cu adevărat, se dădu ea de gol.

— Ți-am spus că Focul Monei e în mine. Nu m-ai crezut! scrâșni David printre dinți.

Femeia ar fi vrut să-l lovească, chiar și-așa, în ciudata combinație de agonie și putere în care el se scălda, dar se opri când văzu cum toată lumina din trupul băiatului se-ndreptă spre gât. *E prea slab, îl va elimina*, își proclamă ea repede victoria. Focul se concentră însă într-un singur punct de pe gâtul băiatului, imediat sub urechea dreaptă. Un lichid fierbinte, arămiu, străbătu carnea tânărului în locul acela și se întinse, în linii subțiri, ca și cum urma un tipar, formând un desen cu margini perfecte. Acela fu momentul în care David urlă de durere.

— Ce se-ntâmplă?! o întrebă el pe Olivia, cu disperare în glas.

Aceasta îl apucă de mâini, când văzu că vrea să le ducă la locul dureros.

— Nu știu, îi spuse, arătându-se la fel de panicată. Se pare că ai fost... însemnat.

Lichidul arămiu se opri din desenat dungi curbe și pielea băiatului sfârâi cu putere când ultimele linii se uniră între ele. Imaginea se întipări definitiv în carnea lui, marcându-l drept Nativ al Focului. Dar nu unul oarecare.

Sara își făcu loc, privind perplexă rezultatul final: două flăcări suprapuse pe jumătate, una cu limbile în sus, cealaltă cu ele în jos.

— Imposibil! exclamă bătrâna și ieși furtunoasă pe ușă, înainte de a se da de gol.

VII

Mona mesteca leneș clătitele cu dulceață de caise, preferata ei, pe care Ema i le pregătise. Vrusese să refuze micul dejun, dar cedase rugăminților insistente ale mamei sale. Stăteau toți trei în bucătărie, fiecare cu ochii în propria farfurie, plimbând resturile de mâncare de pe-o margine pe alta a vasului.

— Uite că a venit și vremea să-mi porți hainele, rupse Ema tăcerea apăsătoare.

Femeia reuși să-și liniștească fiica distrăgându-i atenția de la subiectul sensibil legat de moartea Gabrielei, cu pretextul de-a da iama în dulapul ei de haine, cum o făcuseră mereu, pe vremuri. Încă de când era o copilă, Mona adora să probeze hainele și pantofii mamei sale. Le îmbrăca grijulie și călca apoi, grațios, în mintea ei, așa cum știa că fac doamnele. Îi târa rochiile prin toată casa, jucând pe rând roluri de prințesă, artistă și exploratoare. Tot ce-și dorea era să crească, să fie suficient de mare pentru ca hainele la care tânjea să-i vină ca turnate. Acum, jocul nu mai era la fel de distractiv. Piesele vestimentare care, cândva, i se păruseră de vis, erau astăzi doar simple bucăți de material textil.

Mona luase prima dată la mână, din dulapul odinioară vrăjit, hainele așezate pe umerașe. Pantalonii și bluza îi veniseră perfect. Ema se schimbase și ea, alegându-și mai cu atenție ținuta, dând la o parte articolele prea decoltate sau transparente. Mona reuși, totuși, să zâmbească la gândul că mama sa își păstrase silueta de invidiat chiar și după atâta timp.

Stând lângă ea la masă, o privi pe ascuns și-i remarcă cearcănele vineții de sub ochi. Fața ei, deși încă tânără și extrem de frumoasă, purta semnele traumelor psihice prin care trecuse. Citi pe ea blândețea de mamă, dar și asprimea suferințelor îndurate. Se întristă când bănui că ceea ce unii, chiar și ea, ar fi luat drept un corp bine îngrijit, nu era altceva decât rezultatul nopților nedormite și al zilelor în care, poate, nu pusese gura pe mâncare.

— Da, mamă, uite c-am ajuns să avem cam aceeași mărime la haine. Mulțumesc! îi spuse melancolică, după ce-și reveni din visare.

— Pentru ce? se-arătă Ema curioasă.

— Pentru tot, recunoscu fata. Pentru toate sacrificiile tale, pentru copilăria mea, pentru cuvintele tale calde, care mă ung la suflet, dar în special... pentru că te-ai luptat cu propriile coșmaruri și ai găsit drumul înapoi spre casă. Îți mulțumesc că-mi ești mamă și n-ai încetat niciodată să-mi fii.

Întinse mâna și-i cuprinse palma transpirată de emoție. Îi văzu ochii umezi și-i citi dorința de a-și reține lacrimile.

— Voi sunteți casa mea. Iubito... n-am făcut nimic din ce n-ar face o mamă. Hai să ne înveselim! Ce zici, explorăm puțin împrejurimile? Pe-aici, aproape de casă, adăugă când văzu ezitarea de pe chipul fetei.

— Nu știu ce să zic, nu știu dacă e o idee bună, se sperie Mona de propunerea mamei. Vor veni toți curioșii, ne vor pune o sută de întrebări. Nu știu dacă le pot face față, dacă pot fi sinceră cu ei. E ca și cum m-aș apuca să le povestesc viața mea unor necunoscuți. Nu datorez nimănui explicații despre trăirile mele din ultimii cinci ani.

— Bine, cum vrei tu. Nu trebuie să spui nimic din ce nu vrei. Mai odihnește-te puțin, vom ieși când vei fi pregătită, hotărî femeia, văzând-o agitată.

Ema o conduse în camera ei și, după ce Mona se așeză din nou în pat, o acoperi cu cearșaful, așa cum făcuse în fiecare

seară când fata se pregătea de culcare. Îi mângâie părul și cuvintele-i veniră normal, de parcă n-ar fi existat nicio zi din viața ei în care să nu le fi rostit:

— Eşti cea mai frumoasă fată de pe acest Pământ. Eşti curajoasă, îndrăzneață, neînfricată. Eşti suflet cald, spirit liber. Nimic nu te poate răni pe lumea asta. Eşti sensibilă şi delicată ca o floare, dar puternică precum Pământul care o susține. Eşti prietenie necondiționată, iubire pură ce dăinuie veşnic. Eşti comoară ruptă din sufletul meu. Eşti o Forță a Naturii, ca nimeni alta! Te iubesc la infinit, nemărginit!

— O, mamă! Dacă te-aș fi ascultat, mi-aș fi putut salva sufletul, pufni Mona cu regret. Nici nu știu dacă mai sunt fata despre care vorbești așa de frumos, rosti abătută, rușinată de deciziile pe care le luase și care o schimbaseră iremediabil.

Sub mângâierile calde ale mamei, adormi repede, cu mintea plină de regrete, dar cu inima încărcată de dragoste. Se trezi când soarele apunea și lumini roșii-purpurii îmbrăcau cerul la asfințit. În casă se așternuse o liniște nefirească și fata plecă în căutarea unei atingeri, a unei voci care să-i spună că nu e singură. Se panică, fără un motiv anume, tânjind după companie.

Păstrarea secretului care-o măcinase făcuse pereche bună cu singurătatea. Se izolase în sine și lăsase secretul să o rupă de realitate, să-i compromită relațiile cu cei iubiți. Îi dăduse o falsă putere, o schimbase pe dinăuntru și-o făcuse să arate lumii o altă față a ei: incisivă, ranchiunoasă și neiertătoare. Așa rămăsese fără prietenă și fără iubit și ajunsese să neglijeze toate sfaturile părinților ei. Își luase soarta în mâini, convinsă că poate gestiona provocările și tentațiile venite la pachet cu Focul din vene. Dar Focul nu venise să-și împartă teritoriul, ci se instalase ca să ardă, să cucerească fiecare părticică din Nativul Pământ și să domnească. Crezuse că o întregește, dar el doar o spărsese în mii de bucăți și refacerea durea ca naiba!

Mona deschise toate ușile, pe rând, amorțită de neliniștea care-i bubuia în piept. Se liniști când auzi voci ca niște șoapte,

apoi râsete ușoare, plăpânde ca niște adieri. Recunoscu chicotelile mamei sale și simți o încântare fără margini la gândul că părinții ei nu uitaseră să fie oameni, nu se pierduseră în lungul drum spre casă, nu uitaseră de ei și de inima lor. Așa cum era să pățească ea. Își stăpâni emoțiile și păși afară, unde-i zări imediat, în compania lui Iris.

— Te-ai trezit, rosti Ema domol, ridicându-se de pe scaun și venind în întâmpinarea ei.

Îi întinse mâna și-o pofti alături de ei, la măsuța cochetă la care, parcă într-o altă viață, serviseră delicatese dulci Nativilor.

După ce străbătu un covor de iarbă, fata se așeză pe un scaun cu șezut rotund, din fier, și ornamente împletite, pe-alocuri ruginite. Privi în jur și-o miră discreția de care dădeau dovadă frații și surorile lor de Element. Treceau prin fața casei lor și îi salutau scurt, dar politicos, pe urmă își vedeau de drum. Mona își închipuise o armată de curioși, care mai de care mai dornic de vești și povești senzaționale, aflate direct de pe buzele membrilor celei mai controversate familii din Harmonie. Prima familie mixtă, cum știuseră cu toții, fusese, de fapt, doar prima familie declarată. Iubirea între Elemente se înfiripase și în trecut, chiar dacă pe ascuns, ca în cazul bunicii sale.

— Ce e cu ei? întrebă Mona, nereușind să-și ascundă uimirea.

— Vă respectă intimitatea, o lămuri Iris. Vă știu povestea, știu prin ce-ați trecut ca să ajungeți astăzi aici.

— Nu m-am așteptat la asta!

— Eu cred că e și teama de a deține informații, hotărî Eric. Cu cât știu mai multe, cu atât sunt mai implicați. Nu mai poți fugi de responsabilități, odată ce faci parte din poveste. Ei vor afla, fie că și-o doresc, fie că nu, că nu mai pot fi doar spectatori la drama noastră. Adevărurile noastre nu mai sunt simple frământări, ci dovezi clare.

Cuvintele tatălui său îi sunară ca un ultimatum și-o înfiorară. Știa însă că are dreptate, dar și că ei luptaseră și pătimi-

seră cinci ani de zile, iar acum, în loc să se bucure unul de altul, trebuiau să înfrunte un inamic care le pusese o țintă pe piept. Fuseseră însemnați cu toții de-o persoană cu care conviețuiseră, care-i cunoștea și profitase tocmai de slăbiciunile lor.

Iris citi spaimă în ochii fetei și se-apropie de ea.

— Ia să te văd! îi spuse și îngenunche la picioarele ei. Îmi permiți? o întrebă, luându-i palmele într-ale sale.

Mona aprobă din cap, deși femeia îi inspirase în ultima vreme doar răceală. Fu uimită când simpla atingere îi trimise prin corp o stare de relaxare pe care nu și-o putu explica. Se simți dintr-odată mai ușoară, liniștită și... fără de pată. Trupul Salvatoarei lor emana o lumină diafană și pentru prima dată după mult timp, Mona o revăzu pe Iris cea delicată și devotată. Degetele ei lungi îi cercetară apoi corpul și zăboviră asupra locului care fusese străpuns de glonț.

— Ești bine, trase Iris concluzia, și fața i se lumină. Fizic ești foarte bine, simți nevoia să facă această completare. Psihic și sufletește... ești prinsă într-o vâltoare de gânduri și sentimente. Ești puternică, vei trece peste toate! Ai aici două exemple clare de hotărâre, arătă femeia spre cei doi prieteni ai ei. Ești fiica mamei și a tatălui tău, n-ai cum să fii altfel decât o învingătoare!

— Mulțumesc, îi răspunse Mona cu sinceritate.

Dori, pe moment, să schimbe subiectul, să ia reflectoarele de pe ea, dar își dădu seama că probabil și Iris cea atotputernică merita, la rândul ei, cuvinte de încurajare. Ea o salvase cu o seară înainte și-acum îi schimbase fantastic dispoziția.

— Iris... îți prieste acasă. Ești mai caldă. Ești așa cum te țin eu minte, femeia care mi-a bucurat copilăria cu prezența ei. Îți mulțumesc că ne-ai salvat: pe mama, pe mine... ai făcut posibilă reunirea noastră, acum știu asta și nu mă voi mai face că plouă.

Se ridică în picioare și o îmbrățișă, luând încă o doză din energia pe care femeia o împărțea cu drag.

— Și Focul? se trezi Eric întrebând, întrerupându-le momentul.

— Focul... nu mai e, rosti Iris. Nu-l mai simt.

— Nu, nu mai e, o aprobă și fata, cu o urmă de regret în glas.

— Mona! Ema îi ridică bărbia căzută în piept și-i fixă ochii înlăcrimați. Focul a fost pasager în viața ta. Știu că ți-a trezit senzații unice, dar lipsa lui nu e o pierdere. N-ai pierdut nimic, ești minunată ca întotdeauna. Nu Focul te-a făcut puternică. Tu ai fost mereu așa, doar că nu ți-ai dat frâu liber puterilor. Nu le-ai experimentat așa cum o poate face un Nativ aici, unde se simte liber să fie el. Focul ți-a schimbat atitudinea și percepția față de Element. Ai fost mai liberă în exprimare pentru că ai crezut că noul Element îți permite asta, dar aia ai fost **tu**. Un pic mai agresivă, recunosc, dar atunci ți-ai dat permisiunea să te conectezi total cu Elementul tău. Draga mea, tu poți aprinde inimi fără acel Foc și poți cuceri o lume întreagă doar fiind **tu**.

— Dar, mamă... și dacă nu pot? Dacă Focul a scos la iveală ce aș vrea să fiu, de fapt, și nu mai pot fi fără el? își recunoscu fata temerile.

— Poți! Trebuie să-ți dorești să poți, să vrei cu toată ființa ta! Uită-te la mine... a trebuit să-mi ascult Aerul din nou, să o iau de la zero. Abia când l-am ascultat eu pe el, m-a auzit și el pe mine. Sunt iarăși un învățăcel. Mi-e frică? O, Doamne! Cum să nu? Mereu mi-e frică să n-o dau în bară, să nu dezamăgesc, să nu fiu mai puțin decât se așteaptă alții de la mine. Dar le iau pe rând. Trebuie să fiu eu bine cu mine, să mă simt bine în pielea mea și să-mi îmbrățișez Elementul ca parte din mine. Acum mă cam înghiontește, afurisitul, dar ajungem noi la un numitor comun. Așa ne-a fost dat, să fim una cu Elementul și să strălucim! Ascultă glasul Pământului tău. Sigur plânge după tine, tânjește după șoaptele tale.

Soarele apusese între timp și cerul își îmbrăca hainele de seară. Când credeau că întunericul se va așterne până-n zori, ca un văl opac peste sat, văzduhul se aprinse în zeci de lumi-

niște cât o gămălie de ac. Cei patru priviră surprinși minunatul joc al Naturii, sutele de licurici care sclipeau ca niște stele în depărate, creând o feerie pe pământ. Odată cu ei se apropiau însă oameni, zeci de oameni cu flori în mână, murmurând cântece străvechi. Se opriră în fața casei lor, asemeni unui cor de colindători, iar glasurile lor ca de elfi magici le bucură auzul. Câteva fete se desprinseră din grup și se apropiară de Ema și de Mona, oferindu-le buchete cu flori multicolore, cu miresme îmbietoare. Ele le primiră încântate, emoționate până la lacrimi, dar cea mai minunată floare înflori pe buzele lor, când le rostiră în cor *„Bine ați venit ACASĂ!"*.

VIII

— Am mai văzut semnul ăla undeva! Unde? se-ntrebă Sara, trântind la pământ cărțile care nu-i oferiseră nicio informație.

Camera ei era doar cu câțiva metri mai mare decât cea în care îl dusese pe David, dar era legată printr-un mic hol de un laborator unde-și petrecea majoritatea timpului. Cărțile ocupau jumătate din încăpere, aranjate riguros pe rafturi, după domeniile de interes. Pe masa de lângă geamul opac, pe care-l vopsise ca să-și asigure intimitatea, zeci de sticluțe, eprubete și flacoane îi stăteau mereu la îndemână pentru noi și noi experimente magice. Astăzi, însă, nimic nu mai era la locul lui. Foi rupte din cărți se întâlneau pe podea cu soluții colorate și sticlă spartă-n zeci de cioburi, îmbinându-se întru distrugere.

Două flăcări suprapuse până la jumătate, una îndreptată în jos, iar alta în sus, rememoră femeia reprezentarea Focului pe care tocmai o văzuse pe pielea băiatului.

Apucă din nou marea carte a Nativilor, singura pe care o lăsase pe masa de lucru, de unde n-o mutase de când revenise în *Celulă*. O răsfoi, mai calmă de data asta, și se opri la paginile dedicate simbolurilor Nativilor. Găsi zeci de simboluri repre-

zentând Elementele Apă, Aer și Pământ. Nimic despre Foc. Încercă să citească printre rânduri, să scoată la iveală semnificații ascunse, ca acelea care-i oferiseră detalii despre nașterea unei Furii, dar nu găsi nimic. Aruncă o privire asupra semnelor care marcau întotdeauna gambele Nativilor. Toate erau simple, așa cum bine știa: un nor, o frunză sau o picătură de apă. Simbolurile celor Transformați erau însă mult mai complexe. Se uită la al ei și văzu că uniunea dintre Apă și Foc era reprezentată într-un simbol elaborat. Transformarea o marcase cu o flacără, dar nu-i șterse lacrima pe care o dobândise la naștere. Dar semnul lui David... era o împletire a două flăcări, ca și cum Focul lui ar fi fost întărit de un altul. O energie vie care arde Nativul Foc.

Sara își aminti că Elementul lui o arsese cum doar Focul Transformării, cel care îi schimbase viața și destinul, o mai făcuse. De-atunci, nicio flamă n-o mai rănise, ba mai mult, ajunsese să le stăpânească și să le supună ca un adevărat maestru. Puterea care-o dobândise îi confirmase ideea că fusese aleasă de către Foc cu un scop anume: de a-i conduce pe toți Nativii, de a-și îngenunchea Frații care îndrăzniseră să-i alunge și să-i marginalizeze pe cei care-și iubeau Elementul mai presus de propria viață. Cu gândul mereu la răzbunare și la cucerire, Sara fusese nevoită să trăiască printre Nativii celorlalte Case atâta amar de vreme, să-i cunoască, să le învețe slăbiciunile, să se dea drept una de-a lor. Totul dobândise în sfârșit un sens când în viața ei apăruse nepoata Mona: puternică, rebelă, imprevizibilă. O urmașă demnă de-a duce mai departe tradiția Focului. Sara văzuse în ea un viitor conducător, unul care avea să îi ia locul la cârma comunității din Harmonie.

Își sacrificase toată tinerețea, dusese o viață dublă, știind că, într-un final, va avea lumea la picioare. Și-acum, când a-și vedea visul împlinit părea floare la ureche, se văzuse pusă în fața unei necunoscute: un puști reușise să distrugă planurile gândite și răzgândite de ea timp de optsprezece ani.

Sara răscoli din nou cărțile și icni de furie când realiză că, pentru prima dată după mult timp, ducea lipsă de informații. Ieși afară, călcând în picioare tot ce-i stătu în cale, hotărâtă să găsească răspunsuri. Știa exact unde să le caute.

Celula era un sătuc ascuns printre dealuri, împrejmuit de arbori semeți și străjuit de văi abrupte. Aducea cu un labirint mocirlos, cu alei nepavate și căsuțe de lut. Nativii Focului nu se plânseseră nicicând de condițiile în care trăiau, asemuindu-se cu oamenii din vechile triburi, care știuseră să fie buni soldați, înainte de toate. Sara îi asigurase pe frații ei cu mai bine de-un deceniu în urmă că epoca în care vor domni bate la ușă. Așa că Nativii se antrenaseră și își căliseră corpurile ca să devină mașini de ucis. Acesta era sacrificiul lor: să stea ascunși până când planetele aveau să se alinieze în favoarea lor.

Sara reușise să-i țină în lesă până acum, promițându-le o bătălie care, cu siguranță, nu avea să dureze mult: Nativii Aerului, Apei și ai Pământului duseseră mereu o viață domestică, pe când cei ai Focului fuseseră crescuți în spiritul războiului. Doar că tot Sara le promisese o eroină, o conducătoare care, chiar dacă nu trăise cot la cot cu ei, avea să facă tranziția spre o perioadă glorioasă, oferindu-le fraților ei de Foc o casă nouă.

Femeia merse hotărâtă, călcând apăsat, ridicând praful în urma ei. Se opri în fața casei pe care-o căutase și intră neinvitată, trântind ușa de perete.

— Babo! Vino! porunci femeii cocoșate care se odihnea pe patul de paie.

Bătrâna, tămăduitoarea satului, care-l lăsase pe David inconștient cu un leac mai vechi decât ea, se supuse.

Sara desenă în fața ochilor ei, cu flăcări măiestre, simbolul care marcase pielea lui David.

— Ce-i ăsta? vru să știe numaidecât. Îl știu... mi se învârte imaginea prin minte ca un titirez, dar nu-i găsesc originea.

— Ăsta... de ce întrebi de el acum? Doar n-a apărut...? se miră femeia gârbovită.

— Nu te privește! i-o reteză Sara. Treaba ta e să-mi răspunzi la întrebare!

Privirile arzătoare ale intrusei o făcură pe femeia-vraci să înceapă a vorbi:

— L-ai mai văzut o dată, atunci când vraciul ți-a spus povestea venirii tale pe lume. El ți-a mărturisit că îți poți lua înapoi Focul care îți era menit de drept, la optsprezece ani. Și tot el ți-a spus că, odată ce vei alege drumul acesta, nu mai este cale de întoarcere. Ți-a mai zis și că Focul poate fi și bun, purificator, nu doar distructiv, așa cum ți-l imaginai tu, cum auziseși povești în Harmonie. Și ți-a arătat semnul ăsta: două flăcări care pornesc din același punct, dar se îndreaptă în direcții diferite. Dualitatea.

— Lasă-mă cu semnificația vizuală a simbolului. Nu trebuie să fiu savant ca să înțeleg ce tocmai mi-ai spus. Vreau să știu... cum s-a născut acest semn? Cum e posibil așa ceva? Cine-l primește și de ce? Care e puterea lui?

— Nimeni, spuse femeia calmă. E doar o ideologie a Focului, a puterii lui nemăsurate. Focul primar, cel descoperit de om ca formă de evoluție a civilizației, un Foc pur, domestic, sacru, unit cu Focul distrugător, un zeu temut și adorat deopotrivă, o armă a umanității avansate. Oricum ai lua-o, Focul e o constantă în viața oamenilor, ne veghează și ne luminează existența.

— O, scutește-mă cu lecțiile de istorie! O să-ți arăt imediat puterea lui, dacă nu-mi dai răspunsul de care am nevoie!

Sara o luă de gât pe tămăduitoare, o ridică până când femeia începu să se zbată și o trânti la pământ cu toată puterea, auzind trosnetul oaselor bătrâne.

— Foc pe Foc nu arde, asta e lecția pe care o primesc Nativii Focului de mici, îi spuse Sara.

— Și totuși, al tău o face, replică femeia, pipăindu-și rănile de la gât și încercând zadarnic să se ridice. Dar ăsta nu-i Foc curat, lăsat de Mama Natură.

— Serios?! pufni Sara, conștientă că toți știau că ea își administrează un cocktail magic pentru putere, încălcând legile firii. Sunt conducătorul de care aveți nevoie. Așa că, fii bună și nu mai bate câmpii. Cine poate dobândi semnul acesta? De ce l-ar primi cineva? Până la urmă, cu Focul meu pot foarte bine și prăji bezele și arde un sat întreg, dacă am chef. Deci... care-i treaba cu simbolul ăsta? Cum funcționează?

— În toată istoria pe care o știu eu nu a existat niciun Nativ al Focului care să poarte acest semn. Ce vrei să-ți spun? Nu cred că e posibil să se nască cineva cu el. Să-l primească la Transformare... nici atât. Semnul arată două flăcări, dar un Foc nu se poate transforma în Foc, nu e logic. Totuși, continuă femeia, de frica privirii pătrunzătoare a Sarei, simbolul pe care mi l-ai arătat ar însemna putere supremă, chiar și asupra Focului. Un Foc indestructibil. Un Foc care mușcă din Foc. Unul care poate arde alt Foc. Asta e doar... teoretic.

— Imposibil, nu? continuă Sara seria grimaselor femeii. La fel de imposibil ca un Nativ și un om simplu să dea naștere unei persoane înzestrate, nu?

— Exact! confirmă bătrâna.

Sara se puse pe un râs gălăgios, o combinație de râs fals, exagerat, și unul autentic, născut din ignoranța pe care o citi în ochii tămăduitoarei.

— Offf! suspină ea teatral. Poate n-a fost o idee chiar așa de bună să vă rup de lume. Nu mai vedeți decât ce e sub nasul vostru și, culmea, exact asta ți-a scăpat. O, slujitoarea mea prețioasă, află că există acest semn, a mușcat din carnea băiatului pe care l-ai tratat aseară cu un leac de-al tău. Și tot el are doar un părinte Nativ. Cam multe excepții în cârca unui singur suflet, așa-i? Speram să aflu ceva concret de la tine, nu fantasmagorii. E chiar aici, sub nasul tău și-al meu! Zi-mi acum... care crezi că e menirea lui? o luă Sara peste picior.

Bătrâna nu mai poză în bunicuța neajutorată, în slujitoare. Râse și ea, la rândul ei, dar râsul ei inspira batjocură și regret.

— Măi să fie! se minună ea. A apărut, în sfârșit! Nu există o rețetă pentru distrugerea lui, dacă asta vrei să afli de la mine. Nu știu nici măcar să-ți spun care este menirea unui astfel de Nativ. Și știi de ce? Pentru că Mama Natură ne-a creat egali. Am fost Foc, Aer, Apă și Pământ sub același acoperiș. Până când unul s-a trezit că vrea să conducă. A năruit din egoism lumea perfectă pe care-a lăsat-o Dumnezeu. A fost Adam-ul care a mușcat, lacom, din mărul interzis. Și de-atunci noi, Fii ai Focului, nu știm ce e iubirea, ce e dragostea pentru aproape. Copiii nu mai au jucării, ci mânuiesc arme de mici. Și pentru ce? Pentru că tu ne-ai promis un regat? A fost al nostru de la bun început. Unii au ales pentru toți să plecăm. Nu cred că-l putem lua acum cu forța, nu cu prețul vieților tuturor fraților noștri supranaturali. Trebuia să conduci oameni, nu războinici. Trebuia să concepi un armistițiu, nu planuri de război. Atunci ai fi fost o adevărată conducătoare. Nu așa... să ne astâmperi Focul cu magie neagră, dacă încercăm să ne împotrivim. Chiar și-așa... uite că lucrurile se întorc împotriva ta. Ochii tăi nu mint! Ai venit la mine cu gândul că te voi minți aidoma oglinzii mamei vitrege din poveste, că ești cea mai puternică din țară? Femeia râse din nou, delectându-se cu spaima pe care o citea în privirea Sarei. Focul Lui te arde! Îți va arde armata de marionete, concluzionă bătrâna și-un râs frenetic răsună în mica încăpere. Deci, până la urmă, se pare că știu: asta îi e menirea!

— Păcat că nu vei mai fi aici, să vezi dacă ai avut dreptate sau nu!

Sara pocni din degete și-apoi întinse palma îmbrățișată de flăcări uriașe. Dintr-un singur gest, asmuți Focul asupra femeii căzute la pământ. Bătrâna se-aprinse într-o clipită, de parc-ar fi fost un obiect inflamabil. Din gâtlejul ei nu răsunară urlete de durere, ci râsete înspăimântătoare. Flăcările se întețiră, iar Sara întoarse spatele celei care devenise una cu focul mistuitor. Se îndepărtă rapid de imaginea sinistră a unei mări de flăcări.

Nativii de-afară priviră impasibili spectacolul terifiant, înțelegând că Sara tocmai dăduse o lecție unui supus neascultător.

Olivia se repezi în stradă, oripilată de imaginea din fața ei. Când să se-arunce în flăcări, având drept călăuză glasul care începuse a se stinge, o mână zdravănă o opri în loc. Sara o târî după ea prin mulțime, izbind-o de-un perete zgrunțuros.

— Bănuiesc că-mi vei spune că habar n-ai cum de-a apărut acel semn pe gâtul fiului tău, o luă ea direct, fără ocolișuri.

— Habar n-am! admise Olivia, cu maxilarele proeminente încleștate. Oricum, nu-ți datorez nicio explicație!

— Să mori tu! îi răspunse femeia în batjocură, fixând-o în perete cu o strânsoare puternică de gât. Cine-i tatăl lui?

— Un neisprăvit, recunoscu tânăra. Un neica-nimeni.

— Ești sigură? o întărâtă Sara. N-ai călcat strâmb nici măcar o dată?

— Hai, fii serioasă! Îți permiți cam multe! Crezi ce vrei! Tatăl copilului meu e supranatural așa cum știi tu să fii o mamă bună! Tu ai făcut-o! Focul tău malefic l-a ars așa. Și-mi ceri mie socoteală...

— O, da, tu chiar ești o mamă exemplară! o lovi în punctul mereu sensibil. Hai să vedem ce face noul Nativ, cu acte în regulă de-acum, nu?

— Nuuu! Lasă-l! Lasă-l să se odihnească, ai făcut destul rău, îi spuse, folosind deodată un ton mai cald, amintindu-și de Nativul pe care bătrâna îl omorâse fără să clipească. Suntem prizonierii tăi, și eu, și el. Nu plecăm niciunde. Dar... e suficient pentru o zi! Îți spun adevărul. N-am știut că a moștenit de la mine puterea Focului. Nici n-aș fi crezut că e posibil așa ceva. Nu știu nimic despre semnul care i-a apărut din senin. El, nici atât. E speriat! E doar un copil! Lasă-l o zi, să se refacă. Te rog, îi ceru cu jumătate de gură, dar sinceră.

Sara o privi neîncrezătoare, dar o lăsă să plece. Da, fusese o zi plină. Cuvintele Oliviei o puseseră pe gânduri și analiză

apoi și mărturisirea lui David. Băiatul extrăsese Focul din Mona și îl absorbise și pe cel aruncat de ea asupra lui. Focul lui le aspirase manifestarea Elementului, ca și cum ar fi fost o bestie flămândă. Mai mult, hrana energetică îi sporise puterile și-l făcuse, ar fi putut să jure, invincibil. Dar asta știa doar ea și-și dădu seama că va trebui să schimbe placa pentru a-i împiedica pe ceilalți să pună piesele cap la cap. Nu-l va mai tortura, nu-l va forța să-și dezvăluie secretele. La urma urmei, era arma perfectă împotriva familiei ei nerecunoscătoare: fizic indestructibilă și o momeală pentru sufletele lor slabe.

IX

Mona răsuci pe toate părțile noaptea fatidică în care devenise ucigașă fără voie. Ema o dusese din nou în pat, cum făcuse la prânz, dar odihna binemeritată din miezul zilei îi alunga acum somnul. Imaginea Gabrielei, a pieptului ei însângerat, îi apărea de cum închidea ochii, de parcă pleoapele ei ar fi proiectat la infinit aceeași secvență. Trupul fără suflare al fetei cădea din nou și din nou, lovind pământul care-o primea cu brațele deschise, salutând reîntoarcerea în țărâna care-o plăsmuise. *Din pământ ne naștem, în pământ ne întoarcem,* repetă Mona cu voce șoptită, cuibărită între cearșafuri. Și apoi își aminti de patosul cu care vorbise prietena ei despre Nativi, revăzu frustrarea din ochii fetei născută din apartenența ei la condiția pur umană. Inferioară. *Prin Foc a trăit, la Foc a visat, Focul o va conduce pe lumea cealaltă,* își dădu ea seama.

Foc... *David!* În haosul din holul liceului apăruse el, de nicăieri. După ce-l abandonase în plină stradă, slăbit și chinuit de Focul care-l stăpânise, el găsise drumul spre ea. *M-a mințit tot timpul cât am fost împreună,* vru Mona să se trezească la realitate, mințindu-se, la rândul său. *Ce contează că a venit după mine, când toată povestea noastră a avut o mare de minciuni drept fundație?*

Gândurile începură să i se ciocnească aidoma unor titani în luptă: *David e bun, mă iubește, a fost doar speriat. M-a salvat de Foc și m-a luat din calea morții. David e cel mai groaznic suflet de pe acest pământ, m-a jucat pe degete, mi-a călcat sentimentele în picioare! Doar s-a folosit de mine!* Și-apoi izbucni în plâns. Lăsă lacrimile să-i curgă șiroaie pe obraji.

Plânsese întruna în orele care trecuseră, dar acum lacrimile nu mai semănau durere, ci dor. Oricât și-ar fi învrăjbit mintea să-l părăsească, inima nu-i permitea să-l dea uitării. Se detașă de emoțiile provocate de moartea Gabrielei și-l văzu pentru prima dată pe David din acea seară. Dăduse buzna în școală, în căutarea ei, în ciuda repetatelor refuzuri din partea ei. Reușise să treacă peste toate explicațiile, pretextele și mofturile ei. Îi văzu abia acum chipul îngrozit și auzi prima oară cu claritate cuvintele lui: „Ia-o! Iris, ia-o și du-o acasă, acum! Eu... cineva trebuie să răspundă pentru... asta!" Pentru cadavru, pentru moarte și distrugere. Ea plecase și el rămăsese în urmă, să înfrunte mânia celui care venise după Gabi și avea să o găsească moartă. El, băiatul pe care-l blamase și-l acuzase de minciună, de parcă-ar fi comis o crimă. Singura lui crimă fusese că o iubise, chiar și fără permisiunea ei, că o căutase insistent, ca să își ceară scuze din nou și din nou.

— Mă iubește! se dezmetici, ridicându-se în capul oaselor. Și eu l-am lăsat acolo, pradă sigură!

Coborî din pat și se duse glonț spre camera părinților. Ajunse în câteva secunde, căci ușile camerelor erau larg deschise. Tatăl ei dormea, dar Ema era trează; o simți după respirație.

— Mamă, o strigă șoptit, apropiindu-se pe întuneric de patul lor.

Ema se ridică în șezut, ochi și urechi. Coborî ușor din pat și-i făcu semn s-o urmeze. Merseră tiptil, una în spatele celeilalte, până la bucătărie. Femeia puse două scaune față în față și își invită fiica să se așeze. Mona o ascultă, dar bătăile din pi-

cior îi trădară emoțiile și nerăbdarea. Ema se așeză, la rândul ei, dar neliniștea de pe chipul fiicei sale și obrajii cu urme de lacrimi uscate o întristară. Știuse, din clipa în care apăruse acasă, rănită, că durerile sufletești carea aveau să vină îi vor bântui fetei visele, o vor seca de puteri și-i vor zdruncina convingerile și sentimentele pure.

— Mamă... unde e David? trecu Mona direct la subiect.

Ema se văzu din nou neputincioasă în fața fiicei sale. Nu știa răspunsul, nu cu exactitate, dar îl putea ghici. Avea bănuielile ei și nu știa, acum, dacă să le țină pentru ea, mințindu-și astfel copila, sau să fie sinceră – cu prețul durerii pe care răspunsul ei urma să i-o pricinuiască.

— Aș vrea și eu să știu, răspunse ea, pe un ton domol.

— Dar bănuiești unde-ar putea fi, continuă Mona, nelăsându-i timp să-și coacă povestea.

— Bănuiesc că e... cu **ei**. Iris ne-a spus că, înainte să te aducă înapoi acasă, un bărbat o strigase pe Gabi. Tu tocmai ne-ai povestit că ea este fiica lui Robert. El a venit la școală după ea. Și... l-a găsit pe David acolo, lângă cadavrul fiicei sale. Ce-a urmat...

Doar gândul pe care-l rosti cu voce tare o îngrozi pe Ema. Nu putu să nu se gândească la Robert și la pierderea lui. Și-l imagină și lăcrimă instinctiv. Își aduse aminte de moartea Maiei, care-o sfâșiase pe dinăuntru. Știa el oare că și fata pe care-o crescuseră împreună dispăruse de pe fața Pământului? Ar fi vrut să nu fi cunoscut sentimentul de a-și pierde copilul, dar tocmai pentru că îl trăise până-n măduva oaselor știa cât de tare doare. O durere ascuțită, care nu trece niciodată, oricât ai canaliza-o spre alte sentimente, oricât ai încerca să te minți, oricât ți-ai umple timpul cu lucruri mărunte. Un chin care nu are leac, indiferent cât ai încerca să-l tratezi, chiar și cu un alt soi de iubire. Un sentiment de gol, de pustiu, cu care te trezești dimineața pentru tot restul vieții și pe care-l iei în pat cu tine noapte de noapte, ca să-ți tulbure visele.

Cu toate că trăiseră în minciună, Robert fusese un tată bun pentru Maia, nicicând nu-i reproșase ceva în relația lor. Se întrebă cum putuse, totuși, să-și neglijeze adevărata fiică, sânge din sângele lui, doar pentru a trăi cu două necunoscute. Chiar și-așa, era convinsă că-și iubise infinit de mult fata de care fusese despărțit vreme de cinci ani. Ema se trezi întrebându-se cât de des se vedeau pe vremea când el juca rolul de tată al micuței Maia. Și-acum, când bărbatul își recuperase ca prin minune fiica, prin deconspirarea planurilor atent urzite, rămăsese fără ea, într-o încleștare nedreaptă de forțe. Femeia știa că durerea lui era înzecit amplificată de modul în care își găsise Gabi sfârșitul. A-i spune unui părinte că propriul copil și-a căutat soarta cu lumânarea, nu e cea mai bună variantă, chiar dacă e adevărată.

Emei i se rupse sufletul când o văzu pe Mona învinovățindu-se de moartea Gabrielei, fata care-o căutase și-o atrăsese în clădirea școlii tocmai pentru a-i lua ei viața. Soarta schimbase rolurile și călăul devenise victima propriului plan și-a propriei arme. Robert n-ar fi luat însă nicicând în vedere această variantă, nu când fiica lui nu mai era pe lume, ca să se apere. El avea să devină judecătorul și să-i condamne fata la același crunt sfârșit: moartea.

— Crezi că avem vreo șansă ca David să mai fie în viață? Mamă, tu îl știi pe tatăl lui Gabi. Oare-o fi acționat impulsiv sau... sau pot trage speranța că David e încă prizonierul lui? întrebă Mona printre suspine.

Fata își frământa mâinile și le duse, împreunate, la nivelul feței, ca într-o rugăciune violentă.

— Ciudat cum a fi prizonier îmi sună acum a statut privilegiat, se miră adolescenta de propriile-i gânduri.

— Ca mamă grijulie, îmi vine să-ți spun să nu te gândești la asta și să nu-ți faci sânge rău, că sigur e bine. Sinceritatea relației noastre îmi interzice însă să mă port cu perdea acum. Aș vrea să te pot minți sau măcar amăgi, cu gândul că o fac

pentru binele tău psihic și sufletesc. Dar tu nu ești o fată ca toate fetele, n-ai nevoie de mângâieri false. Sigur a fost luat împotriva voinței sale și nu e tratat regește. Poate nici măcar omenește. Cu tot haosul din care ai fost luată de Iris, cred cu tărie că David e în viață și va fi bine. Și știi de ce? Pentru că e un băiat inteligent, înainte de toate. Va ști să-și folosească apartenența la Casa Focului în avantajul său. Și, cel mai important, va rămâne în viață pentru tine. Te iubește, așa cum și tu îl iubești. Vă leagă o dragoste mai puternică decât propriile secrete și încăpățânări. Despărțirea voastră n-a fost altceva decât un zid uriaș ce părea că se înalță până la cer, dar pe care l-ați dărâmat bucată cu bucată, eliberându-vă de secrete, acceptându-vă slăbiciunile, mărturisindu-vă fricile. Dragostea v-a legat mereu, chiar dacă erați de-o parte și de alta a zidului. Ea v-a permis să vă eliberați sufletele, să vă lepădați mândria și să înțelegeți că aparțineți unul celuilalt. N-ați făcut-o în același timp... asta nu-i nimic. Ai spus că David a extras Focul din tine. De ce crezi că a făcut-o? Nu s-a gândit la prețul pe care ar fi putut să-l plătească, te-a pus pe tine pe primul plan. Să fii tu bine, și-apoi el.

— Dar eu nu pot fi bine dacă el nu e, se emoționă Mona, recunoscându-și sentimentele pe care le negase din ambiție prostească.

— Rolurile se schimbă. Acum el e prioritatea ta, el va fi bine pentru că tu te vei ruga pentru asta, îți vei canaliza energiile spre bunăstarea lui și el te va simți.

— Ar face bine să lupte pentru viața lui, se însufleți fata. Așa cum s-a ținut după mine, cum n-a obosit cerșindu-mi iertare, cum mi-a declarat fără încetare dragostea lui. Mamă... sper doar s-apuc să-i spun că-mi pare rău, să-i cer iertare pentru reacțiile mele violente și pentru că am ales Focul în locul lui. Asta am făcut. Nu mi-a mai păsat de nimeni și de nimic. Am vrut să fiu eu și puterea mea, fără să mă gândesc că puterea am câștigat-o lepădându-mă de iubire. Ce slabă am fost! se învinovăți, rememorându-și trăirile pe care Focul le semă-

nase în sufletul ei. Sper să apuc să-i spun că-l iubesc mai presus de toate!

Ema se ridică de pe scaun și-și cuprinse fiica în brațe.

— Aș vrea ca mâinile mele să se îmbine într-un scut protector, să te apere de forțele care se vor dezlănțui și să-ți țină inima în siguranță, să țină la depărtare orice urmă de tristețe și suferință. Dar știu că ai propriile bătălii de dus, că inima ta va fi bine acum, deoarece știe să discearnă binele de rău, iubirea de ură.

— E vina mea că David a fost luat! Eu trebuia să suport consecințele actelor mele, se agită Mona.

— Atunci e vina mea că tu ai reușit să pleci de acasă și să te alegi cu un glonț în mână, replică Ema, doar ca să-i arate că regretele și sentimentele de vinovăție nu aduc nicio rezolvare. Hai să nu ne facem una ca asta. David a apărut acolo fiindcă așa și-a dorit, așa a simțit, nu l-a obligat nimeni. Suntem suma responsabilităților pe care ni le-am asumat de bunăvoie.

— Mi-e teamă că-i vor face rău, se întoarse fata la gândul care-o ținuse trează, dezvăluindu-și ochii roșii.

— Robert e un strateg. Sunt sigură că moartea fiicei sale a căzut ca o bombă asupra lui, dar mai știu și că vrea răzbunare și asta înseamnă că-și dorește să suferim și noi la fel ca el. Va vrea să ne vadă agonia, așa că, măcar pentru scopul ăsta jalnic, îl va ține pe David în viață.

— Sper! oftă Mona, în timp ce o rază de speranță îi licări în privire.

Ema îi prinse fața în palme, nelăsându-i alternativă decât să o privească-n ochi.

— Ne-am întors aici să ne facem dreptate, să ne luăm viața înapoi. Puteam să fugim, să uităm de toți și de toate, odată regăsiți. Dar Nativii au nevoie de noi ca să-i îndrumăm, să le deschidem ochii, să le-arătăm că viața nu e doar despre a trăi pașnic, cu prețul de a fi rupți de lume. Ne-am întors ca să le vorbim despre o primejdie care-a izvorât din sânul nostru, care ne

demonstrează că binele și răul sălășluiesc deopotrivă în noi. Fuga nu e o soluție. Am revenit acasă, unde pașii ne-au adus întotdeauna înapoi. Aici, oamenii nu mai pot fi răniți. Noi... da, dar suntem Forțe și știm să trăim cu asta, ne putem purta cicatricile cu mândrie. Tu ești un exemplu de urmat, sunt mândră de tine. Eu n-am putut-o salva pe Maia și-mi voi blestema neputința câte zile voi avea. Dar îl vom salva pe David. Îți promit!

Își sărută fiica pe frunte și Mona se ghemui la pieptul ei, udându-i pielea albă, ca de fildeș.

— Dormi cu mine în seara asta, ca atunci când eram mică și-mi era frică de monștrii de sub pat, o rugă.

— Cum să nu, acceptă Ema cu însuflețire.

Parcurseră la fel de lin drumul înapoi spre camera fetei, ținându-se de mână.

Se întinseră una lângă alta și Mona i se cuibări în brațe. Ema îi mângâie, cu mișcări ușoare ca Aerul, părul care i se ondulă pe degete, până ce fata adormi.

Ei îi trebui încă un ceas ca să adoarmă, în minte cu vorbele lui Robert, care-i sunau ca o sentință irevocabilă: *Ochi pentru ochi, fiică pentru fiică!*

X

Mona! Mona! silabisi David, între vis și realitate, simțindu-și capul vâjâind îngrozitor.

— Ușurel, îl sfătui Olivia, când el dădu să se ridice brusc în capul oaselor.

Îl ajută s-o facă, deși el protestă la început, și-l îmbie cu o cană de apă.

— Bea! îi porunci.

— Nu mi-e sete! se încăpățână băiatul.

— Trebuie să bei! N-ai pus gura pe apă de când am ajuns aici. Ai ars tot, ai avut o febră cum n-am mai pomenit. Mi-a fost

teamă să nu ți se înrăutățească starea. Chiar... chiar mă mir că ți-ai revenit așa de repede.

— Nu te mai mira atât! i-o trânti David, fără pic de jenă. Dacă ai fi fost lângă mine, ai fi știut că am mai avut astfel de episoade. Așa am făcut cunoștință cu Focul din mine: violent! Și am trăit-o fiind doar un copil. Singur! Și iată-mă! N-am murit. M-a făcut mai puternic!

— Nu înțelegi, se chinui femeia să-i explice unicitatea situației. Ai atras Focul Sarei, venele ți s-au înroșit de parcă ai fi fost un teren scăldat în râuri de lavă. Am simțit că te vei aprinde de-aici, din coșul pieptului, îi arătă locul în care trăsese puterea Sarei. Chiar dacă ești Foc, ai emanat o energie cât pentru zeci de Nativi laolaltă. Ai fost... ca o bombă făcută să explodeze în câteva secunde.

— Hei! îi tăie el avântul. Cum ți-am spus: nu-i nimic nou pentru mine. Adică... durerea aceea am mai simțit-o, căldura infernală m-a cuprins în repetate rânduri. Zi-mi, mai bine, ce-i cu astea? o întrebă, arătând spre legăturile care-i strângeau mâinile la spate.

Nu era nici sfoară, nici fier, ci o combinație ciudată, un material pe care nu-l mai văzuse: rece, aspru și flexibil. Trăgea de el și se întindea și-apoi îi atrăgea mâinile împreună, cu forța unui magnet. Cu cât se zbătea mai mult și încerca să-l rupă, cu atât mușca mai tare din carnea încheieturilor sale.

— E un material ignifug, cătușe sfinte pentru Nativi răzvrătiți. Sara a găsit un leac și pentru asta, pufni mânioasă. N-ai nicio șansă să le desfaci smucindu-te în halul ăsta, așa că liniștește-te și nu o să te mai rănească așa de tare. O să ți le desfacă, dacă te va vedea... cuminte.

— N-ai să vezi!

Băiatul se ambiționă să tragă și mai tare de cătușe, până-i dădu sângele.

— David! strigă Olivia și băiatul se opri imediat. Încetează! Ascultă și tu, măcar o dată.

Femeia se ridică de pe scaun și începu să se plimbe în sus și în jos, obosită.

— Nu-ți mai face rău singur. Nu-i de-ajuns că te chinuie scorpia aia? Ține, bea! îi întinse ea cana cu apă.

Când realiză că David n-avea cum s-o apuce nici să vrea, i-o băgă sub nas, obligându-l, prin gestul ei insistent, dar și din priviri, să bea. El analiză apa îndelung înainte s-o bea pe toată dintr-o înghițitură. Ascultă fraza pe care mama sa i-o șopti – „Eu ți-am adus-o, personal!" – și-și potoli setea care, deși mintise, îl secase de puteri.

— Uite, apreciez că îți pasă de mine acum, după cincisprezece ani. Am crescut, practic, de unul singur, știu să-mi port de grijă, îmi cunosc forța și slăbiciunile. Mulțumesc pentru apă. Sper să nu mă fi otrăvit nebuna aia. Și bănuiesc că tot tu m-ai îmbrăcat în... hainele astea, observă tânărul tricoul negru, curat, cu trei numere mai mari, și pantalonii scurți, gri – sau poate doar decolorați –, largi și uzați. Faptul că te agiți pe-aici, prin jurul meu, nu mă ajută cu nimic. Mai mult mă încurci, îmi distrugi moralul. Te rog, du-te și lasă-mă-n pace!

— Nu știi ce spui! îl avertiză femeia.

— Dar tu știi? Din câte-am văzut, baba asta vă joacă pe toți pe degete. Cu ce mă poți ajuta tu pe mine?

— Nu știu! Cel puțin, voi ști că ești bine și nu va trebui să te caut prin tot cătunul ăsta, dacă ea va dori să te scoată de-aici.

— Deci, ești doar de decor, o întărâtă David.

— Oh, mai taci! Te porți ca un răzgâiat! Da, sunt îngrijorată, ai dreptate. M-am simțit așa doar atunci când am plecat. Să nu crezi că mi-a fost ușor! Habar n-ai! N-am pretenția să mă ierți, simți ce simți și asta e. Nu voi îngenunchea la picioarele tale, ca să-ți cer iertare. Am trăit cu decizia mea, bună sau rea... a fost ce-am avut nevoie în acel moment, am plecat fără să mai privesc în urmă. Asta nu înseamnă că nu m-a durut. Te-am visat ani de zile, strigându-mi că mă urăști. Și uite... cred că a fost o premoniție! Am învățat să trăiesc fără tine și fără tatăl

tău, mi-am îngropat sentimentele materne. Așa că habar n-am cum se poartă o mamă grijulie. Eu asta simt acum, că se rup părți din mine la fiecare urlet al tău. Știu că n-ai nevoie de mine, îți citesc răceala și indiferența în privire. Cu toate astea, prefer să stau aici atât cât va fi nevoie, fie că mă vrei, fie că nu.

David se mulțumi să pufnească pe nas și-apoi se întoarse cu fața la perete.

— Trebuie să mănânci ceva. N-ai mâncat nimic. Ești slăbit, insistă femeia.

— Apa am băut-o. Mâncarea... n-o să mă convingă nimeni pe lumea asta, nici măcar s-o gust. Și să nu-mi zici că și pe-asta tot tu ai făcut-o, o tachină el. Că va trebui să-ți ofer titlul de *Mama anului*.

— Vrei să-ți dai jos odată armura asta nenorocită? Te ascunzi în spatele unor cuvinte pe care le-arunci batjocoritor. Crezi că ești slab dacă recunoști că ți-e foame sau sete? Sau dacă îmi arăți că nu te simți perfect, așa cum vrei să cred? Te văd. Bine? Nu ești în regulă, orice-ai zice. Ironia sorții ar fi să mori de foame.

— Cine vorbește! rosti băiatul, analizându-și mama.

Ea vorbea continuu, de minute bune, despre starea în care se afla el, plângându-i de milă și rugându-l să se pună pe picioare. O privi atent și realiză că femeia atrăgătoare, semeață și ironică, pe care-o întâlnise în drumul său spre școală, dispăruse. Olivia din fața lui era mai slabă, maxilarele proeminente ieșindu-i acum și mai mult în evidență. Bretonul, ud de transpirație, i se lipea mereu de frunte și femeia și-l potrivea și mai neglijent peste cap, eliberându-se parcă de-o povară. Hainele îi erau murdare, purtate, bănuia David, de când ajunseseră aici. Avusese grijă să-l schimbe pe el, dar ea avea nevoie de-o baie mai mult decât el. Ochii – micuți, de felul lor, păreau a i se înfunda în orbite, trădându-i oboseala. Clipea mai rar, pleoapele rămânându-i două-trei secunde închise, înainte să se dezmeticească din moțăială. Chiar și-așa, David nu putu să nu

observe asemănarea dintre ei, acum mai mult ca alte dăți. Se pomeni că-și dorește să fi moștenit culoarea ochilor ei pătrunzători, când verzi, când albaștri, limpezi ca marea. Îi mulțumea însă pentru părul pe care-l luase de la ea și pentru perfecțiunea tenului. Dincolo de aspectul fizic, se întrebă oare cât de mult se asemănau temperamental, la cel mai profund nivel. Olivia din labirint fusese cea mai groaznică versiune a ei: rea, amenințătoare, răzbunătoare, batjocoritoare, îngâmfată, aproape... diabolică. Îi vorbise Emei cu ură, o tratase ca pe-o cârpă bună doar de șters pe jos. Ar fi vrut să știe acum dacă femeia din seara în care-o văzuse, după atâta timp, când îl luase peste picior și aruncase o minge de foc spre el, este versiunea care-o definește, și-acum, arătându-se preocupată de cel ce se dovedise a fi fiul pe care-l abandonase, era doar un moment de rătăcire și sensibilitate temporară.

— Ol..., Olivia, bolborosi el, dându-și seama că nu știe cum s-o strige, nu voi mânca, nu mai insista. Aș prefera, totuși, să mergi să-ți faci baia aia cu care mă amenințI. Nici tu nu arăți mai bine ca mine. Poate te și întinzi vreo două ore...

— Ai vrea asta, nu-i așa? îl întrerupse, fiind sigură că el vrea doar să scape de ea.

— N-o spun ca să te alung. Uită-te la mine, sunt legat, probabil suntem și închiși cu cheia în... casa asta, sau ce-o fi, zise în derâdere, privind pereții care stăteau să cadă peste ei. Sincer: spală-te, schimbă-te, arăți cam... îmbâcsită.

Olivia îl privi nedumerită, încercând să descifreze adevăratele lui intenții. Știa foarte bine că și starea ei fizică era deplorabilă. Simțea cum emană un miros de stătut care-o deranja până și pe ea, darămite pe cel nevoit să împartă camera cu ea. De când ajunseseră aici, preferase să stea cu ochii pe el, de teamă că Sara îi va face rău, dar, în momentul de față, nu mai știa cine pe cine va răni mai întâi. Dacă David devenise o amenințare pentru bătrâna dirijoare de Forțe, cu atât mai mult trebuia s-o țină departe de el. A pleca acum, lăsându-l singur,

pentru o nenorocită de baie, nu reprezenta deloc cea mai bună opțiune.

— Nu vreau să scap de tine, ghici David motivul ezitării femeii. Doar că, pe bune-acum... cam miroși, zise, strâmbând din nas, încercând să fie cât mai serios posibil.

Mirosul Oliviei nu-l deranja atât de tare pe cât voia s-o facă pe ea să creadă. Mai mult, simțea ca pe-o adiere mirosul ei specific, de mamă, care-i rămăsese în nări chiar și după atâta timp.

— Uite, continuă el, poți pune un Nativ la ușă, să mă păzească. Sau pune trei. Zece chiar. Îl poți trimite până și pe fratele tău, care mă vrea mort. Pe cine vrei, dar ia o pauză. Și... poate-mi găsești niște fructe. Dacă le speli cu aceeași apă pe care-ai adus-o special pentru mine, le voi mânca. Nimic gătit, doar fructe.

Știa că e argumentul care-o va convinge. În sfârșit, îi cerea ajutorul, se hotărâse să mănânce, făcându-i pe plac.

— Vrei să mănânci..., zâmbi Olivia. Poate, până la urmă, avem mai multe în comun decât am crede.

O trimitea de la el sub pretextul că va accepta mâncarea adusă de ea. La urma urmei, nu-i putea refuza această cerere.

— Nu, nu cred că avem, răspunse David încordat, blestemându-se că se găsise tocmai acum să fie sincer.

Figura Oliviei se schimbă dintr-odată. Nu se enervă, așa cum ar fi crezut, ci colțurile gurii i se lăsară brusc în jos, într-o expresie ce exprima o deprimare profundă. Atunci, David se văzu nevoit să continue, schimbând registrul și aruncându-se într-un joc periculos:

— În seara în care ați luat-o pe Mona și-ați ținut-o captivă într-un labirint de flăcări, atunci te-am văzut prima oară. Te-am recunoscut. Poate nu din prima secundă, dar mai repede decât aș fi crezut. Nu mai aveam amintiri cu tine, ai plecat când eram mult prea mic pentru a-ți păstra imaginea vie în minte. Îți știam însă chipul, din poze. O imagine statică, nimic care să arate căldura unei mame.

— David... șopti Olivia, încercând din reflex să-și justifice din nou decizia.

— Nu, lasă-mă să termin. Nu-ți reproșez nimic. La ce mi-ar folosi? M-am speriat când te-am văzut, recunosc, dar nu în sensul că mi-a fost teamă de tine. Am văzut în tine o persoană rece, în ciuda căldurii pe care o emanai din flăcări. O războinică ce-a mânuit Focul maiestuos, dar din răzbunare, din plăcerea de a fi rea. I-ai vorbit Emei cu o nerușinare crasă. Chiar atât de mult o urăști? Adică: voi ați răpit-o, voi i-ați schimbat identitatea și v-ați jucat cu viața ei, și tot ea e monstrul din poveste? Te-ai simțit în elementul tău în acea seară. Noi am fost gândacii, tu – bocancul gata să ne strivească într-o clipă. De ce... de ce ești așa? întrebă într-un final, cu barba tremurându-i.

Întrebările fiului ei căzură ca un bolovan. Nu se-așteptase la asta. Se obișnuise s-o provoace, s-o ia peste picior, să-i conteste sentimentele materne apărute brusc în inima ei. Faptele și comportamentul ei, adevărul pur, fără alte ocolișuri, creionau o persoană fără suflet. Cea care chiar fusese, mai bine de cincisprezece ani.

— Așa... cum? atacă ea, ridicând tonul. Fără inimă? Rea? Poate așa e în natura mea!

— Prostii! i-o reteză David, șocând-o. Așa vrei să te scoți, dând vina pe natura Focului? El te-a făcut rea și nemiloasă? Te-ai născut așa? Ai fost o fetiță mică și violentă? Hai, acum... *Pune cărțile pe masă,* gândi.

— Habar n-am ce vrei să-ți spun. Poate că ai dreptate, dar răutatea asta de care vorbești face parte din minte. E mereu aici – arătă spre pieptul ei – și aici – duse arătătorul la cap.

— Lasă-mă cu astea! Cu toții avem o latură întunecată. Până și Luna are una! Asta ești tu? Asta te definește?

— Asta vezi în mine? se-arătă femeia curioasă, pufnind pe nări.

— Nu contează ce văd eu. Nu ce văd acum. Asta e dilema mea: acum ești total schimbată și încerc să-mi dau seama dacă

e doar un rol pe care-l joci în preajma mea. Brusc, ți-ai recăpătat sufletul. Unde e femeia din labirint? Cât de mult ești **ea** și cât ești cea de-acum?

Întrebări stupide, realiză David. Nu știa ce-ar câștiga aflând răspunsul la ele. Olivia se domesticise, cel puțin în prezența lui. Acum își arăta din nou sălbăticia, simțind-o ca pe-un ibric sub presiune uitat pe foc. Avea să explodeze, aici, acum, și știa că n-avea să fie deloc bine.

Femeia făcu însă exact contrariul. Își trase scaunul lângă el și începu să povestească:

— Am avut o copilărie fericită. M-am născut aici și tot aici am crescut, până pe la zece ani. Dacă-l întrebi pe Robert, pfff, el a fost mereu fascinat de locul ăsta. Am fost ca doi camarazi, nedespărțiți. De dimineața până seara alergam neobosiți pe ulițele satului, ne luptam cu săbii de lemn, învățam să stăpânim Focul. Eram impresionați de ce puteam face, ne minunam de fiecare flacără, mai mare decât cea de dinainte, mai intensă. De pe la opt ani, însă, joaca noastră a devenit antrenament în toată regula. Singurul lucru bun pentru mine a fost că eram împreună. Am fost munciți până la epuizare. Am încetat să mai fim copii. Atunci am început să urăsc locul ăsta și să vreau să fug undeva unde pot fi eu, unde pot decide cum să-mi petrec ziua. Sara a văzut potențialul nostru și a hotărât, împreună cu mama noastră, să mergem la oraș, să ducem o viață normală. Să mergem la școală, să cunoaștem oameni noi. Pentru mine, a fost un vis devenit realitate. Eu și Robert am continuat să fim nedespărțiți. Ne-am antrenat zilnic, când și cum hotăram noi. O dată pe an, ne întorceam aici, să ne împărtășim cunoștințele. Focul a trezit în mine setea de putere și-am devenit necruțătoare cu ceilalți. Am urât să mă întorc printre sălbatici, așa i-am numit. Cred că am urât-o, de fapt, pe Sara, dar mama era fascinată de ea și de planurile ei. Am realizat, apoi, că de-aia ne-a și trimis în lume, ca să devenim pionii ei, la nevoie. Când m-am îndrăgostit de tatăl tău, totul s-a schimbat. Ai apărut tu în viața

noastră și am fost cea mai fericită. O lună, două, trei. Un an, doi, trei. Probabil am căzut în depresie. Nu m-am mai recunoscut, am renunțat la natura mea pentru a suporta crizele unui bețivan. Tu... tu plângeai întruna. Casa noastră devenise un mediu toxic pentru mine. Am renunțat la a fi eu, pentru voi. Dar într-o zi am hotărât că e destul. Am decis să plec fără să privesc în urmă. Focul mă chema la el. Și-am plecat. Și te-am lăsat acolo, cu el. M-am dăruit Focului în totalitate. Abandonarea ta m-a schimbat, dar nu m-am înecat în lacrimi, dimpotrivă. Am închis atunci poarta sufletului meu și-am aruncat cheia. Am devenit spion, luptătoare, am uitat că am fost mamă vreodată. Și-apoi a venit Sara cu planul ei, pe jumătate mărturisit. Am intrat în casa aia blestemată pentru a-i face mamei pe plac și pentru... adrenalina cu care mă hrăneam în astfel de misiuni. Problema a fost că Robert s-a procopsit cu femeia pe care-o răpisem din propria casă. Am suferit pentru suferința lui. Dar totul s-a schimbat când s-a îndrăgostit de ea. Noi doi ne-am văzut din ce în ce mai rar. A trebuit să mă prefac mătușa iubitoare și cumnata drăgăstoasă doar pentru a-l vedea o oră. Ema l-a luat din viața mea, în doar câteva luni, pe singurul om pe care-l iubeam și care mă iubea necondiționat. L-am văzut pe Robert doar când i-am bătut eu la ușă. Abia își făcea timp s-o vadă pe Gabi. Așa că, da, chiar o urăsc pe Ema. Și-apoi, viața m-a luat din nou prin surprindere: mi-am regăsit fiul, dar el e îndrăgostit de fiica **ei**. Poate că așa a găsit Universul calea de a se răzbuna pe mine, să mă lege pe veci de femeia asta. Ceea ce simt pentru ea nu are însă nicio treabă cu sentimentele mele pentru tine, confuze și ele. Acum, că te-am regăsit, nu știu... Nu joc niciun rol. Să spunem că e partea flegmatică a Focului, care-mi scoate la suprafață vechi trăiri.

Când simți că lacrimile îi stau să cadă, se ridică și se duse iute la ușă.

— Poate că am, totuși, nevoie de baia aia, găsi ea scuza cea mai potrivită. Ne vedem mai târziu! A... Se întoarse pe jumă-

tate spre David. Până mă întorc, să ai pregătită povestea despre moartea Gabrielei. Atât eu, cât și Robert, meritățm să știm adevărul! Tot adevărul!

XI

Micul dejun era o tradiție de familie, întotdeauna fusese. Ema, Eric și Mona, treziți dis-de-dimineață, înaintea cocoșului, mâncau fără tragere de inimă din bucatele primite de la Nativi la reîntoarcerea lor în comunitate. Femeia îi mulțumise lui Dumnezeu pentru darurile primite, scăpase astfel de-o grijă. Deși gătitul era una din pasiunile ei, de când revenise în sânul familiei nu pusese mâna pe-o oală sau tigaie. Nu se simțise pregătită să-și reia atribuțiile gospodărești, n-avusese dispoziția de-a găti din plăcere și cu dragoste – ingredientul ei special, care dădea o savoare unică preparatelor sale.

Mona sorbi gălăgios din ceaiul de mentă, proaspăt, oferit de vecina Beatrice. Nu mai băuse de mult un ceai natural, se săturase de cel din pliculețele cu plante uscate, din magazine. Adora verdele crud al lichidului și aroma îmbietoare care-i desfăta simțurile. Îi oferise energie pentru întreaga zi. Renunțase la cafea de când aflase că mamei ei îi fusese administrată zilnic o doză de drog în licoarea maro, aburindă, cu miros dementțial. Își aduse aminte de cafelele pe care le primise și ea în fiecare zi de la Gabi, conștientizând acum că, mai mult ca sigur, și acelea conținuseră vreun soi de otravă. Gândul acesta o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Îi mulțumi apoi Mamei Natură, Pământului ei darnic și dătător de viață, pentru ceaiul tămăduitor și pentru toate resursele pe care le dăruise, necondiționat, omului.

Eric încerca să-și împartă atenția în mod egal între cele două fete din viața lui, dar, rând pe rând, câte una îi lua ochii, făcându-l să zăbovească cu privirea asupra ei. Naturaletea soției

lui îl uimea de fiecare dată. Ochii albaștri scânteiau pe chipul somnoros, dar destins. Pielea ei albă, fină, reflecta o lumină aparte, diafană, de poveste. O asemui, pentru o clipă, unei prințese a ghețurilor, în irișii ei de culoarea cerului văratic jucându-se un vânt domol, ce șerpuia printre umbre și lumini. Privirea îi era însă caldă, emanând dragoste, dăruire și devotament. Părul lung, roșcat, îi era prins la spate într-un coc neglijent, doar bretonul îi rămăsese liber pe frunte. Mișcările ei descriau curbe delicate, de la corpul care se întindea pentru înviorare, până la mâna pe care-o ducea la gură, cu mâncare. Cutele ce-i brăzdaseră fruntea cu câteva zile în urmă, semn de încordare și îngrijorare, dispăruseră. Pungile de sub ochi, care-i trădaseră în dimineața precedentă nesomnul, se retraseseră și ele. Chipul luminos al Emei îi înseninase și lui ziua. De cealaltă parte a mesei, Mona își savura la fel de tăcută micul dejun. Era ceva în postura și-n gesturile ei simple, ca învârtitul linguriței în cana de ceai, care-i transmitea fericire, dragoste de viață și recunoștință. Se obișnuise, în ultimii cinci ani, cu părul negru al fiicei sale, astfel că trecerea la nuanțele turbate ale Focului și apoi la cea actuală, pe care-o asemui castanei coapte, îl derutase și se trezea adesea căutând-o pe fata cu părul cărbune.

Dimineața aceasta ar fi descris, în mod normal, începutul unei zile de vis, al unei vieți simple, la care râvnea din ce în ce mai des. Știa însă că momentele ca acestea, de desfătare, chiar și printr-un banal mic dejun luat împreună, aveau să înceteze curând. Nici n-apucă să-și întipărească bine momentul lor de familie în minte, ca energie pentru clipele primejdioase care aveau să vină, că bătăile repetate în ușă le anunță un musafir. Eric se miră când observă că nici Ema, nici Mona nu mai tresăriră la zgomotul de-afară. *E doar un invitat nepoftit*, încercă bărbatul să privească partea plină a paharului. Se ridică fără a sta să cântărească situația și deschise ușa fără șovăire.

— Ooo... trăiește! auzi glasul binecunoscut al fratelui său, într-o intonație stridentă. Începusem să-mi fac griji.

Bărbatul intră fără alte introduceri și-l îmbrățișă pe Eric cu putere. Rămase secunde bune agățat de gâtul lui.

— Vorbește lumea că v-ați întors acasă, dar am zis... neeee, sigur nu. M-ar fi căutat dacă ajungea acasă, nu? Dar au trecut două zile, frate, și n-ai dat niciun semn de viață, continuă musafirul cu patos. Stai așa, să te privesc mai bine, spuse și se depărtă doi pași, ca să-l poată vedea cu totul. Arăți mai bine decât când te-am văzut ultima oară... fără glumă. Nu mai ai fața aia de om al străzii, mereu abătut și încercănat. Sincer, când ne-am văzut... Câți ani au trecut de-atunci? Doi, trei? își răspunse singur, printr-o ridicare de umeri, și-și continuă depănarea amintirilor: Nu știam dacă ești treaz, beat sau doar suferind. Am plecat atunci de-acasă doar pentru tine, ca să te văd, să mă conving că rămâi pe linia de plutire, și m-am întors mai amărât decât tine. Mi-ai frânt sufletul, mi-ai părut un caz fără salvare. N-ai acceptat niciun ajutor din partea mea sau a Nativilor, cei care au ținut la tine și s-au oferit să...

— După trei ani, i-o întoarse Eric. Nu mai contează..., adăugă, dându-și seama că n-are niciun rost să dezgroape amintiri dureroase.

— Uită-te acum la tine, la pectoralii ăștia, spuse râzând, atingându-i frățește pieptul.

— Ba uită-te la tine: fratele cel mare, și tot imatur ai rămas, zâmbi Eric, smotocindu-i părul bogat.

— Du-mă la fete, frate, de ce mă ții pe hol? Doar nu crezi că de tine mi-era dor? Fii serios!

Ema îl aștepta deja în prag de cum îi auzise vocea. Le lăsase bărbaților puțină intimitate, dar, știindu-l pe Paul, era convinsă că avea să dea buzna peste ele curând. Ochii i se înseninară când îl văzu și se bucură când citi aceeași încântare și pe chipul lui. De când se împrietenise cu Eric, copilă fiind, și deveniseră nedespărțiți, Paul, fratele cel mare, îi sprijinise mereu, le păstrase secretele, mai mult, chiar spusese mici minciuni nevinovate când fusese cazul să acopere vreo escapadă de-a lor care-i

purtase mai departe de casă. Când și el se îndrăgostise de Rebeca, cea care avea să-i fie mai apoi soție, Ema și Eric le fuseseră exemplu de urmat. Își petreceau mai toată ziua împreună la plajă, iar spre seară colindau ulițele localității și se opreau în locurile unde făcuseră sanctuarele lor. Locuri de stat la povești, de împărțit o sticlă de alcool furată de-acasă sau o țigară rulată în foaie de ziar vechi.

Se îmbrățișară pătimaș și bărbatul chiar o ridică pe Ema în brațe, încercând s-o rotească în spațiul îngust al holului.

— Roșcato... te-ai gândit și tu să apari! începu Paul, în registrul pe care femeia îl cunoștea prea bine.

Totul la el începea cu o glumă; abia apoi lua lucrurile în serios.

— Încărunțea de tot frate-meu dacă nu te găsea și ne scotea și nouă fire albe.

— Da, fix de-aia am apărut, glumi Ema, la rândul ei.

Îl analiză și nu putu să nu observe cât de mult semănau cei doi frați. Cu toate astea, asemănarea lor rămăsese pur fizică. Eric avea o sensibilitate și-o profunzime care-i lipseau lui Paul. Noul venit câștiga teren când venea vorba de charismă, dar și de relaționarea cu ceilalți. El era extrovertitul familiei, pe când Eric, introvertitul. Lui Eric trebuia să-i câștigi încrederea pentru a ți se confesa, trebuia să-i oferi iubire înainte de-a o primi înapoi, dar o oferea după aceea înzecit. Paul era cu o palmă mai scund ca soțul ei și puțin mai slab, iar această diferență nu trecuse neobservată, mulți luându-l pe Eric drept fratele cel mare. Avea un chip primăvăratic, cu trăsături calde. Irișii verzi, cu mici pete de culoarea chihlimbarului, îi complimentau tenul bronzat. Părul bogat și ușor cârlionțat, șaten deschis cu irizații blonde, îi încadra chipul între bucle scurte, neglijente. Ele sporeau farmecul bărbatului și Ema își aduse cu drag aminte cum mai toate Nativele Apei suspinaseră după el în prima lor tinerețe, visând să-și treacă degetele prin cârlionții blondinului. Timpul parcă nu trecuse peste el, Paul păstrându-și flerul tipic

unui adolescent. Avea ochii la fel de jucăuși și părea că flirtează cu orice interlocutoare de gen feminin. Ema îl știa însă atât de bine, încât trucurile lui doar o amuzau teribil, nutrind astfel o simpatie specială pentru el.

— Stai să te văd mai bine, se-ndepărtă Paul puțin de ea, studiind-o din cap până-n picioare. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Eric că te-a găsit. Un scurt sms, bineînțeles, la ce să mă aștept din partea lui? Arăți bine, tot mai bine. *Ți-a priit acolo*, era să-i scape, dar se-abținu până și el de la comentariul stupid. Bine-ai venit acasă! Ne-a fost dor de tine! spuse, în schimb, îmbrățișând-o din nou, mai puternic. Pe cine-avem aici? întrebă apoi, văzând-o pe Mona peste umărul Emei. Ăștia doi or fi mai frumoși, dar tot ei sunt. Tu, în schimb... ai plecat un copil și te-ai întors... o gagică faină! exclamă uimit, deschizând brațele ca s-o cuprindă.

— Hei! Ai grijă la limbaj! îl apostrofă Eric.

Mona zâmbi automat, simțindu-și obrajii fierbinți. Ea l-ar fi recunoscut și după cinci ani de zile, chiar și doar auzindu-l. Avea o voce inconfundabilă și-o intonație pe măsură, de parcă ar fi fost un actor pe scenă.

— Hai la unchiu'! Ce-ai crescut, moțato!

Fata se duse spre el, ușor timidă, dar îmbrățișarea pătimașă pe care-o primi o făcu să se destindă și să se poarte natural cu el, cu unchiul cel simpatic, care știuse dintotdeauna să discute cu copiii pe limba lor. Fusese un adevărat personaj în toată copilăria ei, interpretând zeci de roluri, de la pirat, clovn, până la cel al Bătrânului din partea Casei Apei – preferatul puștilor. Toți copiii îl urmăriseră cu gura căscată, mai ales atunci când jocul lui reprezentase o exagerare a oamenilor pe care-i știau din viața reală.

— Ești mi-nu-na-tă! se miră Paul din nou de Mona. Nu mă satur să te privesc! Ia să vedem, spuse, luând-o de mână și învârtind-o într-o piruetă dublă. Ești o adevărată... domnișoară, zise zâmbind, privindu-i pe cei care-i așteptau gafa.

— Mulțumesc, reuși într-un final să vorbească și Mona.

— Ești majoră acum, își aminti. Trebuie să petrecem. Părinți, luați aminte: avem de organizat o super-mega petrecere pentru nepoata mea preferată!

— E singura ta nepoată, se-amuză Ema de entuziasmul lui.

— În fine, înțelegeți voi ideea! le făcu strengărește cu ochiul.

— Ar fi fost excelent să ne fi întors acasă pentru asta, pentru a o sărbători pe Mona și a găsi cu ce să ne umplem timpul liber. Ca să ne punem însă viața la punct, avem un drum anevoios de străbătut. Pentru asta avem nevoie de tine. De... toate Forțele, unite pentru un scop comun: eliberarea!

— Ce tot spui acolo? Ne vezi cumva asupriți? Ne bat cuceritorii la poartă? întrebă Paul într-un râs continuu. Hai, că-i bună asta!

— Sunt multe lucruri care s-au întâmplat și pe care nu le știi. Nici nu știu cum să ți le spun, ca să nu mă privești ca pe un lunatic. Hai... hai la o scurtă plimbare, îi propuse fratele său, serios.

— Puteți vorbi aici, interveni Mona.

— Putem, da, dar aș prefera să fie între patru ochi. Voi deja știți totul, nu e nevoie să retrăiți acele momente, nu acum, când trebuie să ne păstrăm mintea limpede.

— Dar, tată...

— Ne vom întoarce, ca să confirmați spusele mele. Pot face pariu că ăsta micu' – își înghionti fratele – nu va crede o fărâmă din ce-i voi povesti.

— M-a cam intrigat sms-ul mamei. Să ți-l citesc din nou, poate te va ajuta să-mi dai explicații mai bune, spuse după ce ieșiră. Suna așa: *Dragul meu, va veni curând vremea când va trebui să alegi cu înțelepciune tabăra din care vei face parte.* Și tu-mi confirmi apoi că lumea a înnebunit de tot. Ce e așa de grav? Ai o față...

— Hai, îți povestesc pe drum.

Cei doi cotiră la dreapta pe prima străduță, lungă cât vedeai cu ochii. Eric ar fi vrut să se bucure de peisaj, să admire curțile,

să privească oamenii și să-i surprindă la activitățile lor matinale, dar știa cât de prețios e timpul.

— Mesajul pe care mi l-ai citit e de la mama..., spuse Eric cu jumătate de gură. *Mama care, teoretic, este moartă*, gândi pentru sine.

— Da, și ea la fel de secretoasă ca tine. Dar e ceva putred la mijloc, zău! Ce-ați pățit? V-ați certat? M-a șocat că a plecat cu voi atunci, sincer. Nu e ea cea mai altruistă persoană din lume. Dar tu ești fiul preferat, nu? M-am bucurat apoi că măcar nu vei fi singur cu Mona. Am vorbit ba cu tine, ba cu mama și-apoi ați încetat să mai scrieți, să sunați și să răspundeți la apelurile mele. Și tu și ea. Mi-ai trimis un banal mesaj că ai găsit-o pe Ema și că sunteți bine. Atât. Și-apoi sms-ul de zilele trecute. Care-i marele secret?

— Nu știu cu ce să încep, dacă mă crezi. Nu e nicio variantă ușoară să-ți spun tot ce am de spus...

— Dar rupe-o odată! îi ceru Paul, sătul de introducerea tărăgănată a fratelui său.

— Ema a fost răpită acum cinci ani, exact cum v-am spus atunci. Cei care au luat-o aveau sarcina de a o răpi pe Mona, doar că ea era *la plimbare* cu mine și, în toată încurcătura, au luat-o pe Ema. După cinci ani, am găsit-o în cel mai banal mod posibil. Problema a fost că ea... habar n-avea cine sunt. Am urmărit-o până am putut să-i vorbesc. Eram un necunoscut pentru ea. În tot acest timp, ea a avut o altă familie, una falsă: un soț și-o fetiță de patru ani. *Maia*, și-o aminti acum melancolic. A fost drogată zilnic și vechile amintiri i-au fost înlocuite cu unele noi – *Moartea Vie* îi spune Iris procedeului ăstuia halucinant. În seara în care a împlinit optsprezece ani, Mona a dispărut. Cei care plănuiseră s-o ia de lângă noi au făcut-o în acea seară, cu un scop anume: să-i preschimbe Elementul în Foc. Răpirea ei, gândită de când era doar o copilă, a avut un singur țel: Transformarea sa. Împreună cu Ema, Iris și iubitul Monei, am găsit-o într-un labirint de flăcări, plutind între viață și

moarte, cu trupul incandescent. Ema a reușit să o elibereze și am crezut că a scăpat, că e în siguranță. Abia la câteva săptămâni a izbucnit Mona în fața noastră și am văzut că Focul pusese stăpânire pe trupul ei: era Pământ și Foc, deopotrivă. Apoi...

— Ooo, stai așa, îl opri Paul din turuială. Ce Dumnezeu tot îndrugi acolo? Vorbești ca un robot programat să pălăvrăgească fără noimă, fără oprire. Respiră! Tu auzi ce zici? Hai, că nu-mi arde de glumă!

— Nu e nicio glumă! Te-am avertizat că nu mă vei crede. Și încă nu ți-am spus partea cea mai... incredibilă.

— Și fetele îmi vor confirma balivernele tale? Răpirea. Dubla răpire? se corectă. Familia falsă, *Moarea Vie,* Transformarea, iubitul. Ăsta sper să fie singurul lucru adevărat: că Mona are un iubit. Iar dacă are... atunci, unde e?

— L-au luat! se-nflăcără Eric.

Paul căscă ochii, aproape să-i iasă din orbite. *Da, l-au luat extratereștrii,* gândi, mirat de fratele său, a cărei imaginație o luase razna.

— E băiat bun, continuă Eric abătut, dar ne-a mințit pe toți. Am aflat că este Foc. Mona l-a părăsit și a urmat dramă după dramă. Fata s-a strecurat pe fereastră și a fugit la un bal nenorocit, unde a dat peste „ prietena" ei, Gabi, schiță Eric ghilimelele în aer. Nimeni alta decât fiica soțului fals al Emei, Foc și el. Asta ți-am spus? A împușcat-o pe Mona și-apoi, în învălmășeală, pistolul s-a declanșat și prietena... a murit. David, care între timp a extras Focul din Mona, a urmărit-o și a reușit s-o cheme pe Iris, care-a adus-o acasă. Așa că el a rămas acolo și... l-au luat. Acum ai înțeles? explică Eric cu patos, gesticulând de zor.

— Îhî, mormăi Paul. *Frate, ăsta-i dus rău!*

— Deci ai înțeles, răsuflă Eric ușurat.

— Da, am înțeles... că suferi de diaree verbală! Frate, ești nebun? se-agită bărbatul. Ce-i cu balivernele astea? Ești bine?

Știi că-mi poți spune orice. Până la urmă, lumea asta, a oamenilor obișnuiți, nu e chiar Raiul pe Pământ. Te-ai țicnit de tot! Cine a sărit pe fereastră? Cine pe cine a mai luat de data asta?

Paul se-apropie de Eric la doar o palmă distanță și-i luă capul în mâini. Schimbă apoi tonul vocii, vorbindu-i blând și rar:

— Frate, știu că dispariția Emei te-a distrus, dar s-a întors. Revino înapoi, la noi, fetele au nevoie de tine! Gata cu teoriile și conspirațiile! Ești acasă, unde ești iubit și apreciat. Spune-mi doar cum să te ajut, mi se frânge inima când te văd așa, în pragul nebuniei.

— Și am avut dreptate, trase Eric concluzia. Știam că mă vei face nebun, mai devreme sau mai târziu, spuse, ridicând din sprâncene spre fratele său.

— N-oi fi chiar nebun, dar nici în toate mințile nu ești! îi spuse Paul, mai în glumă mai în serios. Ce-a fost rău a trecut, îl asigură, bătându-l prietenește pe spate. Va veni și mama și vom găsi o soluție să vă reintegrați, s-o luați de la zero fără alte griji.

— Paul! strigă Eric, luând o față serioasă. De-ajuns cu caterinca!

— Asta ziceam și eu, ridică bărbatul din umeri, dându-i de înțeles că el spusese deja asta.

— Eu am vorbit foarte serios, se ținu Eric tare pe poziție. Lucrurile sunt grave și... urgente. Nu-ți voi spune că va trebui să alegi o tabără, sunt convins că va fi o decizie care va veni de la sine. Nu știu cum de ți-a spus mama asta... având în vedere că ar trebui să fie... **moartă**, zise el, înghițind în sec.

— Hei! Asta nu-i *funny* deloc! îl avertiză Paul, cu arătătorul ridicat în fața ochilor fratelui său.

— E purul adevăr. Am văzut-o explodând și apoi... a dispărut.

— Au luat-o și pe ea? se-ambiționă Paul.

— Cum? se-arătă Eric total debusolat. Cine?

— Cum cine? Ăia... care au răpit-o pe Ema, apoi pe Mona. Omuleții slăbuți, verzi, cu capul mare și ochii bulbucați!

Paul răcni furios, bătăile accelerate ale inimii fiindu-i vizibile în venele pulsânde.

— Am plecat de-aici! spuse, întorcându-i spatele fratelui său. Ne vedem când vei lua discuția asta în serios! Eu îmi fac griji pentru tine și tu mă iei peste picior!

Eric alergă și se postă înaintea lui, forțându-l să rămână pe loc și să-l asculte.

— Trebuie să mă crezi! Hai înapoi acasă, îi propuse. Fetele îți vor confirma tot ce ți-am spus.

— Dacă o vor face, înseamnă că sunteți nebuni cu toții! concluse Paul, ocolindu-și fratele și continuându-și drumul.

Apoi Eric strigă, fără să-i pese că e în plină stradă și va fi auzit. Ceea ce avea de spus era oricum o informație pe care urma s-o dezvăluie întregii comunități.

— N-au luat-o! Ea a fost cea care a pus totul la cale! Paul, **mama** e mintea criminală!

XII

Pentru prima dată de când dispăruse de sub ochii fiului și ai nepoatei sale, lăsându-le impresia că a murit, Sara era fericită. Nu anticipase gestul altruist al micuței Maia, chiar o șocase. Creația ei se dovedise, însă, a fi mult mai puternică decât bănuise vreodată. Se stinsese cu gândul de a-și salva *mama*, femeia care o crescuse fără a o fi purtat în pântece. Doar existența ei, simplul trai al copilei-Furie, fusese un succes. Evoluția neașteptată dărâmase toate barierele lumii magice pe care femeia crezuse că o cunoaște ca-n palmă. Dar nu, genul de magie pe care ea îl materializase depășise până și granițele practicilor oculte ale maeștrilor în domeniu.

Sara își orânduia ingredientele și recipientele pe masa de lucru. Muncise împrăștiat în noaptea răpirii Emei, pariase pe un amestec gândit cu mult timp înainte, dar îmbunătățit pe loc, mânată de adrenalina momentului. Acum, amesteca de zor niște eprubete transparente, care conțineau lichide vâscoase, aburinde. Le abandonă pe blatul de lemn, știind că succesului ei i se adăugase o armă nesperată. O duruse când Mona o respinsese ca îndrumător. Nu-și făcuse însă probleme că planul ei privind Transformarea nepoatei nu va da roade. Poate că Monei n-avea să-i placă să-și accepte bunica drept lider, dar știa cu siguranță că nu va putea să nu se lase ispitită de glasul Focului. Odată inițiată, Transformarea era ireversibilă. Văzuse Focul în ochii fetei și, cel mai important, citise în ea dorința de-a se dărui Elementului care nu-i ceruse permisiunea să-i pecetluiască destinul. Focul era un cuceritor și nu se strecura pe nesimțite în mintea și trupul gazdei sale. Urla clar și răspicat, dogorind corpul, sufocând mintea, topind inima. Chiar și-atunci când te născuseai sub un semn de Foc, cunoașterea și stăpânirea Elementului necesitau o implicare și o muncă asiduă din partea Nativului. Focul nu venea cu instrucțiuni de folosire și nu era inofensiv, ca restul Elementelor. Sara văzuse atâtea cazuri în care Nativii muriseră de mici, consumați de violența Elementului, încât se hotărâse să le devină Fraților ei un ghid în procesul de învățare și însușire a acestei Forțe.

„Focul nu se domesticește", le-a spus în repetate rânduri. „Nu e un animal de casă, pe care să-l poți dresa. Dacă la asta v-ați gândit... sunteți morți de pe-acum. Nu! Focul e o Energie Vie care ne curge prin trup, ne hrănește, ne alimentează celulele, parcurgându-ne milimetru cu milimetru carnea, sângele, oasele. Ne călește trupul și ni-l face indestructibil. Simțiți Focul din voi, simțiți-i puterea și-apoi canalizați-vă energia către locurile unde aveți nevoie de el. Dacă vă panicați, El o ia ca pe o împotrivire și se atașează și mai mult de voi. Sapă cu ghearele înflăcărate în voi și-atunci... suferiți. Atunci pierdeți teren în

fața lui. Focul nu e o parte din viața noastră de care vă puteți descotorosi când aveți chef."

Sara râse gutural, conștientă de naivitatea multora dintre Nativii ei. Știuse însă că nu va avea nevoie de Nativii pașnici care trăiseră cândva alături de celelalte Case, în Harmonie. În fața ei văzuse mereu chipuri speriate, copii îngroziți, femei intimidate de discursul ei. Ea avea nevoie de războinici care să creadă în invincibilitatea lor mai presus de orice. Așa că, de cele mai multe ori, apelase la șantajul emoțional pentru a se face ascultată. Le inoculase bărbaților datoria de a-și pregăti familiile, asta dacă doreau să mai aibă una. Se autoproclamase liderul lor și nimeni, niciodată, nu îndrăznise să-i conteste autoritatea. „Când Focul prinde viață în mâinile voastre, le spusese cu îndârjire, ei bine, e cel mai exaltant moment din câte există! Flacăra – și exemplifica întotdeauna creând văpăi uriașe și șerpuitoare, cu ambele mâini –, e o extensie a trupului nostru. Priviți cum se mișcă, e vie, e prietenoasă cu cel care-o dirijează. E o armă: cu ea ne vom recâștiga casa care ne-a fost refuzată. Hai, să vă văd pe **toți**", îi provoca apoi, și fiecare Nativ, de la cel mai mic la cel mai în vârstă, își îndrepta palmele în sus și elibera flăcări de toate dimensiunile și nuanțele roșiatice posibile. În acele momente, Sara primise atâta fericire și împlinire, cum viața de familie nu reușise nicicând să-i ofere.

Focul n-a prins rădăcini așa cum te așteptai, rememoră ea cuvintele lui David. Băiatul se bătuse cu pumnii în piept că Mona eliminase Focul, ceea ce știa că n-avea cum să fie adevărat. Nu, nu-l eliminase de bunăvoie, îi fusese extras din trup ca o tumoare canceroasă. Gândul acesta o consumase mai mult decât ar fi crezut. Fusese, într-adevăr, cel mai măreț plan al ei pus în aplicare. Își dedicase ani întregi slăbind caracterul nepoatei sale, pentru a înlesni procesul Transformării. Văzuse în ea o inimă rănită și gânduri rătăcite, împrăștiate. Cât timp trăiseră departe de Harmonie, Mona fusese introvertită, mereu nesigură pe ea și pe afecțiunea celor din jur. Sara își părăsise cu

greu adevărata familie din *Celulă*, dar la acel moment, pusă în fața unei încurcături monumentale, luase decizia de a-și urma fiul și nepoata în căutarea Emei pierdute. Fusese singura modalitate de-a se asigura că Mona va decădea emoțional. Sătulă însă de colindat aiurea, Sara o introdusese pe Gabi în joc, oferind pentru prima dată un element de stabilitate în viața nepoatei sale. Îi adusese în orașul în care Ema trăise în ultimii ani și așteptase cuminte să le dea lovitura de grație. Nu anticipase, totuși, un lucru: David. N-ar fi crezut nici într-o mie de ani că Mona, aproape sălbatică, se va îndrăgosti și-și va deschide astfel inima zăvorâtă odată cu dispariția misterioasă a mamei sale. Chiar și-așa, reușise să o ia din sânul familiei reîntregite și să inițieze Transformarea, după cum plănuise de ani de zile.

Și-acum, băiatul îi râdea în față, bucurându-se că planul ei dăduse greș. Că el, un mucos cu Focul în vene, reușise să-i năruiască visul.

Nu, asta nu era o informație pe care s-o ia de bună. Era ceva ce trebuia să vadă cu ochii ei, să se convingă singură că Mona redevenise Pământ.

Așa că plecase, dis-de-dimineață, spre Harmonie. Simțise că Eric, Ema și Mona reveniseră acasă. Își părăsise familia într-un mod spectaculos și se întreba dacă cei trei chiar fuseseră atât de proști încât să creadă că murise cu-adevărat. Mai venise în satul Nativilor, lumea o luase drept una de-a lor, astfel că prezența ei trecuse de cele mai multe ori neobservată. Nu-l vizitase nici pe Paul, știind că acesta îi va pune o mie de întrebări despre fratele lui, despre apariția miraculoasă a Emei, și chiar nu avusese dispoziția de a reintra în rolul mamei preocupate de fericirea fiilor ei. Așa că se rezumase la un scurt mesaj pe telefon, la care nu mai răspunsese, oricât insistase Paul.

Prezența Oliviei – agitatoare de spirite, și-a lui Robert – furios sub presiune, crescuse tensiunea în mica ei localitate. Puțini îl văzuseră pe David și încercase să-l ascundă cât de mult

posibil de ochii lumii. O plimbare în Harmonie avea să fie exact ceea ce îi trebuia în clipa de față. La urma urmei, nu făcea altceva decât să-și viziteze familia reîntoarsă pe meleagurile natale.

Păși încet, cu ochii ațintiți în față. N-avea în plan să se oprească la fiecare colț și să pălăvrăgească cu oamenii dornici de conversație. Îi cunoștea bine: toți erau binevoitori, politicoși, prietenoși, ajungeai la destinație chiar și după două ore, dacă stăteai să le acorzi tuturor atenție. În dimineața aceasta, spre mirarea ei, străzile nu erau foarte populate și femeia doar salută scurt din cap persoanele pe care le întâlni în cale. Nu se opri locului o secundă, dându-le de înțeles că nu are timp de zăbovit. Văzu de la depărtare o siluetă în fața casei lor, casă care ieșea în evidență din orice parte a satului ai fi venit, având coloristică unică. Silueta prinse contur și văzu un păr lung, nefiind sigură de culoarea lui. Ultima dată când o văzuse pe Mona, părul ei și-al mamei sale semănau izbitor. Femeia încercă să simtă Focul din nepoata ei. O făcuse în repetate rânduri când i se adresase anonim, fiind doar vocea Elementului care-o chema întru dăruire. Acum... nu-l mai simțea și pulsul începu să i se accelereze. Poate că David avusese dreptate și atunci... atunci ar trebui s-o ia de la capăt și să-și regândească strategia de cucerire. Nu! Poate e doar o coincidență nefericită! Ritualul a decurs perfect, incantația ei a fost fără cusur! Și, cel mai important, Focul, odată intrat, nu mai poate ieși dintr-un om decât odată cu moartea lui. Și nepoata sa era mai vie ca niciodată. Ea era. O văzu acum clar. Fata stătea jos, pe pământ, cu picioarele încrucișate și mâinile proptite în coate, pe pulpe. Era într-o poziție meditativă, de yoga, și ochii închiși îi sugerau că fata își acorda câteva clipe de relaxare. De-aproape, părul ei era altfel, fără nuanțele de roșu și galben. Încercă să se consoleze cu gândul că fata își schimbase ea singură culoarea părului, un obicei la care recurgea mereu când se plictisea, până ajunsese la negru și nu mai dorise s-o schimbe. O privi câteva

secunde bune, fără ca măcar să respire, profitând de faptul că fata nu-i simțise prezența și nici părinții ei n-o văzuseră din casă și din curte. Venele nu-i mai luceau așa cum făcuseră când Focul se instala în trupul ei. Părea un copil ca oricare altul și asta o scotea din sărite. Știa, însă, că timpul în care vor fi doar ele două era limitat, așa că hotărî s-o trezească din visare:

— La ce meditezi? începu ea, scurt și sec.

Fata deschise ochii brusc, se dezechilibră și căzu pe spate.

— Tu... cum e posibil? se arătă șocată de apariția ei.

Se ridică apoi în picioare și se scutură de praf. Își încleștă maxilarele și pumnii, deopotrivă, încercând să pară stăpână pe sine, deși picioarele-i tremurau ca gelatina. O examină rapid din cap până-n picioare și se miră de hainele negre pe care le purta, de fusta largă, până la pământ, și de pelerina de aceeași culoare pe care-o flutura după ea. Avea și o glugă în cap, conturându-i o figură sinistră, ca o călugăriță din filmele de groază. Cât putu să-l vadă, părul îi era lins peste cap și părea astfel mai închis, iar rujul roșu era nelipsit de pe buzele îmbătrânite.

— O, haide, doar n-ai zis c-am murit! Te credeam mai deșteaptă de-atât! râse femeia sarcastic.

— Ai explodat! exclamă furioasă fata.

Părinții ei erau convinși că Sara nu-și găsise sfârșitul așa de ușor, dar ea sperase din tot sufletul ca acela să fi fost finalul poveștii ei. Atâta timp cât n-o văzuse, își dorise și se rugase să fie moartă. Acum, stând făloasă în fața ei, o făcu să se cutremure.

— A fost doar un alt fel de Foc pentru mine. Știi că sunt puternică, poate chiar indestructibilă. Focul nu arde Focul. Ai fi știut asta dacă mi te-ai fi alăturat. Și tu poți fi ca mine, încă nu e prea târziu. Urmează-mă! Ai un loc special în Familia mea!

— Aici e familia mea! țipă Mona atât de tare încât Sara se miră cum de Ema sau Eric nu dădură buzna peste ele.

Mona râse, genul de râs tipic bunicii ei, în batjocură, schimbare de comportament care-o debusolă pe Sara.

— Prea târziu, continuă fata, apropiindu-se de ea până i se lipi aproape de corp. Își înălță chipul spre ea și-și etală mândră ochii căprui, cei de odinioară, nu cei de culoarea chihlimbarului, pe care i-i dăduse Focul. Mă vezi, nu? o întărâtă. Sunt Fiică a Pământului, din cap până-n picioare! Pământul m-a revendicat pentru că am fost a **lui** dintotdeauna, chiar și-atunci când tu ai încercat mișelește să-mi preschimbi Elementul. Nu sunt păpușa ta și cu atât mai mult nu voi deveni proprietatea ta.

Fata simți o plăcere pe care n-o mai simțise de pe vremea când Focul încercase să o cucerească, oferindu-i putere. Așa că se concentră asupra abilităților sale native, păstrând însă contactul vizual cu bunica malefică. Rădăcini groase străpunseră Pământul și, din câteva gesturi rapide, Mona reuși s-o imobilizeze pe femeia care venise s-o cheme din nou de partea ei. Sara stătea dreaptă, fără a încerca să se elibereze de plantele agățătoare care-i striveau corpul. Durerea care o săgetă când văzu adevărul cu propriii ochi nu se compara cu cea fizică, pe care-o resimțea. Vru să-și lase nepoata să se bucure de o falsă putere. Se îmbărbătă repede. Nu avea să jelească după o copilă nerecunoscătoare. Soarta-i punea la dispoziție o armă și mai eficientă decât fata răzvrătită, una pentru care Focul nu era o noutate și pe care avea s-o folosească împotriva lor.

— Așa, deci... rosti Sara, disimulându-și trăirile.

— Exact așa! se înverșună Mona, strângând legăturile și mai tare, în timp ce chipul femeii se schimonosi. Sunt stăpână pe propriile mele puteri și nu ne vei mai răni. Vei pleca de-aici și ne vei lăsa în pace, urlă fata din nou, de se cutremură pământul.

— Asta... nu-i o variantă! se-auzi glasul hotărât al Emei.

Femeia ieșise în pragul ușii și o privea cu ură pe Sara, astfel că bătrâna știu că trebuie să renunțe la rolul de victimă.

Se aprinse în secunda a doua, arzând legăturile Monei, care trosniră cu un zgomot spart, fix când Aerul Emei o izbi în plex. Sara căzu pe spate cu o bufnitură, dar se ridică îndată în pi-

cioare. Ema ajunse imediat lângă ea și-i dădu lovitură după lovitură, pumnii ei fiind învăluiți de-o forță invizibilă uimitoare, care-o năuci pe Sara. Bunica se îndepărtă de femeia răzbunătoare cu pași rapizi, câștigând un mic spațiu între ele, suficient cât să-i poată adresa și câteva cuvinte, înainte de a tăbărî asupra ei:

— Să fie asta Ema de care s-a îndrăgostit fiul meu? Ce să zic... te prinde mai bine decât rolul de casnică.

Ema nu-i răspunse și se ghemui când femeia se aruncă asupra ei cu pumnii înroșiți. Un scut o protejă de loviturile care cădeau ca niște paloșe și se retrase din poziția incomodă în care fusese prinsă, pentru a putea plusa și ea cu câteva lovituri.

— O, haide! Doar nu ți-a mușcat pisica limba, continuă Sara, deloc istovită. A, era să uit! Robert îți transmite salutări! Cică nopțile sunt mai răcoroase de când ai plecat din patul lui, sau ceva de genul ăsta, nu reține chestii de-astea siropoase.

Ema citi o plăcere sinistră în ochii goi ai soacrei sale, dar reuși să tacă, deoarece știa că, dacă ar începe să vorbească, și-ar pierde concentrarea. Ar avea atât de multe să-i zică! S-o blesteme pentru moartea Maiei, pentru răpirea ei și a Monei. Dar se ținu tare pe poziție, iar când Sara eliberă o minge de foc, se-aruncă instinctiv în lateral, unde știuse că o lăsase pe Mona. Focul lovi gardul alb din fața casei lor și se înălță rapid, concomitent cu un fum negru.

De după colț apărură într-un suflet Eric și Paul, șocați de imaginea din fața lor: de-o parte – mama lor, îmbrăcată ca în *Matrix*, cu flăcări în mâini, îndreptate spre cealaltă parte, unde Ema, murdară și rănită, o proteja pe Mona.

— Ce mama naibii!... urlă Paul.

— Ți-am zis eu! i-o trânti Eric, care fugi la gardul în flăcări.

Lovi pământul cu un pumn puternic și-și chemă Elementul în ajutor. Extrase Apa pe care-o simți izvorând din pământ și o aruncă într-un jet puternic asupra focului care se înteți se. Abia după ce reuși să stingă incendiul, se îndreptă spre scena

de luptă. Paul ajunsese între timp între femei și se uita nedumerit când într-o parte, când în alta.

— Mamă, ce-i asta?! întrebă el, surprins de teatrul de război. Cum e posibil așa ceva? Îți ataci propria familie?

— Termină! i-o întoarse femeia. Ai rămas același naiv prostuț. Tu nu vezi nici lucrurile de sub nasul tău!

— Nu zău! se-nflăcără bărbatul, rănit în orgoliu. Uite că te văd pe tine foarte clar. Ești... ce ești? Un diavol mascat! Un drac deghizat în mamă și bunică!

— Cum ziceam: sentimentalisme! bombăni plictisită Sara.

— Ai venit să termini ce-ai început? se aruncă și Eric în discuție. Hai! Aici și acum! Hai să încheiem totul, odată pentru totdeauna! O provocă, încleștându-și pumnii.

Sara hohoti, relaxându-și mâinile.

— Doar nu credeți că va fi atât de simplu! le râse ea în față, batjocoritor. Tu, Paul: ai decis? Ți-am spus că va veni vremea când va trebui să alegi o tabără...

— Tabără? o întrerupse el. Ești nebună! Îmi aleg familia! Aleg dragostea și prietenia. Aleg pacea!

— Pacea? se miră femeia. Oh, vom ajunge și-acolo, doar că va însemna altceva decât ce-ți închipui tu. Pacea vine după un război, n-are cum altfel. Așteptați-ne... sau nu! Noi oricum vom veni! Ăsta, spuse, rotindu-se pe călcâie, este locul nostru. Asta este comunitatea noastră, pe care-o vom supune. Dar... destul cu vorba! Trebuie să plec! Am o armată de organizat! Lăsați fata să respire, le dădu un fals sfat. Nu-mi mai trebuie! Am o altă armă. Ooo, și e nesperat de puternică!

Privi direct spre Mona și fata înțelese. Picioarele i se înmuiară și lacrimile porniră să îi curgă pe obraji. Femeia îi zâmbi, le făcu cu ochiul și le întoarse spatele.

— Ia-mă cu tine! strigă Mona, spre surprinderea tuturor.

Eric, Ema și Paul căscară ochii, alarmați.

Dar Sara nu se întoarse, și-i răspunse flegmatic, savurând victoria:

— Nu-mi mai ești de niciun folos acum! El, în schimb, este minunat!

XIII

Legături ignifuge pe naiba! își zise David, când Olivia plecă de lângă el. Mai fusese legat o dată, când nu își putuse controla corpul. Își aminti că ea-i spusese că le poate desface, dacă se concentrează suficient.

O mințise doar pe jumătate, ca s-o facă să plece. Într-adevăr, femeia chiar avea nevoie de-o baie, dar nasul lui se obișnuise cu mirosul ei, așa că nu-l mai deranja atât de tare. Ceea ce plănuia era să plece și n-ar fi vrut nici să se lupte cu ea ca să-l lase, nici ca ea să fie considerată complicea lui – asta în cazul în care i-ar fi permis să fugă. Lovitura pe care i-o dăduse Sara, cu gândul să-i dea o lecție, nu făcuse altceva decât să-i încarce bateriile. Inexplicabil, atât cât reușise să vadă, Focul ei magic îl arsese, dar nu-i făcuse răul pe care îl bănuiau ceilalți. Îl însemnase, spuseseră toți șocați, și David nu dorise altceva decât să-și vadă semnul care-i băgase pe toți în sperieți. Dacă la venirea lui aici era slăbit din cauza lipsei de hrană și a somnului odihnitor, acum băiatul simțea în el o electricitate care-l surescita. Îl readusese la viață atunci când fusese la capătul puterilor. Și el era singurul care știa asta.

Acum avea o teorie și era hotărât să o testeze. N-avea nimic de pierdut. Trebuia doar să fie singur. Se poziționă bine în șezut și se uită peste umăr, să-și vadă legăturile. Încheieturile îi sângeraseră când încercase să se elibereze. O făcuse dinadins, pentru a-i arăta mamei sale că, într-adevăr, acele cătușe sunt de nedesfăcut. Dar nu și pentru el! Nu acum, când Focul Sarei se întâlnise cu al lui și-al Monei. Trei surse de Foc, una mai puternică decât cealaltă, unite armonios într-un singur trup și spirit. Așa că David se arcui de piept în față, pentru a

da mai multă libertate de mișcare mâinilor. Se concentră și se gândi la lichidul incandescent care-i brăzdase corpul și pumnii lui strânși se înroșiră. Închise ochii și-și duse Focul mai sus, până aproape de cot. Auzi materialul împotrivindu-se, de parcă-ar fi fost viu. Își trase apoi cu putere mâinile în lateral și legăturile pocniră. David râse pentru sine și-și aduse mâinile în fața ochilor, admirând materialul din care fusese clădit de Natură. Se bucură de libertate doar câteva secunde, apoi își aminti că-i spusese Oliviei să aducă oricâte gărzi vrea ea în fața colibei nenorocite. Nu conta că erau trei sau zece, el tot avea să plece. În cameră era o singură fereastră, prea mică pentru a încăpea prin ea. A face o gaură în perete, în mijlocul zilei, nu era cea mai fericită alegere. Așa că-și îndreptă atenția spre ușă. Trase adânc aer în piept și încercă clanța improvizată. Încuiată. Ar fi vrut să știe câți oameni îl păzesc, dar chiar și așa, știa că fuga era cea mai bună soluție pentru el. Era aproape de Harmonie, înțelesese asta clar. Nu știa cum, momentan, dar avea să ajungă acolo, măcar cât să-i spună din nou Monei că o iubește. Ultima dată când o văzuse fusese rănită, sângele îi șiroia din brat și, emoțional, fusese o epavă. Se rugase în tot acest timp ca Iris s-o fi vindecat-o. N-avea, de fapt, nicio îndoială că era bine. Sara n-o văzuse din acea seară și acum, după ce-i mărturisise adevărul despre ea, se temea că e în pericol mai mult ca oricând. Avea să îi avertizeze pe toți, să le spună despre acest loc în care se căleau Nativii pentru luptă, chiar dacă avea să fie ultimul lucru pe care avea să-l facă.

Făcu apoi un lucru prostesc: bătu la ușă. Nici el nu știu ce urmărise cu gestul ăla: să-i răspundă cineva înapoi cu o bătaie sau cu un urlet? Nu se întâmplă nici una, nici alta. Nu se întâmplă nimic, așa că David mai bătu o dată, de data asta mai tare. Nimic. Fusese zăvorât pe dinafară, dar, indiferent de materialul din care fusese făcută încuietoarea, băiatul nu-și făcu probleme. Își încălzi palmele și puse presiune pe încuietoare, care se topi imediat, lăsând o gaură mare în ușa de lemn. Fu

surprins de ușurința cu care trecu de acest hop și se amuză: *Ăstora le e așa de frică de baba aia nebună, că n-ar fugi nici cu ușa deschisă! Probabil că pedeapsa de după e mai cruntă decât izolarea în sine.* Asta nu-l speria pe el. Cumva, în sinea lui, își dădu seama că e prea important ca Sara să riște să-l vrea mort. Așa că ieși pe ușă ca și cum ar fi fost casa lui și-ar fi plecat la plimbare. Niciun Nativ de pază. Se uită bine în stânga și-n dreapta și văzu doar oameni simpli, îmbrăcați ca acum câteva sute de ani, cu veșminte acoperindu-le trupurile, croite de mână, nu luate de-a gata. Se-ntrebă de unde îi făcuse rost Olivia de hainele pe care le purta. Civilizația parcă-i ocolise.

Așezarea era un loc simplu, uitat de timp, ferit de lume. Nu aveau curent, nici gaz, căci mărețul Foc pe care-l venerau le oferea tot ce le trebuie. Trecură pe lângă el femei cu copii de mână, dar și bărbați care-l fixau cu privirea și-și vedeau în continuare de drum. Când să-i urmeze, afișând o expresie de nepăsare și indiferență ca mai toți de pe uliță, îl zări pe Robert. Înghiți în sec și-o rupse la fugă în direcția opusă.

— Hei! auzi în urma lui, dar nu se opri și nici nu privi în spate. Auzi doar pași apăsați urmărindu-l.

Când dădu colțul, se ciocni de Olivia. *A dracului nepotrivire!* mormăi pentru sine. Femeia scăpă fructele pe jos și-l privi șocată.

— Ce crezi că faci? îl trase violent de mânecă, băgându-l cu fața în peretele cocioabei de pe colț.

— Trebuie să plec de-aici! se zvârcoli David, făcând apel la bunătatea ei.

— Acum? În plină zi? Ești nebun de-a binelea! îi șopti la ureche, arătându-și mânia cauzată de încercarea lui copilărească.

— Hei, tu! Înapoi în camera ta! auzi gâfâind vocea unui bărbat, probabil cel desemnat să-i fie paznic.

Halal gardian! David se eliberă din strânsoarea mamei sale și fugi din nou. Dădu nas în nas cu Robert și-ncercă să treacă de el. Bărbatul îi opri avântul și-l puse la pământ dintr-o lovitură.

— Hai, unchiule, îi zise sarcastic, lasă-mă să trec!

Se ridică imediat și-și șterse pământul de pe el, păstrând contactul vizual cu cel care i se așezase în drum.

— Ce, suntem prieteni acum? i-o trânti Robert.

— N-am zis asta. Suntem... rude. Neamurile se ajută între ele!

Privi în jur. Alte gărzi sosiră și-i înconjurară. David își puse mâinile pe cap și înjură în barbă.

— Serios? ripostă Robert. Atunci trebuia să-ți ajuți verișoara în acea seară, nu iubita criminală.

— Hai să nu ne mai întoarcem acolo! îi atrase Olivia atenția fratelui ei, uitând că, în urmă cu doar câteva clipe, îi ceruse fiului său să pună cap la cap povestea morții Gabrielei, pentru a le-o împărtăși.

— Ba ne vom întoarce acolo până vor plăti toți vinovații! replică furios, împungându-l pe David cu degetul arătător.

— Începe cu mine, atunci! se grozăvi băiatul.

— De-ajuns! răsună o voce gravă. Vă puteți regla conturile mai târziu. Acum, treci la locul tău, băiete!

David se întoarse și-l văzu pe cel mai masiv dintre paznici. Era un exemplar masculin reușit: înalt de-aproape doi metri, cu un piept musculos dezvelit și o pereche de pantaloni scurți improvizată. Pielea-i era bronzată, iar părul blond, lung până la umeri, părea aspru și neîngrijit. Era desculț, cu picioarele ușor îndoite, pregătit de atac. În mână ținea un bătac de metal și bătu cu el în pământ, ca să amplifice efectul poruncii. Băiatul privi iarăși în jur, căutând calea cea mai ușoară de scăpare. Întâlni ochii mamei lui, rugători și mânioși, deopotrivă. Poate c-ar fi trebuit să aștepte lăsarea nopții, dar acum era prea târziu pentru regrete. Trebuia să-și regândească strategia. Sau să conceapă alta. Atacul veni, însă, înainte să-și pună gândurile în ordine. O mână roșiatică îl prinse de încheietura dreaptă. Se așteptă să-l doară, dar nu simți nici măcar o pișcătură. Și-atunci prinse curaj. Îl lovi pe atacator cu mâna liberă, până ce acesta

îi dădu drumul. Alți doi Nativi îl apucară din spate. David își concentră Focul în mâini și-și înfipse degetele fierbinți în picioarele lor. Bărbații urlară, spre surprinderea tuturor. Băiatul se întoarse și-i văzu încovoiați de durere. Răniți. Se încruntă de mirare. Un altul se-avântă asupra lui și David își pregăti pumnul incandescent, cu care-l pocni sub bărbie. O rană vie apăru pe chipul schimonosit al atacatorului. Ceilalți Nativi rămaseră nemișcați, ținându-l totuși în mijlocul cercului. Bărbatul care aducea cu Tarzan încinse bătacul până când îl înroși ca fierul ținut în jăratec. David n-ar fi vrut să simtă pe pielea lui arma aceea, adusă parcă din Iad, așa că se concentră asupra ei și reuși să se eschiveze când căzu asupra lui ca un paloș mitic. Bărbatul avea un joc de picioare de invidiat, David bănuind că, cea mai mare parte a vieții lui, nu făcuse altceva decât să se antreneze. Era agil și lovea cu precizie, pe când el izbea ca un bolovan și cădea tot ca unul. N-avea nicio șansă în fața luptătorului care-i păru aidoma unui gladiator din arenă. Nu! Un simplu muritor n-ar fi avut nicio șansă. Sau un alt Nativ. Dar el și Focul lui erau speciali, văzuse asta, așa că nu se mai gândi la abilitățile adversarului, ci la slăbiciunile acestuia. Focul său era, poate, unica slăbiciune. Pară următoarea lovitură și prinse bătacul în palme. Erau față în față acum, împărțind aceeași armă, dar David nu dorea să i-o ia, ci să-i arate bărbatului adevărata lui Forță. Nativul împinse bara încinsă spre David și-l târî până-l lipi de perete. Îi rânji cu superioritate, sugerându-i să se retragă. Băiatul nu mai văzu pe nimeni și nimic. Auzi doar în surdină vocea mamei lui, care-i ceru nu să se predea, ci să-l ardă pe nenorocit. Așa că făcu întocmai. Își canaliză Focul în bătacul care începu a sfârâi. Îl folosi ca pe un conductor, transmițând Focul pârjolitor direct în palmele bărbatului. Namila se prăbuși urlând, cu palmele lipite încă de unealta incandescentă.

— Gata spectacolul! Toată lumea acasă! ordonă deodată o voce gravă.

Sara se apropie de David și începu să aplaude zeflemitor. Aruncă o privire usturătoare bărbatului de la picioarele ei și, din priviri, le comandă celorlalți Nativi să-l ia de-acolo.

— Bravo! Le-ai dat o lecție oamenilor mei! Dar nu mă face să-ți dau și eu una, schimbă ea macazul, amenințând.

— Mi-ai mai dat una, îți amintești? Și uită-te la mine, sunt teafăr și nevătămat. Mai puternic, datorită ție. Așa că.... mulțumesc?

— Nu face pe grozavul! Cu mine nu-ți merge! Încotro crezi că te duci?

— Oriunde! Departe de-aici! De comunitatea ta din lumea a treia! Ai putea avea mai mult respect pentru oamenii ăștia, măcar să le dai niște haine ca lumea.

— Treci înapoi în camera ta! îi ordonă Sara, întorcându-i spatele.

— Pe bune? râse David. Nu mă poți ține cu forța aici, să știi! Uite ce-au pățit cei care au încercat să mă oprească! spuse, plin de sine.

— Cine a zis ceva de forță?

Femeia se opri, se întoarse din nou spre el și etală același zâmbet enervant.

— Vei rămâne aici de bunăvoie!

— Asta-i bună! Ne vedem în Iad! pufni băiatul, făcând cale întoarsă.

Se îndepărtă de ea, întrebându-se dacă o să poată pleca chiar atât de ușor. Răspunsul sosi imediat:

— Ți-am vizitat iubita astăzi!

Bătrâna îi captă pe loc atenția. David se opri și se întoarse spre femeia care-i știa punctul sensibil și îl ataca exact acolo. Nicio Forță pe care-o stăpânea nu-l putea ajuta acum.

— Bănuiesc că nu i-ai dus o plăcintă coaptă de tine, replică el cu asprime. Știi... asta fac bunicile! încercă s-o atace emoțional.

— O, da? Tu de unde știi?

David respira sacadat. Își strânse pumnii, forțându-se să nu o lovească peste fața aceea înfumurată.

— Am o propunere pentru tine. Ca să fie bine pentru amândoi. Dacă tu promiți că vei fi cuminte și ascultător și rămâi aici, eu promit să-ți las iubita în viață.

— Tu auzi ce spui? pufni el pe nas, șocat de pactul care ei i se părea echitabil. E nepoata ta! Nu-i poți negocia viața!

— Ce mai tragedie! Am văzut-o, ai avut dreptate: e același Pământ plictisitor. Prin urmare, nu-mi mai e de niciun folos! Harmonie a fost la doi pași să ia foc iarăși! râse bătrâna. Sunt mulți, dar proști. Cred încă în povești cu zâne, în Mântuitoarea lor, care-i va salva de la pieire. Voi începe cu Mona, apoi voi continua cu Ema, până-i voi arde pe toți, până la cel mai mic suflet care mi se va împotrivi, vorbi serios de data asta, scrâșnind din dinți.

— Oricum o vei face! Pentru asta trăiesc oamenii ăștia, nu?

— Da, o voi face. Dar tu îmi poți fi alături și, în schimb, îi voi cruța pe cei pe care-i iubești. Pe cei de-un sânge cu tine, spuse înfigându-și mâna roșie în gâtul Oliviei, care icni de durere. Dacă vrei să pleci... nu te voi reține. Gândește-te doar că eu voi fi ajuns demult în Harmonie, atunci când tu vei călca acolo. Și nu vei găsi altceva decât un sat pârjolit și-o iubită moartă. Și nu voi fi eu responsabilă de moartea ei, ci **tu**! Eu zic că nu-i o alegere atât de greu de făcut, până la urmă!

XIV

Robert îl conduse pe David spre coliba care urma să-i fie din nou casă, cel puțin în viitorul apropiat. O făcu pentru sora lui, deși, în adâncul sufletului, l-ar fi lăsat fără viață în mijlocul satului, sub privirile tuturor. Fusese martor la transformarea băiatului, la ciudatul eveniment care se petrecuse sub ochii lui și pe care nu știuse să-l catalogheze altfel. Focul care, conform

tradițiilor de sute de ani, nici n-ar fi trebuit să-și găsească lăcaș în corpul lui, se hrănise de-a dreptul cu Focul eliberat de Sara asupra sa, în semn de tortură. Femeia voise să-l chinuie și făcuse exact contrariul. Focul acela, creat după rețetă proprie în camera obscură ce-i servea drept laborator, i se strecurase lacom în piept și-i crestase carnea, marcându-și teritoriul. Se înfioră până și el, deși văzuse multe victime ale Focului la viața lui. Ceea ce Elementul său îi făcuse băiatului fusese altceva, iar imaginea în care lichidul incandescent îi scrijelise violent, pe viu, un simbol caracteristic Nativilor, îi rămăsese întipărită în minte și-l tulburase. O noutate? O... profeție? Știa foarte bine că Focul nu iartă, nu acceptă jumătăți de măsură și în niciun caz nu se câștigă, ca la loterie. Dar băiatul exact asta făcuse: câștigase, pe nedrept, o putere incredibilă. Robert se rugase atunci pe loc ca Focul femeii să-l facă slab, să-i cucerească trupul și să-l epuizeze. Nicio șansă, însă! Citise clar putere în acel simbol. Nu-și putuse explica în ce fel, dar simțise ca și cum ei ar fi fost mici copii față de ceea ce putea deveni David, și asta îl înfiorase. Totuși, dorința de răzbunare l-ar fi făcut să-l provoace acolo, să-l atace, chiar și mișelește, și să-l facă să plătească pentru moartea fiicei sale. Pentru asta n-avea să-l ierte niciodată, chiar dacă era fiul surorii lui. Și nici n-avea să uite.

Îl împinse în cămăruță. Îl fulgeră cu privirea și-i porunci să stea locului și să fie obedient. Altfel, va avea de plătit prețul promis de Sara. Și el îi va sta alături femeii, până ce vor cădea, rând pe rând, toți complicii la uciderea Gabrielei. Prima pe lista lui era Mona, apoi el. Doar ei fuseseră în acea noapte în liceul cuprins de flăcări. O, iubirea trădează atât de ușor! Luase asupra lui o crimă pe care-o comisese doar prin implicare emoțională și, când furia lăsase loc durerii, Robert îl citise ca pe-o carte deschisă. O acoperise pe iubita lui cu atâta ușurință, încât își trădase nevinovăția. Nevinovat? Nu, niciunul nu era nevinovat! În clipa de față, nici nu mai conta cine avea să cadă primul: adolescenții, Ema, frumoasa și trădătoarea lui fostă nevastă și,

fără doar și poate, Eric – înfumuratul ei soț credincios. Era scurtă lista lui, dar n-avea să se oprească până nu-i cădeau toți la picioare, milogindu-se pentru viața lor.

Dar, înainte de toate, avea o piatră pe inimă care nu-i dădea pace, așa că se hotărî să ceară răspunsurile pe care le merita. Îi oferise loialitate și nu ceruse în schimb decât sinceritate și transparență. Ea îl tratase cu indiferență, nicicând nu era de găsit și, când reușea să dea de ea, îl expedia mereu, cu același pretext stupid că *planurile de război nu se fac singure.*

Nu-și găsi locul nici după ce ajunse în camera lui – o cutie de pământ ars, de trei pe trei metri. Totul fusese mult prea intens în ultimele zile, sângele îi clocotea în vene, planurile lui nu avansaseră nicicum, așa că se hotărî să nu se lase până nu se confrunta cu ea. Astăzi. Acum. Deschise ușa furtunos. Și acolo, în prag, o văzu pe Sara.

— Doar nu te-am speriat! se amuză femeia de chipul crispat al lui Robert.

— Te căutam, îi spuse bărbatul sec.

— Se pare că suntem pe aceeași lungime de undă. Nu degeaba îmi vei fi alături în luptă...

— Care luptă? o întrerupse iritat. Planifici de ani de zile asta și uite... tot aici suntem. Hai odată!

— Și tu ești doar de câteva zile aici, i-o întoarse bătrâna, vizibil deranjată.

Intră înăuntru nepoftită și se trânti pe scaunul rezemat de peretele opus, așezându-se picior peste picior.

— Nu cred că ești în măsură să-ți dai cu părerea, îi spuse, fixându-l cu privirea.

— Ba... cred că sunt. Uiți că n-am venit singur. Cum se pare că ai uitat și că-mi datorezi niște răspunsuri.

— Răspunsuri? se prefăcu Sara mirată. Eu ți-am promis răzbunare, nimic altceva.

— Ea nu face parte din povestea asta. Nu mai face. Unde e? Tot eviți să-mi dai un răspuns. Unul credibil.

— E bine, ți-am mai spus.

— Asta nu-mi oferă nicio certitudine, insistă Robert. Sara, unde e Maia?

— O, Doamne! Plicticos mai ești! Robert, Robert... rămâi o enigmă pentru mine. Mai întâi, faci un circ cât casa că-ți dăm viața peste cap, că te-am pus la casa ta și ți-am pus o nevastă în pat și-un plod în brațe. Apoi, pac! Nevasta îți cade cu tronc și mucoasa ți se bagă pe sub piele. Apoi te superi iar că apare adevăratul soț în peisaj și tu rămâi al nimănui. Dar stai, mai ai o fiică, una chiar a ta, pe care ai lăsat-o ca să te joci de-a tata și de-a mama cu o necunoscută. Culmea, fiica nu mai e fetița tatei, și suferi din nou. Și-apoi, din senin, ea... moare. Pardon! Este o-mo-râ-tă, sublinie. Ai venit aici să facem o echipă. Să-i călcăm în picioare pe vinovați, nu? Și totuși, gândul îți stă la Furia mea!

Se ridică în picioare și lovi pământul, care se cutremură sub bocancii ei.

— E fiica mea! strigă Robert, din toate puterile.

— E pe dracu'! tună Sara.

Se-apropie de el, îl prinse de piept și-i zise, ca pe-o amenințare:

— Eu am nevoie de soldați, nu de tătici plângăcioși. Dacă vrei să plângi pe cineva, plânge-ți adevărata fiică, dar fă-o repede. Și în privat. Mă întrebi când începe lupta. De ce?

Ți se pare că ești pregătit? Nu m-aș mira să te găsesc cu batista la nas când lucrurile vor deveni serioase. Așa că... hotărăște-te: vrei răzbunare? Vrei să-i faci pe Nativi să plătească pentru moartea fiicei tale? Atunci, fii bărbat! Eric te va mânca pe pâine, în halul în care ești acum.

Nările bărbatului se dilatară, semn că nu-i plăcu ceea ce tocmai auzise. Sara știu exact unde să-l lovească.

— Hai, treci afară! Ia o armă în mâini și antrenează-te cu Frații tăi.

Cum chipul lui nu-i mai transmise nimic, femeia îi spuse o parte din ceea ce voia el să audă:

— Maia... e cu Ema. De-aia am spus că e bine, sunt sigură că are grijă de ea. E o mamă bună, nu?

Robert o privi cu neîncredere, bănuitor. *Cu Ema? N-are niciun sens,* gândi.

— De ce-ar fi cu ea? Ultima dată când am vorbit, era la tine. Acum îmi zici că e cu ea. E cam trasă de păr varianta ta.

— Offf, neîncrezător mai ești! se-arătă Sara ofensată. Am regizat o întâlnire între ele, asta am făcut. Nu de inimoasă ce sunt, bineînțeles. Am vrut ca micuța Furie să-și omoare mama, dar, vezi tu, nu știu cum dracu' de-a vrăjit-o Ema, că asta mică nu numai că nu i-a făcut niciun rău, dar a și plecat cu ea acasă. Ești mulțumit acum? mimă femeia o înfrângere, spunându-i jumătate de adevăr. Cu cât te vei antrena mai devreme, cu atât vom fi mai repede pregătiți. Și cu atât le vei revedea mai repede, învârti ea cuțitul în rană. Iar când vom ajunge în Harmonie, îți promit că Ema și Maia vor fi ale tale. Chiar și Mona, dacă vrei. Poți face tot ce vrei cu ele, atâta timp cât veți dispărea din ochii mei și nu va trebui să le mai văd vreodată în fața ochilor. Cum o să se împace Ema cu gândul că vrei să-i omori fiica – ei, bine, asta e numai și numai problema ta. Suficient de corect?

Sara îi întinse mâna, ca să pecetluiască armistițiul. Își păstră același zâmbet rece, care se mai îndulci puțin când Robert slăbi încordarea din umeri și-i strânse mâna.

Femeia plecă și el rămase singur. Se trânti în patul din care ieși praf înecăcios și blestemă condițiile în care se vedea nevoit să locuiască. Îi plăcuse mereu acest loc, se atașase de el și de tradițiile lui încă din copilărie. Viața simplă fusese tot ceea ce avusese nevoie. Să alerge desculț pe pământul bătătorit de vreme și prin iarba răcoroasă, să mănânce cu mâinile, să se joace cu tot ceea ce le oferea natura: frunze, bețe noduroase, pietre, nisip. Până într-o zi, când mama lor le spusese că se vor muta la oraș. Robert plânsese o zi întreagă. Adorase antrenamentele cu Frații de Element, chiar dacă Olivia se văicărise mereu că sunt mult prea grele și intense. El fusese conștiincios

și matinal și nicio sarcină nu i se păruse prea grea. A fi Nativ al Focului fusese cel mai mare dar pe care-l putuse primi și dorise să întoarcă Naturii favorul, fiind un exemplu de responsabilitate și rigurozitate. Plecatul la oraș îi distrusese universul familiar. Fusese luat de Acasă și dus în lumea mare, rece și ostilă. Cu timpul, învățase să o încălzească după bunul plac, crescând adolescent rebel și mânuind Focul în folosul lui: egoist și imatur. *Tu m-ai adus aici,* îi reproșase în repetate rânduri Sarei. *Așa că lasă-mă să fiu Foc, dacă asta îmi doresc. M-ai târât aici și, în loc să mă bucur de-o lume nouă, trebuie să mă ascund de ochii ei neiertători. Unde mai e distracția mea?* Așa că-și luase lumea-n cap și se adaptase societății, până-și găsise împlinirea în cursele de motocicletă și devenise eroul mulțimii adunate să-i vadă trucurile. Acum, revenit în locul pe care-l numise cândva *acasă* cu atâta patos, se simțea un străin. I se părea inacceptabil că Celula rămăsese un sătuc în care oamenii încă trăiau fără apă, curent și gaz în casă. Nimănui nu părea să-i pese de aceste lipsuri, deoarece nu le conștientizau. Se spălau afară, la lighean, fără a-i deranja foarte mult, dar tot nu înceta s-o acuze pe Sara de ignoranța pe care-o sădise în mințile Nativilor săi. Auzise poveștile din Harmonie, din vremea când trăiseră cu toții în pace și armonie. Vorbeau despre această localitate ca despre Raiul pe Pământ și Robert nu înțelesese niciodată de ce oamenii visează la ceva ce lăsaseră în urmă, în loc să pună umărul să construiască pentru ei. Cucerirea satului Harmonie devenise visul cu care crescuse orice copil al Focului. Locul special al Nativilor, un Eden care oferă locuitorilor împlinire, stabilitate, bucurie de viață. Plecaseră de-acolo cu sute de ani în urmă, pentru că doriseră să conducă, să fie liderii unei comunități; în schimb, se închiseseră într-o bulă uitată de timp, iar păpușara Sara deținea cheia loialității lor naive. Erau captivi fără să știe, primind fărâme de adevăr. Așa că, sub comanda dictatorială a femeii, Frații lui de Foc se pregăteau să invadeze paradisul promis. *O mare porcărie,* gândi Robert. *O simplă bucată de pământ,*

ca oricare alta! Bănui însă că pentru Sara nu era nimic altceva decât o victorie personală, la fel cum avea să fie răzbunarea lui. Nu dădea doi bani pe localitatea aceea și pe planurile bătrânei. Nu crezuse niciun cuvânt din câte-i spusese, nu pusese botul la teatrul ei ieftin, așa că nu-i rămânea altceva decât să-i facă jocul, pentru a scurta timpul de așteptare. Se va antrena și se va pregăti de ochii lumii, doar pentru a părăsi cât mai repede această văgăună și a pleca spre cei care aveau să-i dea socoteală pentru pierderea fiicei sale.

— De ce ești așa abătut? auzi vocea repezită a surorii sale, care intră în cameră trântind ușa la perete. Stai cu fața în palme de parcă urmează să mergi la spânzurătoare!

— Cum de ți-ai părăsit plodul? jucă și el cealaltă față a monedei.

— Ha, ha, ce comic ești! spuse Olivia cu jumătate de gură și veni lângă el, ridicând același praf pe care ambii se văzură nevoiți să-l îndepărteze cu mâinile, strâmbând din nas. Ce loc deprimant, frate! Mai spune-mi și mie, încă o dată, ce mama naibii căutăm noi aici? Sincer... mi-e dor de Netflix și HBO, de cuptorul cu microunde, până și de uscătorul de păr. Vreau să plec. Hai să plecăm de-aici! Trebuia să-mi zici unde vrei să ne duci, că nu acceptam în ruptul capului. Trebuia să te las lat încă de când ai spus că-l vei folosi pe David drept momeală.

— O, hai Olivia, nu mai face pe victima! În alte condiții, ai fi fost în primul rând al luptei. De ce dracu' te-a înmuiat băiatul ăsta?

— Nu știu despre ce vorbești, făcu femeia pe neștiutoarea. Locul meu nu mai e aici și nici n-am chef să invadez o localitate de dragul cotoroanței.

— Exact ce spuneam și eu! Acum o lună voiai să-i arzi pe toți, îți mai aduci aminte? Ce s-a schimbat?

— Cum ce? Baba aia nebună tocmai a dat foc casei tămăduitoarei, din Dumnezeu știe ce motiv. Probabil doar pentru că așa au vrut mușchii ei. Tocmai mi-a ars fiul! E dusă de-a bi-

nelea! Tu chiar crezi că te vei putea înțelege cu ea? Că-ți va da ce-ți dorești? Ne joacă pe degete, asta face!

— Eu cred că mai degrabă fiu-tău a ars-o pe ea. Și la propriu și în orgoliu. Care-i povestea lui? Ce mama naibii e sau ce a devenit? Ești sigur că bețivanul ăla e tată-său și nu l-ai făcut cu vreun zeu, ceva?

Olivia îi trase un pumn în spate și-și înfipse mâinile în părul lui, răsucindu-l printre degete.

— Tot ca o femeie lovești, destinse Robert atmosfera și se puseră amândoi pe-un râs necontrolat.

— Și tu și baba cu aceeași întrebare? L-am iubit pe bețivanul ăla, dracu' știe ce-am văzut atunci la el, de i-am mai fost și fidelă! Nu l-am înșelat niciodată și, cu atât mai mult, el nu are fărâmă de supranatural în el. David... nu știu, e un mister și pentru mine. Sincer acum, redeveni Olivia serioasă, vreau să plec. Și vreau să-l iau și pe el cu mine.

— Tot ca o femeie glumești, încercă bărbatul să-i readucă zâmbetul pe buze, fără a reuși. Ai văzut ce-am văzut și eu: l-a pus să aleagă. L-a lăsat să plece, cu un preț. El a ales să rămână și tu vrei să-l scoți de-aici?

— A fost amenințat! Ce naibii era să facă? A făcut alegerea pe care ar fi făcut-o oricare dintre noi.

— Rămâneți! Și-am încheiat discuția! Nu vreau să-ți port de grijă. Am un plan și vreau să-l văd dus la bun sfârșit. Dacă încerci să pleci, nu te văd bine, iar eu voi fi prins la mijloc, să aleg între tine și... mine. Nu-mi face asta!

— Cine e egoist acum? Trebuie să-l scot de-aici, înțelegi? rosti panicată.

— Cu prețul morții iubitei lui?

— Iubită pe care tu oricum plănuiești s-o omori! strigă Olivia. Cumva... tot acolo se va ajunge. Într-un fel sau altul, Monei îi e sortit să moară de o mână de Foc.

Robert înghiți în sec. De la moartea Gabrielei, se întrebase neîncetat dacă va fi în stare să ia viața copilei.

— Ți-e gândul doar la răzbunare. Crezi că vei ajunge în Harmonie și pur și simplu îi vei ucide nepoata? Fata pe care a protejat-o în tot acest timp?

— Nepoata ei a încetat să mai însemne ceva pentru ea în momentul în care n-a mai fost arma pe care a creat-o, nu înțelegi? se trezi Robert din visare. Nu-mi va sta în cale. Mi-a promis că mi-o va lăsa mie.

— Serios? Și tu o crezi? se miră Olivia. Ți-a promis-o cumva și pe Ema? Îi va face iar o vrajă, ca să-ți cadă din nou în brațe?

Înlemni când văzu răspunsul în ochii fratelui său, dar nu se abținu să-i strige:

— Robert, tu chiar așa de prost ești? Prost grămadă! Se ridică din pat și se postă în fața lui, gesticulând de zor. Baba aia e o manipulatoare! Se gândește doar la ea, nu dă doi bani pe tine, pe mine, pe nimeni. Norocul ei că l-a găsit acum pe David, și-a găsit o altă armă, fără să miște un deget. Asta e el, nu? Poate nu-l cunosc, că nu am cum, nu? Dar pot să pun rămășag pe viața mea că, și dacă-l târăști într-o bătălie, nu va lupta niciodată împotriva iubitei lui și-a familiei ei mirobolante. Ne va omorî pe toți înainte să arunce o flacără spre Mona lui iubită. Măcar el a ales o tabără. În inima lui, e devotat. Tu... tu în care tabără ești? Că eu o voi șterge de-aici mai devreme sau mai târziu! În ce tabără ești? puse paie pe foc, repetând întrebarea.

Robert rânji de parcă sora lui ar fi turuit degeaba în tot acest timp. Știa că ea era singura familie pe care-o avea, dar băiatul de peste drum o schimbase. Ea nu mai trăgea acum în aceeași direcție cu el, oricât se bătea cu pumnii-n piept, provocându-l.

— Eu îmi voi avea răzbunarea și-apoi... mai vedem! hotărî.

XV

Vestea că Sara și-a făcut apariția în Harmonie și e cu totul altă persoană decât o cunoscuseră s-a răspândit repede. Iris

ajunse rapid la Eric și Ema, dar bătrâna plecase deja. Hotărâră cu toții să nu o caute. Deocamdată. Ar fi fost în van, oricum. Sara se făcuse nevăzută. Protectoarea știa un lucru: avea să convoace tot satul la o întrunire, pentru a le deschide ochii celor trei Bătrâni ignoranți. Așa că-și luă inima-n dinți și se îndreptă spre Sfat, dând sfară-n țară să se-adune cu toții acolo. Ajunse repede la destinație, purtată ca o mângâiere de Aerul său. Ușa Sfatului era deschisă, ceea ce o miră. Întotdeauna stătea închisă, ca simbol al intimității care li se acorda Bătrânilor. Ușa închisă semnifica totodată și respectul oferit mai marilor, Nativi care aveau nevoie de o concentrare suplimentară și liniște pentru a putea oferi, mai apoi, la rândul lor, sentimentul de pace sufletească celorlalți Frați din comunitate.

Călcă apăsat, să-și facă simțită prezența. Se gândi că dacă ar apărea iar plutind, pe nesimțite, le-ar cauza acestora o sperietură zdravănă și va fi din nou dojenită, și-acum avea cu adevărat nevoie să fie ascultată, nu luată peste picior. Așa că se purtă ca un cetățean exemplar și chiar le ceru din ușă permisiunea să intre.

Bătrânii își reluară locul pe tronuri când femeia intră în sală. Se așezară confortabil pe fotoliile din piatră masivă, dăltuite și sculptate cu migală. Adam își luă postura obișnuită, cu pieptul înainte și cu barba în vânt. Rămase tăcut până ce Gloria și Victoria își găsiră și ele locul și luară poziția neclintită. Iris râse în sinea ei, asemuindu-i cu trei figuri de ceară: dure la exterior, dar imediat cum va începe să le-așeze focul la picioare, sub forma unei vești deloc pe placul lor, vor începe să se topească.

Știu că nu mai e nici loc și nici timp de introducere, așa că trecu direct la subiect:

— Am venit să vă spun că de astăzi voi începe instrucția cu Nativii. Sara doar ce-a plecat din Harmonie, asta după ce a intrat aici ca una de-a noastră. Știe foarte bine că nu suntem doar Nativi, suntem și Naivi, și că, în ochii tuturor, ea este femeia Apă, mama lui Eric. Când ea e, de fapt, mai mult de-atât, e...

— Ce instrucție? Eu cred că te-ai zăpăcit de cap! o întrerupse Victoria, vorbind Apa vicleană din ea.

Își aranjă tacticos părul castaniu, dându-și șuvițele lungi din față după urechi, trădându-și neliniștea.

— Iris! interveni Adam, cu vocea lui gravă, caracteristică. Ți-am spus să nu mai faci valuri prin localitate! Lasă oamenii să-și ducă traiul ca până acum. Nu înțeleg ce urmărești cu toată șarada asta! Ce mare lucru că a venit Sara aici, să-și verse năduful?

— Năduful? pufni Iris sarcastică. Și-a revărsat flăcările, Focul din ea, pe care l-a ținut secret în toți acești ani. Noi am fost orbi, în frunte cu mine, și n-am știut să citim semnele. Am crescut cu un Nativ Foc în sânul comunității și, culmea, nu asta este problema. Problema, arzătoare, sublinie intenționat, este că am crescut un dușman și l-am hrănit cu visurile și slăbiciunile noastre. Și... el ce-a făcut? A venit să ia ce crede că i se cuvine! A început acum cinci ani de zile, când a vrut să-și ia nepoata, dar și-a luat nora, dintr-o greșeală prostească. Și continuă să o facă și acum, luând pe rând oameni dragi de lângă noi. Șaradă? își aminti cuvântul aruncat ca o insultă de către Adam. O, ar fi cel mai convenabil pentru toată lumea ca eu să fiu nebună și să bat câmpii! Din păcate, realitatea e alta: Sara, fiică a Apei, s-a transformat la vârsta majoratului și de atunci ea e **Foc**! Auziți? Se aude până acolo sus la voi? Poate că trăiți într-o altă lume, dar e timpul să coborâți de pe tronuri și să faceți ceva! Să luptați pentru comunitate, asta dacă vreți să mai existe una! Focul va veni, v-am avertizat. Și nu va veni să ceară, va veni să ia!

— Fugi de-aici! o contrazise Victoria. Cum să fie Sara Foc?

— De ce te miri? se amuză Iris. Ar fi fost normal ca tu, mai marea din Casa Apei, să prevezi asta, nu? Să simți că ai pierdut o fiică, una apropiată generației tale. Nasul tău fin n-a mirosit asta chiar deloc? o provocă, bucuroasă că o poate mustrului.

— Hai să nu începem cu jignirile acum, grăi Gloria, care până atunci tăcuse mâlc.

Stătuse așezată și domoală, tipic Pământului care-o guverna, până când hotărî să-și scoată și ea ghearele. Trebuia, înainte de toate, să le țină spatele celorlalți doi Bătrâni.

Părul lung, de-un blond cu reflexii cenușii, ce-i încadra simetric chipul prelung și albicios, o făcea să semene cu o nălucă. Nu era deloc asemeni Nativilor Pământului, rumeni în obraji, cu care Iris era obișnuită. Pereții de piatră ai tronului păreau laturile unui sicriu care-o încadrau amenințător. Își alungă iute gândurile când femeia începu să vorbească, mai ales că Gloria era singura pentru care nutrea un dram de simpatie.

— Iris, continuă Gloria, nu înțeleg de ce ai venit aici. Nici tu, nici zecile de persoane care au intrat neinvitate într-un loc care, cândva, era sacru pentru toți. Ce facem? Călcăm tradițiile în picioare doar pentru că vrem să aruncăm cu reproșuri? Să căutăm vinovați?

— Nimeni nu caută vinovați! Eu l-am găsit deja, tocmai v-am povestit despre el. Mă aflu aici în același scop ca și în dățile trecute: trebuie să ne apărăm. Vom fi atacați! Am venit doar să vă informez că, de astăzi, Harmonie va deveni un avanpost în fața atacatorilor. Cu cât stăm mai mult la povești, cu atât pierdem timp prețios. Îndrăznesc să vă cer să vă alăturați nouă – mie și sutelor de persoane care cred în ceea ce am tot spus de când m-am reîntors acasă. Vom lupta, de nevoie. Nu-mi doresc asta, dar nu noi am căutat neplăceri. Nu vă voi cere acordul, decizia e luată deja. Ne vom antrena, ne vom folosi puterile drept arme și scuturi și vom ține piept atacului ce ne bate la ușă. O, prezența Sarei a fost doar un test! Și... l-am cam picat!

— Poate că ar trebui să iei familia mirobolantă și să vă cărați de-aici! propuse Victoria. După voi vine, nu?

— Huuuooo! răsunară glasurile din spatele Protectoarei, la unison.

— Pentru ei? pufni Iris, la auzul vorbelor ignorante. În niciun caz! Ei sunt doar... desertul. Până să ajungă la ei, se vor bucura să ne spulbere pe rând, Nativ după Nativ, sau poate vor

dori să cerem îndurare și să le devenim sclavi. Nu vom face asta! Nu le vom cădea la picioare!

— Nu vom fi asupriți! se-auziră alte voci, în ecouri repetate.

— Să plecăm? Iris recunoscu vocea prietenului ei, Eric. Dar abia ne-am întors! Am venit acasă și vrem ca acest loc să rămână al nostru, nu să ardă iar în flăcări, ca odinioară!

Iris își privi mândră prietenul venit să țină piept celor care, nu demult, îi întorseseră spatele. Era galant și îmbrăcat parcă de sărbătoare, altfel decât se obișnuise cu el în ultimele luni: avea o cămașă albă cu mâneci lungi, suflecate până la cot, o pereche de blugi închiși la culoare, iar în picioare, o pereche de tenișI. Moștenirea portului de la oraș. Îl urma Ema – o apariție spectaculoasă, într-o rochie până la genunchi, în cloș, de-un verde ce-ți lua ochii. Iris asemui materialul cu o pajiște împodobită cu zeci de floricele multicolore. Femeia arăta răpitor în rochia cu decolteu pătrat și bretele late prinse după cap. Părul roșu, lăsat liber pe spate, și rochia se completau și se scoteau reciproc în evidență. Iris nu putu să nu remarce fața senină a Emei, tenul ei neted și curat, ochii albaștri, electrizanți. Deși tocmai își înfruntase soacra, Iris știa că pământul natal le oferea tuturor o degajare aparte, sporind naturalețea sentimentelor și a gesturilor. Era îngrijorată, dar nu crispată ca Ema de câteva zile în urmă.

Veniră amândoi lângă Iris, care privi cu admirație cum se postează asemeni unui zid neclintit în fața Bătrânilor, ținându-se de mână.

— Ema, lăsă Adam să-i scape numele, de uimire.

Ea fusese mereu preferata lui și se gândise că îi va lua locul atunci când avea să ajungă prea bătrân ca să mai poată ocupa tronul. Văzuse o sclipire în ea de când era o copilă și admirația lui crescuse pe măsură ce Ema devenise adolescentă. Fusese dezamăgit când tocmai ea, feblețea lui, alesese să-și unească destinul cu un Nativ Apă. Parcă-i căzuse cerul în cap și i se

destrămaseră toate visurile legate de ea. Adam fusese cel care hotărâse să le dea o lecție, lor și celor care-i susțineau, alungându-i din comunitate. Nu-i fusese totuna când auzise că dispăruse și, cunoscând-o, știuse că vorbele lui Eric erau adevărate. Ea n-ar fi plecat de bunăvoie și nici în ruptul capului nu și-ar fi lăsat familia de izbeliște. Hotărâse să-și țină părerea pentru el și să nu-i susțină crezul în public bărbatului.

Acum, după cinci ani în care n-o mai văzuse, rămase cu ochii pironiți asupra ei. Era diferită de toți Nativii Aerului, începând de la încăpățânarea de a-și vopsi părul într-o nuanță turbată de roșu, până la hotărârea și dârzenia pe care le exprima prin simpla ei prezență. Ea nu putea fi dusă de nas, mințită că totul va fi bine și că pericolele sunt doar vorbe-n vânt. Nu, ea sădise adânc ură în pieptul Sarei, asta o știau cu toții, și răzbunarea cea de pe urmă avea să fie memorabilă.

— Ema, repetă Adam. Fii binevenită! Mă bucur că ești bine și că te-ai reunit cu familia.

Eric pufni în râs, sfidând vorbele bărbatului, care avea obiceiul de a se schimba după cum bătea vântul.

Adam îi aruncă lui Eric o privire acidă, dar se ambiționă să-și păstreze calmul, deoarece sala Sfatului se umpluse ochi de Nativi, iar ocheadele lor nu erau prea prietenoase.

— Mulțumesc, Bătrânul meu, i se adresă Ema politicoasă, încercând să detensioneze atmosfera. Mi-e greu să descriu în cuvinte bucuria pe care o trăiesc din nou în sânul familiei. Ne aflăm astăzi aici deoarece aș putea compara fericirea pe care-o simt cu sentimentele care mă leagă de locul meu de baștină și de Frații mei, indiferent de Element. Cu toții formăm un întreg și păstrăm armonia din frumoasa noastră localitate. Din păcate, această fericire și stare de liniște cu care sunteți obișnuiți a fost tulburată. Focul, același care m-a luat din pat, în urmă cu cinci ani, a venit să-și revendice supremația. Nativii Foc sunt cât se poate de hotărâți să pună mâna pe Harmonie. Cu orice preț!

La început, liniștea se așternu în sală ca o plapumă groasă. În scurtă vreme, însă, spiritele se încinseră. Nativii vorbeau toți în cor, creând o zarvă infernală, până când Gloria se enervă. Se ridică încet de pe tron și, în ciuda chipului inexpresiv pe care-l etală, lovi cu putere în pardoseală și Pământul îi înțelese furia, crăpând sub picioarele Nativilor, șocați de-a binelea. Sala se cutremură și oamenii abia reușiră să-și păstreze echilibrul și să rămână în picioare.

— De ce-ați venit aici? Aici nu e piață și loc de târguială! Voi! se adresă Emei și lui Eric. Trebuia să nu vă întoarceți. De ce-ați făcut-o? Poate că totul se întâmplă cu un scop și locul vostru nu mai e aici, printre noi. Am trăit bine mersi până să iscați voi și netrebnica asta – arătă spre Iris – haos în comunitatea noastră. Liniștită. Armonioasă, ai zis bine. Voi ați adus Focul, voi veți aduce năpasta! Așa că, vorbesc în numele Bătrânilor când vă spun pe șleau, așa cum vă place: cărați-vă de-aici!

— Ați vrea asta, nu? scuipă Eric. Nu noi suntem vinovați de ceea ce va veni. Nu v-ați gândit nicio clipă că poate voi, voi toți, ați declanșat toate astea? Poate că, dacă mi-ați fi fost alături în urmă cu cinci ani și o găseam pe Ema mai repede, n-am mai fi fost luați prin surprindere acum. Nu noi, eu și familia mea, am izgonit Focul din comunitate. Ăsta este stigmatul strămoșilor noștri. Asta vrea Focul, orbi ce sunteți! Nu mă vrea pe mine sau pe familia mea. Noi am fost doar sforile în acest joc de marionete. Simpli pioni, dar ne-am rupt de păpușar, i-am dat planurile peste cap, așa că, **împreună** avem o șansă să-i ținem piept.

— O, mare orator ai devenit, luă cuvântul Victoria, țintuindu-l cu privirea pe Eric, fratele ei de Element. Aveți o poveste impresionantă, serios. Dar nu ne amestecați și pe noi în ea!

— Noi, cine? se-auziră glasuri. Noi, adică voi trei, Bătrânii? Sau **noi** – toate sufletele fantastice din Harmonie?

Gloria încercă să-și folosească din nou puterea Pământului, dar, ciudat, în loc să se caște mai mult, așa cum și-ar fi dorit, crăpăturile se uniră, într-un zgomot asurzitor.

Din inima mulțimii înaintă Mona. Era o Forță în acțiune, refăcând spărtură după spărtură, pe măsură ce se-apropia de ei. Călca apăsat, cu tălpile goale, pe pardoseala de piatră. Se opri, se-aplecă și sărută Pământul de sub ea, mulțumindu-i c-o ascultase. Urcă hotărâtă treptele spre tronuri, sub privirile mirate ale mulțimii, chiar și-ale părinților ei. Îmbrăcase o rochiță albastră, vaporoasă, cu imprimeu cu floarea-soarelui, din vechile haine ale Emei, și-i venea de minune. Se opri la câțiva pași de Bătrânii care se retraseră în jilțurile lor.

— Am fost lăsată fără mamă când aveam cel mai mult nevoie de ea. Am fost răpită, am fost supusă unui ritual străvechi, mi s-a băgat Focul în mine cu forța. Am fost implicată într-un joc nebun, de o femeie tiranică, am fost țintuită cu legături incandescente. Am luat Foc și-apoi Focul mi-a fost smuls în chinuri indescriptibile. Am fost amenințată cu moartea, am fost împușcată și-am ajuns apoi să port sângele prietenei mele pe mâini și-n suflet. Mi-a fost răpit iubitul, mi-a fost amenințată familia. Iar acum... acum sunt izgonită din propria casă? Ce-ați făcut voi – îi interpelă ea pe Bătrâni – în toată vremea asta? Cum v-a încercat pe voi viața? Îndrăzniți să dați vina pe noi, să vă spălați pe mâini, sperând că amenințările vă vor ocoli?

Cei trei o priviră înmărmuriți și Gloriei îi străluciră ochii la vederea puterii fantastice a adolescentei din fața ei. Poate că nu aveau să piardă, la urma urmei. Mulțimea scandă numele Monei și Bătrânii se văzură nevoiți să-și înghită cuvintele pregătite pentru atac. Ema, Eric și Iris îi făcură semn Monei să-i urmeze.

Ieșiră cu toții afară, unde sute de Nativi îi așteptau cu sufletul la gură. Se opriră pe prima treaptă pietruită și priviră adunarea numeroasă: Nativii care-i urmau, care le susțineau crezul, aveau să îi urmeze și în luptă. Se ținură cu toții de mâini și îi admirară pe oamenii simpli din fața lor. Deși neobișnuiți să-și folosească Forța în alt scop decât cel casnic, toți patru simțiră că vor alcătui o legiune pe cinste. Iris hotărî să ia cuvântul:

— Dragii noștri, vă mulțumim că ați venit astăzi aici. De azi înainte nu vom mai fi Forțe doar cu numele, ci ne vom folosi puterile, le vom cunoaște, vom învăța să ne dozăm forțele și să le întrebuințăm în favoarea noastră și împotriva dușmanului. O... suntem minunați! Suntem diferiți, dar mai asemănători decât vă închipuiți. Gata cu bisericuțele și grupulețele în funcție de Element. Munciți alături de cine doriți cu adevărat, dansați cu cine vă place, iubiți pe cine vă dictează inima! De azi înainte suntem frați cu toții, o singură familie, a Forțelor Naturii. Mama Natură e numai una, ea ne-a făcut speciali și în inima ei suntem un întreg. Haideți să fim propriii noștri eroi!

XVI

Iris reuși să împrăștie alaiul din Piața Sfatului, într-un gest de bun-simț față de Bătrânii scorțoși. Harmonie, precum și forța interioară ce ținea comunitatea în armonie, aparținea Nativilor. Bătrânii erau un simbol. Atât. În zadar se străduise să le deschidă mințile. Cum ar fi putut să fie altfel, când decenii întregi, cei care stătuseră pe tronuri nu făcuseră altceva decât să dea sfaturi rupte din mantrele spirituale? Nativii fuseseră învățați să trăiască pașnic, chiar dacă satul lor trecuse prin foc și pară, pârjolit de-o forță născută și crescută în interior. Odată plecați, Nativii Focului fuseseră uitați și simpla amintire a existenței lor era un sacrilegiu. *E la mintea cocoșului că se vor întoarce,* își spunea Iris adesea. Și venise vremea, timp în care Nativii Focului avuseseră suficient răgaz să se regrupeze și să gândească strategii de atac, să țeasă planuri de răzbunare. Se înarmaseră cu răbdare cu zeci și zeci de ani în urmă, răbdarea fiind, poate, cea mai importantă armă care avea să le ghideze pașii pe viitor. Răbdare, ambiție, forță fizică, tărie de caracter – toate laolaltă, într-o minte și un trup de om, aveau să nască un adevărat luptător.

Și vor ajunge aici și vor găsi un popor de casnici care se va apăra în fața lor cu coase, sape și furci? Nu mai suntem pe vremea strămoșilor, nu mai suntem simpli țărani – dar ne comportăm ca unii atunci când vine vorba de-a învăța arta războiului! – le strigase Iris Bătrânilor în față, la întâlnirea precedentă. Așa că își luase inima-n dinți și-și ascultase instinctele. Trebuia să fie Protectoarea care le fusese promisă prin naștere. Avea să devină femeia care, dacă nu trăise cu tot sufletul pentru Nativi, avea, în schimb, să-și dea viața pentru ei.

Ema își privi prietena cu mândrie. Încetase să mai fie femeia diafană, o prințesă Disney, dincolo de aspectul gotic, dat de crestătura de pe obraz. Devenise o adevărată conducătoare și lumea o asculta și o urma. Ema își dădu seama că nici nu mai conta că odată le greșise, câtă vreme acum punea pe primul plan binele comun și, mai mult, era hotărâtă să schimbe destine.

O privi cu admirație și pe propria-i fiică. Stătea într-un grup de puștani care se uitau la ea ca la o zeiță din povești. Mona le povestea cu patos, râdea și gesticula, iar copiii nu-și luau ochii de la ea nicio secundă.

— Mamă! o întrerupse din meditație Mona. Îți vine să crezi că oamenii de-aici n-au acces la o bibliotecă modernă? Că n-au citit niciun autor contemporan? Că nu știu, pur și simplu, cine este... Harry Potter?

— Vom avea timp pentru toate, după... – întrerupse ea firul poveștii, realizând că n-ar fi trebuit să pună pe umerii copiilor povara numită luptă. Nu-l știți pe Harry? Asta nu e bine, reluă Ema firul discuției, dregându-și gafa.. Păi... va trebui să facem ceva în privința asta. Când vom avea timp, o vom trimite pe Iris înapoi la căsuța în care am locuit noi și ne va aduce toate cărțile Monei. Și-apoi, o dată pe săptămână, vom ține un club de lectură. E musai să intrați în universul fantastic al vrăjitorilor și să faceți cunoștință cu lumea magică de la Hogwarts! Ce spuneți?

— Daaa! strigară copiii în cor.

— Eu zic să citim în fiecare zi! propuse o voce piținăiată din grupul de copii.

— Nu-l lua în seamă, râse Mona. El e Denis și s-a cam prins de fusta lui Iris de când s-a reîntors aici. E un mic urmăritor și-un devorator de cărți. Și prietenul nostru, de-acum înainte, adăugă cu drag, ciufulindu-l.

— Mona, hai, trebuie să mergem. Avem de făcut o oprire în drum spre casă!

— Chiar trebuie să plecați? insistă Denis, vizibil afectat că cea mai *cool* fată din localitate spărgea grupul proaspăt format.

— Mai sunt și alte zile, îi spuse Mona, ca o promisiune.

Ema râse subtil, dar o mâhni ignoranța care se așezase ca o peliculă subțire, cu rol protector, chipurile, peste satul uitat de lume. Rămăsese departe de ochii lumi, dar se și pierduse în negura timpului. Fusese cu adevărat norocoasă când i se aprobase mobilarea bucătăriei cu electrocasnice moderne, pentru a-și putea desfășura ușor activitatea de patiser.

Plecară amândouă în tăcere. Ema luă palma fiicei sale într-a sa, continuându-și drumul și admirând casele de-o parte și de alta a ulițelor. Copilă fiind, Mona fusese fascinată de coloritul divers al caselor, în funcție de Elementul care guverna fiecare locuință a Nativilor. Satul lor devenise și mai special în ochii ei atunci când începuse să deslușească simbolurile desenate cu pricepere pe pereții exteriori ai construcțiilor. Nativii Apă își vopseau casele în albastru deschis, iar soclul, cu un albastru marin. Soclul era decorat, din loc în loc, fie cu desene simbolizând Elementul Apă, fie chiar cu scoici și pietre de mare. Nativii Aer aleseseră pentru casele lor un *bleu ciel* – un albastru ca cerul senin de vară, iar soclul părea un nor uriaș: o bandă albă vălurită, decorată, la rândul ei, cu simboluri discrete. Casele Nativilor Pământ fuseseră mereu preferatele Monei, asta pentru că mulți integrau o parte din natura însăși în fațadele

locuințelor lor. Preferata ei rămăsese o casă ce tocmai se ivi de după colț, așa că fata se apropie s-o admire pe îndelete. Pereții erau maro, în timp ce soclul verde simboliza iarba crudă și proaspătă. Mulți își plantaseră iederă, pe care o întinseseră apoi pe casă, ca o perdea naturală fascinantă. Casa favorită a Monei încorporase în construcție un copac natural, înalt și masiv. Farmecul lui era că frunzele nu i se îngălbeneau niciodată și nu cădeau toamna, ca ale celorlalți copaci. Bunica Maria îi spusese că e un copac vrăjit, dăruit de Mama Natură comunității, ca simbol al firii lor speciale, al puterilor lor nebănuite și al spiritului pe care să-l păstreze mereu viu și pur, asemeni frunzelor care-și păstrau veșnic culoarea.

— Îți mai place casa asta? se miră Ema, surprinsă de delicatețea cu care Mona atingea copacul, ca și cum ar fi vrut să simtă întreaga profunzime a simbolisticii lui.

— Da, e... specială, admise fata. Dar nu mai specială ca a noastră, nu?

— Așa-i. A noastră e cu adevărat unică, doar a fost vopsită cu dragoste și decorată de mânuțele tale dibace și poznașe, își aminti cu melancolie că atrăseseră pentru a nu știu câta oară furia Bătrânilor, refuzând ajutorul meșterilor satului.

— Mai povestește-mi o dată, te rog, rosti Mona.

Ema îi zâmbi călduros, rememorând cu dragă inimă că era povestea pe care i-o spusese cândva săptămânal fiicei sale, la insistențele ei.

— După ce eu și tatăl tău ne-am căsătorit, ne-am construit o căsuță. Fiind prima familie mixtă din comunitate, ceilalți Nativi așteptau cu sufletul la gură să vadă ce culoare vom alege pentru ea. Așteptau să vadă care va fi cocoșul casei, în funcție de culoarea aleasă. Doar că noi am făcut ce ne-a dictat inima și ni s-a părut logic. Din cei patru pereți ai casei, am pictat doar doi: unul conform schiței caselor Nativilor Aer, celălalt, precum casele Nativilor Apă. Abia după ce te-ai născut tu am vopsit și cel de-al treilea perete, în maro și verde.

— Iar celălalt perete este și acum nevopsit.

— Exact! îi confirmă Ema. Mă rog, nevopsit e exagerat spus.

Mona pufni în râs, amintindu-și clipele în care susținuse că va deveni pictor și are nevoie de-o pânză mare pentru a-și exersa talentul. Așa că părinții vopsiră ultimul perete în alb și Mona desenase de zor tot ce-i trecuse prin cap: de la animale, la flori și fluturi, până la reprezentarea comică a familiei ei. Personalizase chiar și ceilalți pereți, cu simboluri doar de ea știute.

— Cred că ar trebui să împrospătăm culorile casei noastre, propuse Mona.

Zări casa de la depărtare și îi păru șteasră, ternă.

— Da, ar fi bine. O vom face, după... Tăcu, blestemându-se că nu mai are curajul să facă niciun plan de viitor fără să se împiedice de ceea ce știa că va veni. Momentul care va trasa un alt punct de cotitură pe axa timpului localității. Mă bucur că mulți și-au pus flori colorate pe pervazuri, ai observat? schimbă ea subiectul.

— Da, zise Mona cu jumătate de gură.

— Am ajuns, constată Ema, oprindu-se în fața unei case albastre a Nativilor Apei.

Mona recunoscu casa și se însenină imediat, dar ochii îi fură atrași de unul din colțurile casei care spărgea monotonia fațadei lor.

— Un... copac? se miră fata, admirând desenul migălos al unui arbore înflorit în marea de albastru a casei.

— Da, auzi vocea unui tânăr, dincolo de gard. E surioara noastră, Sofia. Prințesa casei, spuse el, râzând. Haideți înăuntru, le pofti, deschizându-le ușa. Unchiul Eric e aici deja, ne-a spus de ieri că veți veni, așa că vă așteptam cu drag. De-aia nici n-am plecat de-acasă, cu toate că am auzit că rău am făcut că n-am auzit discursul verișoarei mele dragi.

Un tânăr înalt și zvelt, cu un zâmbet ce-i lumina fața albă, le așteptă în prag și le îmbrățișă cu patos de cum călcară în curtea

lui. Se opri s-o admire pe Mona din cap până-n picioare și o luă în brațe încă o dată, strângând-o cu putere. Fata se rușină, dar acceptă îmbrățișarea sinceră și călduroasă.

— Raul, Raul... fermecător ca întotdeauna, reuși Mona să spună într-un final, admirându-i buclele blonde, moștenite de la tatăl său. Nu-mi vine să cred că te-ai înălțat în așa hal, spuse, ridicându-se pe vârfuri pentru a ajunge la nivelul bărbiei lui. Fantastic! se minună din nou.

— Păi, voi, fetele, sunteți precoce, vă grăbiți să creșteți și-apoi stagnați, momentul în care noi, băieții, ne facem intrarea în scenă și vă scoatem din lumina reflectoarelor, atrăgând atenția asupra noastră: băieții deveniți bărbați.

— O, mai lasă vrăjeala! auzi Mona un alt glas cunoscut. Lasă fata să intre ca lumea în curte. O ții pironită-n prag, de zici că-i pedepsită!

Fata se apropie de ea, o cuprinse într-o îmbrățișare călduroasă și îi sărută apăsat ambii obraji.

— O, uau! Arăți bestial, Georgia, conchise Mona, admirându-și verișoara înaltă și slabă, îmbrăcată într-o rochie albă și decoltată, care-i scotea bronzul în evidență.

Părul lung, creț ca al fratelui ei, îi cădea pe spate în bucle perfecte. O invidiase mereu pentru părul minunat, pentru volumul dat de cârlionții naturali. Ochii albaștri ca marea, nasul mic și buzele cărnoase o intimidau până și pe ea. Toate neamurile sale din partea tatălui aveau dinții albi, perfecți, de parcă natura i-ar fi modelat din prețioasele perle marine.

— Da, mulțumesc, se bucură fata de complimente, dar și de privirile insistente ale verișoarei sale. Îți place părul meu? Îți zic un secret, continuă, fără să aștepte răspunsul Monei. Mi-l fac singură, cu coji de nucă și foi de ceapă. Și hainele tot eu mi le fac, se lăudă.

— Cârpele! interveni Raul, chicotind.

— Mai tacă-ți fleanca, se răți Georgia la fratele său. Hai mai bine să-ți prezentăm surioara, lumina ochilor noștri, centrul universului nostru, spuse cu o exagerare nedisimulată.

Mona înaintă încet, ca pe teren minat. La doar câțiva pași de ei, mama și mătușa ei Rebeca – o femeie frumoasă, dar cam masculină din cauza umerilor lați și-a părului șaten deschis, pe care-l ținea mereu prins în coc la spate, lăsând adesea impresia că e cheală, aplaudau și se minunau de jocul unei copile vesele.

— Mona, ce bine-mi pare că te văd! o îmbrățișă mătușa. Ce mare și frumoasă te-ai făcut! Ești ca o păpușă și-ți stă de minune în rochie.

Sigur a auzit de-a lungul timpului că-s o răzvrătită, că port doar negru, blugi și bocanci, își zise Mona.

— Mulțumesc, aprecie fata. Știam de la tata că mai aveți un copil. *Doar că n-am dat importanță acestei vești,* completă în gând.

— Da, ea e... accidentul! ținu Georgia să completeze, răutăcioasă.

— Georgi! se răsti Rebeca la ea. Nu fi nepoliticoasă!

O săgetă cu privirea până ce adolescenta lăsă capul în pământ.

— Eram doar sinceră, se apără fata. Doar este Nativ al Pământului, veni cu informația pe care Mona o aștepta cu interes.

Se apropie de fetița zburdalnică, ce continua să alerge în cerc. Micuța se opri un moment și-i oferi Monei un zâmbet curat, apoi căzu în fund, ametită.

— Hei, micuțo! o salută și-o mângâie pe-un obraz. Eu sunt Mona, verișoara ta. Și eu sunt Pământ, să știi. Să mai crești un pic și te voi învăța toate trucurile mele, spuse cu drag și crescu apoi în fața tuturor flori multicolore, pe care i le oferi fetei.

— Sofia a apărut în viața noastră pe neașteptate, sublinie Rebeca pentru urechile fiicei sale, dar ne-a umplut viața cu bucurie. N-am fost nicicând mai fericiți. M-am speriat când mi-am dat seama că nu va fi Apă, ca noi toți, dar Paul a fost un drăguț și m-a liniștit toată sarcina, dându-vă pe voi ca exemplu. Așa că am îmbrățișat necunoscutul și bine am făcut. M-au ajutat

mult și copiii, le mulțumi celor doi năzdrăvani din priviri. Ei au fost mai mult încântați că am încălcat o regulă sacră decât că vor mai avea o surioară. Stelele s-au aliniat într-un final, Bătrânii acceptând vestea noastră, chiar dacă în sinea lor au fiert de nervi. Nu suntem singura familie după voi care are un copil de-un alt Element.

— S-a mai dezgheţat lumea la minte, răsuflă Georgia uşurată, vizibil fericită.

— Că ai tu un gagiu Aer, de-aia te bucuri! i-o întoarse Raul.

Nu dură mult și-și luă o palmă peste cap de la sora lui, urmată de înjurături în barbă.

— Stăm câteodată și ne întrebăm dacă împieliţaţii ăștia doi nu sunt mai copii decât micuța Sofia, râse Paul, care se-apropie de ei alături de Eric. Bine ați venit în umila noastră casă, făcu el pe gazda primitoare. Eu am desenat copacul, ca simbol al noului nostru născut. Era păcat să nu fi onorat acest moment important din viețile noastre. Adevărul e că venirea pe lume a micuței ne-a cam trezit la realitate, recunoscu, luând-o pe Sofia în brațe. Prea trăiam în lumea noastră perfectă, îngrădiți de reguli! Am uitat să fim naturali, să simțim cum ar fi normal s-o facem. Un copil vine din dragoste, atunci când îi este dat să vină, nu se programează.

— Mulțumim frumos! completă ironic Raul.

— Ai și tu farmecul tău! i-o întoarse în glumă tatăl lui, așa programat cum ai fost. Așa că eu mă bucur nespus că ați venit acasă și ați și început să le dați lecții limitaților ăstora. A venit timpul să creștem, să ne dezvoltăm și să le oferim copiilor noștri toate informațiile de care se bucură lumea întreagă. Suntem îndoctrinați și limitați, în loc să le fim cu adevărat superiori oamenilor. Doar pentru că avem o forță aparte, pe care o folosim din an în Paște, nu ne face să fim mai buni. Nu e o competiție, nu mă înțelegeți greșit. Dar îmi doresc ca noi și copiii noștri să ne dezvoltăm abilitățile, să lucrăm cu puterile

noastre pentru a fi mai buni, cei mai buni. Eu, unul, m-am săturat doar să-i sting focul vreunui vecin disperat, care n-a ținut sub control grătarul din grădină. Noua generație are nevoie de un exemplu. Voi trei sunteți acela!

— Să nu exagerăm, spuse Ema rușinată. Poate ne deosebim puțin de voi, dar avem și noi fricile noastre.

— Gata cu ele! rosti Eric cu patos. Fix asta vrea **ea**: să ne vadă șovăind, să ne îndoim de noi și de cel de lângă noi. **Ea** chiar crede că e o glumă când spunem că împreună suntem mai puternici.

— Toți pentru unul, unul pentru toți! se înflăcără Rebeca, întinzând mâna în față.

Pe rând, toți ceilalți le-așezară pe ale lor una peste alta. Erau asemeni cavalerilor care-și uneau săbiile într-un centru de încredere și sprijin reciproc.

Desenul copacului înflorit semnifica speranța și libertatea, idealuri pentru care fiecare merita să lupte!

XVII

— Îmi pare rău că nu te-am crezut când mi-ai spus de mama, se scuză Paul pentru a nu știu câta oară. Doar că... e ceva greu de digerat. Părea... imposibil! Încă îmi pare ireal. Dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei, aș fi insistat că ești nebun și ai urgent nevoie de ajutor. Dar a fost real, își aminti. Am citit atâta ură în ochii ei, spuse cu regret, lăsând capul în pământ. Credeam că ne iubește. Suntem fiii ei, la naiba! Dacă nici ăsta nu-i lucru sfânt, atunci ce e?

— Nu știu, Paul, zău! răspunse Eric. Ne-o iubi, în felul ei bolnav de-a iubi. În mintea ei, o face pentru binele tuturor, ea chiar crede că ne va mântui, că e un Mesia crescut pe pământ de Divinitățile Focului cu scopul de-a izbăvi Nativii.

— Mie nu-mi vine să cred, recunoscu Rebeca zăpăcită. Adică... e mamă. Ar trebui să fie mamă înainte de toate! A trăit ca noi, alături de noi, a crescut doi băieți extraordinari... și acum îmi spuneți nu numai că e dracul pe Pământ, ci și că vrea să dezlănțuie Iadul asupra comunității noastre. Și a început cu propria familie! Rosti răspicat ultima propoziție, sperând că se va convinge de absurditatea propriilor afirmații. E un drac care se crede înger, sau cum? întrebă, descriind mișcări largi cu brațele.

— Cam așa ceva, se amuză Ema de cuvintele cumnatei sale. Cred că visează la o comunitate renăscută, chiar dacă asta înseamnă să ardă și să reclădească totul de la zero. Harmonie e doar fundația de care are nevoie. Și are nevoie și de noi, Nativii, de oameni care să i se supună, într-un final. Ce rost are să domnească peste un oraș de cenușă, fără discipoli? Nu, vrea cu disperare să fie adulată, să i se recunoască sacrificiul. A muncit atâția ani plănuind cum să ne atace, făurind în secret arme umane, pentru ca totul să-i iasă ca la carte. Mona i-a fost indispensabilă, sânge din sângele ei, fata care s-o urmeze. Asta spune, totuși, multe despre ea. Putea, până la urmă, să pârjolească satul de mult, i-ar fi ieșit de minune. Dar nu, ea e un strateg, nu acționează din impuls. Și-a pus speranțele în nepoata care se va dedica Focului și cu care va domni peste Nativi. Atragerea Monei de partea ei ar fi venit automat cu detașarea ei față de noi. Asta e o ruptură emoțională teribilă, o schiță diavolesc gândită pentru nimicirea noastră sufletească, înainte de-a ne cuceri teritoriul.

— Eu tot nu o înțeleg, se revoltă Rebeca. Adică... să coci tu un plan atâția ani de zile? Mai bine ne ataca în tinerețe, când se afla și ea în floarea vârstei. Acum nu mai are atâta timp la dispoziție ca să se mai poată bucura de succesul ei. Asta, bineînțeles, dacă-i iese.

Ceilalți trei râseră de vorbele femeii, care-i privea aproape bosumflată.

— O, Rebeca, ai fi surprinsă să vezi puterile mamei, vorbi Eric, considerând oportun să intervină. Sunt sigur că și astea le-a dobândit în timp. E ceva dincolo de Forța Focului. E magie, e răutate în stare pură. Așa că eu zic că nici n-ar trebui să îndrăznim s-o subapreciem. E mult peste noi, atât ca nivel de pregătire, cât și ca spirit de anticipație. Și mai are un atú.

Făcu o pauză scurtă, suficient ca ascultătorii lui să caște ochii cât cepele în așteptarea răspunsului revelator.

— Ne cunoaște, spuse Eric scurt. Ne cunoaște comunitatea, fiecare locșor din localitatea asta și pe noi, ca oameni – știe fiecare familie în parte, ne știe obiceiurile, tabieturile. Și... își cunoaște familia, cea care-i va ține piept, la urma urmei. Noi vom sta în prima linie de apărare și sunt sigur că se bazează pe asta. Odată ce va trece de noi, restul va fi floare la ureche.

— Atunci haideți să spargem barierele comunului! se înflăcără Paul. Să rupem prejudecățile astea despre noi – Nativii pașnici. Să ne dăm silința să fim exact opusul a ceea ce se așteaptă ea.

— De-ar fi așa ușor! se trezi Ema vorbind fără să-și cântărească spusele.

— Păi ea e una, cât de greu poate fi? pufăi Rebeca, ridicând din umeri.

— Una? se impacientă Ema, ridicându-se în picioare de pe scările de ciment. Ce naivă ești!

Ochii mari de uimire ai femeii o făcură pe Ema să regrete cuvintele scăpate. Nu fusese ceva ce nu gândise, dar uitase să fie diplomată și toate nenorocirile abătute asupra ei o făcuseră să înțeleagă că a fi direct și sincer este cea mai bună opțiune. Totodată, uitase ce înseamnă să ai prietenii și familia aproape și-acum înțelese că ar trebui să scoată la iveală, din străfundul ființei sale, toleranța și bunătatea în relația cu oamenii dragi. Uitase caracteristica Balanței de-a cântări totul înainte de-a lua o decizie, până chiar și vorbele care, de cele mai multe ori, răneau mai mult decât loviturile. Nu-și jignise cumnata, dar to-

nul pe care i-o spusese, ca și cum ea trăia într-adevăr pe altă lume – una roz și fără griji –, sunase ca o ofensă adusă spiritului ei de observație.

— Iartă-mă, se scuză, oferindu-i o privire caldă. Nu trebuie să ne gândim nicio clipă că Sara va fi singură. Vor fi cu sutele, poate chiar mai mulți. Îi cunosc pe unii dintre cei care-o urmează și, credeți-mă, nu vor avea milă de noi.

Eric își privi soția nedumerit, întrebându-se dacă îi ascunsese ceva de când veniseră aici. Nu-și trădase în niciun fel trăirile, îi păruse chiar mai senină de când se întorseseră în Harmonie. Acum însă citi în ochii ei o spaimă pe care o ținuse pentru ea și care-o instiga la o franchețe surprinzătoare.

— Ma-ma, îi întrerupse glasul suav al micuței Sofia.

— Mamă, am făcut suficient pe dădaca. Ia-ți în primire prințesa. Și... lăsați discuțiile de oameni mari pentru altădată sau retrageți-vă în casă, dacă nu vreți să băgați trecătorii în sperieți, spuse Georgia franc. Iar noi avem treabă, zise arătând spre fratele și verișoara ei. Știți voi, chestii de adolescenți.

— Avem? întrebă Mona curioasă, care până atunci alergase prin curte după Sofia.

— Păi, cum altfel? Știam că vei veni, așa că ne-am pregătit să-ți facem o primire ca la carte. Să lăsăm oamenii mari să discute, noi avem chestii mai interesante de făcut, spuse, subliniind ultimul cuvânt. Ești pregătită pentru aventură?

Mona râse de entuziasmul verișorului și încuviință dintr-o scurtă mișcare a capului, curioasă.

— Aveți grijă să nu dați foc la casă, strigă Paul în urma lor.

— Foc? se întrebă Mona mirată. E un fel de-a spune sau...?

— Vei vedea, răspunse Raul, făcându-i cu ochiul.

O conduseră în spatele casei. Fata rămase mută de uimire când văzu un câmp de apărare improvizat în stilul unui labirint. Patru butoaie uriașe, așezate în colțurile unui pătrat imaginar, erau pline ochi cu apă. În mijlocul lui, într-o grămadă dezordonată, văzu lemne tăiate, obiecte de plastic și cârpe mur-

dare. Până să ajungă la butoaie, zeci de obiecte contondente le blocau calea și singura modalitate de-a trece în partea cealaltă a curții era ocolirea lor – nu era deloc o treabă ușoară. Zeci de fire de nailon, asemeni celor de pescuit, erau prinse de crengile pomilor opuși, ca un păienjeniș. Mona desluși cu greu adevăratele capcane invizibile.

— Ce mama naibii coaceți voi aici? se scăpă Mona.

— Hai, recunoaște că-ți place! o tatonă Raul. Când te gândești că ne ia vreo două ore să aranjăm totul și-apoi dărâmăm ce vezi în fața ochilor cam în zece minute... ai zice că nu merită, dar e un exercițiu bun pentru noi, să știi. Ne-am construit propriul câmp de bătălie, unde să ne testăm puterile.

— Fără inamici, pufni Mona, deși regretă că o luase gura pe dinainte.

— Nici n-avem nevoie de adversari, interveni Georgia. E un test menit să ne ajute să ne cunoaștem pe noi înșine, să ne vedem abilitățile. Improvizăm și inamici, fii fără grijă.

— Cum ai trece prin toate astea? fu Raul curios. Vreau să zic, cum ajungi dincolo de butoaie? Să zicem că acolo te așteaptă... trofeul.

Aș arde totul în cale, îi trecu Monei prin minte. Dar Focul o abandonase și fata crezuse că luase cu el și gândurile incitatoare. Nu o făcuse, Mona simțind în acel moment că cea mai scurtă cale spre victorie e cea directă, fără ocolișuri și menajamente. Nu știu exact la ce să se aștepte, așa că se gândi să-și ia verișorii prin surprindere. Lovi scurt pământul cu piciorul drept și înălță o movilă care le ajunse celor doi până la brâu. Pe urmă se întinse, își arcui trupul și sări printre firele subțiri, întinse pe deasupra lor ca o pânză de păianjen. Abia atunci le zări de-a binelea, nu înainte ca ultimul fir să o taie-n carne vie. Ateriză pe pământul care-i ridicase deja o altă treaptă și feri o altă rețea fibroasă. În fața ei se aprinse un foc din mijlocul obiectelor pe care le crezuse aruncate anapoda. Erau materialele care alimentau focul, dar nu suficient cât să mențină fla-

cără mare. Dădu să se-apropie și văzu sticla care-și goli conținutul peste vâlvătaie. Mirosul de combustibil o izbi în nări. Focul se înteți și se propagă în micile șanțuri formate în pământ, pe care le scăpase din vedere. Flăcările nu se stinseră, așa cum anticipase, semn că erau și ele alimentate de lichidul inflamabil, turnat cu grijă în crăpăturile din pământ. Stătu preț de câteva secunde și se minună de Focul de dinaintea ei. Avea în el ceva atât de familiar, încât ar fi stat să-l admire la nesfârșit. Combinația aceea fascinantă de culori tomnatice, jocul nuanțelor arămii reflectate în irisurile ei o liniști. Îi veni să urle în gura mare că Focul este cel mai viu Element și că nu e dușmanul lor, dacă ai ochi să-l privești. Dar atunci se întâmplă ceva – un fum negru ieși din vâlvătaie și-un miros puternic de cauciuc ars o aduse cu picioarele pe pământ. *Ăsta nu-i Focul meu, Focul pur*, se trezi gândind. Le aruncă o privire piezișă verișorilor care rânjeau la ea. Atunci își ridică mâinile și le așeză pe piept. Închise ochii și-și alungă toate gândurile care-i distrăgeau atenția. Venise timpul să-și îmbrățișeze din nou Pământul care-i fusese sortit drept călăuză în viață. Își întinse brațele în lateral și pământul se săltă în fire subțiri, urmând mișcările celei care-l dirija cu măiestrie. Mona creă apoi două vârtejuri de nisip și praf, pe care le avântă spre focul mocnit, stingându-l într-o clipă. Își scutură palmele, victorioasă, amuzându-se în sinea ei de naivitatea verișorilor, care crezuseră că o pot pune în dificultate. *Floare la ureche!* își spuse mândră. Dădu să înainteze, dar apa din butoaiele din fața ei începu a se înălța. Erau ca două valuri uriașe care se întâlnesc la mijloc, formând o barieră plutitoare. *Frumos*, gândi ea, *dar nu suficient cât să mă țină în loc.* Se întoarse din nou spre Raul și Georgia. Băiatul îi făcu cu ochiul și manevră fără efort Apa din spatele ei. Înainte să mai facă vreun pas, Georgia ridică, la rândul ei, Apa din celelalte două butoaie, creând o a doua barieră. Mona râse, dar, până să se dezmeticească, frații uniră cele două obstacole incolore și ea se trezi înconjurată de Apă din toate părțile. Stătea în mijlocul unui

pătrat din ziduri transparente, unduitoare. Îi putea zări pe cei doi printre obstacolele vălurite care pulsau a viață. Aceeași viață pe care-o văzuse mai devreme în Focul jucăuș. Apa îi deformă realitatea, verișorii părându-i-se niște creaturi agitate, deși stăteau pe loc. Îi plăcu spectacolul, dar știu că trebuie să treacă de butoaiele din capătul curții pentru a câștiga trofeul imaginar. Așa că le întoarse spatele și, când ajunse lângă peretele fluid din fața ei, vru să treacă prin el. Crezuse că va răzbate prin el ca prin pâine, dar mare-i fu uimirea când acesta vibră, împingând-o înapoi. Apa devenise flexibilă în mâinile mânuitorilor ei. Pentru ea, fusese ca și cum ar fi încercat să străpungă un perete elastic, dar dur, complet impenetrabil. Chicotelile din spatele ei o enervară și-o ambiționară să treacă odată de bariera aceea. La urma urmei, era făcută și susținută de doi adolescenți. Vru să trișeze într-un fel și să treacă peste ea, Pământul crescând nivelul sub picioarele ei. Dar cu cât se înălța, cu atât se ridica și perdeaua de Apă. *Pământ contra Apă*, își zise. Niciodată nu se întrebase care dintre ei va câștiga într-o confruntare directă. Mona își combinase de multe ori Elementul cu cel al părinților ei, dar mereu în joacă și întotdeauna se completaseră, nu se întrecuseră. *Pământ versus Apă. Gândește!* se apostrofă ea. Se aplecă și strânse pământul în bulgări uriași pe care-i aruncă apoi în zidul care fremăta sub ploaia de lovituri. Fiecare bulgăre fu respins de bariera care încetase să mai fie una de Apă pură. Mona văzu în ea mult mai mult de-atât, văzu energie, o forță electrică de-a dreptul, și se întrebă cum Dumnezeu e posibil așa ceva. Își mai observase tatăl înghețând Apa, dar niciodată nu văzuse o Apă flexibilă și dură, totodată. *Dacă pe deasupra ei nu pot trece și prin ea nici atât... atunci va trebui să o fac pe... dedesubt*, gândi. Bănui că Pământul ei nu-i va permite Apei să se infiltreze, așa că își luă avânt și făcu un lucru nebunesc. Întinse brațele deasupra capului și se aruncă în jos, ca și cum ar fi sărit în mare. Pământul se deschise și-o înghiți.

— Ce mama naibii?! exclamă Raul, speriat și debusolat.

Cei doi așezară Apa înapoi în cele patru butoaie și-o zăriră pe Mona în locul pe care ei îl indicaseră drept linie de sosire. Fata era plină de pământ uscat din cap până-n picioare și se scutura încet, așa cum făcea mama lor, în bucătărie, când se umplea accidental de făină.

— Unde-i premiul? întrebă Mona, toată un zâmbet.

— Băi, vară, ești nebună? se arătă Raul șocat. Nimeni n-a mai trecut de zidurile noastre până acum. Să-i fi văzut pe mama și tata: un car de nervi, își aminti, amuzat. Ce-a fost asta? Adică... faci des așa ceva? Mie așa mi s-a părut, mărturisi el, fără a-și ascunde surprinderea.

— Nu, recunoscu Mona. Pur și simplu, am căutat o portiță de salvare. Întotdeauna există una, trebuie doar să elimini variantele nepotrivite. A fost pentru prima dată când am făcut așa ceva. M-am rugat să meargă. La urma urmei, ce puteam păți? În cel mai rău caz, m-aș fi ales cu o lovitură zdravănă și vreo vânătaie... pe viață, adăugă, zâmbind. Eu, ca eu, dar... voi... a fost ceva nemaipomenit. Apa... e Apă. Voi ați făcut un adevărat scut energetic. Cum e posibil?

— Apa e Apă! pufni Georgia. Asta spune toată lumea și uite că poate fi mai mult de-atât, în mâinile potrivite, nu? Hai să-ți arătăm.

Se apropiară cu toții de un butoi și Raul aduse Apa în fața Monei. Era ca un val spectaculos, având propria gravitație.

— Pune mâna, o sfătui. Hai, curaj! insistă, când simți ezitarea fetei.

Mona întinse mâna și o trecu prin Apă cum procedase când fusese înconjurată de cei patru pereți transparenți. O bucură senzația revigorantă și se minună de iuțeala Apei, care-i smuci mâna într-o clipită.

— Bun, încearcă să faci asta... acum! îi propuse Georgia.

Fata ridică Apa din butoiul de vizavi și-o uni cu cea susținută de fratele ei. Mona văzu acum scânteia care lega cele două valuri într-o simbioză perfectă.

Atinse Apa plutitoare și descoperi aceeași combinație stranie de elasticitate și duritate.

— Cum e posibil? vru ea să afle.

— Puterea gemenilor, o lămuri Raul. Când văzu fața uimită a verișoarei lui, continuă: se spune că dacă gemenii își combină puterile, pot amplifica forța Elementului.

— Și nu doar amplifica, interveni Georgia. Practic, am conferit Apei alte caracteristici. Cumva, am făcut-o dură ca piatra, sigur ai simțit, dar o putem manevra în forma ei lichidă. Puțin mai vâscoasă, dacă vrei să-i spui așa consistenței sale finale.

— Și cum Dumnezeu ați descoperi asta? se-arătă Mona tot mai curioasă.

— Am auzit povești, oferi Raul explicațiile cerute. Știi că aici informația circulă, dar e spusă ca o poveste, ceva de neînchipuit și de neprobat acasă – dacă vrei. Cum e și cazul Transformării: nu e decât o poveste de speriat Nativii poznași. Așa-i, oare? zâmbi cu subînțeles. Se spune că totul este scris în Marea Carte care-a dispărut din Harmonie odată cu voi. Acum știm cine și de ce a luat-o. Așa că eu și soră-mea ne-am apucat de experimentat. Am făcut curtea varză, am inundat-o, am ars-o. Ne-am luat zeci de bobârnace de la părinți. Deși au fost sceptici la început, mai târziu ne-au încurajat. Totul pe fondul dispariției mătușii Ema. Cred că au simțit că e nevoie să ne cunoaștem adevăratele puteri, în cazul în care vom avea nevoie de ele.

— Sunteți grozavi! se minună Mona și îi îmbrățișă.

— Și tu ești! Ne-ai lipsit! mărturisi Georgia, primind cu căldură gestul de afecțiune al verișoarei sale.

— Și... cum ți se pare terenul nostru de joacă? vru Raul să știe neapărat.

— Ei bine, m-ați surprins, trebuie să recunosc, admise Mona. Un singur lucru nu pușcă cu realitatea: Focul. Dacă ați vrut să imitați Focul Nativilor, care-l stăpânesc, ei bine, n-ați reușit. Și nici nu ați putea s-o faceți. Focul lor arde și devorează. Se înalță și te lasă fără suflare. Nu-l poți stinge cu una cu două. Atacân-

du-l, îl provoci și intensitatea lui te orbește și te năucește. E Viu și mușcă din carne vie cu poftă și-apoi se linge pe bot și mai flămând.

Raul își privi verișoara hipnotizat, uimit de patosul cu care povestea, și o opri înainte de a i se face pielea de găină.

— La naiba, fată! Se vede că ai fost și Foc... felul în care vorbești despre el aproape că-l umanizează și mă bagă pe mine în sperieți, așa că... mersi de informație. Am făcut un Foc de cacao în comparație cu mărețul Foc. Am priceput.

— Da, spuse scurt Mona, privind prin ei. Eu... îl simt!

— Și asta nu-i ciudat deloc! rosti Georgia entuziasmată. Am auzit că, de mâine, ne antrenăm cu Nativii, schimbă ea subiectul. Perfect! Abia aștept! Noi, cei trei fantastici, le vom arăta Fraților noștri puturoși ce-nseamnă să fii o Forță!

Cei trei râseră în cor și risipiră tensiunea și nesiguranța care îi cuprinsese auzind discuțiile părinților.

În cealaltă parte a curții, Ema mustea a îngrijorare. Aerul îi adusese la urechi discuția copiilor. Uitase că poate face asta. Bucuria pe care-o simțise în vorbele adolescenților care evocaseră puterea gemenilor îi strânse inima. Știu că undeva, în cealaltă tabără, o pereche de gemeni avea să profite la maximum de puterea lor combinată. Foc unit cu Foc. Robert și Olivia.

XVIII

Mona vorbi cu atâta patos despre exercițiul la care fusese provocată de verișorii ei, tot drumul spre casă, încât părinții ei nu se mai săturară să o privească. Vorbea și gesticula, explicându-le cum reușise să treacă de toate obstacolele minuțios gândite de Raul și Georgia.

— Mamă, tată, chiar cred că vom avea o șansă în lupta cu Focul. Să-i fi văzut pe cei doi, cât sunt de stăpâni pe ei, cu câtă măiestrie își mânuiesc Elementul. Le vom insufla această dra-

goste celorlalți Nativi și vom fi o armată care le va da de furcă înfumuraților. Veți vedea!

Eric îi aplaudă inițiativa, în timp ce Emei i se strânse sufletul la fiecare vorbă înflăcărată a fiicei sale. Pentru prima oară, Mona adormi de-a dreptul încântată, menționând că va gândi strategii de luptă în vis, iar dis-de-dimineață se va oferi să-i antreneze pe Nativii Pământului.

Eric și Ema merseră și ei la culcare, undeva la miezul nopții, dar femeia se trezi înainte de răsăritul soarelui. Eric o găsi în bucătărie, echipată cu mănuși de plastic și frecând de zor chiuveta.

— Ema... ești bine? întrebă somnoros, frecându-și ochii cu podul palmelor.

— Cum nu se poate mai bine, mormăi ea în barbă, apăsând și mai tare pe buretele de sârmă. Ne antrenăm copiii să-i trimitem la război. Ce-ar putea fi mai bine de-atât? De azi, vom fi soldați cu mic, cu mare. Îi dăm și pisicii, care dă târcoale casei de când am venit, o armură, și-o aruncăm și pe ea în luptă!

— De ce ți-e frică?

— Frică? Nu mi-e frică! spuse Ema răspicat, de parcă ar fi acuzat-o de cine știe ce grozăvie.

Își aruncă mănușile de bucătărie în chiuvetă și rosti repede, pentru a preîntâmpina replica soțului:

— Frica e pentru lași! Pentru cine are timp să stea să cugete și să se sperie în avans de ce va să vină. Își încleștă pumnii și maxilarul, apoi vorbi și mai apăsat: nu mai am timp de temeri, nu-mi mai permit luxul de-a trăi coșmarurile la intensitatea clipelor reale. Am fost slabă, m-am panicat la orice adiere de vânt și am permis fricii să mă coboare în abisul tenebros al minții mele. Gata! Destul! Sunt o Forță, trebuie să-mi îmbrățișez destinul, parcă așa mi-ai spus, nu?

— Iubito, îi spuse Eric blând, apropiindu-se de ea și slăbindu-i strânsoarea palmelor, pentru a i le cuprinde. Analizezi totul prea în detaliu. Tu, Balanță ce ești! E perfect normal să-ți

fie frică. Eu am trăit cu frica-n sân timp de cinci ani. Și asta nu m-a făcut un laș. Mi-a fost frică să nu uit, nici măcar o clipă, scopul de a te regăsi, mi-a fost frică pentru Mona, constant. Și în momentul de față, ei bine, și-acum mi-e frică. E un sentiment uman care, ai să râzi, nu arată cât de slabi suntem, ci cât de măreți. Trebuie să ai un lucru, ca să-ți fie frică să nu-l pierzi. Tu și Mona sunteți averea mea spirituală și sufletească. E normal să am temeri în ceea ce vă privește pe voi două și viitorul nostru. Chiar și simplul gând că nu ne mai petrecem timpul împreună, așa cum o făceam cândva, e o frică, resimțită ca o pierdere. Frica ne face să ne conștientizăm punctele slabe și să ne perfecționăm. Tu ești azi lângă mine deoarece am murit de teamă că te voi pierde, noi suntem azi aici, de frică să nu ne pierdem identitatea spirituală. Pentru toate astea am luptat și vom lupta până la ultima suflare, conchise Eric, privind-o cu aceiași ochi blajini.

— Cum de-ai ajuns să vezi partea bună în orice situație? se minună Ema, parțial convinsă de argumentele soțului.

— Pentru că binele există în orice, chiar dacă nu-l vezi, îi zise Eric cu îndârjire.

— Ha! pufni femeia. Doar nu crezi asta cu adevărat! i-o trânti, încruntându-și sprâncenele.

Îi întoarse spatele și privi pe fereastră, fără a observa ceva anume, și vorbi ca pentru ea, un alt monolog rostit cu voce tare:

— Bine... De unde atâta bine? Unde ai văzut *binele* când ai rămas fără mine? În toți acești ani în care ai suferit, în care Mona m-a plâns, încercând să accepte că a rămas fără mamă? Oare *binele* de care vorbești va fi suficient de puternic atunci când câmpiile vor fi cuprinse de flăcări nesfârșite? Cum să-mi trimit copilul la luptă, când știu ce va veni?

— Nu cred că mai putem decide noi pentru ea. Nu o mai putem trata ca pe-un copil, nu și acum, după ce a trecut prin ce-a trecut. Doamne, ce calvar a înfruntat! Trebuie să trăiască cu moartea prietenei sale pe conștiință, e un sentiment de care

noi nu o vom putea vindeca în veci. Doar ea o va putea face, luptând pentru crezul ei, pentru familia ei, pentru viitorul pe care și-l dorește. Iubitul ei e prizonier. Cum crezi că am putea s-o convingem să stea deoparte?

— Nu știu! urlă Ema. Îi voi înălța cel mai uriaș turn, îi voi săpa cel mai adânc beci din lume și-o voi închide acolo până va trece urgia. S-o țin departe de ea. Departe de... el, spuse aproape fără glas, cuibărindu-și fața în palme.

— Ema, ce-mi ascunzi? Ce-ți macină sufletul?

Se apropie de ea și-i dezveli chipul plâns.

— În seara în care ne-am reîntors în Harmonie, eu am plecat ultima. Am ieșit afară, am simțit ceva, ca o chemare. Și el era acolo, Robert, complet răvășit. Atunci am înțeles ceea ce se întâmplase. Am înțeles că Gabriela fusese fiica lui și că tocmai o pierduse. N-am avut nevoie de cuvinte pentru a-i simți durerea. Chipul lui era aproape... monstruos.

— Ema, ți-a făcut ceva? Te-a rănit în vreun fel? se panică Eric.

— M-a atins acolo unde știa că mă va durea cel mai tare. Dar, de data asta, n-a făcut-o ca pe o răzbunare împotriva mea. De data asta o vrea pe ea ca preț pentru moartea fiicei sale. „Ochi pentru ochi, fiică pentru fiică". E tot ce mi-a spus! Mi-a fugit pământul de sub picioare, încă îmi fuge când mă gândesc la asta. Omul ăsta va face pe dracu-n patru să ajungă la ea și să-i ia viața. Cred că doar pentru asta mai trăiește acum!

Eric văzu cum soția lui se crispează și tremură vorbind despre episodul pe care îl ținuse doar pentru ea și care-i măcinase existența de când reveniseră pe pământurile natale.

— Hei, îmi pare rău că ai trecut singură prin asta! spuse, luând-o în brațe. O ținu acolo minute bune, la căldura pieptului său, până îi simți trupul detensionat. Mona va fi bine. Ne are pe noi. Te are pe tine. E puternică și curajoasă. Am încredere că totul va fi bine. O vom proteja cu prețul vieții noastre.

— O, asta ți se pare o variantă bună? Să ne dăm viața pentru ea? Da, la nivel ideatic, e lucrul cel mai drept, dar, Eric, asta ar

devasta-o, să rămână fără unul dintre noi. Din nou. Nu! Trebuie să o protejăm și să avem grijă și de noi, de noi amândoi. Meritățm să avem un final fericit, să ne avem unul pe altul!

— Ai perfectă dreptate, vorbesc fără să gândesc! Ce spui, ne luăm ziua asta pentru noi? Înainte să înceapă nebunia? propuse Eric.

— Azi? se arătă Ema debusolată. Azi va începe Iris antrenamentele. Ai văzut ce entuziasmată este Mona.

— Atunci... jumătate de zi? Sau măcar un sfert de zi? Tare aș vrea să ajung...

— La mare? îi fură Ema replica, anticipând dorința soțului ei.

— La mare, spuse oarecum rușinat că se gândise la plăcerile lui, când amenințările le băteau la ușă. Sunt oare prea egoist?

— Nu ești, surâse. E ok pentru mine. În două ore plecăm, așa că poți să mai cucăi puțin.

— Nu vrei să... să cucăim?

— Eu am ceva în plan. Dacă e să ne răsfățăm, să o facem până la capăt, spuse făcându-i cu ochiul.

— Bine, atunci, la culcare cu mine. Cred că mă voi cuibări lângă Mona, dacă tu mi-ai refuzat compania. A trecut ceva timp de când n-am mai strâns-o în brațe, recunoscu abătut. Ești sigură că ești ok?

— Da, sunt bine. Mi-am luat o piatră de pe inimă. Sunt bine, serios. Somn ușor, îi ură, după ce-l sărută duios pe frunte și pe fiecare ochi în parte.

Îi ținu apoi câteva clipe chipul blând între palme. În ochii lui verzi ghici valurile înspumate ale mării, iar moliciunea pielii lui îi aminti de nisipul fin al plajelor de acasă. Îi mângâie părul bălai, pe care-l asemuise întotdeauna spicelor coapte de grâu prin care alergaseră în copilărie.

Bărbatul se înroși când se simți analizat și-și sărută soția cu ardoare. Ema răspunse sărutului lui, lăsându-se purtată pe aripile pe care nici măcar Aerul ei nu i le oferea, așa cum o făcea dragostea care încolțise din nou în inima ei.

Rămasă singură, cu gustul lui pe buze, știu exact ce avea de făcut. Își alungă repede gândurile negre. Știu că iubirea lor va fi ca o barieră în fața răului. Asta va fi mantra după care își va ghida pașii în viață, de acum înainte. Dragostea lor le dovedise în nenumărate rânduri cât de surprinzătoare putea fi. Fusese veche, fusese nouă, dar mereu o constantă care le definise existența. Știa rețeta perfectă care le definea iubirea, înscrisă în caietul vechi, moștenit de la mama ei, Maria. Îl luă din sertarul în care-l ținuse mereu și-l deschise la pagina îngălbenită de vreme, cu colțul îndoit. Acolo scria mare, cu litere de mână frumoase, ordonate și ondulate: „Brioșe cu scorțișoară". Ema avea rețeta în memorie, făcuse brioșele de sute de ori, dar, fiind din nou aici, în casa ei, vru să revadă scrisul mamei sale, peste care trecu cu degetele și suspină de emoție. Ingrediente așternute pe foaie de bunica Maria, acum jumătate de veac: 3 ouă, 150 ml ulei, 150 ml lapte, 150 gr zahar, praf de copt, 335 gr făină, 2 linguriță cu vârf de scorțișoară. Zăbovi pe ultimul ingredient, scris cu majuscule, cel care făcea brioșele să iasă perfecte: **dragoste** – cantitate infinită. Așa că făcu aidoma instrucțiunilor lăsate de mama sa: bătu ouăle cu zahărul până deveniră albe și spumoase. Puse apoi, pe rând, laptele și uleiul. După ce termină cu ingredientele umede, le încorporă, unul câte unul, pe cele uscate: făina, praful de copt și scorțișoara. Își aminti cu drag că în copilărie, când își ajuta mama la gătit, numea scorțișoara praf de zâne. Doar de acolo poate veni aroma îmbietoare a preparatului final și gustul divin, rupt parcă din stele. Așa că Ema își puse și sufletul în brioșele pe care nu le mai gătise de-atâta amar de vreme pentru familia ei adevărată, care aprecia minunățiile culinare și le gusta cu toate simțurile. Refăcu aluatul și coapse șase tăvi, în final, bucuroasă că se întorsese la cele două cuptoare cu tăvi etajate ale bucătăriei, și zorii zilei se iviră cu miros de scorțișoară.

— Mamă, faci ce cred eu că faci?! dădu Mona buzna în bucătărie, buimacă.

Adulmecă mirosul asemeni cățeilor flămânzi și se învioră de îndată.

— Ce desfătare în dimineața asta! exclamă ea, furând o brioșă.

O admiră înainte de a o înfuleca pe nerăsuflate. Scoase un geamăt scurt și închise ochii, pentru a o savura de la prima până la ultima firimitură.

— E delicioasă! Ba nu, e divină! Ca acelea din copilărie. Ca acelea pe care le-am mâncat ca nerușinata la ziua Angelei, când mi s-a confirmat că ești în viață.

Se aruncă în brațele mamei sale, cu lacrimi în ochi. Pe Ema o podidi plânsul și-și propti capul pe umărul fiicei sale. Stătură așa minute bune, până ce Mona se desprinse din îmbrățișare, mânată de un gând copilăresc:

— Pot să le pudrez eu cu zahăr și scorțișoară? Pot? se bucură ca atunci când, copilă fiind, îi revenea mereu această îndatorire, pe care o îndeplinea cu cel mai mare drag.

— Bineînțeles, îi răspunse Ema cu căldură. E sarcina care îți revine ție, negreșit.

Așa că fata luă zahărul proaspăt măcinat și-l amestecă cu o porție sănătoasă de scorțișoară. Trecu apoi amestecul prin sită, peste fiecare brioșă în parte. Le ninse pe toate pe rând, cu migală.

— Ce facem cu atâtea brioșe? întrebă fata, curioasă.

— Păi.. luăm câteva cu noi pe plajă și restul le luăm la antrenamente, să-i servim pe Nativi! Dacă nu vrei să vii cu noi la mare... începu Ema, nesigură de planurile fiicei sale.

— Nu, e ok, vin. Mi-a spus tata. Cred că avem nevoie de două ore de recreere înainte să-nceapă nebunia. În plus, îmi e dor de marea și nisipul de aici.

— Perfect! conchise Eric, îmbrăcat în pantaloni scurți și cu un prosop în jurul capului.

— Cu prosopul ce faci? se amuză Ema.

— Așa merg oamenii normali la plajă, nu? spuse Eric, la fel de amuzat.

— Aham, doar că tu nu ești un om normal, fără supărare.

Se apropie de el, să-i ia prosopul, dar Eric fu mai rapid și i-l petrecu în jurul taliei, apropiind-o astfel de el din două mișcări.

— Atunci îl voi lua să te întind pe tine pe el, să nu-ți zgârie nisipul pielea delicată.

— Câh! o auziră pe Mona și izbucniră în râs. Sunt și eu aici! Dacă aveți chef de... de-astea, să știți că eu mai bine rămân acasă.

— Care... de-astea? o tachină tatăl său. Asta e dragoste, dragoste pură. Așa ai apărut tu pe lume.

— De două ori *câh*, plusă fata, zâmbind. Știu cum am apărut pe lume, știu că nu m-a adus barza, așa că, vă rog, țineți *astea* pentru voi.

— Hai, nu mai fii pudică, prințesă! Mergem la mare sau... mergem la mare? Hai să ne întrecem! le provocă.

Mona și Eric o luară la goană, în timp ce Ema rămase în urmă. *Cineva trebuie să care și brioșele*, își spuse.

Părăsiră zona de case și pășiră pe un nisip fin ce se întindea în fața lor ca o zonă deșertică, nepopulată. Marea rămânea încă ascunsă, dar mirosul sărat cuceri deja simțurile ascuțite ale lui Eric. Coborâră o pantă, apoi o văzură, imensă, nemărginită. La fel cum o lăsase: sălbatică, dar primitoare, învolburată, dar lină atunci când îi vorbea. Întinse brațele, ca pentru o îmbrățișare. Se bucură când simți nisipul parcă cernut cu sita, presărat cu bucăți de scoici sparte sub tălpile goale. Se preschimbă într-un alt om: liber și fără griji. Privi peste umăr, cerând parcă aprobare.

— După tine, spuse Mona veselă, arătându-i infinitul albastru.

Își dădu într-o clipită tricoul jos și alergă spre ea, spre marea care-l crescuse, spre marea care-l învățase mânuirea Elementului său, spre marea care-i oferise mereu alinare.

Înotă minute bune fără a ieși la suprafață, timp în care Ema ajunse și ea pe plajă.

— Sper că nu te duci din nou după el, îi atrase Mona atenția. E bine!

— Da, știu că e bine. N-a fost așa de rea experiența de data trecută, își aminti Ema, roșind.

— O, da, acum îmi amintesc, spuse fata zâmbind.

— Atunci, ești invitata mea, completă Mona, arătându-i calea spre apa mării.

— Știi ceva? Hai să-l lăsăm singur puțin, are nevoie de un moment cu Apa sa. Ce zici, înfulecăm niște brioșe până se satură el de înotat?

— Ăsta, mamă, e cel mai bun plan pe ziua de azi.

Se așezară amândouă pe nisipul care începea să se încălzească. Soarele se ivise deja la răsărit, colorând marea, la orizont, în nuanțe roșiatice. Liniștea dimineții fu spartă de un sunet lung – un chiot, un imn închinat poftei de viață. Eric străpunsese Apa, care-l aruncă zeci de metri în aer. Ema se ridică în picioare, cu inima bătându-i nebunește. Bărbatul se arcui și își schimbă direcția, îndreptându-se înapoi cu mâinile deasupra capului, spre marea care-și lungise brațele și-l înghiți de-a dreptul.

— Mamă, stai jos. Ce te mai panichezi! exclamă fata, mestecând de zor. Doar nu crezi că marea îl va pune cândva în pericol. Manevrează Apa după bunul plac și ea nu se supără. Dimpotrivă, îi face toate jocurile pe care le începe. E minunat! N-am mai văzut pe nimeni să se bucure așa de mult de Elementul său cum o face tata. Zici că-i curge Apă prin vene și respiră tot Apă. E cam dependent, trebuie să recunosc. *Cum am fost și eu, până nu demult, de Focul care mă hrănea,* gândi melancolică.

— Da, ai dreptate. Poate că ar trebui să-l iau ca exemplu și să nu mă mai tem atât de folosirea abilităților mele.

— Hai să încercăm! Împreună, o provocă Mona. Avem aici tot ce ne trebuie. Suntem într-un colț de natură minunat.

Ema ezită, dar privirea dură a fiicei sale o făcu să lase frica la o parte. Femeia se apropie de apă și lăsă valurile să i se spargă

la picioare. Tresări la atingerea rece, dar închise ochii și se concentră asupra brizei care-i încântă simțurile. Trase adânc aer în piept, aerul sărat și revigorant pe care nu-l mai găsise nicăieri. Aduse mâinile în fața corpului și le undui asemeni valurilor. Simți Aerul cum i se așează pe brațe, urmându-i mișcările. Se cuprinse apoi cu mâinile, ca într-o îmbrățișare, dar își păstră gândul la Elementul care începuse să-i fluture părul. Ridică palmele spre cer și simți adieri puternice îmbrăcându-i întreg corpul.

— Hei, unde-s valurile mele? auzi ca pe-o șoaptă glasul soțului.

— Ți le-a furat mama, se amuză Mona. Bine, ea a luat doar vântul care le forma.

Și apoi femeia deschise ochii și se văzu învăluită într-un vârtej uriaș, iar marea din fața ei se liniștise aidoma unui lac. Risipi vântul peste întinderea de ape, care se bucură să-și reia dansul vălurit.

— Se pare că, până la urmă, n-ai nevoie de ajutor, doar de un pic de șantaj emoțional, glumi Mona. De încurajare, am vrut să spun, se corectă, după ce Eric o săgetă cu privirea.

— Vezi? Ești un talent înnăscut, o aplaudă bărbatul. Gata cu joaca și cu tatonatul terenului. Nu ești pe teren necunoscut, adu-ți bine aminte asta. Nici măcar nu trebuie să te strofoci foarte tare, Aerul te va urma natural.

— Da, să trăiți, glumi Ema, salutându-l milităreste. Ai dreptate. Amândoi aveți. Sunt o Forță și puterea mea nu mă va lăsa la greu!

— Ce ziceți de niște brioșe? propuse Eric.

— Ăăă... noi ce crezi că am făcut cât timp tu te bălăceai de zor? Fiecare cu prioritățile lui. Ți-am păstrat una-două, de gust, să nu zici că suntem rele.

— Mâncăcioase mai sunteți, le apostrofă bărbatul. Ok, mai facem o ultimă baie și apoi mergem să vedem ce pune Iris la cale?

— Bine, admise Mona. Asta după ce mai mănânc o brioșă. Sunt tare bune!

Fugi spre coșul abandonat de mama ei pe plajă și Eric se puse și el în mișcare, hotărât să-și protejeze prăjiturelele care i se cuveneau. Se aruncară, practic, asupra panerului din lemn împletit, dar brioșele își luară zborul. O priviră cu mândrie pe Ema, care-și trimisese Aerul să-i aducă prăjiturelele rămase. Femeia radia de încântare, jonglând cu brioșele, în ciuda celor doi pofticioși.

O, tu, Forță a Aerului, ne vei ghida pe toți și ne vei aduce victoria mult visată, gândi Eric fericit!

XIX

Au stat la mare exact cât își propuseseră. Știau cu toții că au de lucru și că timpul este prețios. Au trecut pe acasă doar cât să se schimbe și să ia restul de brioșe pregătite de dimineață.

Ajunși în Piața Sfatului, remarcară o mulțime de voci diferite răsunând de dincolo de impunătoarea clădire. Își croiră drum spre locul care mișuna de oameni, atât curioși, cât și Nativi dornici de acțiune. Mare le fu mirarea când văzură un adevărat furnicar și, spre surprinderea lor, majoritatea se echipase de luptă. Locul fusese împărțit în patru sectoare. Antrenamentele începuseră deja și Iris se opri din explicații, pentru a-i implica și pe ei în discuție. Alți Nativi, de vârsta lor, îi dirijau pe cei care soseau și-i așezau în funcție de Element.

— Nu știu de ce sunteți cu toții îmbrăcați de parcă am face antrenamente de lupte greco-romane, le atrase Iris atenția, după ce văzu mulți Nativi îmbrăcați gros sau cu armuri improvizate. Hei, tu, i se adresă unui băiat ascuns în spatele fraților săi. Arăți ca un ninja, doar ochii ți se văd. Nu ne vom lupta ca-n filme, nu ne vom tăvăli pe jos. Nu în primă fază. Prima oară e

important să ne cunoaștem Elementul, să ne jucăm cu el, să-l simțim ca parte din noi. De aceea ne vom împărți pe grupe, în funcție de Element. Cel de-al patrulea sector, și cel mai mare, este dedicat confruntărilor. Ne vom provoca unii pe alții. Și... știți ce? Ideea nu e să vedem cine e mai bun și cine câștigă, ci cum ne putem ajuta reciproc, cum ne putem spori puterea în fața adversarului, lucrând împreună. Fiecare grupă va avea un conducător care vă va fi exemplu. Ei sunt Eric, Ema și Mona. Sunt printre puținii care și-au folosit cu adevărat puterile și cărora viața le-a dat o lecție. Una nedreaptă și dureroasă, dar din care știu că au învățat multe. E unul dintre motivele pentru care îi consider cei mai în măsură să vă ajute să vă depășiți eventualele temeri. E normal să vă fie frică. Vă mulțumesc că ați acceptat în număr atât de mare invitația mea de a ne transforma într-o comunitate vie, care va lupta la propriu pentru viitorul pe care meritățm să-l avem. Mă simt copleșită și m-ați ambiționat să devin cea mai bună variantă a mea. Aici și acum, alături de voi! Să trecem la treabă.

Mulțimea aplaudă frenetic discursul Protectoarei lor și-apoi Nativii își reluară locul în grupele pregătite, așteptându-și liderii.

— Iris... începu Ema, dar aceasta o întrerupse imediat.

— Știu ce vrei să spui: că... ce-am făcut? Că nu ești potrivită. Bla, bla, bla. Ești cea mai în măsură să-i conduci, trebuie doar să ai încredere în tine.

— Abia mi-am redescoperit puterile! protestă femeia, bosumflată.

— Perfect! îi răspunse Iris, numai un zâmbet. Ema, zise apoi prietenei sale, luând-o pe după umeri. Tu ai putea fi liderul nostru, al tuturor, nu doar al puștilor Aer, dornici să se ia la trântă cu Nativi ai Focului. Ai puterea să-i domolești, să le potolești pornirile și să-i ajuți să se controleze.

— Îhâm, îngăimă Ema, deloc convinsă. Apropo: mișto *outfit*! îi aruncă lui Iris în glumă, admirându-i ținuta surprinzătoare:

o pereche de colanți negri și un tricou bleumarin scurt. Părul împletit spic, prins într-o coadă mică la spate, îi conferea o alură de bătăușă care nu se potrivea cu discursul ei, gândi Ema.

— Da, da, mersi, mersi, zâmbi Iris, la rândul ei. Mă adaptez vremurilor. Nu asta ar purta o bătrână de două sute de ani, dar cred că-mi stă bine.

Râseră amândouă cu poftă și se îmbrățișară lung.

— Nici cu tine nu mi-e rușine, observă Salvatoarea îmbrăcămintea asemănătoare a Emei, compusă tot din colanți și tricou, puțin mai lung, ce-i drept. Cu toții sunteți sportivi astăzi, îmi place. Hai să le arătăm Ninja-Nativilor ăștia cum stau lucrurile cu Elementele noastre.

— Încep eu, se încumetă Mona. Abia așteptam momentul ăsta. Adunarea! le strigă ea Nativilor Pământ. Uitați cum stă treaba: eu vă voi arăta ce pot face cu Pământul ăsta de sub noi, iar după aceea, voi veți încerca să faceți întocmai. Cine reușește... primește o brioșă. Care dintre voi s-a jucat cu abilitățile lui până acum?

Majoritatea ridică mâna.

— Perfect, atunci, se miră Mona, întrebându-se dacă nu s-a grăbit să se laude înainte de vreme. Ce știți să faceți? vru să știe.

— Să creștem flori. Să îndesim iarba. Să accelerăm creșterea fructelor și a legumelor, se auziră voci din mulțime.

— Ok... Dar ceva ce n-are legătură cu agricultura și horticultura?

Toți tăcură și se priviră întrebători.

— Tu, arătă spre un tânăr de vreo douăzeci de ani. Crește-mi o floare.

Băiatul se aplecă, atinse pământul și, după un minut, solul fu străpuns de o tulpină care înflori imediat într-o floare de un roșu aprins.

— Cam greu, spuse Mona cu voce tare. Galbenă. Fă-mi una galbenă acum.

— O floare galbenă?

— Da!

— Ăăă, se arătă băiatul încurcat. Nu știu dacă... știu să fac exact culoarea pe care mi-o ceri. Eu fac flori și ele ies multicolore. Cum să-i dau culoarea pe care o vrei?

— Ei, na! îl întrerupse ea. Cere-i Pământului o floare galbenă. Nu-mi cere mie explicații.

Băiatul încercă din nou și de data aceasta crescu o floare albă. Mona căscă ochii mari la el.

— Atunci fă-mi un trandafir! Ce culoare vrei tu, să nu zici că sunt rea, lansă fata o altă provocare.

Tânărul, transpirat tot, reuși să facă o a treia floare, identică cu primele două: o floare cu cinci petale, ca o margaretă.

— Altcineva? Poate cineva să facă o floare sau o plantă nouă, la cerere, fără să ia ca model cele existente deja?

Se-aplecară cu toții și zeci de fire verzi străpunseră pământul cu flori multicolore de același tip.

— Astea-s florile care împânzesc toată localitatea Harmonie și pe care le-am văzut la fiecare geam, de când am ajuns aici, gândi fata cu voce tare. Offf.... Se pare că vom avea de lucru mai mult decât am crezut, spuse calmă de data aceasta, căutând privirile părinților ei.

— Cu răbdare, vom ajunge departe, completă Iris.

— Dar... n-avem timp, spuse Mona abătută.

— Păi, ăsta e jobul nostru din secunda asta. Să facem fiecare secundă să conteze!

— Ai dreptate, răspunse Mona hotărâtă, ca s-o audă toată lumea. Nu suntem un popor de luptători, dar nu suntem nici grădinari. Să fim Fii ai Pământului e o binecuvântare. Eu mi-am exersat abilitățile de mică, datorită părinților mei minunați. Am făcut greșit, am stricat, am făcut din nou. M-am supărat, m-am dat cu fundul de pământ în semn de protest, dar n-am încetat niciodată să cred în mine și în ceea ce sunt capabilă să fac. Pământul, ca fiecare Element, ne ascultă. Ne ascultă dorințele, trebuie doar să găsim frecvența potrivită de comuni-

care. E ca și cum te-ai detașa de toate și rămâi doar tu și Natura din jur. Pământul nostru este atât de darnic. Dacă ați ști... Și protector. Vă va apăra, dacă i-o cereți. Vă va fi scut, dar și alinare. Trebuie să-i oferiți dragoste, ca să vă simtă calzi, și vă va răspunde înzecit.

Fata se aplecă și închise ochii. Își trecu palma dreaptă peste pământul din fața ei și, în doar câteva secunde, apăru o tulpină plină cu spini, la capătul căreia înflori un trandafir roșu splendid. Mona îl atinse la bază și, după câteva clipe, firul singuratic deveni o tufă de toată frumusețea. Cu toții o aplaudară, dar ea nu stătu să culeagă laurii victoriei.

— Aceasta e frumusețea Pământului. Asta, însă, e partea necesară, spuse, în timp ce piciorul ei drept se-nfipse cu putere în terenul înflorit. Un val de praf se ridică și răscoli straturile colorate, amestecându-le apoi până ce Pământul înghiți și ultima petală. Asta va trebui noi să facem, din păcate. Eu și Elementul meu am ajuns să ne completăm extraordinar. Oricât de ciudat vi s-ar părea, Pământul meu a început să-mi anticipeze gândurile. Asta până să... până să mă prindă Focul în mrejele lui, recunoscu fata. N-am putut vorbi despre asta până acum. Am simțit că mi s-a luat ceva ce mă completa, dar Elementul meu nativ a umplut imediat golul lăsat de plecarea Focului. Sunt din nou eu, Mona, fata Pământului, și sunt al naibii de hotărâtă să lupt pentru a păstra onoarea pe care mi-a făcut-o Natura. Nu ne-a înzestrat degeaba, nu! Ne-a arătat puterea gradual și noi trebuie, de azi înainte, să o accesăm pe toată. E în noi, așteaptă doar să fie dezlănțuită. Stăm departe de ochii lumii, deoarece majoritatea ne-ar considera periculoși. Și putem fi periculoși. Haideți să umblăm acum la acest substrat care ne poate face să fim temuți. Pentru Pământ e o bucurie să creeze, să regenereze, să nască flori și plante verzi. Asta e datoria lui primordială. Dar Pământul e și înțelegător și alege să se sacrifice atunci când îi cer să se surpe sau să se înalțe, căci știe că eu am nevoie de asta. Pentru a fi mai bună. Pentru a

evolua. Pentru a supraviețui. Premiul vostru de astăzi este o brioșă. Luptați pentru ea. Mâine, în locul brioșei, va fi în joc libertatea noastră.

Nativii făcură întocmai. Lăsară suficient spațiu între ei și se puseră conștiincioși pe treabă. Mona le văzu chipurile concentrate, maxilarele încleștate și sudoarea de pe frunți.

Ema o luă în brațe și-o sărută pe obraji. Fata acceptă mândră sărutările mamei, chiar dacă altădată ar fi fost stânjenită să fie pupată de față cu atâția oameni. Știa că trebuie să prețuiască orice moment de afecțiune, să primească fiecare îmbrățișare oferită, mai ales că-i lipsiseră atât de mult în ultimii ani.

— Amazoana mea, sunt mândră de tine! Ai mai mult curaj decât mine, o admiră Ema.

Fata revenise la hainele negre, alegând o pereche de pantaloni sport și un tricou pe care-l înnodase sub buric. În picioare își luase bocancii care fuseseră cândva ai Emei. Își prinsese părul la spate, într-o coadă de cal care-i flutura la orice mișcare.

— Mamă, Iris are dreptate, ești puternică. Vei fi cel mai bun profesor. Uite, eu m-am enervat din prima, recunoscu, și i-am cam certat. Privește, și tata e un priceput într-ale predării. Am făcut bine că ne-am întors.

Eric se dusese deja la grupa care-i aparținea și-i aliniase pe toți ca la armată. După aceea, le vorbi:

— Noi vom fi cei mai defavorizați în lupta care va veni. De ce? Pentru că nu vom fi înconjurați de Apă. Nu o putem crea din nimic, nu e la vedere, ca Aerul și Pământul. De aceea, va trebui să o... extragem. O, da, Apa se găsește oriunde în natură, chiar și în pietre, dacă-ți dai silința. O găsești în adversarul din fața ta, asudat tot.

Bărbatul se apropie de ei și-i privi pe rând. Nativii Apă se uitau atenți, dar și intimidați. Eric râse, amuzat de circumstanțe. Ei tocmai îl ajutaseră, fără măcar să aibă habar. Începuseră să transpire și broboane mici le apăruseră pe frunte, tâmple și bărbie. Bărbatul întinse degetele spre chipul primu-

lui Nativ și, din câteva mișcări, adună toată apa care-i ieșise din corp într-o bulă mică, pe care-o ținu suspendată în fața ochilor Nativului mirat. Făcu așa pe rând celor care se aflau aproape de ei și uni apoi toate bulele într-una mai mare.

— Doamnelor și domnilor, aceasta este transpirația voastră. E Apă din corpul vostru. Nici nu m-am chinuit să o extrag, doar am adunat-o. Voi ați făcut treaba cea mai importantă. Desigur, cantitatea asta de Apă nu prea ne va fi de folos în luptă. E doar un exemplu care vă ajută să deschideți ochii și să gândiți dincolo de granițele minții voastre. Desigur că nu vom fi înconjurați de râuri, să ne facem de cap. Să ne imaginăm că ăsta e terenul nostru. E arid, nu? La prima vedere, așa pare. Nu băltește apa, deci sigur s-a zis cu noi. Dar nu e chiar așa.

Eric se aplecă și-și lipi palmele de pământ. Murmură ceva neînțeles și pământul se udă ca și când cineva ar fi vărsat apă pe el, de cealaltă parte a lumii, și acum aceasta ieșea la suprafață de partea lor. Apa nu țâșni ca atunci când stinsese focul care cuprinse casa lui David, ci se revărsă domol, îmbibând solul. Îi dădu apoi un curs, înălțând-o, și-o lăsă să curgă înapoi spre pământ, ca o cascadă minusculă.

— Trebuie să protejăm și solul, altfel îl vom usca și se va crăpa. Nu vrem asta, dar poate va fi necesar. În cazul de față, n-am avut noroc cu o pânză freatică de suprafață. Dacă vom căuta mai adânc, o vom găsi. De aceea am spus că trebuie să lucrăm în echipă. Nativii Pământului vor avea grijă să regenereze Pământul, să-i redea viața odată ce noi am scurs-o din ea, strop cu strop.

Apa se va reîntoarce în pământ, ăsta e cursul normal al naturii. Noi va trebui să învățăm să extragem Apa și s-o folosim ca materie primă, dacă vreți. Nu o vom risipi, nu o vom lăsa să se scurgă, cum fac eu acum, de dragul exercițiului. Apa, odată extrasă, va deveni arma voastră. Vă voi arăta cum s-o folosiți și s-o modelați. Apa stinge Focul, sper că n-ați uitat. În starea ei pură, e cea mai în măsură să-i vină de hac. De aceea, sunt

sigur că va trebui să muncim pentru a o procura. Apa și înghează. Putem face și asta, mai ales dacă ne ajută și Nativii Aerului. Vom avea, astfel, arme tăioase, care să spintece în carne vie. Ce vă doriți mai mult de-atât? A, da, vă trebuie un stomac să digerați toate informațiile astea, știu, spuse Eric, văzând fețele crispate ale fraților lui de Element.

Ema se duse și ea la grupa sa, mai puțin stăpână pe ea decât fiica și soțul ei. Își adunase Nativii în cercuri concentrice, să-i poată vedea mai bine și să-i simtă mai aproape de sufletul ei. Așa simțea ea Elementul: întâi cu sufletul, conectându-se cu el, și abia apoi îi dicta corpului mișcările potrivite pentru a-i da Aerului o forță vizibilă. Se așeză direct pe jos, fără a le adresa vreun cuvânt, și închise ochii. Luă o poziție ca de meditație, cu picioarele încrucișate și palmele pe genunchi. Se eliberă de toate grijile, nu mai auzi nici șoaptele din jur. Rămase doar ea în mijlocul Naturii. Simți Aerul cum o învăluie ca într-o îmbrățișare, mângâind-o. I se lipi de piele și pătrunse prin ea, alimentându-i trupul ca un combustibil. Se simți mai ușoară și, inexplicabil, invincibilă. Aerul o inundă și-o îmbrăcă într-un scut invizibil. Se contopiră, deveniră unul și același: ea îi oferi trupul ei, el îi acceleră simțurile și-i întremă spiritul. Ema deveni Aer. Aerul se-nfruptă din Ema. Sub privirile tuturor, femeia nu doar pluti, ci deveni străvezie. Se materializă când atinse pământul și rosti:

— Trebuie să ai ochi să-l vezi când pentru alții e invizibil. Aerul e limpede ca apa de izvor. Trebuie să-ți deschizi inima, să-l simți și să-l îmbrățișezi ca parte din tine, când pentru toți ceilalți e doar un factor de mediu indispensabil vieții. O, dar Aerul e cel dintâi și cel de pe urmă. Pentru mine e mamă și tată, m-a crescut, m-a făcut să devin femeia de astăzi. Ei bine, de azi înainte, eu îi voi întoarce favoarea și-l voi slăvi, îl voi lua cu mine în lupta care ne va aduce libertatea. Nu-mi va mai fi frică, nu mă voi mai teme. Sunt o Forță a Naturii, am puterea de a schimba lumea și voi începe cu protejarea căminului nos-

tru. Voi, frații mei, haideți să-i dăm avânt Aerului nostru, haideți să-i cunoaștem fiecare adiere, să ne încredem că ne va purta semeț pe aripile lui când diafane, când strașnice. Trebuie să ne înălțăm, să zburăm. Avem acest avantaj, pe care niciun alt Element nu-l are. Dar puterea noastră cea mai mare știți care este? Suntem trei. Trei Elemente împotriva unuia. Ei pot fi sute, pot fi mii. Noi suntem diferiți și îi putem surprinde în atâtea feluri! Ne vom antrena separat și-apoi vom lucra împreună. E scurt timpul, dar obiectivul nostru este măreț. Nu-i vom lăsa să ne ia pământul!

Aplauzele Nativilor umplură văzduhul și inima Emei tresări de încântare. Era împlinită. Era acasă și sentimentul de completare veni odată cu trăirile pe care le citi în ochii Fraților ei de Element. Aveau încredere în ea și n-avea să-i dezamăgească.

O văzu pe Iris făcându-i semn și i se alătură ei și lui Eric, care deja o urmase pe drumul care ducea la locul de antrenamente.

— Sunt mândră de voi, le spuse Iris. Mai ales de tine, Ema. Nu va fi ușor să-i aducem la nivelul vostru, o să fie mult de muncă, dar eu cred că există în fiecare material bun de luptător.

— Ema are un avantaj cu zburatul, ai zis bine, dragă. În locul tău, i-aș aduna pe toți în turnul din Sfatul Bătrânilor și i-aș arunca în gol. Să vezi cum ar zbura cu toții! alese Eric să fie din nou comic, râzând singur la gluma pe care tocmai o făcuse.

— Ha, ha, zâmbi Ema. Fă tu pe polițistul rău, dacă vrei, ești invitatul meu.

— Eric, nu știu ce ne-am face fără sfaturile tale pertinente, zâmbi și Iris. Îmi pare rău că v-am întrerupt, dar vreau să vă arăt ceva, cât vă mai pot răpi două minute de lângă Nativii voștri.

Iris păși în clădirea Sfatului și merse până în capătul sălii, în spatele tronurilor mai marilor.

— Ce căutăm aici? Nu văd nimic deosebit. Știu bine încăperea. M-am strecurat de sute de ori aici, copil fiind. În căutare de comori, le explică Eric femeilor care-l priveau nedumerite.

— Nu era nimic, spuse Iris. Acum, este.

Ridică fără efort o placă mare de granit și pardoseala dezvălui un fel de beci, cu scări care duceau sub nivelul solului. Coborâră cu toții, după ce Iris lumină spațiul, iar Emei și lui Eric le scăpă un sunet de uimire la vederea încăperii enorme, ascunsă de ochii lumii.

— La asta lucrez de când am revenit în Harmonie.

Încăperea, o cameră cimentată, era uriașă, susținută de stâlpi de beton proptiți pe pardoseala Sălii Sfatului. De jur-împrejurul ei se aflau paturi improvizate, perne aruncate pe jos, iar într-un colț – mâncare neperisabilă.

— Aici vom aduce copiii. Era nevoie de un loc pentru ei, ca să-i ținem departe de ceea ce va veni. Știu că nu inspiră siguranță și confort, dar e posibil ca Nativii Focului să avanseze în sat și nu vreau să risc viața copiilor nevinovați. Vor veni aici cu cei mai bătrâni, bineînțeles. E tot ce-am putut face de una singură. N-am vrut să știe nimeni. Nici măcar Bătrânii nu știu, chiar dacă e fix sub ochii lor.

— E perfect, fu de părere Eric. Te vom ajuta și vom aduce aici cele necesare: mai multe perne și pături. Mă încred în Paul și în familia lui. Adolescenții ăia doi sunt mai mult decât pregătiți să ne dea o mână de ajutor.

— Iris, ești minunată. Te-ai gândit la toate! spuse Ema, îmbrățișând-o. Sincer, nu credeam vreodată că va fi nevoie să ne ascundem copiii de Frați de-ai noștri, adăugă melancolică. Mă doare când văd locul ăsta rece și aș vrea să știu când și-au pierdut Nativii Focului umanitatea.

Dar poate că nu sunt toți așa cum îi credem. Poate că mai există speranță de salvare pentru mulți dintre ei, femei și copii. Poate că nu este totul pierdut și încă putem deveni o mare familie, gândi Ema, abătută.

XX

Pentru Sara, dimineața începu cum nu se putea mai bine. Tocmai primise vestea că Nativii se antrenează în Harmonie, ca să le țină piept viitorilor cotropitori – ea și armata ei. O pufni râsul când află că cei care îi antrenează sunt tocmai membrii familiei sale. Cu toții erau slabi, chiar și după ce ea le dăduse o lecție care să le ajungă pentru toată viața. Cădeau la prima adiere de vânt și boceau, în loc să facă ceva concret pentru a schimba evenimentele care li se întâmplaseră – pe nedrept, după lamentările lor. O, da, ea le fusese îndrumător, sfătuitor și-acum le va deveni călău. Asul ei din mânecă era la doi pași de ea și avea să țină cu dinții de el. Avea s-o ajute, avea s-o facă, pentru că nu era pregătit să plătească prețul nesupunerii.

Ce previzibili sunt oamenii! se minuna ea de fiecare dată. Cum acceptă ei să se sacrifice pentru binele celuilalt, mânat de ciudatul și supraevaluatul sentiment numit iubire. Dar, înainte de a-și juca cea mai de preț carte, o mai îngrijora un aspect: Robert. Bărbatul devenise suspicios și agitat și începuse să tulbure apele în mica lor comunitate. Frații ei de Element aveau o mare calitate: nu puneau întrebări. Erau riguroși și disciplinați ca niște soldați și ascultau de *căpitanul* lor fără să-i pună alegerile la îndoială. Cuvântul ei era literă de lege și ei i se supuneau fără să crâcnească. Chiar și așa, Robert nutrea ură pentru cei de care Sara avea nevoie, sentiment necunoscut de Nativii Focului. Dacă ei aveau să acționeze împinși de la spate, doar pentru că ea le promisese Paradisul pierdut, Robert n-avea nevoie de nicio invitație ca să le dorească moartea. Mai mult, era nerăbdător să-i înfrunte și nu-și mai găsea locul. Voia să plece, să-și ducă la îndeplinire planul de răzbunare, chiar dacă asta însemna să calce în picioare munca ei de-o jumătate de viață.

Îl mințise cu privire la Maia și-i simțise neîncrederea. Găsise de cuviință ca pasul următor, pentru a-l ține lângă ea până la

momentul atacului, să fie învrăjbirea împotriva Emei. Mai mult decât și-o făcuse femeia cu mâna ei. Sara spera că, distrugând orice urmă de iubire care îi întina bărbatului judecata, avea să-l aducă pe drumul cel bun. Avusese răbdare cu el și nu-l gonise tocmai pentru că îi recunoștea calitățile de mânuitor al Focului, destul de impresionante pentru un autodidact.

— Ai vrut să mă vezi, spuse Robert, intrând în casă fără să bată la ușă.

— Să-ți vorbesc, mai bine zis, își păstră ea aerul superior. Te văd... tulburat.

— Știi bine de ce. Am venit aici cu un scop...

— Da, știu: vrei răzbunare, îi luă femeia vorba din gură. Și eu ți-am promis-o, în schimbul unui preț: să mă ajuți în planul meu cu Harmonie.

— Aș fi putut s-o fac singur! De când sunt aici, n-am făcut altceva decât să pierd timpul, răcni.

— Chiar ai fi putut? îl luă Sara în derâdere. Tu m-ai sunat în acea seară, îți amintești? Dacă te-ai fi descurcat de unul singur, ai fi fost deja plecat, n-aveai nevoie de acordul meu. Ai fi trecut peste cuvântul meu și ți-ai fi încălcat promisiunea... dacă te ardea chiar atât de tare să-i pedepsești pe cei care ți-au luat fiica de lângă tine. Cred că ți-ai dat seama că nu e chiar floare la ureche să calci în casa lor, să-ți faci dreptate și să mai și ieși viu de-acolo.

— A zis cineva ceva despre a scăpa cu viață? vorbi Robert, ca pentru el.

— I-auzi! se minună ea. Doar nu ești atât de prost încât să începi o misiune sinucigașă! Ce? Nu mai ai pentru cine trăi, despre asta e vorba? Nu fi prost! Știu de la mama ta ce fel de bărbat ai fost înainte de-a intra sfânta Ema în viața ta. Poți fi **el** din nou, poți redeveni idolul femeilor și marele cascador neînfricat!

— Las-o baltă, Sara! Bărbatul acela nu mai există!

— O, dar cum nu? Furia lui e încă prezentă, o citesc zilnic pe chipul tău. Perseverența și tenacitatea – la fel. Dacă vechea

viață nu-ți mai surâde, ce-ai spune de una nouă? Ai fi un lider perfect pentru frații tăi de Element. Gândește-te! Ai tot ce-ți trebuie pentru a-i conduce nu doar pe ei, ci și noul popor care se va naște în zilele următoare.

— Să fiu șeful sclavilor? Asta îmi propui? Care-i planul tău, de fapt? Ajungem în Harmonie, îi ardem pe toți cei care ni se împotrivesc, și-apoi... ce? Vom fi regi peste un oraș de cenușă? Ne vom așeza tronurile peste o mare de morminte? Nu văd nicio măreție în asta. Poate că o moarte încărcată de semnificații e o variantă mai bună decât oferta ta!

— Prostii! îi reteză ea vorbele pline de elan. Nu vor cădea toți, le vom oferi îndurare, dacă ni se vor supune.

Robert începu să râdă forțat și îi spuse apoi pe-o voce înaltă:

— E același lucru! Nu se vor pleca în fața ta! Vor alege moartea, mai degrabă. Gândește-te la familia ta, la fiii tăi, la nepoata ta. La cum îi știu, la cum o știu pe Ema, se vor lupta cu tine și cu armata ta – o mână de neanderthalieni –, până la ultima suflare. Nu se vor preda și nu te vor accepta conducătoarea lor.

— Se vor lupta cu noi, Robert. Cu mine și cu tine, deopotrivă. De ce vorbești despre mine și *armata mea?* De partea cui ești? Crezi că poți juca pe poziție de mijloc? Nu se poate! Nu te-am ținut legat, cum îți țin nepotul, apropo! Dacă n-ai plecat până acum, nici n-o vei mai face! Știu asta la fel de bine ca tine. Îți place, pare-se, să dramatizezi! **Îți vei găsi răzbunarea**, i-o spuse clar și răspicat, făcându-l să înghită în sec. Ți-o voi oferi pe Ema pe tavă, dacă asta vrei. Ți-am mai spus-o, dar văd că insiști să ți-o repet. Chiar și pe fiul meu, la naiba! Prefer să mă scape alții de el, decât să trebuiască s-o fac eu, cu mâna mea. O voi face, știi bine că o voi face! Asta înseamnă să fii loial unei cauze, Robert! Ăsta e destinul meu, l-am îmbrățișat încă de când am reușit să descifrez primele indicii. A-mi sacrifica propria familie e doar un preț pe care sunt dispusă să-l plătesc. Nu-i mai simt ca fii ai mei tare de mult, sufletește vorbind. Probabil te gândești că n-am suflet, de-aia pot accepta lucrul ăsta

cu atâta ușurință! O, dar nu e așa. Focul mi-a arătat adevărata cale, adevărata mea menire, schimbându-mi prioritățile. Nu pot trăi pentru doi copii nerecunoscători, când Frații mei de Element au nevoie de o călăuză. Ei îmi sunt și frați și copii. I-am făcut pe Paul și pe Eric din ambiție, fălindu-mă cu reușitele mele în fața femeii pe care-am urât-o cel mai mult pe lumea asta. I-am crescut știind că, la un moment dat, va trebui să-i părăsesc. De aceea n-am fost nicicând o mamă foarte iubitoare și grijulie. N-am bănuit că voi ajunge să le doresc moartea. Știi vorba aia? *Eu te-am făcut, eu te omor!* Așa a fost să fie! Nu mi-am închipuit nici că vor ajunge mari activiști, luptând pentru libertatea celorlalți Nativi. Poate că ar fi fost mai bine dacă moșteneau egoismul meu, dar se pare că au luat mărinimia tatălui lor. Robert: sunt ai tăi! Sunt toți ai tăi! Nu am astfel de mândrii. Nu trebuie să-i omor cu mâna mea, ca să mă asigur că trupurile lor vor zace la trei metri sub pământ. Ți-am cerut doar un pic de răbdare. Mă încred în tine, de-aia te-am ales! Am văzut în tine ceea ce tu refuzi să vezi chiar și acum drept calitate: ești al dracului de zelos! Ești insistent și neobosit! Asta înseamnă să-ți dorești ceva cu ardoare și să muți munții din loc pentru a-ți face voia. Hai să-ți arăt ceva! Asta ca să-ți ridic moralul, în cazul în care ți-a trecut prin minte că poate vom pierde.

Sara părăsi camera și-i făcu semn s-o urmeze. Își aprinse ambele palme, luminându-le calea. Străbătură tot sătucul și coborâră într-o vale pe care Robert o studiase deja și se-ntrebă ce-i de văzut într-un loc pustiu. Femeia se opri fix când bărbatul se gândi că nu acesta e locul unde voise, de fapt, să-l aducă. Încercă să privească dincolo de flăcări, dar nu văzu decât o întindere plană, înghițită de întunericul nopții.

— Nu-i nimic aici, spuse el încurcat.

— Răbdare, Robert, răbdare! râse Sara de graba cu care el dăduse verdictul asupra locului. Sigur nu vezi nimic? îl provocă. Mai uită-te o dată, dar cu atenție.

Femeia mări intensitatea flăcărilor și un joc de umbre și lumini se proiectă pe pământul care încetase să mai fie plat. Robert căscă ochii și văzu clar, pe toată întinderea terenului, zeci, poate sute de movile înalte de pământ bătătorit. Mai văzuse asta o dată, în noaptea în care se-alesese cu o nouă fiică, creată din Pământ, Aer, Apă și adusă la viață de Focul magic al creatoarei sale.

— E... ceea ce cred eu? spuse cu jumătate de gură, neîndrăznind să spună cuvântul care le denumea.

— O, da! spuse Sara plină de sine. Aceasta este armata mea. Nativii Focului vor fi prima linie de atac. Ele însă, **Furiile**, vor fi cireașa de pe tort. Nici nu vor ști ce-o să-i lovească. Mai ai vreun dubiu cu privire la victoria noastră?

— Nu, acum nu mai am, recunoscu bărbatul, surprins de nebunia femeii.

— În plus, continuă ea mândră de sine, mai am încă un as în mânecă.

— Încă unul?

— Da! Știi ce e acela un cal troian?

XXI

Olivia fusese supărată pe David pentru mișcarea proastă și negândită pe care o făcuse. Îl lăsase singur o zi, fără apă și mâncare, pe care le refuzase în repetate rânduri. Sperase că-i oferise timp pentru a-și băga mințile în cap. O duruse faptul că fusese atacat și amenințat, citise în ochii lui o durere mai mare decât atunci când suferise fizic. Dar o duruse și faptul că o dusese de nas doar pentru a fugi. *În plină zi! Ce nesăbuit!* Vorbea de una singură, mirându-se de curajul prostesc de care dăduse dovadă băiatul. În același timp, îl admira pentru perseverența lui. La doar optsprezece ani, tânărul știa ce vrea: să-și

protejeze iubita. O dorea și o iubea pe fata femeii care-i fusese cumnată falsă timp de cinci ani.

Olivia ajunsese s-o urască pe Ema pentru simplul fapt că dăduse viețile tuturor peste cap. O ura și pentru zâmbetul ei, pentru amabilitatea și bunătatea care-o caracterizau întotdeauna. În toți acești ani, nu o văzuse nicicând nerespectându-și bărbatul pe care-l considera soț. Își iubise până și fiica falsă, cu o ardoare pe care ea nu o simțise pentru propriul fiu. O bătuse la toate capitolele și asta o scotea mereu din sărite. Nu o cunoscuse pe Mona decât în seara răpirii. Își amintea perfect de seara aceea. Se simțise importantă, făcuse parte dintr-un plan organizat de data aceasta. Ea și Robert protejaseră trupul fetei intrate în transa Transformării. Se minunase în acea noapte cum nu o făcuse vreodată în viața ei. O șocase puterea Sarei și ușurința cu care-i jucase pe degete pe membrii familiei ei, pentru a-și vedea nepoata devenind Foc. Olivia nu pusese multe întrebări. Nici nu-i păsase de ce se va alege de fata chinuită de Focul care mușca neiertător din ea. Și-atunci îl văzuse pe David și nu-l recunoscuse. Nici măcar de atâta lucru nu fusese capabilă! Înțelesese, în timp, un adevăr care acum o durea: Mona era cea mai importantă persoană din viața fiului său. Și acum se hotărî să facă ceva în privința aceasta.

Dădu buzna în cămăruța băiatului ei, înainte să se răzgândească sau să regrete decizia pe care o luase pentru amândoi. Îl găsi ghemuit într-un colț. Îi aruncă un măr și-o bucată de pâine caldă, pe care băiatul le prinse din instinct.

— Mănâncă-le! Acum! Nu mai stăm la discuții. Nu vrea nimeni să te otrăvească. Nu că n-ai merita-o, după ce ai dat-o în bară deunăzi.

— Ți-am spus că nu-mi trebuie, se încăpățână David, deși mirosul divin al pâinii aburinde îi gâdila nările.

— Ești piele și os! Ai cearcăne! Arăți ca dracu', pe scurt! Nu te mai încăpățâna, că numai ție îți faci rău. Așa vrei să te vadă iubita? Sunt sigură că niciunei fete nu-i plac băieții stafidiți.

David o fixă cu privirea, neștiind ce să priceapă din vorbele femeii.

— Da, ai auzit bine, spuse cu voce mai joasă. În noaptea asta o tai de-aici! Noaptea, ai auzit? Așa se evadează, nu în plină zi, ca amatorii. Așa că ia și mănâncă, să te întremezi puțin. La starea în care ești, mă îndoiesc că vei ajunge în Harmonie înainte să ți se descopere lipsa!

— E vreun joc? întrebă, nedumerit.

— Of, tare neîncrezător mai ești!

Se apropie și se lăsă pe vine în fața lui.

— Nu e niciun joc. Mănâncă! Ai fugit mișelește. Puteai să-mi fi spus. Aș fi înțeles. N-aș fi fost de acord, dar aș fi înțeles. După cele întâmplate, cred că cel mai bine e să pleci de aici, dacă asta îți dorești, bineînțeles!

— Normal! spuse David pe nerăsuflate. Dacă așa crezi că-ți vei mai spăla din păcate...

— Of, afurisit mai ești! îl întrerupse Olivia, trăgându-l de păr. Nu are nicio legătură cu mine. Nu vreau să stabilesc o legătură mamă–fiu. Am înțeles deja că am ajuns prea târziu în viața ta ca să mai schimb cumva relația noastră. Nu sunt o mamă eroină! Pleci singur și te descurci! Nu voi răspunde pentru tine și în niciun caz nu voi recunoaște că te-am ajutat! Singura mea dorință este să mănânci bine și să bei apă înainte să pleci. Ești slăbit și nu vorbesc prostii când spun că nu vei ajunge nici la jumătatea drumului în starea pe care o ai acum. Ești un zombi ambulant! Vreau să te pui pe picioare, altfel amânăm și vei pleca numai după ce pui câteva kilograme pe tine, dacă nu mă asculți acum. Adică la Paștele Cailor!

Băiatul nu ascultă toată prelegerea mamei. Se și înfruptă din pâinea caldă ca din cel mai mare deliciu. Mâncă hapsân, cu poftă, și uită să mestece cum trebuie. Mușcă apoi din măr și se bucură de zeama dulce-acrișoară care ajută pâinea să-i alunece pe gât.

— Mai ai? întrebă fără pic de jenă.

— De mâncare? se minună Olivia, surâzând. Imediat îți mai aduc. Tu... mestecă și respiră.

Se întoarse în câteva minute cu o altă bucată de pâine caldă, în care așezase niște brânză proaspătă. David înfulecă și sandvișul improvizat și bău o cană zdravănă de apă rece de izvor.

— Mulțumesc, spuse, după ce termină ospățul rustic. Îmi pare rău că te-am mințit. Am vrut doar să nu te implic în evadarea mea.

— Puteai să o gândești cu cap, atunci!

— Nu am planificat-o din timp. A fost o pornire de moment. Am vrut doar să văd dacă pot rupe legăturile alea supralăudate, ignifuge. Și am putut. Apoi am vrut să văd dacă pot ieși pe ușa asta nenorocită. Și am putut. Am vrut să scap...

— Și n-ai reușit, i-o întoarse Olivia sec.

— Aș fi reușit, dacă ea nu m-ar fi pus să aleg! se arătă David înfrânt.

— O, dar așa procedează ea. Asta e tactica ei. De ce crezi că nu mai ești legat? Pentru că te înfrânge emoțional, apasă pe rănile tale sufletești. Ce rost are să te înlănțuie, când tu oricum ești aici din cu totul alte motive?

— Atunci, ce propui? Să accept că deja a câștigat?

— Nu cred că sunt în măsură să-ți dau sfaturi și să mă aștept să și ții cont de ele. Îți spun doar să nu-i mai pui pe alții pe primul loc. Să te gândești la ce îți dorești tu și să acționezi în consecință. Să te gândești că persoana pe care o pui înaintea ta se poate descurca și singură. Crezi că dacă tu te sacrifici, ea e în siguranță? Poate pe moment, dar pentru cât timp?

— Ăsta chiar e cel mai groaznic sfat pe care mi-l puteai da! se înflăcără tânărul. Și uite, nici măcar tu nu ții cont de el. Dacă ai fi crezut cu adevărat asta, atunci n-ai fi fost aici! E imposibil să nu mă gândesc la ea, să n-o pun pe ea pe primul plan. Gândul că o voi revedea, că îi voi cere scuze și mă va accepta din nou în viața ei, m-a ținut pe linia de plutire!

— Cam multe incertitudini, băiete!

— Ei bine, e tot ce am! Speranța e combustibil suficient pentru a-mi alimenta inima și a-mi înviora sufletul! Mona e tot ce am, chiar dacă e doar o himeră, ea e tot ce-mi doresc, deși risc să nu mă mai vrea. Știu că mă iubește, altfel n-ar fi durut-o atât de mult minciunile mele. Asta nu înseamnă că m-a și iertat. Și mai știu că o iubesc atât de mult, încât voi face orice și voi aștepta oricât e nevoie până va fi pregătită să mă primească din nou în viața ei.

— O, prostule! Ea nici măcar nu știe cât te sacrifici pentru ea!

— Trebuie să știe? E suficient să știu eu. Dorința de-a o revedea mă motivează. Sincer, am fost un hoinar jumătate din viața mea și sunt doar un puști de optsprezece ani! Am fost al nimănui. Familie căreia să-i peste de mine nu am, prieteni nu îmi fac ușor. Casă... nici aia nu mai am, au înghițit-o flăcările. Când spun că ea e tot ce am, tot ce contează, nu vorbesc în metafore. E tot ce vreau să am. Poate că sunt prost, da, poate că vorbesc exagerat pentru un tânăr abia ajuns la vârsta majoratului. Poate par prăpăstios că mă agăț de prima iubire ca de ultima gură de aer. Dar eu sper ca prima mea iubire să fie și cea din urmă. Știu că nu e doar prima iubire, e marea mea iubire. Simt asta, la fel cum au simțit-o și Eric și Ema. Nu toți suntem norocoși să ne întâlnim jumătatea. Dar cei care o fac simt asta până în măduva oaselor. E o certitudine, un sentiment de neclintit.

— Atunci ar fi o proastă să nu te prețuiască pentru asta! se trezi Olivia înduioșată. Fă ce trebuie să faci și ține minte tot ce mi-ai spus mie acum, pentru ca atunci când cineva te va amenința din nou, să fii neclintit, ca iubirea asta cu care te lauzi.

— Tu... vii cu mine?

— Bineînțeles că nu. Te voi conduce doar, îți voi arăta drumul.

— Ai putea veni, spuse David cu jumătate de gură.

Olivia râse, dar glasul îi trădă amărăciunea:

— Of, puștiule, multe mai ai de învățat! Nu pot pleca acum cu tine, când tu mergi să te vâri în pat cu dușmanul meu.

— Nu așa ar trebui să vezi lucrurile. Sunt sigură că ei te vor ierta și te vor accepta.

— Cum să nu... sfânta Ema iartă tot! spuse în batjocură. Dacă ai fi ales o altă cale, te-aș fi urmat bucuroasă. Așa... îmi ceri prea mult. Așa cum Robert vrea să-și răzbune fiica, și eu vreau să-mi răzbun mama, în cazul în care ai uitat de ea.

— Că Robert mă vrea mort? Nu, n-am uitat. Mă și mir că nu m-a îngropat până acum, sincer. Și, în ceea ce privește moartea mamei voastre... cred că nu cauți unde trebuie. Nu ei au omorât-o. Asta știu sigur!

— Ba bineînțeles că unul dintre ei a omorât-o! Iris, mai exact!

— Cum? se arătă David surprins. Asta e o prostie! Iris n-ar face asta. Ei îi datorez multe, să știi, chiar dacă nu-ți place s-o auzi. Ea m-a simțit din prima, a știut că ascund ceva și nu m-a dat de gol. M-a sfătuit mereu, cerându-mi să fiu sincer că voi avea de suferit. Mi-am pus singur bețe în roată. Ea mi-a ținut partea chiar și atunci când ceilalți m-au respins. În plus, eram cu toții atunci în labirint, n-ar fi avut când să o facă!

— Naiv mai ești! Ai uitat că e Aer, că zboară? Când ne-ați găsit voi în labirint, ea nu era. Mama plecase și Iris lipsea. Fă un calcul!

— Dar nu doar Iris a lipsit. Gândește-te! Și Sara a plecat înainte să cadă perdeaua de Foc. Ea a omorât-o. E logic!

— Baliverne! spuse Olivia nervoasă, întorcându-i spatele. Una e să te ajut să ajungi la ei, alta e să cred tot ce-mi spui despre ei. Discuția noastră se oprește aici. Plecăm după miezul nopții. Să fii gata!

XXII

Sara îl surprinse de-a dreptul pe Robert, făcând mărturisiri după mărturisiri. Nu-i spusese însă tot, bărbatul acceptându-i nevoia de discreție, asta după ce ea reușise să-l convingă că ei

vor fi cei care vor culege laurii victoriei. Da, Sara nu-i dezvăluise toate planurile, unele erau mult prea prețioase pentru a fi împărtășite oricui. Învățase, de-a lungul anilor, că nu e suficient să ai un singur as în mânecă dacă-ți dorești să câștigi, ci ai nevoie de toți așii din joc. În felul acesta, nu mai poți fi luată pe nepregătite. Destinul se jucase cu ea și o pusese în fața unui fapt împlinit: Transformarea pentru care trudise atât amar de vreme eșuase. Sara pierduse o bătălie. Nu și războiul. Venise timpul să se înarmeze cu toate atúurile și să se asigure că nimic nu-i va sta în cale de data aceasta. Îi venea însă greu să relaționeze cu cei pe care-i cooptase în tabăra sa, fără a-și călca principiile în picioare. Oamenii, atât de prevăzători și de capricioși, nu învățaseră nici până în ziua de azi să-și cunoască lungul nasului! Dar ea avea nevoie de alianțe. Persoana cu care trebuia să lămurească aspecte importante din călătoria ce bătea la ușă îi dădea emoții. Omul, care devenise pion în jocul ei strategic, era schimbător ca vremea. Nu știuse niciodată cum să-l abordeze, mai ales că el fusese cel care o contactase în urmă cu cinci ani. Îi ascultase atunci oful și se abținuse să nu-i râdă în față. Îl lăsase să creadă că are putere de decizie în planurile ei. De câteva zile, însă, devenise agitat și Sara schimbase macazul, reamintindu-i că îi făcuse o favoare și nu va rămâne nerăsplătită.

Îl zorise pe Robert să se întoarcă la treburile sale, pretextând că e obosită. De fapt, ea își eliberase programul pentru următoarea întâlnire, care se anunța una cu turbulențe. Se știau de mici copii, crescuseră împreună, chiar dacă, la acea vreme, interacțiunea lor fusese minimă. Destinul îi adusese față în față când se maturizaseră și pecetluiseră un armistițiu, pentru ca fiecare să-și protejeze propriile ambiții, sub falsul pretext că o fac pentru cei pe care-i iubesc. Sara, maestra manipulării, citise în ochii interlocutorului său setea de putere și dorința de subjugare pe care-o obținuse și-o menținuse cu brio până acum. *Fac ce fac și Eric și preaiubita lui Ema ajung mereu Mărul Discordiei, chiar și fără voia lor,* gândi în timp ce-și aștepta complicele în

mijlocul drumului de legătură dintre Celula și Harmonie. Era tipic ei, o întâlnire pe ascuns, dar în văzul lumii. Asta dacă ar trece țipenie de om prin aceste locuri la ceasuri târzii din noapte.

Negura fu umbrită de valurile albicioase ale ceții groase tipice serilor de vară timpurie. Aerul deveni instabil, răcoros și greoi, semn că nu mai era singură. Din pâcla ca de lapte se ivi o siluetă. Sara râse când o văzu și-i plăcu la nebunie misterul care-o învăluia. Se întrebă dacă asta e reacția pe care o stârnește oamenilor atunci când își face apariția: aceeași robă lungă neagră, cu glugă, îmbrăca persoana care se opri la doi pași de ea.

— Nota zece pentru prestația de până acum, rupse Sara tăcerea, aplaudându-și invitatul. Stai liniștit, sigur nu te-a văzut nimeni. Oamenii tăi dorm la ora asta, nu? îl luă în derâdere.

Nu primi nicio replică din partea lui.

— Of, dar serios mai ești, continuă femeia. Dă-ți gluga aia jos, am impresia că vorbesc de una singură.

Nou-venitul făcu întocmai, dezvelindu-și chipul cernit.

— Așa mai vii de-acasă, continuă, turuind ca o moară stricată. Totuși, ce-i cu fața asta? De ce ești așa amărât?

Sara vru să-l analizeze în detaliu, așa că deschise palma și o flacără aurie își înălță limbile, îndulcind atmosfera rece dintre ei. Focul nu făcu însă decât să arunce un joc de umbre pe chipul bărbatului, înăsprindu-i și mai mult trăsăturile. Părul grizonant și parcă tot mai alb pe la tâmple i se electrizase de la gluga pe care tocmai și-o dăduse jos, așa că-i stătea în toate direcțiile. Ochii mari, căprui, erau tulburați, Sara vedea asta clar. O privea fără să clipească, iar sprâncenele formau o linie descendentă, trădându-i mânia.

— O, Adam, la dracu', nu-mi arde de jocul tău! se enervă ea de-a dreptul, din cauza teatrului ieftin al bărbatului. Ți-a mâncat pisica limba?

— Tu ce motiv crezi că aș avea? Așa, după tine... S-a întâmplat oare ceva diferit astăzi în propria-mi ogradă? răsună glasul grav al bărbatului. Ți-ai făcut tu cumva apariția în Harmo-

nie, deși ne-am înțeles să nu o faci? Ți-ai dezvăluit tu adevărata natură în miezul zilei...?

— De fapt, era mai mult dimineață, chicoti femeia, întrerupându-l.

— Ți se pare amuzant? tună bărbatul.

Ecoul vocii sale brăzdă cerul, încărcându-l cu zeci de fire luminoase. Văzduhul bubui, cutremurând-o pe Sara. Îi captase toată atenția.

— Ce-a fost în mintea ta? Îmi e suficient că trebuie să țin piept haosului creat de fiul tău rătăcitor, care s-a gândit să se reîntoarcă la locul de baștină. Taman acum, când vrei tu să-ți faci apariția cu fast. Îmi explici și mie ce joc e ăsta? Parcă ne-am înțeles că-i vei ține deoparte și vei sta ascunsă până în ziua pe care, apropo, nici acum nu mi-ai comunicat-o. Cam multe abateri de la plan...

— O, Adam, scutește-mă! Tu și planurile tale, care trebuie respectate din scoarță în scoarță! Ești parte din Natură, tu mai mult decât alții ar trebui să știi că nimic nu e bătut în cuie și de neclintit. Așa e și cu planurile. Crezi că de drag am venit azi în Harmonie? Crezi că mi-a fost dor de prea iubitul meu fiu? Nu! A trebuit să aflu ceva, neapărat! O chestiune urgentă, de viață și de moarte, aș putea spune.

— Și nu crezi că era ceva ce-aș fi putut afla eu, din interior?

— Nu! i-o reteză Sara. E ceva personal, între mine și nepoata mea, dacă ții neapărat să știi. Nu e o informație pe care s-o strigi în gura mare, te asigur. Și, chiar dacă mi-ai fi spus, tot aș fi vrut să văd cu ochii mei.

— Planul tău s-a destrămat! învârti Adam cuțitul în rană.

— O parte din el, dragule, doar o parte. La cum mă știi, bănuiești probabil că i-am găsit fetei deja un înlocuitor, așa că planurile mele sunt în perfectă siguranță.

— Planurile tale în sus, planurile tale în jos, se ambală bărbatul. Parcă trebuia să fie ale noastre, sau mă înșel? Mi-ai găsit și mie un înlocuitor? N-a fost vorba să...

— Relaxează-te odată! Știu foarte bine ce-am vorbit. Îmi aduc perfect aminte cum m-ai căutat acum cinci ani de zile, insinuând că am avut de-a face cu dispariția Emei.

— Am fost pe deplin convins, de-aia te-am abordat și tot de-aia nu l-am sprijinit pe Eric în căutarea ei. Îți amintești cum i-am convins pe toți să nu se bage în povestea exagerată a fiului tău? Zici că știi ce-am vorbit... atunci de ce stau lucrurile fix pe dos?

— Ți-am promis că-i voi ține deoparte, că nu vor mai pune piciorul în Harmonie, în schimbul tăcerii și al cooperării tale. Știu prea bine ce ți-am făgăduit. Dar, vezi tu, am avut nevoie ca ei doi să o regăsească pe Ema, pe cealaltă Ema, pe care am creat-o eu. Doar așa sufletul Monei a fost zdruncinat din nou, lăsând cale liberă Transformării.

— Care a eșuat, totuși.

Adam afișă un rânjet care-o înfurie de-a binelea pe Sara.

— Asta s-a întâmplat de curând și n-are a face cu ritualul pe care l-am respectat cu sfințenie.

— Mai contează când s-a întâmplat? Pentru mine sigur nu! Tot ce mă interesează și mă deranjează, deopotrivă, e prezența lor în Harmonie. Au încălcat toate regulile noastre sacre și i-am simțit ca pe niște ghimpi în coaste. Când ai răpit-o pe Ema, am văzut în asta o șansă de-a scăpa de ei fără a mă murdări pe mâini, dacă e să fim sinceri. Așa că nu ți-am cerut ceva ce tu nu făcuseși deja. Te-am rugat doar să-i ții departe de comunitatea mea.

O, bucură-te de ea cât mai poți, gândi Sara, zâmbind haină.

— S-au întors, n-am ce să le fac. De fapt, eu am plecat înaintea lor. Să spun doar că... dădăcirea lor n-a mai făcut parte din plan. O fi Eric fiu-meu, dar cu siguranță nu-mi seamănă! În plus, sunt doar trei oameni, ce atâta tam-tam cu revenirea lor? Da, mi-ai spus: s-au apucat să antreneze Nativii. Și? Crezi că în doar câteva zile vor transforma grădinarii și pescarii în sol-

dați? Asta a fost cea mai delicioasă veste pe care mi-ai transmis-o! Am reușit și eu să râd cu gura până la urechi.

— Normal că nu vor reuși! pufni Adam. Dar nu asta mă roade pe mine, ci gândul lor nebun de-a se pregăti de luptă. Ce-i cu frenezia asta? Sara, vorbesc întruna despre *lupta care va veni.* Să fie ei absurzi sau eu credul? Mi-ai spus că vei veni cu Nativii tăi în sat și ne vei amenința, vei băga teroare în oameni. Ei se vor refugia la sânul protector al Bătrânilor și ne vor lăsa să luăm decizia cea mai bună pentru comunitate. În felul acesta, câștigăm amândoi: te facem cel de-al patrulea Bătrân și vom putea locui împreună. Asta ți-ai dorit mereu, nu? Un loc de vază, printre noi!

Credul? gândi Sara. *Nu, prost de-a binelea!*

— Harmonie e un loc sacru pentru mine, continuă bărbatul. Nu vreau să-l atingă nicio flacără, înțelegi, da?

— Stai liniștit, nu vreau să distrug micuța localitate, dacă de asta ți-e frică. *Doar pe cei ce-o locuiesc,* își spuse.

— Nu mi-e frică, Sara. Nici de tine, nici de Nativii tăi. Nu-mi place că una vorbim și alta facem. Ar trebui să avem încredere unul în altul. Eu ți-am spus tot ce se întâmplă în Harmonie, tu de ce nu poți fi pe deplin sinceră?

— Ce vrei să-ți spun? Că Nativii mei sunt, de fapt, o armată? O știi deja, doar te prefaci că nu. Ce crezi că am făcut în tot acest timp aici, ascunși de ochii lumii? Am croșetat și-am tricotat? Oamenii mei sunt hotărâți să lupte pentru un loc în comunitate. Asta le-am promis. Depinde de voi, de **tine**, cum se va întâmpla fuziunea noastră, plusă Sara cu minciuni. Oricât aș încerca să-i conving că Celula e Casa lor, nu-i pot duce de nas. Ei știu că au o origine și vor să facă parte din armonia Caselor. Poți înțelege asta?

— Pot, normal că pot, dar nu vreau să-mi pui semenii în pericol. E normal să vă așteptați la ostilități din partea noastră, doar nu vă vom primi cu brațele deschise, ce naiba?!

— Vezi? sublinie femeia, prefăcută.

— Daaar... amenințările din partea voastră vor fi de bun augur. Și, bineînțeles, completarea: vă veți stabili în Harmonie cu orice preț. Așa că noi vom avea de ales între a porni o luptă și a începe tratativele. Sună bine, nu?

— Sună, dar Eric, Ema și Iris vă pregătesc un război.

— Și? Crezi că atunci când va fi momentul, vor avea ceva de spus? Lasă-i să lupte, dacă vor. Le va prinde bine puțină acțiune. Le veți da ce și-au dorit, nu te voi opri din asta. Tăvălește-i puțin! La naiba, fă ce vrei cu ei!

— Să fie ei martirii comunității! propuse femeia.

— Exact! se lumină Adam. E chiar genial! Ha! Le voi face pe plac, îi voi lăsa să creadă că da, ne fac un bine punându-se în prima linie de apărare. Singura, de altfel. Iar dacă vor cădea, asta e, îi vom plânge cu lacrimi de crocodil. Noi, ceilalți, vom înțelege că lupta nu e o soluție. Suntem diplomați, nu războinici.

Chipul i se lumină vorbind și Sara înțelese că bărbatul redevenise același om care prefera să vadă partea plină a paharului, ignorând faptul că ea completa cu venin partea goală.

— Du-te acum, îl rugă. Așteaptă semnul meu. Ziua cu pricina se apropie. Fii pe față și facilitează-mi accesul în Harmonie, e posibil să am nevoie de ajutor din interior. Doar câțiva oameni.

— De acord, pecetlui Adam înțelegerea cu o strângere fermă de mână. Aștept semnul tău! Și... fără alte surprize, de acord?

— Promit că nu voi face ceva nesăbuit decât dacă situația o va cere! zâmbi Sara.

— O, nu e răspunsul pe care-l așteptam, recunoscu bărbatul.

— Dar e cel sincer, cel pe care îl meriți, nu? Știi că totul depinde de ei. Ține-i tu ocupați în Harmonie și nu vor exista abateri de la plan.

— În privința asta poți sta liniștită, nu e nevoie să-i țină cineva ocupați. Se suprasolicită singuri de zici că vine Apocalipsa, râse Adam grotesc și dispăru, lăsând un aer rece în urma lui.

O, bărbat naiv! Chiar vine! Sfârșitul lumii, așa cum o știi tu, îți va bate la ușă și tu îi vei deschide și-l vei pofti înăuntru. Ca un orb ce ești!

XXIII

Olivia luă pulsul micii adunări din jumătate în jumătate de oră după miezul nopții. Din toate serile posibile, fix astăzi se nimerise ca Nativii Focului să găsească motiv de sărbătoare: logodna a doi dintre ei. Uitase că și semenii ei știu să se distreze. Melancolică, își aminti cum, copii fiind, ea și Robert se furișaseră mereu la astfel de celebrări, pentru a lua parte, chiar și indirect, la petrecerea adulților. Frații lor de Element erau aprigi și cheflii, cântau, chiuiau, dansau în jurul unui foc de tabără imens, trecând sticle de băutură din mână în mână. Se îmbătau cu toții cu licori preparate de ei și cădeau lați pe unde nimereau. Privindu-i acum, îi compătimi, dar își dădu seama că oamenii ăștia, așa ignoranți cum păreau, nu uitaseră să se bucure de puținele plăceri cu care încă îi mai surprindea viața. Se uneau între ei, după legea străbună, Foc cu Foc, și aduceau pe lume progenituri concepute cu exact nouă luni înainte de zodiile de Foc. Totul era calculat. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

Îți era imposibil ca, în orice casă te-ai fi aflat, să nu le auzi vocile, guturale și pițigăiate, deopotrivă. Sunau a jale și dor, a patimă și-a bucurie de viață. Și, din toată gloata aceea, nu că Olivia s-ar fi așteptat ca ea să fie acolo, Sara lipsea. David era din ce în ce mai nerăbdător și insistent. Să plece odată, până nu-l prinde ziua pe drum. Când bătrâna își făcu însă apariția și se strecură în locuința sa, Olivia știu că trebuie să se pregătească. Avea să-l conducă pe David doar până la ieșirea din Celulă. Odată plecat de lângă ea, avea să rămână singur.

Băiatul înțelesese și acceptase asta, chiar dacă ea văzu că în sufletul lui se dădea o nouă bătălie. Rostise cu voce tare un șir

lung de întrebări, fără a avea pretenția ca mama lui să-i dea răspuns la fiecare în parte. Erau întrebări ce trecuseră de bariera minții sale, pe care le întoarse pe toate părțile, pentru a-și face curajul de-a păși dincolo de locul în care se trezise prizonier. Dacă n-avea să găsească drumul până în Harmonie? Dacă avea să fie prins? Și, ceea ce îl rodea, de fapt, dacă Mona n-avea să-l primească cu brațele deschise? Dacă Mona încă îl blama și îl ura fiindcă îi luase Focul? Dacă ea... pur și simplu, încetase să-l mai iubească? Nu, nu aștepta ca Olivia să-i răspundă, nici măcar să-l aline cu o vorbă bună sau de duh. Știa că, odată ce-o să pună piciorul în Harmonie, inima îi va fi întregită, măcar o secundă, până când Mona avea să i-o spargă din nou în mii de bucăți, dacă avea să considere de cuviință.

— Hai, acum! îl repezi Olivia. Hoașca nebună doarme. Așa aș zice, după sforăitul care răsună mai ceva ca urletele petrecăreților. S-a întors acum o oră. După treizeci de minute, camera i s-a cufundat în beznă așa că, putem pleca.

— Și Robert? El unde e?

— N-o să-ți vină să crezi! pufni femeia. Și-a pus mintea cu lunaticii ăștia și a băut cot la cot cu ei. E beat turtă. Norocul nostru. Hai! Poate ți se pare ciudat, dar, cu ocazia asta, nu ne va simți nimeni lipsa. Cei mai mulți vor fi inconștienți, incapabili să găsească drumul spre colibă, darămite să te mai și păzească. Îi cam doare la bascheți, cum se spune.

David zâmbi. Vru, pe moment, să-și ia surâsul înapoi, să pretindă că gluma ei nu-l binedispuse, dar se răzgândi. Femeia din fața lui, cea care risca acum ajutându-l, devenise umană și el îi datora acest zâmbet sincer. Olivia îi răspunse la fel, apoi îl înghionti afară.

Ieșiți în stradă, îl apucă de după gât și se lăsă cu toată greutatea pe el, târându-și efectiv picioarele. David vru s-o împingă, dar îi făcu jocul numaidecât: se prinse că femeia se prefăcea beată și complet neajutorată. Mai mult, începu a bolborosi cuvinte neînțelese, asemeni matolilor din depărtare.

Merseră așa minute bune, până ce brațul băiatului amorți și femeia se sătură să vorbească pe limba Nativilor cercheliți cu cei cu care se întâlniră mai la toate colțurile ulițelor.

— Aș fi zis că-s toți acolo, în centru, dar se pare că s-au mai înmulțit de pe vremea mea. Ce dracu să facă în pustietatea asta? Copii, că altă treabă n-au! Bine că nu ne-au luat la întrebări. Hai, să grăbim pasul, spuse femeia.

Ieșiră din zona de case și coborâră câteva trepte naturale, formate de bolovani uriași și pământ bătătorit de vânt și ploi. Pe măsură ce coborau, buruienile păreau tot mai înalte. Cei doi se pierdeau printre mărăcini uscați, provocându-le senzații iritante de mâncărime și usturime.

— Să nu te-aud! lansă Olivia o replică în întâmpinarea lamentării băiatului, pe care o presimți. Doar nu credeai că o să te duc pe-o cărare presărată cu petale de trandafiri.

— N-am spus nimic, se apără David.

— Urma să o faci, așa că m-am scutit singură de văicăreala ta. E cel mai neplăcut sunet pe care îl pot auzi urechile mele.

— Bine, m-aș fi plâns puțin, recunoscu. E ca dracu' drumul ăsta, spuse, croindu-și cu greu calea prin terenul ciulinos. Bine măcar că am scăpat de pietroaiele alea. Oare așa e tot drumul până-n Harmonie? Chiar că mă va prinde dimineața!

— O, Doamne! Parcă nu te văitai! ridică femeia tonul. Nu, prințișorule, imediat vom ajunge în pădurea magică și acolo vei călca doar pe mușchi verde-crud, îmbibat cu roua dimineții. Florile își vor deschide petalele, salutând începutul unei noi zile, schimbă ea registrul, imitând o voce caldă, de povestitor. Mergi drept înainte și, când vei întâlni câini cu covrigi în coadă, vei ști că ai ajuns în Harmonie, îl luă peste picior. Ești de groază! Gata cu vorba! Hai, grăbește pasul, eu trebuie să mă și întorc. Imediat ajungem la locul unde ne vom lua la revedere.

Rostind aceste ultime cuvine, simți cum i se strânge inima. Îl certa că vorbește, dar ea vorbea mai mult ca el. Ca să umple timpul și spațiul dintre ei. Doar câteva minute vor mai respira

împreună același aer, apoi el va pleca. Acum el va fi cel care-o va abandona pe ea. Nu reuși să-și alunge gândul acesta. O merita! O merita cu vârf și îndesat. Ea îi spusese să plece, dar l-ar fi vrut plecat departe, chiar cu prețul de-a se despărți de el pentru totdeauna. Acum simțea cum i se întoarce stomacul pe dos, știind că el nu se îndreaptă spre salvare, ci exact spre epicentrul exploziei care-i va zgudui din temelii. Se vor revedea, o știa prea bine, dar va fi o întâlnire ca aceea din noaptea care îi reunise – în tabere diferite.

David se opri singur când drumul încetă a fi anevoios și pâcla deveni mai transparentă. Olivia își înfrână pașii și gândurile care-o luaseră razna. Îi veni greu să-l trimită singur acum, când regăsise o parte din ea în el, așa că făcu ce se pricepea mai bine: îl repezi. Îl alungă. Ca și cum ar fi ținut-o din treabă.

— Mergi tot înainte. Ții drumul vreo două-trei ore și-apoi vei da de faimoasa localitate Harmonie. O s-o recunoști, te asigur. Praful de zână îți va confirma că ai ajuns în locul potrivit, fii fără grijă. Hai, la drum acum! Să nu te oprești din mers, fie ce-o fi! Să nu discuți nimic cu nimeni până nu ajungi acolo. Nu te cunosc, nu mă cunoști! Eu în noaptea asta am băut bine și am adormit devreme, în coliba mea de cinci stele. Tu... nu știu ce-ai făcut. Erai bine când ți-am dat pupicul de noapte bună. Te-am lăsat supărat și îmbufnat, cu gândul la iubita care te-a părăsit. Ai înțeles? Dacă te prinde cineva pe-aici... ești pe cont propriu! Ai scăpat singur. Ai găsit singur drumul. Ne-am înțeles? repetă întrebarea, când văzu că David nu-i răspunse de prima dată.

Băiatul dădu scurt din cap. Ea îi întoarse spatele, înăbușindu-și lacrimile.

— Olivia! îi ceru el să se oprească. Hai cu mine! Te vor primi, sunt sigur de asta!

— Vorbești prostii! spuse ea, chiar dacă inima îi crescuse de fericire. Nu, e călătoria ta. Dacă vin cu tine, pedeapsa ta va fi

mai cruntă. Așa... ai evadat, pur și simplu. Va fi o evadare, nu un complot.

— Dar... tu chiar crezi că Sara va crede că nu m-ai ajutat? Te va răni...

— Pleacă odată! se răsti. Până nu mă răzgândesc și te târăsc înapoi. Să faci bine să rămâi acolo, ai înțeles? Să n-o lași pe cățeaua aia să te șantajeze. Nu din nou!

— Atunci înseamnă că ne vom revedea... în luptă, spuse David, cu voce joasă. Voi fi alături de ei, indiferent cine se va afla în tabăra cealaltă. Știi asta, nu?

— Aș fi dezamăgită să fie altfel! recunoscu Olivia.

Băiatul zări expresia schimbată a mamei sale. O văzu din nou fâstâcindu-se, emoționată. Simți că-l ia tare pentru a nu-și dezvălui trăirile, așa că făcu el un pas spre ea. Îl ajutase și-i fusese alături, așa că fu sincer când o prinse de mână și-o trase spre el, luând-o prin surprindere. Ea nu se zbătu și nu-l respinse. Se îmbrățișară scurt, dar intens. Se bătură apoi pe spate, prietenește.

— Mulțumesc! îi mai spuse David, înainte de-a porni pe drumul indicat de ea.

Nu privi înapoi, deși ar fi vrut.

Pentru prima dată de când o întâlnise, și-ar fi dorit să-i rămână alături, așa sâcâitoare cum fusese în ultimele zile. De când îl alungase Mona din viața ei, îi lipsise sentimentul de apartenență. Nu mai avea pe nimeni care să-i poarte de grijă. Și-apoi apăruse ea, femeia monstru, care îl părăsise din pur egoism. O privise și o tratase cu răceală, convins că poartă o mască și că-și va da arama pe față într-una din zile. Dar nu, nu se întâmplase așa. Dimpotrivă. Pe măsură ce treceau zilele, femeia devenise tot mai preocupată de starea lui. Inima de gheață începuse a i se topi, glasul i se îndulcise. N-avea să o ierte nicicând pentru că se alesese pe ea, cu prețul părăsirii lui. N-ar fi crezut nici că va avea cândva urechi pentru a-i asculta toate explicațiile. Dar ea nu se lamentase și nu pozase în vic-

timă. Asta aprecia la ea, că era sinceră și tăioasă, nu se ascundea după degete. Nu încerca să picteze în nuanțe calde tabloul rece al abandonului. Îl părăsise. O făcuse și-și asumase tot ceea ce implicase gestul ei crud. Dar nu se gândise că-l va mai întâlni și că vechile sentimente vor renaște. Sămânța iubirii de mamă încolțise din nou în inima ei. O simțise și el. De-asta îi ceruse să-l urmeze. Poate fusese un moment de slăbiciune. Răspunsul ei nu avea să-i afecteze decizia de-a li se alătura prietenilor lui. Inima lui îi aparținea Monei. Nu va rupe nicio fărâmă din ea pentru a i-o oferi mamei sale. Dar voise să fie altruist și să se poarte cu ea așa cum și-ar fi dorit să se fi purtat ea în urmă cu treisprezece ani. Să-i lase o poartă deschisă spre inima lui, chiar dacă acceptul ei n-ar fi însemnat că rănile pe care i le cauzase i se vor închide vreodată. Refuzase să-l urmeze. Îi anticipase răspunsul, dar nu o blamase. Într-un fel, alesese bine. De data aceasta, faptul că nu îl însoțise nu însemna că îl părăsise. Dimpotrivă, îi arăta că trebuie să-i țină spatele în continuare, adică să mintă în privința plecării lui.

David merse fără a privi înapoi, dar imaginea ei îl urmă. O lăsă în trecut, deși știa că se vor revedea, chiar dacă doar pe câmpul de luptă, așa cum îi spusese în față. Întâlnirea lor avea să fie inevitabilă. Se întrebă dacă aceasta fusese ultima lor interacțiune, dacă, odată ce se va vedea în focul confruntărilor, ea se va gândi la el, dacă va dori să-l protejeze sau va redeveni femeia din labirint, însetată de putere și dornică de nimicire.

Pe măsură ce se îndepărtă de Celulă, încetă să se mai gândească la Olivia. Mona îi apăru în minte și i se păru că o vede aievea. Avea atâtea să-i spună! Nici nu știa cu ce să înceapă. Oare ce ar fi neapărat necesar să știe ea, în cazul în care minutele lor ar fi numărate? Să-și ceară iertare? Să-i facă promisiuni? Să-i jure fidelitate? Știa că Sara e șireată și e posibil să-l prindă din urmă și să-i destrame toate planurile. Așa că grăbi pasul.

Îi va spune Monei că o iubește, asta înainte de orice altceva. Va trebui să-l asculte, chiar dacă nu-i datorează nimic. Citise

suferință în ochii lui Iris, în seara în care ea o scosese pe brațe pe Mona. Știuse că el rămăsese drept garanție. Că se sacrificase pentru ea, fata pe care-o iubea. Nu cu sentimentul acesta dorise el să rămână familia ei. Nu fusese o victimă. Alesese cu bună știință să rămână în urmă. Alesese chiar și să plătească prețul care bănuia că avea să vină, odată cu moartea Gabrielei.

Avusese noroc, realiză acum. Olivia îl ținuse în viață. Legătura lor de sânge îl determinase pe Robert să nu-l omoare. Fusese cruțat doar pentru a fi folosit drept momeală sau monedă de schimb. Dar el întorsese placa. Ce-i mai arsese! Acum nu-i mai păsa de nimic. Nici de viitor, nici de ce surprize îi mai rezerva viața. Lungă sau scurtă. Nici măcar asta nu mai putea ghici. Știa doar că trebuie s-o vadă pe Mona, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l va mai face. *Stupid lucru, dacă stau să mă gândesc,* vorbi pentru el, grăbind pasul. *Am doar optsprezece ani și mă gândesc la moarte ca și cum ar fi ceva firesc să părăsesc lumea într-una din zilele astea. Sau în orele următoare. Sau în câteva minute...*

Mersul grăbit îi deveni pas alergător. Pasul alergător se transformă în fugă. Își dădu seama că timpul e prețios, nu o resursă de care să dispună la discreție. Avea s-o întâlnească pe Mona și să-i spună că o iubește. Asta era tot ce-i trebuia inimii lui!

XXIV

Nu avea ceas, nici măcar nu știa la cât plecase din Celulă, așa că nu încercă să ghicească ora. Mersese, după cât își dădu seama, mai mult de două ceasuri. Nu întâlnise țipenie de om. Ținuse poteca bătătorită și menținuse un ritm constant. Doar câmp în jurul lui, cât văzuse cu ochii, nicio casă, niciun indicator, niciun semn că împrejurimile ar fi fost populate. Își adusese aminte de ceea ce îi povestise Mona, că localitatea unde

crescuse era ruptă de lume. Totuși, nu se așteptase să fie în pustietate. Ajunsese să se întrebe dacă totul e real sau doar un miraj, dacă dincolo de iarba pe care-o călca exista un loc ferit de privirile trecătorilor.

Noaptea începu a se risipi, lăsând în urma ei doar umbre albăstrii. Lumina roșiatică a răsăritului încălzi cerul creionat de Natură după asfințit doar în tonuri reci. David simți că e un personaj pe pânza unui tablou de Monet. Culorile se pierdeau una într-alta. Liniștea care-l înconjura și-i pătrundea până-n măduva oaselor îi limpezi gândurile. Și deodată simți ceva neașteptat. Nu-și putu explica trăirea. Poate că era glasul pământului străbun care-i recunoștea Elementul, care-l simțea drept un Nativ. Zeci de fiori îi străbătură trupul și se simți conectat cu infinite fire invizibile la conștiința sacră a comunității. Cel mai ciudat gând îi trecu prin minte: se simțea... acasă! Parcă purtase un văl pe ochi tot drumul și-abia acum vedea bine. I se părea că Harmonie i se întindea la picioare și cerea să fie explorat.

Micuțul sat pitoresc își dezvălui farmecul imediat ce David părăsi câmpiile sălbatice și păși pe ulițele pietruite. Totul i se păru mirific. Fascinant. O localitate ruptă din povești. Genul lucrurilor și sentimentelor care ți se par prea nefirești ca să fie adevărate. Știa că până și acest sătuc are poamele sale acre, dar ce-ar fi fost o pădure fără uscături? Ura ideea de perfecțiune, mereu avea la bază ceva putred. Mai știa că Nativii nu sunt perfecți și se bucură. I se umplu sufletul de fericire când descoperi autenticitatea locului, a celor care-i erau neamuri, fără a exista o legătură de sânge între ei. Învățase de la Mona că Forța Elementului îi conecta pe toți, așa că se lăsă surprins de localitatea care îi păru o viziune. Satul dormea. Câte-un cocoș mai harnic se grăbea să anunțe venirea dimineții, invitându-și colocatarii umani să se trezească. Admiră casele atent împodobite și își dădu seama ce-l deranja din tot ce vedea și din tot ce auzise din poveștile iubitei sale: divizarea Nativilor în

funcție de Element. Unde era, atunci, armonia din Harmonie? Dacă toți sunt o familie, atunci de ce erau un întreg format din mai multe părți?

Colinda deja strădutele de minute bune. Încetă să se mai minuneze când nu reuși să descopere casa pe care o căuta. Cea despre care Mona îi vorbise atât de frumos, în care Elementele își dăduseră întâlnire și hotărâseră să locuiască împreună. În armonie. În pace. În iubire. Razele soarelui îi încălziră ceafa și băiatul începu să se agite. Poate că timpul îi era limitat. Poate că sentimentele aveau să îl sece de puteri. Era slăbit. Se hrănise mai mult cu aer și cu încăpățânare în ultimele zile, așa că resimțea pe pielea lui lipsa traiului decent. Absorbirea Focului îl întărise, dar nu suficient ca să-i suplinească restul carențelor. Nerăbdător să o vadă cât mai repede pe fata pe care-o iubea, închise ochii și rosti numele celei care-i fusese mereu alături. Cumva, între ei se formase o legătură specială. De prietenie și încredere, fără a avea nevoie de prea multe cuvinte. Și ea apăru. Ca o zeiță ruptă din Legendele Olimpului. Diafană și divină. Iris lăsă să-i scape un sunet de uimire și-l îmbrățișă cu patimă. Îl analiză și-și trecu din nou mâinile în jurul trupului lui uscățiv.

— David! Doamne-Dumnezeule! Nu pot să cred! Cum ești? Cum ai ajuns aici? Vai, în ce hal arăți! Ești bine... având în vedere situația în care te-am lăsat. M-am temut că... Doamne, bine că ești teafăr! exclamă femeia.

Se simți prost că-l lua la întrebări, dar i se părea de necrezut să-l vadă aici, în Harmonie. Și da, David din fața ei arăta altfel. Mai slab, dar tare de înger. Ceva o intriga și nu reuși să-l citească. Poate că hainele negre și largi sau bucata aceea de material care-i acoperea gâtul. În toiul verii. Se întinse să i-o ia, dar băiatul se împotrivi.

— M-au rănit, alese el să-i spună.

Nu mințise întru totul. Chiar îl răniseră. Știu însă că semnul pe care abia îl dobândise avea să provoace mare vâlvă și priori-

tatea lui, acum, era s-o vadă pe Mona. Apoi avea să le povestească totul.

— Cine? David, unde-ai fost? Robert te-a luat? Sau Sara? Spune-mi că vei rămâne...

— Of, Iris, n-aș fi crezut că te va afecta atât de mult lipsa mea, se amuză David. Ești plină de surprize. Și eu, care la început te-am luat drept femeia de gheață. N-am știut că ai o inimă atât de mare!

— Păi, cum să nu? rămase femeia setată pe gândurile ei. Știu în ce hal te-am lăsat. Și uite în ce hal te regăsesc!

— Se putea și mai rău! Am fost mai rău de-atât. Acum sunt bine. În curs de... vindecare. Dar am o rană, Iris, una vie, și sufăr permanent, oricât de bine aș arăta fizic. Mona... Mona m-a părăsit, m-a respins, m-a alungat! Cred că mă urăște! Oare așa o fi? A trebuit să vin să mă conving. E bine? Pentru ea sunt aici, Iris. Du-mă la ea. Ultima dată când am văzut-o, abia dacă era conștientă. Am întors situația pe toate părțile și am ajuns să mă conving de unul singur că e bine. Aș fi simțit dacă n-ar fi fost. Am avut și am încredere în tine și am știut că o vei vindeca. Iris... du-mă la ea, te rog, până nu se trezește tot satul și apar curioșii. Nu vreau spectatori. Și, ca să-ți răspund măcar la câteva din întrebări: Robert m-a luat și m-a dus Sarei. Dacă ai știi ce-i acolo! Am venit ca să rămân, dar nu știu dacă mă pot bucura de acest lux. În ultimul timp, au cam făcut alții alegeri în numele meu. Ai spune că sunt slab, și poate așa e, dar ce să fac cu inima asta a mea, care se încăpățânează să-i protejeze pe ceilalți? Eu nu mai contez, jur că nu contez. Vreau să știu că Mona e bine.

— Și crezi că ea e bine fără tine?

— Nu știu! E?

— Hai să vedem, îi surâse Iris, arătându-i calea. Vom găsi timp și pentru restul.

Merseră împreună pe străduțele pe care femeia le cunoștea ca-n palmă. Cotiră la dreapta și apoi la stânga. David o recu-

noscu imediat. Poziționată pe colț, casa putea fi admirată în toată splendoarea ei. Îi luă băiatului ochii de-a binelea, deși el admise că nu i-ar strica o reîmprospătare a culorilor. Iris îl conduse spre fațada rezervată Elementului Pământ. Pentru asta, trecură de micul gard alb și pătrunseră în curtea familiei. Locul spre care-i îndreptase Iris atenția dădea spre curte. Niște ferestre uriașe rupeau din armonia locuinței, contrastând cu arhitectura ei clasică. Sticla transparentă era îngrădită de un desen minuțios: doi copaci superbi, unul înflorit și altul cu frunze tomnatice, își uneau coroanele deasupra geamurilor, continuând să se extindă chiar și pe acoperișul de țiglă cărămizie. Făcu doi pași mai aproape și-atunci o văzu. Dincolo de pereții invizibili, Mona dormea într-un pat ieșit din tipare. Nu putu să-i vadă chipul din cauza poziției în care se afla: fata stătea pe burtă, iar mâna stângă îi era așezată exact sub frunte. Părul i se revărsa peste antebraț, ascunzând-o cu totul. Băiatul îi aruncă lui Iris o privire întrebătoare și ea se mulțumi să dea din cap scurt, afirmativ.

— Hai, curaj! îl îndemnă. Vă las. Eu merg să mă pregătesc să-mi întâmpin Nativii pentru antrenamente. Știi ce să faci dacă ai nevoie de mine.

Femeia dispăru și el rămase singur. O privi din nou, înainte de a-și face curaj să bată timid în geam. Îi păru rău s-o trezească pe Mona, dar nu avu încotro. Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să ciocănească la ușa din față, ca tot omul. Dar atunci i-ar fi deschis unul dintre părinții ei, iar el nu-și dorea decât să aibă câteva clipe împreună, doar el și Mona. Bătăile lui ezitante nu avură niciun succes. Își luă inima-n dinți și lovi geamul mai puternic. Fata ridică ușor capul de pe pernă, vizibil deranjată. Se uită chiorâș spre fereastră, blestemându-l în gând pe cel care îndrăznise să-i întrerupă somnul. Îi luă doar câteva secunde să se dezmeticească și să-l vadă. Să-l recunoască. Se repezi spre geam, împiedicându-se de cearșaful care i se încolăcise în jurul trupului. David râse. Zâmbi și ea, din-

colo de peretele transparent. Mona se opri în fața geamului și puse o mână pe el. Băiatul își așeză palma peste a ei, completând-o. Unul părea reflexia celuilalt. Fuseseră despărțiți din încăpățânare, din orgoliu, apoi din cauza răzbunării altora. Acum îi separa doar o bucată de sticlă. David ghici lacrimile încă nescurse din ochii Monei și se rugă să fie semn că-l va ierta, dacă nu cumva îl iertase deja. Fata nu-și luă ochii de la el și, totuși, rămase acolo, de cealaltă parte a zidului gros de doar un centimetru. Să fie asta liniștea de dinaintea furtunii? se întrebă David. Ar fi vrut s-o admire din cap până-n picioare, dar se rușină când văzu că ea purta doar o pijama subțire: un tricou larg și lung și o pereche de pantaloni scurți care abia se întrevedea de materialul care cădea peste ei. Îi privi părul. I se păru fermecător cum fata își putea schimba nuanța după placul inimii, după dispoziție sau după anotimp. Ultima dată când o văzuse fusese roșcată, cu șuvițe arămii și blonde, asemenea flăcărilor care-o mistuiau. Acum se întrebă dacă el e vinovat de schimbarea culorii, dacă el i-o luase fără permisiunea ei, odată cu Focul pe care-l extrăsese din ea. Îl duru sufletul să o privească, dar îl chinui și mai tare gândul că ea va rămâne acolo, ca un manechin în vitrină și el va fi doar un simplu spectator în viața ei. Dar nu, fata făcu presiune pe geam și acesta se deschise. O ușă, fix în fața lui, și nici nu bănuise.

Se dădu câțiva pași în spate, să-i facă loc să iasă. Mona rămase câteva secunde în prag, suficiente cât să-i crească băiatului angoasa. Ea îl privi și se minună de explozia de sentimente pe care o citi pe chipul lui. Acum era ca o carte deschisă, el, băiatul care-i ascunsese atâtea și nu reușise să anticipeze furtuna care o lovise.

Fusese atât de supărată pe el! Mânioasă de-a dreptul! Meritase să-l îndepărteze. Știuse însă întotdeauna că el nu se prefăcuse în relația lor. Durerea însă nu-i permisese să gândească clar. A-l părăsi fusese cea mai justă decizie. Decisese cu mintea și-și încuiase inima într-un loc întunecat. Cu gândul de-a o

salva, David îi răpise singurul lucru care-i mai alimentase inima. Da, Focul preschimbase dragostea în euforie, înțelegerea în încăpățânare, dar fusese al ei. Ar fi vrut să fie lăsată să decidă ea pentru ea. Dar nu, trecutul se tot repetase și se trezise din nou în fața unui fapt împlinit. Îl urâse atunci! Mai mult decât o făcuse când aflase că-l mințise în tot acest timp. Și, culmea, în aceeași seară, el o salvase. Din nou? Întorsese întâmplările pe toate fețele, străduindu-se din răsputeri să afle care ar fi fost momentul în care ar fi putut să schimbe ceva. Pentru ca Gabi să nu moară, pentru ca ea să nu se reîntoarcă acasă în sânul familiei și David să rămână acolo, ca tribut pentru crima pe care ea o săvârșise. O făcuse din dragoste pentru ea, recunoscuse asta când își permisese să-și abandoneze frustrările și fricile.

Și acum apăruse la geamul ei, de nicăieri. Nu era în cea mai bună formă a lui, dar era același băiat de care se îndrăgostise. Tenul măsliniu îi păru mai închis, ca și cum ar fi stat mult timp în fum. Sau poate că era doar murdar. Părul îi crescuse sau așa îi părea acum, fiind nespălat. Câteva fire de păr începuseră a i se ivi în barbă, lucru pe care nu-l observase niciodată la el. Dar ochii ăia... ochii lui negri erau aceiași. Acum o privea cu ochi blânzi și umezi, de căprioară. Era rănit și fizic și emoțional, vedea asta bine. Ea-l rănise poate mai mult decât o făcuse cel care răzbunase moartea Gabrielei. Nu avea nevoie de confirmare pentru a ști că el plătise pentru tot ce se întâmplase în noaptea balului. Și, cumva, ajunsese din nou la ea. Ezită la început, gândind că totul poate fi o capcană. Apariția lui în zorii zilei era cel puțin dubioasă. Dar nu-i mai păsa. Fusese mult prea precaută până acum, jucase în defensivă, pentru a diminua riscurile care ar fi putut apărea odată cu deciziile ei.

— Mona..., rupse David tăcerea, șoptindu-i numele.

— David, șopti și ea, lăsând lacrimile să-i inunde obrajii.

I se aruncă în brațe cu toată ființa ei, strângându-l cu putere. La naiba cu logica! La naiba cu toate! Inimii nu-i poți pune frâu!

El o cuprinse de mijloc și-și potrivi capul între umărul și gâtul ei. Suspinară amândoi, înecându-și plânsetele. Ca doi copii ce caută alinare în brațele mamei, doi adolescenți îndrăgostiți, care se împacă după prima ceartă, două jumătăți pe care iubirea i-a reunit, în ciuda tuturor obstacolelor.

— Doamne, David! Pe unde-ai umblat? îl întrebă, gâtuită de emoție, rămasă în îmbrățișarea lui caldă. Mi-a fost teamă că n-o să te mai văd. Am fost o proastă! Te-am alungat și-apoi tu ai rămas să plătești un preț care nu era al tău. Am fost și proastă și oarbă! Și tu ești un prost că ai ascultat de mine! Nu știi că te vreau chiar și atunci când îți urlu să dispari din viața mea? De ce-ai plecat? De ce n-ai rămas?

— Și eu, care credeam că mă vei întreba de ce ți-am luat Focul, destinse David atmosfera, făcând-o să râdă.

Se rupseră din îmbrățișare, dar rămaseră mână-n mână. Mona îi mângâie apoi chipul, îi șterse lacrimile și nu-și mai luă ochii de la el. Fața i se însenină, căci își dădu seama că nu mai are nevoie de nimic altceva pentru a fi fericită.

— Sunt aici acum! o liniști el.

Ar fi sărutat-o de la început, dar avea nevoie de certitudinea că nu o va îndepărta cu gestul lui. Ar fi făcut-o și cu prețul unor palme, dar nu dorea să-i fure un sărut, voia ca amândoi să se abandoneze unul altuia. Ea rămăsese a lui, indiferent cât o rănise. Și el fusese al ei, înainte ca ea să-l primească în viața ei. O apucă de obraji și-și apăsă gura pe a ei. Buzele fetei, ca două petale catifelate de trandafir, le primiră bucuroase pe ale lui. Lacrimi le udară ca picurii de rouă și savurară un sărut dulce și sărat deopotrivă. Prelungiră momentul, luându-și porția pentru tot timpul în care nu se mai simțiseră și nu se mai atinseseră.

— Doamne, ce mult te iubesc! Știi asta, nu? Crede-mă, te-am urmat chiar și atunci când nu m-ai vrut, dar ai fost atât de categorică, încât am ajuns să cred că tu chiar nu mă mai dorești în viața ta. Te-am mințit! Da, știu! Am fost un prost și-un idiot,

dar nu mai pot schimba asta acum. Și-apoi, ți-am luat Focul. Nici n-am realizat ce fac, jur, dar când mi-am dat seama, am știut că trebuie să continuu. A trebuit să te lepăd de el, căci tu n-ai fi făcut-o. Te-ar fi consumat. Te-a rupt de mine și te-ar fi rupt și de familia ta. Ai fi ajuns singură, cum am trăit eu atâția ani. Te-ar fi purtat prin cele mai întunecate unghere ale minții și ale sufletului tău. Și, crede-mă, nu e ușor! Și pentru ce? Ți-aș fi acceptat hotărârea de a te abandona Focului, dacă aș fi știut că te va împlini și-ți va oferi, în timp, viața pe care o meriți. Pentru asta nu-mi voi cere iertare. O voi face doar pentru ceea ce deja mi-ai reproșat: că n-am fost suficient de insistent încât să nu te las să mă părăsești. Așa că, iartă-mă că te-am lăsat să cazi pradă nesiguranței când ai avut mai mare nevoie de mine. Iartă-mă că am plecat atunci când m-ai gonit, că ți-am acceptat hotărârea de a te despărți de mine. Știu că nu-ți place să facă alții alegeri pentru tine, dar trebuia să-mi reamintesc că eu nu sunt un oarecare. Atunci poate că... poate că nu te-aș fi pierdut!

— Cred că nu știe nimeni mai bine ca tine cât de încăpățânată sunt! Te-am purtat pe toate cărările, din Rai în Iad, și te-am lăsat acolo. Tu ai fost deja în acel loc care-ți promite Lumea, dar nu are de dat decât cenușa ei. Am fost oarbă. M-ai rănit nespus de mult ascunzându-te de mine. De mine, fata care, în sfârșit, și-a făcut curaj să se destăinuie și să-și ofere inima. M-am culcat pe-un nor alb, pufos, și m-am trezit în mijlocul unei furtuni. M-am pomenit cu un iubit Nativ al Focului, când eu m-am îndrăgostit de-un băiat simplu, supranatural doar prin felul în care m-a făcut să mă simt în prezența lui. Nu m-a durut că ești Foc, să nu crezi asta. Știi că m-a deranjat întotdeauna împărțirea noastră în funcție de Element. M-a durut că n-ai găsit puterea de-a fi sincer cu mine. Ai avut atâtea ocazii să-mi spui adevărul și ai ales să taci. M-am simțit înșelată. Trădată. Focul din mine creștea, urla și ardea. Și-atunci te-am văzut. Orice altceva a încetat să mai existe pentru mine. Focul mi-a devenit confident. Mi-a spus că-mi sunt de ajuns. Dar ce n-a știut el a

fost că inima mea era dăruită deja, deci n-aș fi putut fi pe deplin a lui, așa cum îl simțeam că vrea. Vorbesc despre El ca despre o persoană, pufni. Poate pentru alții ar părea stupid, dar știu că tu mă înțelegi. Da, El n-a vrut altceva decât să-i aparțin întru totul. Am simțit asta și, după ce te-am văzut cu mama ta, am știut că doar El mă poate salva. Lumea e perfidă, nu-i așa? Oamenii îți arată doar partea pe care vor ei s-o vezi. Se ascund în spatele unor măști, din varii motive. Mereu trebuie să ne justificăm alegerile. Și tu...

David lăsă capul în pământ. Își promisese că nu se va mai scuza și că dragostea lui pentru ea va fi suficient de puternică pentru a o aduce înapoi în viața lui. Și-acum ea era francă și-și descărca sufletul, atingându-l teribil, reamintindu-i toate greșelile pe care încercase să le ascundă sub preș.

— David, privește-mă! îl trezi ea din visare. M-ai pierdut! Da, chiar s-a întâmplat asta. Preț de... câteva zile. Care au trecut infernal pentru mine. Au fost mii de ore adunate în capul meu. Sau poate au și fost reale. Cine mai știe? Dar tu ești azi aici. Habar n-am cum. Căci ești tu, nu? Întinse mâna spre chipul lui, atingându-l odată cu cuvintele care-i ieșiră natural de pe buze. Sunt buzele tale cele care m-au sărutat. Sunt mâinile tale cele care m-au cuprins. De-ai fi fost o himeră, aș fi știut. Sunt sigură de asta!

— Eu sunt! Dar, de fapt... tu ești. Tu ești inima mea. Universul meu. Tu ești *acasă* pentru mine și te-aș urma oriunde. Fără tine, n-am niciun rost. Sunt doar un vagabond care rătăcește pe străzi străine.

— Aproape că miroși ca unul, îl întrerupse Mona, zâmbind.

— O, da! La naiba! își aduse el aminte. Am refuzat cam tot ce-am primit, de la mâncare, la apă. Îmi cer scuze. Nici n-am realizat. Adevărul e că nu m-am gândit că trebuie să fiu bine pentru tine, m-am încăpățânat doar să refuz. Încontinuu.

— Hai în casă, să faci un duș și să mănânci ceva, propuse Mona. Avem timp să povestim și după ce te întremezi puțin.

Vino, o să-ți pregătesc chiar eu o baie fierbinte, de-o s-o ții minte.

— Stai, o prinse el de mână și o trase înapoi. Și dacă nu avem timp?

— Ce vrei să spui? îl privi nedumerită.

— Tot și toate... e prea mult! Elemente contra Elemente. Setea asta de putere, care doar vrea să fie astâmpărată indiferent de preț și consecințe. Mona... Sara se pregătește să vină aici. Și nu va veni singură.

— Las-o să vină! se arătă fata curajoasă, umflându-și pieptul. Vine după mine. A mai venit o dată. Să vină!

— Poate că nu va veni după tine, de data aceasta... Poate că va veni direct să ia, fără jumătăți de măsură! Fără armistiții. Fără milă.

— David... ce ți-a făcut? vru să afle Mona, după ce-i citi înfrigurarea-n glas. Ești cu noi acum. Totul va fi bine. Suntem pregătiți.

— Oare?

Mona îl strânse din nou în brațe și se ridică pe vârfuri pentru a-i da un sărut fugar.

— Hai în casă, repetă. Hai să mai fim adolescenți cât încă mai putem. Și, de-ar fi să vină Iadul peste noi, adu-ți aminte că i-am călcat deja pragul. Ce poate fi mai rău de-atât?

O armată de oameni scăpați din Iad? se întrebă David. Luă însă chipul iubitului afectuos și-i spuse Monei ceea ce avea nevoie să audă:

— Ai dreptate! Hai să fim iar vechii noi! Chiar și pentru câteva clipe!

XXV

Sara se trezi dis-de-dimineață, mânată de dorința de-a pune totul cap la cap și de-a decide ziua invadării minunatului sat

Harmonie. Ce mai conta o zi sau două în plus? Nativii ei erau pregătiți. Majoritatea fuseseră crescuți în acest spirit. Știa că, cu cât le va da mai mult timp lui Robert și capricioasei surori Olivia, cu atât va risca să-i piardă. Și David... cu el era altă poveste. Femeia își dădu seama că băiatul n-avea s-o urmeze niciodată din proprie inițiativă, și că nici șantajul n-o să-i mai țină mult. Cândva, cumva, el tot avea să găsească o cale să scape.

Se duse spre chilia care-i găzduia pe cei doi frați și le bătu la ușă. Robert îi răspunse imediat, deși era amețit de somn.

— Sara! exclamă el surprins. Habar n-am cât e ceasul, dar pot pune pariu că abia s-a crăpat de ziuă. Ne lași, te rog, să dormim? Mersi! zise și îi trânti ușa-n nas.

— Nu e vreme de dormit! strigă ea, intrând nepoftită în cameră. Ar fi fost o idee bună să nu te fi îmbătat ca porcul aseară, îi dădu peste nas. Hai, Olivia, sus și tu! Mă și mir că ai dormit aici. Ne vedem la fiu-tu. Aveți cinci minute să fiți acolo. N-am timp să vă dădăcesc și pe voi.

Olivia sări ca arsă din pat.

— Ia exemplu de la soră-ta! îi spuse în batjocură Sara lui Robert. Olivia, cât entuziasm pe tine!

— Vreau doar să nu te las singură cu el, fu ea sinceră. E ceva rău în asta?

— Deloc, pufni Sara în râs. E ciudat cum te-ai schimbat de când ați venit aici. Până și eu am observat asta. Am fost mereu mândră de tine. Ai fost Nativul model. Ai pus interesul nostru, al Familiei Focului, înainte de al tău, personal. Nu mai pot spune asta acum. Te-a înmuiat bine ăsta micu'. Și știi ce? Nu-mi prea place! Propun să-ți scoți ghearele, să ți le ascuți chiar. Vom pleca la bătălie, vom vărsa sânge. Ai sprijinit întotdeauna cauza mea. Vreau s-o văd din nou pe Olivia aceea incisivă. Crezi că poți face asta? După ce terminăm treaba, ești liberă să faci ce vrei cu viața ta.

— Vai, dar ce darnică ai devenit și tu, o luă tânăra peste picior.

Se abținu din toate puterile să nu se dea de gol, să nu-și trădeze panica. Se rugă ca David să fi ajuns teafăr la destinație. Îi făcu semn fratelui ei să se grăbească. El o privi încruntat și întrebător și-și dădu seama că pune ceva la cale sau că ascunde ceva de el. Sara ieși prima și ei o urmară. Inima Oliviei bătea nebunește.

— Să-l lași în pace, prea l-ai chinuit! rupse ea tăcerea, doar ca să nu tacă. E aici, cu noi, te-ai făcut înțeleasă. Mai bine rămâneam cu el și azi-noapte! își jucă ea rolul mai departe, vorbind, aparent, doar pentru ea.

Ajunseră la ușă, unde două gărzi îl păzeau pe băiat. Bărbații se-ndreptară de spate și luară figuri serioase când o văzură pe Sara. Femeia intră prima, oricât ar fi vrut Olivia să n-o fi făcut-o. Reuși să-i arunce fratelui ei o privire disperată fix înainte de răgetul Sarei.

— Ce mama dracu'? reacționă Robert, dând buzna în odaia goală.

Sara se întoarse cu fața la ei, turbată de furie.

— David?! Unde-i băiatul meu? Ce-ai făcut cu el?! se prefăcu Olivia disperată.

— Tu chiar te-aștepți să cred sceneta asta? exclamă Sara tăioasă, întorcându-se furioasă spre ea. Îmi dau seama când minți. Dacă n-ai fi știut nimic despre dispariția lui, mi-ai fi sărit la gât, nu m-ai fi luat la întrebări! Și în niciun caz nu te-ai fi apucat să-l cauți într-o cameră goală. Ia vezi, o fi sub saltea?

Olivia încetă jocul și căută privirea liniștitoare a lui Robert. În ochii lui găsi însă tot furie și știu că o dăduse în bară. Nu-și regretă însă decizia. Văzu pumnii încleștați ai fratelui ei și se întrebă dacă-i ține așa ca simplu gest sau chiar e pregătit să o apere.

Sara se apropie amenințătoare de Olivia și o înghesui într-un colț. Olivia înghiți în sec, dar nu-și luă privirea din ochii femeii.

— Unde e? o întrebă Sara, scrâșnind din dinți.

— A plecat departe!

— Serios? Mă îndoiesc! pufni bătrâna. Am pus o întrebare stupidă! Bineînțeles că știu unde e! Spune-mi doar când a plecat, ca să știu câtă pagubă a putut să ne facă.

— Du-te dracu'! se încăpățână Olivia să rămână neclintită în fața ei.

— Așa zici... Bine. Voi porni la drum atunci, să nu las îndrăgostiții să-și jure că vor fi împreună pentru totdeauna la bine și la rău. E cam imposibil scenariul ăsta. Atunci, zi-mi măcar dacă te-a durut că a plecat fără tine. Te-a abandonat, așa cum și tu i-ai făcut lui acum cincisprezece ani. O cam meritai, așa-i? Nici măcar tu nu poți spune că nu te-ai așteptat la asta! Vreo sugestie de pedeapsă? Tu ce-i făceai când era mic și neascultător? O simplă urecheală nu era de ajuns, evident! Nimic? Rânji la lipsa de reacție a Oliviei. Bun, lasă! Improvizez eu ceva, la fața locului!

— Nu pleci nicăieri! urlă Olivia, când bătrâna îi întoarse spatele.

Își canalizâ focul în mâini și o prinse pe Sara de încheietură, trăgând-o înapoi.

— Olivia! apucă Robert să strige.

Reacția lui fu mai lentă decât a Sarei și nu putu para lovitura care căzu asupra surorii lui. Ea nici nu știu ce-o lovise și cum de-o lovise așa iute, ca un fulger. Ca un bici usturător. O lamă încinsă îi căzu pe chip, crestându-i obrazul stâng. Simți sângele fierbinte țâșnind de parcă ar fi fost captiv sub stratul de piele. Urlă grotesc, căzu în genunchi și-și duse din instinct palmele la față. Văzu cu coada ochiului carnea sfârtecată și lichidul roșu care curgea în neștire, prelingându-i-se pe bărbie și pe gât. O luă cu leșin și-l auzi ca prin vis pe fratele său implorând-o pe Sara s-o cruțe, în timp ce sărea să-i sprijine trupul care n-o mai asculta. O ținu la pieptul lui, protejând-o.

— Sara!!! Ce dracu'? A greșit, dar dacă începi să ne pui și pe noi să plătim pentru orice scăpare, atunci nu văd cu ochi buni

colaborarea noastră! Las-o, mă voi ocupa eu de ea! Știi că noi doi suntem mai puternici împreună. Dacă o elimini pe ea, elimini, practic, un avantaj strategic. Gândește-te! O pierzi pe ea, ne pierzi pe amândoi!

— E pe barba ta, auzi? urlă bătrâna. Să dea dracu' să mișcați un deget în lipsa mea! Las-o așa, să poarte semnul nesubordonării! Și să nu crezi că-mi va fi greu să scap de voi, amândoi, dacă-mi veți sta în cale! își scoase ea ghearele. Nimeni nu e de neînlocuit, pricepi?

Sara plecă singură în Harmonie. Se amuză când se gândi că va fi din nou lăsată să plece. Și cu David la braț. *Cât de bine e să fi mereu cu un pas înaintea tuturor!* își zise.

Totul avea să se termine repede, în numai câteva zile. Nu simți epuizare, ci doar o urmă de regret că nu acționase cu câțiva ani în urmă. Avea să se bucure însă de toate, în scurt timp. Avea să-și permită să stea, să se odihnească, fără să mai urzească mereu planuri și intrigi. Nici nu-și putea imagina cum ar fi fost asta, dar gândi că avea să se obișnuiască, până la urmă, cu binele.

Ajunse în fața casei dușmanilor ei. Închise ochii și se eliberă de gânduri. Căută Focul lui, căută să se conecteze la Elementul ei, care se unise cu cel al băiatului. Îl simți. La numai câțiva pași de ea.

Dincolo de ușă, David se opri din înfulecat sandvișul pregătit de Mona. Își simți semnul arzând și nici măcar atunci nu i-l arătă iubitei lui. Țipă scurt. Ema și Eric dădură buzna în bucătărie.

— David? întrebă Ema.

Băiatul își simți semnul zvâcnind, ca un al doilea puls pe gâtul său.

— Sara! E aici!

— Cum? se panică Eric. Ești sigur?

Nu mai aștepta răspunsul băiatului, că se și repezi în stradă.

— A venit după mine, spuse David.

— După tine? se miră Ema. Ești sigur?

— După mine a venit, spuse categorică Mona. Baba asta e atât de insistentă! se revoltă ea.

— Te-ar fi luat data trecută, dacă ar fi vrut, îi zise David. A dorit doar să te rănească, pentru a mă juca pe mine pe degete. Știe că, atingându-te pe tine, mă rănește pe mine!

— David, abia ai venit! Zi-mi că n-o să pleci din nou! îi ceru Mona lăcrimând și aruncându-i-se în brațe.

— Mona, de ce nu ne-ai trezit? vru Ema să știe.

— Ați venit târziu de la antrenamente, mamă. M-a luat prin surprindere. A fost scurt timpul. N-am vrut... să-l împart cu nimeni, recunoscu.

Se ridicară amândoi de la masă.

— Nu e nicăieri, se auzi glasul bărbatului, din stradă.

— David, mă bucur că ești aici! spuse Ema, îmbrățișându-l. Nu trebuie să pleci nicăieri. Rămâi cu noi! Nu ne mai are cu nimic la mână, ca să ne șantajeze din nou emoțional.

Sau... are? se întrebă David. Nu-și mai simți semnul și-și dădu seama că e mâna ei în joc, că-l provoacă. Îl cheamă. Asta înseamnă că... i-a descoperit lipsa. Olivia! primul gând îi zbură la ea și se miră până și el. Să joace Sara această carte?

— David... ne ascunzi ceva? întrebă Eric, abia reîntors în casă. Ești bine?

— Toată lumea mă întreabă dacă sunt bine! răbufni băiatul. Suntem cu toții niște mingi de tenis pe terenul ei, aruncați dintr-o parte într-alta. Mama mea – e acolo, cu ei.

— Mama ta? Dar credeam că...

— Că m-a părăsit? termină David propoziția lui Eric. Da, a făcut-o, și o urăsc pentru asta.

— Ooo, la naiba! își aminti Mona că ea o văzuse și, cumva, prinsă în tumultul propriei sale drame, uitase să le vorbească părinților ei despre ea.

— Au răpit-o și pe ea? fu Ema curioasă. De ce n-ați venit amândoi?

David râse forțat. Mona își acoperi fața cu mâinile, afectată de întorsătura pe care-o luaseră lucrurile.

— Nu, nu a fost răpită, e acolo de bunăvoie. Ați uitat că sunt Foc? Asta înseamnă că mama mea e un Nativ. N-am știut toate astea, dacă mă bănuiți din nou că v-am mințit. Am fost sincer când v-am spus că habar n-am cum m-am trezit cu aceste puteri. Se pare că sunt totuși fiul unui Nativ al Focului. Mama mea e..., făcu o pauză voită înainte de a-i spune numele: Olivia. Aceeași Olivia pe care o știai drept cumnata ta, i se adresă Emei.

— Ei, drăcie! lăsă Eric să-i scape.

— Cum? Olivia e... mama ta? se arătă femeia șocată.

— Cred că sunt singura coincidență din viața voastră. Apropierea mea de Mona chiar a fost naturală, venită din suflet. N-am urmărit absolut nimic, dacă cumva vă trece și asta prin minte. Am descoperit de curând identitatea mamei. A fost o surpriză de ambele părți, vă jur.

— Și uite cum ne înrudim cu toată armata Iadului, încercă Eric o glumă.

— Să-ți aduc aminte că mama ta e conducătoarea lor? îi sări Ema în ajutor băiatului, fără a gusta gluma soțului ei.

— O, nu, mersi! Nu e ceva ce pot uita!

— Ea m-a ținut în viață. Dacă nu era ea, Robert m-ar fi omorât atunci când și-a găsit fiica moartă. Da, Robert și Olivia sunt la cheremul Sarei. Ei și câteva sute de Nativi ai Focului.

— Mai spune-i și-acum s-o aducă pe mamă-sa aici, la noi! îi scăpă bărbatului.

— Eric! îl apostrofă soția. Nu fi impertinent! Dacă vrei să fii glumeț, să știi că nu-ți iese!

— Ea m-a ținut în viață și tot ea m-a ajutat să plec.

— Atunci Sara va juca această carte împotriva ta! îl asigură Ema. Doar tu poți alege.

— Nu pleci niciunde! îi porunci Mona. Femeia aia te-a abandonat când aveai nevoie de ea. Ce, un simplu gest de afecțiune șterge cu buretele tot răul pe care ți l-a făcut, părăsindu-te?

— Mona..., interveni Ema. Nu e corect ce-i ceri. E mama lui, la urma urmei. Sunt sigură că, dacă va fi pus să aleagă, îi va fi și așa suficient de greu. Nu pune presiune asupra lui. În iubire nu e loc de așa ceva.

Mona se bosumflă.

— E aici! le întrerupse David, simțindu-și semnul arzând.

Dădură buzna afară cu toții, dar, în loc s-o vadă pe Sara, cum se așteptau, văzură cinci tineri împărțiți în două tabere. Doi dintre ei păreau inconștienți.

— Luca? Maria? îi recunoscu Mona pe Nativii alături de care se antrenase cu o zi în urmă.

Trupurile celor doi își schimbară poziția sub privirile șocate ale nou-veniților. O forță invizibilă îi dirija ca pe două păpuși, întorcându-i la orizontală, cu fețele în sus. Levitau, cum o făcuse Mona în labirintul în flăcări. Scăpară cu toții sunete de uimire când venele lor deveniră vizibile prin pielea aproape străvezie și zeci de firicele se-aprinseră în culori calde, amenințătoare. Ceilalți trei, momentan conștienți, țipară în cor și se luară în brațe.

— Sara! strigă Eric, mâhnit. Ce, acum te-ascunzi? Eliberează copiii!

— Ar trebui să fiu ofensată că nu-mi mai zici mamă? apăru femeia, toată un zâmbet.

— Eliberează copiii! urlă el.

— Și cum altfel am putea discuta civilizat? Voi săriți la bătaie de cum mă vedeți, râse spart femeia. Așa, știu că veți sta în banca voastră. Ar trebui să-mi mulțumiți. Aveți nevoie de toate puterile. Se anunță vremuri întunecate. De fapt, ca să vezi că nu sunt cea mai mare scorpie, îți dau un indiciu: mai ai doar o singură noapte să-ți ții soția iubită în brațe.

— N-ai nevoie de copiii ăștia! interveni Ema. Lasă-i în pace.

— Nu, n-am nevoie de ei, ai dreptate. Dar îmi face o plăcere teribilă să vă las cu gura căscată. Tinerii ăștia împlinesc astăzi optsprezece ani. Și ceilalți trei cred că mâine și poimâine. La

mulți ani lor, nu? Asta se întâmplă când aveți sezon de împerecheat! Așa că m-am gândit să le ofer o zi de naștere memorabilă: le înlocuiesc Elementul plictisitor cu mărețul Foc. Nu vor fi cea mai mare realizare a mea, sunt șanse chiar să moară înainte de-a simți Focul, dar nu e ca și când m-aș baza pe ei. Cum o făcusem cu Mona. Cum e să te simți neputincios? O singură mișcare nepotrivită și ăștia doi vă vor oferi un spectacol de artificii pe care nu-l veți putea uita prea curând.

— Ce-ți mai place să te joci de-a păpușarul! exclamă Ema, care ignoră avertismentele femeii și se apropie de ea cu pași mărunți.

— Dacă sunt bună la asta! rânji femeia. Cum îți place în sânul familiei? Tot am uitat să te întreb. Oare ți-am trimis salutări din partea lui Robert? Pfff, am uitat, bătrânețea asta! Nu-ți mai zic nimic acum, n-are rost, mai ales că vine chitit după tine. După Mona, de fapt. Pare-se că au niște socoteli de încheiat. Nu știu, nu mă bag, zise în derâdere. Dar cred că pe tine te va păstra drept premiu, parcă așa am înțeles. Pesemne că ești o femeie foarte focoasă, de nu te poate uita niciun bărbat!

Femeia nu anticipă pumnul care-o lovi fix în gură și se trezi la pământ. Își ascuțise simțurile pentru a preîntâmpina o lovitură a Elementelor și neglijase forța brută cu care-o lovise Ema. Se ridică, își scutură pelerina de praf și râse cu poftă. Simți un fir de sânge prelingându-i-se din colțul gurii și îl șterse cu dosul palmei.

— Oricât mi-ar plăcea să stau la povești cu voi, am o armată de mobilizat! Așa că... ne vedem, promise, după ce atrase lângă ea trupurile celor doi tineri. David, vii?

Toți rămaseră muți de uimire și Mona se agăță ca scaiul de el. Crezuse că va uita de el și-acum îl privea rugătoare. S-o asculte și să rămână.

— Nu vine nicăieri cu tine! strigă ea.

— Cum vreți. Atunci mă voi mulțumi cu cei doi inconștienți și cu ăștia trei, care tremură ca piftiile.

— Nu vei lua niciun copil de aici! se opuse Eric.

— O spui de parcă ați fi în poziția de a negocia, râse Sara de bravura fiului ei.

— Știi că nu voi lupta alături de tine, îi vorbi David. Așa că voi rămâne aici! De-aia am plecat! Locul meu e lângă ei.

— Da, văd, au ajuns și să țină la sânul lor un Nativ al Focului, de parcă ai fi un cățel luat spre adopție. Nu așa te simți? Cum vrei tu! Mă mulțumesc atunci cu ăștia cinci, în locul tău. Pe ei îi va plânge lumea măcar. Ai vreun mesaj pentru mămica ta? O, stai, ce nesăbuită sunt! Am uitat că am lăsat-o într-o baltă de sânge când am plecat. A trebuit s-o fac să plătească, doar ea te-a scos din sat și te-a trimis aici. Sunt sigură că-și revine. Părea vie când am plecat.

Ochii pătrunzători ai lui David scăpărară. Își încleștă pumnii și aceștia i se înroșiră pe dată.

— O, băiete, hai, te rog, lasă-i jos, nu te face de râs în fața iubitei tale! Nu prea ai experiență și mi-e teamă că te vei arde, spuse Sara pe un ton zeflemitor, în timp ce-i făcu semnul de pe gât să pulseze din nou. Hai cu mine! Vă veți revedea mâine, e o promisiune! Olivia, însă, poate nu mai apucă dimineața! Zic și eu...

— Dacă vin cu tine, lași copiii aici! spuse băiatul categoric.

— Îhâm...

— David! Doar n-o crezi?! se panică Mona. Ăsta e sportul ei preferat: să joace oamenii pe degete. Mama ta, mai mult ca sigur, nu are nimic, poate doar vreo zgârietură. A epuizat toate variantele de șantaj și doar cea cu mama i-a mai rămas. Nu o crede, te rog! Nu pleca!

Mona îi ignoră pe toți și se agăță de trupul tânărului. Îl strânse cu putere și îi solicită toată atenția. Voia ca el să se rupă de toți și de toate și să-i rămână alături, doar înfruntase atâtea numai pentru a o salva și pentru a o regăsi.

— Te rog... nu-mi face asta! îl imploră, înecată de suspine. Mama ta nu te merită!

Îi prinse chipul în palme și nu-l lăsă să privească altundeva.

— Poate ai dreptate, dar n-aș fi eu dacă n-aș verifica spusele nebunei. Am crezut mereu că eu nu te merit, și uite-ne acum! Dacă n-aș fi fost băiatul mamei mele, oricât de cretin sună, nu te-aș fi putut îmbrățișa astăzi. Robert m-ar fi făcut una cu pământul. În plus... am un atú de care voi profita la maximum...

— Porumbeilor, suficient cu șușotelile! tună Sara. Timpul meu e prețios.

David profită de faptul că Sara își canalizase puterile în a susține levitația tinerilor și le întoarse tuturor spatele. Își dezveli apoi gâtul suficient cât doar Mona să-i observe semnul. Fata căscă ochii și scoase un sunet de uimire.

— Spune-i lui Iris de el, șopti. Mi-a apărut după ce Sara m-a ars cu Focul ei. Focul Nativilor nu mă arde, dar al meu îi arde pe ei. Spune-i asta. Voi dezerta din tabăra lor în secunda în care vom păși împreună aici. Ți-o jur!

Îi sărută apăsat fruntea și-apoi amândoi ochii. Se rupse din îmbrățișare și se duse la Sara.

— Să mergem! Doar noi doi! Acum!

Fu surprinzător de îndrăzneț.

— O, pe ăștia doi trebuie să-i iau cu noi, oricum nu vor avea leac pentru ei! Rămân doar ăștia trei, jenant de speriați! Mi-e milă de voi, dacă asta vă e apărarea!

Se întoarseră pe călcâie și dispărură. Rămaseră în urmă doar cei trei tineri care fuseseră programați pentru Transformare în următoarele zile.

— I-a luat! Nu pot să cred că i-a luat! strigă Mona. N-am atacat-o tocmai pentru a nu-i răni pe ei și ea ne-a mințit! E Diavolul în persoană!

Ema încercă să-i liniștească pe adolescenții care scăpaseră teferi în urma planurilor malefice ale Sarei. Tremurau și aveau privirea goală, de parcă văzuseră moartea cu ochii.

— Unde mama dracului e Iris? răbufni Eric, tensionat.

XXVI

— Mergem la Sfat cu toții! decretă Eric înverșunat. Vom declara stare de urgență! Voi trei, li se adresă tinerilor care fuseseră martorii apariției Sarei, mergeți prin sat și chemați toată lumea la adunare. Ce mai stați? se repezi la ei, când văzu că nu se clintesc.

Băieții o luară la goană, care pe unde apucară, cu fețele încă încremenite.

— Ești prea dur cu ei, îl dojeni Ema.

— Dur? Atunci ma... Sara cum a fost? se corectă, înainte de a rosti cuvântul *mamă*. Îmi pare rău de pe-acum de toți cei care se vor simți lezați de tonul sau atitudinea mea. Nu mai e timpul să ne purtăm cu mănuși cu ei. Cu niciunul. Mona, la vârsta lor, a dat piept cu flăcările Iadului. Ei se comportă ca niște prințese care trebuie să fie salvate. Noi, o mână de oameni, nu putem salva o întreagă comunitate, oricât ne-am dori să nu-i implicăm și pe ceilalți, de teamă că vor cădea victime.

— Știu, Eric, dar nu așa îi vom câștiga de partea noastră.

— Nu mai există partea noastră, partea lor. Noi și ei suntem un întreg. Așa vom fi tratați de către Nativii Focului. Nu va fi nimeni scutit, nu va fi nimeni întrebat dacă vrea sau știe să lupte. Fie ne apărăm locul natal, fie vom sta și ne vom uita cum ni-l vor sufla de sub nas.

— Eric, oprește-te puțin, îl rugă Ema. Te înțeleg, crede-mă, dar nu le poți cere oamenilor să fie curajoși fără a le oferi ceva în schimb, măcar o urmă de speranță. Da, ar trebui ca ideea păstrării comunității să fie o miză suficientă, dar nu va fi. I-am luat din comoditatea lor și i-am pus să-și mânuiască Elementele ca pe niște arme. Le-am cerut să-și abandoneze fricile și să-și înfrunte temerile. Acum ești pe punctul de-a spune că poate e ultima noapte în care-și vor mai strânge copiii la piept. Ultima zi în care Harmonie e pământul lor de drept. Le-am

cerut să fie puternici, dar carnea tremură pe ei și inimile lor bat nebunește. Până acum, le-am descris doar un posibil pericol. Ne-au crezut și nu prea. Acum, primejdia e iminentă. Avem martori. Amenințarea Sarei a devenit reală. Am încercat să-i convingem că fantomele sunt aievea. Repet, ne-au crezut și nu prea. Un atac din partea Nativilor Focului le-a sunat ca o vânătoare de vrăjitoare! Acum, doi copii au fost luați și alți trei sunt șocați de-a dreptul de întâlnirea cu cea care ne-a declarat război pe față!

Ema îi aranjă bărbatului șuvițele căzute pe frunte. Trecuse o vreme de când nu-l mai văzuse atât de agitat și înverșunat. Era aidoma Apei din el, Apa aceea învolburată, hotărâtă să mă-ture totul în cale. Îl privi cu dragoste pe omul pe care-l redescoperise și încercă să-i readucă starea de calm, măcar acum, înaintea furtunii.

— Cum te gândești tu la toate... la psihicul oamenilor! Eu aș fi fost gata să pun biciul pe ei, jur!

— Știu! zâmbi Ema.

— Bine, hai, facem noi cumva să fie bine. Sincer... m-am săturat de prelegeri moralizatoare. M-am săturat de discursuri! Adevărul e numai unul și nu mai avem timp să ne îmbărbătăm unul pe altul. E timpul să punem osul la bătaie. Totuși... pe unde umblă Iris? Ai zice că are o alarmă setată: când apare Sara, e de negăsit!

— Tată, agitat mai ești! zise și Mona. Mie mi-e că o să ne sară toți în cap că a luat copiii! Doamne! Cum să plece cu ei? rememoră fata momentul.

— Să ne sară în cap? se impacientă Eric. I-ai văzut ascunși pe după garduri? Nu doar pe cei trei muschetari fricoși îi avem ca martori. Toți vecinii au asistat la spectacol. Pe după perdele. Ascunși în confortul casei și curții lor, de parcă ar fi stat într-un loc sfințit, în care Focul nu ajunge și nu arde!

— E clar! Vei lăsa vorbitul în seama noastră! hotărî Ema, înghiontindu-l.

Merseră tăcuți spre Piața Sfatului. Își păstrară cuvintele și puterile pentru ce avea să vină. Rămaseră fiecare cu gândurile proprii, disecându-le în zeci de bucățele. Pe drum, atmosfera deveni din ce în ce mai aprinsă. Nativii alergau dintr-o parte în alta, fără vreo logică anume. Nu-i urmau, ci pur și simplu se agitau, făceau valuri, se intersectau, apoi își vedeau de drum.

— Ce mama naibii? se întrebă Eric. Ce-i cu tevatura asta? Mi se pare mie sau toți și-au pierdut busola?

— Eric! Ema, ce bine că ați venit! îi întâmpină Iris. Ne-am apucat de antrenamente și fără voi. M-am gândit că dormiți. Și-apoi, numele Sarei a apărut pe buzele tuturor. Ce s-a mai întâmplat de data asta?

— Iris... câteodată mă întreb pe ce planetă trăiești?! i-o trânti Eric franc. Pe unde umbli?

— M-au chemat Bătrânii! răspunse îmbufnată, ghicind unde bate bărbatul. M-am apucat de antrenamente și Adam m-a chemat în Marea Sală. Au aflat de locul pe care l-am amenajat chiar sub nasul lor și mi-au făcut un circ...

— A dracu' sincronizare!

— Eric, ești de groază! Sunt prima care vrea să mănânce pe jos cu maică-ta! O zici de parcă m-aș ascunde!

— Nu-l lua în seamă, îi luă Ema apărarea. E puțin cam surescitat.

— E, da! se ofuscă bărbatul. Iris, norocul tău! Soarta ți-a surâs! Vei putea face tot ce ți-ai dorit... mâine! Am fost preveniți!

— Tu vorbești serios? se miră femeia. De ce și-ar deconspira planurile?

— Le cam încropește de când se știe, probabil că nu mai are rost să ne tot amenințe și să amâne inevitabilul.

— Asta înseamnă că nu mai avem nici măcar o zi ca să luăm măsuri, se aprinse Iris.

— Asta înseamnă că va ataca în zori, își dădu Ema seama. Rememoră visul și realiză că au mai puțin de douăzeci de ore să se pregătească.

— Atunci... să-i dăm bătaie! propuse Eric. Am câteva sugestii.

— Da, și eu, completă Ema.

Femeia știu că, indiferent de ce avea să se întâmple, trebuia să-i împiedice să intre în localitate. Așa că era necesar să se mobilizeze cu toții în afara satului și să-i aștepte pe câmpia întinsă de acolo. Cea scăldată cu sângele lor, dacă visul ei avea să se adeverească.

— Maria mea! auzi bocetul unei femei tulburându-i gândurile.

Când îi văzură apropiindu-se, ea și câteva consătene care-o consolau tăbărâră pe ei, cerându-le explicații fără a le oferi timp să primească răspunsurile.

— Focul curgea prin trupul Mariei, se văita mama fetei. Pe sub pielea fetiței mele! urlă femeia.

Se agață de hainele Emei, cerând explicații. Cu chipul desfigurat de plâns, o rugă din priviri să-i spună că totul e doar o aberație.

— Când noi am vorbit despre Transformare, ne-ați râs în față, zicând că e doar o poveste de speriat copiii, pufni Mona.

— Toată lumea... atenție la mine! luă Ema cuvântul.

Plănuise să-i cedeze lui Iris rolul de orator, dar ea nu fusese cu ei. Nu o înfruntase pe Sara mai devreme.

— Momentul pentru care am încercat să vă pregătim... a sosit. Nativii Foc vor ataca la noapte. Sau de dimineață, dacă avem puțin noroc. Doi dintre copiii noștri au dispărut, răpiți de aceeași mână care m-a smuls și pe mine din sânul familiei mele, în urmă cu cinci ani. I-a luat pentru a ne tăia avântul, pentru a ne rupe aripile. Sara ne cunoaște punctele slabe. Știe că, luându-ne copiii, ne va face vulnerabili. Aș vrea să spun că Luca și Maria sunt în siguranță. Aș vrea din tot sufletul să vă jur că vor fi bine, dar nu o pot face. Ce vă pot spune este că avem un suflet bun printre Nativii Focului. Un tânăr de-o seamă cu cei doi, care le va purta de grijă, care s-a sacrificat pentru a-i ști în siguranță. Frații mei... planul e simplu: obiectivul nostru este să apărăm Harmonie. Să nu-i lăsăm să pună

piciorul pe pământul nostru sfânt! Casa noastră nu e doar țărână. E suflet și materie deopotrivă. Așa că... îi vom aștepta pe câmpul din afara localității. E o întindere mare, deschisă, ce-i drept, dar nu avem nevoie de artificii pentru a le ține piept. Vom fi în mijlocul Naturii. Ne vom conecta cu Ea și ne vom apăra dreptul de a fi liberi, de a alege singuri cine suntem și cum vrem să trăim de acum înainte. Predarea nu e o opțiune. Aș vrea să vă pot spune că vom învinge și că-i vom alunga de aici, dar dorința mea de unitate nu mă lasă. Poate că sunt mai puternici decât noi, mai numeroși, dar știți ce avem noi și lor le lipsește: noțiunea de familie! Iar o familie are nevoie de un loc de care să aparțină sufletește! Strămoșii noștri au iubit acest loc ca pe ochii din cap. Am crescut cu toții cu această dragoste care ne-a curs prin vene, contopindu-se cu sângele străbunilor noștri. Noi suntem Harmonie, oriunde-am merge și oriunde ne-am regrupa, dar zău că nu vreau să cedez locul în care m-am născut, în care am crescut, în care m-am îndrăgostit și căsătorit, locul în care am devenit mamă! Așa că eu, una, voi ține cu dinții de trecutul meu, pentru că-mi doresc un viitor pe măsură! Pentru Harmonie!

— Pentru Harmonie! strigară zeci de voci în cor.

Tinerii scandau. Mamele jeleau. Bărbații se înflăcărau.

— Mona, unde-i David? întrebă Iris, distrăgându-i fetei atenția de la mulțimea agitată.

— Ai auzit-o pe mama mai devreme, răspunse bosumflată. S-a întors de bunăvoie cu ea. Mă rog, i-a forțat mâna, dar tot nu trebuia să plece!

— Mona... ai fi făcut la fel!

— Nu sunt așa de sigură! Abia ne-am regăsit! Nu-i corect!

Femeie o îmbrățișă și, când vru să plece, Mona își aminti de mesajul iubitului ei.

— Iris! David e însemnat! N-a apucat să-mi explice, dar mi-a arătat. Are un semn ca ale noastre. E mai mare. Dublu chiar. Și cumva... viu. Roșiatic. Și îl are... pe gât!

— Ești sigură? se miră femeia.

— Absolut sigură!

— Și ce reprezintă?

— E ca două flăcări. Adică fix asta erau: două flăcări. Păreau... în oglindă: una cu limbile în jos și alta cu ele în sus.

Fata se gândi la imaginea pe care-o văzuse pe pielea lui David și reproduse pe pământ, fără a-l atinge, copia perfectă a semnului.

— Interesant! observă femeia.

— Iris... cum e posibil să aibă acum un semn? Oare Sara i l-a făcut? Adică i l-a scrijelit în carne? se îngrozi numai la acest gând.

— Nu, asta e exclus. Știi bine că Nativii au fost mereu conservatori și nu prea s-a vorbit despre excepții. Nici măcar Marea Carte nu are răspunsuri la toate dilemele noastre.

— Dar Sara l-a ars. Așa i-a apărut. Offf, nu mai rețin. Sunt o zăpăcită! A mai spus și că Focul lui poate arde Nativii săi de Element.

— Foc pe Foc nu arde, își aduse Iris aminte. Ei nu se pot arde între ei, și tu zici că David își poate arde frații de Element?

— Da, așa mi-a zis.

— Atunci nici că se putea să-mi dai o veste mai bună! Tu îți dai seama ce înseamnă asta? Tiparul unui astfel de desen te duce cu gândul la dualitate, adică un ansamblu format din două principii diferite, opuse. Dar flăcările astea par identice, în oglindă, cum ai spus. Aș băga mâna în foc, scuză-mi ironia, că e o duplicare a puterii: Focul lui, dublat de Focul ei. Asta înseamnă nu doar că el e în siguranță, ci și că noi avem o șansă mai mare să câștigăm.

— Of, Iris, tare-aș vrea ca soarta noastră să nu stea în mâinile lui! E o povară mult prea mare de dus!

— E doar un atú, draga mea Mona, nu vom profita de el să-l aruncăm în bătălie. Poate că și tu ar trebui să te gândești să stai deoparte. Ai vorbit cu ai tăi despre asta?

— Să stau deoparte? Glumești! se arătă Mona iritată.

— Acum v-ați găsit să stați la povești? interveni Eric.

— Tată, vreau să lupt! Alături de voi. Cot la cot cu voi! Nu mai sunt un copil, așa că nu-mi puteți cere să stau la adăpost în timp ce cade năpasta asupra noastră!

— Mona, chiar voiam să-ți propun să stai cu bătrânii și copiii. Să-i protejezi, nu altceva, o întoarse el.

— Sub nicio formă! protestă fata. Locul meu e pe câmpia de care-a vorbit mama. Nu mai încerca să mă protejați. Am crescut. Am fost călită, ai uitat? Nu-mi poți cere să fac pe gardianul, când sunt o luptătoare. Tată... vom fi toți pentru unul și unul pentru toți. Sunt destul de puternică pentru a mă descurca cu Nativii Focului. În plus, Focul lor nu-mi este străin. Nu mă tem de el și asta mă va face un adversar de temut.

— Dar, Mona...

— E dreptul ei, îi luă Ema partea. Asta îi e chemarea. Da, micuța noastră nu mai e un pui drăgălaș, e o Forță în adevăratul sens al cuvântului. Nu-i putem refuza asta, oricât ne-am dori să o știm în siguranță. Adevărul e că ea poate face lumea asta mai bună, e un exemplu pentru toți tinerii. Alege să lupte când s-ar putea ascunde și nimeni n-ar blama-o pentru asta. În plus, are cine să ne țină spatele, nu?

Ema înțelese nevoia fiicei sale de-a fi parte din luptă, dar tot o strânse inima la gândul că va fi în pericol. O îndepărtă de vacarmul care pusese stăpânire pe Piață.

— Iubita mea, cred că acesta e momentul în care îți deschizi aripile și te avânți în primul zbor care contează: cel în care nu mai testezi văzduhul, ca să vezi dacă îți sunt prielnice condițiile, ci te repezi cu însuflețire spre necunoscut, căci știi că ești pregătită să o faci. Sunt egoistă dacă spun că mi-aș fi dorit să mai rămâi puțin fetița mea inocentă? Nu-mi doresc să te reții, nu acesta e scopul unui părinte. Noi suntem aici pentru tine, ca să te susținem, orice hotărâre ai lua. Cum ți-aș putea cere să te oprești, înainte de-a te lăsa măcar să încerci? E dreptul

tău de a-ți lua viața în propriile mâini, atunci când sinele ți-o cere. Nu voi încerca să te conving să stai deoparte, îmi doresc doar să fii împăcată cu decizia pe care o vei lua. Noi nu-ți vom fi frână, dar nici accelerație. Va trebui să-ți dozezi singură curajul, puterea și îndrăzneala. Îți spun doar că, dacă va fi să cazi, noi vom fi lângă tine, să te încurajăm să te remontezi!

— Noi ne-am căsătorit împotriva părinților și-a întregii comunități și, crede-mă, acela chiar a fost un act de vitejie! interveni Eric. Ține minte un lucru: nu trebuie să demonstrezi nimic, nimănui! Alege ce crezi că vrei, nu ce crezi că ar vrea alții pentru tine. Eu, unul, te-aș închide în subsolul Sfatului și aș arunca apoi cheia, încercă o glumă. Mona, ești sigură că asta vrei?

— Da, tată. Focul m-a făcut mai puternică, mi-a arătat o nouă viziune, mi-a demonstrat că, dacă nu mi-e frică să accept cine sunt, atunci pot fi cea mai bună versiune a mea. Acum știu: sunt Pământ până în măduva oaselor, așa mi-a fost destinat, dar sunt un Pământ surescitat. E locul meu de drept în prima linie a bătăliei: pentru mine, pentru David, pentru toate momentele care mi-au fost furate ca să nu le petrec alături de mama mea. Poate că sună a răzbunare, dar nu e. Vreau doar să lupt pentru ceea ce-mi doresc: familie, casă, iubire.

— Noi vom fi acolo să te protejăm, înțelegi? vorbi Eric categoric. Nu voi risca să-mi pierd fiica, să-ți intre bine în cap. Dacă lucrurile o vor lua razna și-ți voi cere să te retragi, o vei face! Promite-mi!

— Ok, tată, îți promit, încuviință Mona, la insistențele părintelui îngrijorat.

Se îmbrățișară toți trei, așa cum o făceau de când Mona era mică și se strecura între părinții ei, cerând o îmbrățișare de grup.

— Vă iubesc! mărturisi Mona cu căldură, bucurându-se de înghesuiala în care se prinsese. Sunteți cei mai buni părinți pe care i-aș fi putut alege!

— Și noi te iubim, răspunseră ambii în cor.

— Declar stare de asediu! răsună puternic vocea lui Iris. Toți copiii și bătrânii să vină aici, în față. Vă vom încuia în subsolul Sălii Sfatului, pentru siguranța voastră. Aveți tot ce trebuie acolo, nu vă faceți griji. E o măsură necesară. Haideți, vă rog. Nu vă luați nimic de acasă, nu este timp pentru asta.

— Unde sunt Bătrânii? răsunară voci din mulțime.

— Se ascund! strigară unii.

— Ei ne vor proteja, fură alții de părere.

Habar n-am, gândi Iris, prea ocupată cu dirijarea oamenilor ca să le poarte și lor de grijă.

— Eric, cheamă-i pe Paul și familia lui, ca să ne ajute cu gestionatul oamenilor. Trebuie să ne grăbim. Să-i punem pe copii și vârstnici la adăpost, apoi să ne mobilizăm cu toții în afara localității. Eu... eu mai am ceva de făcut!

— OK, fu bărbatul de acord. Te putem ajuta cu ceva?

— De Ema voi avea nevoie. Tu și Mona ajutați-mă cu fluidizarea traficului acesta infernal, îi spuse zâmbind.

— Mă bucur să-ți fiu alături, îi spuse Ema, venind lângă ea. De ce anume ai nevoie?

— De fulgerele tale, îi făcu Protectoarea cu ochiul.

— Bine, trebuie să recunosc că asta n-am mai auzit-o până acum, se amuză Ema.

— Vreau să pun o vrajă de protecție pe sat, o lămuri Iris, și e nevoie de multe descărcări electrice. Astfel, Focul nu va putea pătrunde în Harmonie. Atât cât va rezista protecția, evident.

— Ai mai făcut-o?

— Nu, dar la asta lucrez de câteva zile bune. Va fi bine.

— Va fi cel puțin interesant!

XXVII

David, Sara și cei doi tineri Nativi ajunseseră imediat în *Celulă* și băiatul se dezmetici cu greu. Fusese ca o teleportare,

habar n-avea să-și explice procesul. Își simți stomacul deranjat, îi venea să vomite. Se mai trezise așa debusolat atunci când Robert îl adusese acolo împotriva voinței lui, dar atunci nu realizase cum ajunsese în *Celulă*. Acum văzu și simți trucul femeii și i se păru că se descompune. Își reveni rapid când observă că Sara pare la fel de întoarsă pe dos ca el. Bănui că nu-i fusese ușor să *transporte* încă trei persoane odată cu ea. Îl bucură nespus această slăbiciune a ei. Se speriase când o simțise conectându-se la Focul din el. Se temuse că-și pierde astfel avantajul în fața celorlalți Nativi Foc. Dacă ea ar fi fost capabilă să-l controleze, să-l slăbească, atunci toate planurile lui de a-i bate pe Frații lui de Element la propriul joc, cu propria *armă*, ar fi fost în zadar. Dar o văzuse teribil de concentrată să păstreze aparențele puterii ei atunci când se focaliza pe mai multe puncte de interes: copiii din transă, tinerii amenințați cu Transformarea și el. O simțise cum îl ademenește, cum se agăța de Focul lui interior, apoi îi sesizase tot mai puțin prezența. Își dăduse seama că ea pierduse controlul și că până și puterile ei erau limitate. Se pomeni zâmbind. Își aduse aminte de mama lui și se căzni să-și revină. Ignoră privirile Nativilor, țintuite asupra lui, și alergă spre căsuța în care fusese ținut prizonier. Lovi ușa cu piciorul și intră în micuța încăpere. Goală. Inima începu să-i bubuie. Pe jos, în colțul camerei, era o baltă de sânge închegat. Zeci de stropi plecau din acel punct, în linie întreruptă, spre ieșire. Bănui că Robert o purtase pe brațe spre locul care le servea drept cămin.

— Unde alergi așa, băiete? îl luă Sara peste picior. Nu pleacă niciunde, să știi!

Femeia îl urmări și rămase pironită într-un colț de stradă, amuzându-se de agitația lui, a celui care nu dăduse până acum nici două cepe degerate pe cea care îl născuse și refuzase să-i fie mamă.

David năvăli în cameră și Robert, care moțăia pe-un scaun, se dezmetici și sări ca ars, cu pumnii încleștați.

— Tu! scrâșni bărbatul, amenințându-l cu degetul arătător. Tu i-ai făcut asta!

Dar băiatul nu văzu nimic altceva din ce nu-l interesă și reuși să întrevadă cu coada ochiului trupul mamei sale, întins pe patul șubred.

— Lasă-mă să trec! fu categoric, umflându-și pieptul ca un curcan.

— O, te crezi mare și tare acum? i-o tăie Robert, blocându-i trecerea.

Îl prinse de piept, mototolindu-i tricoul între degete, și-l trânti de ușă.

— Vreau s-o văd! strigă băiatul, prinzând în palmele încinse pumnul strâns al bărbatului.

Robert simți zeci de furnicături, dar se ținu tare pe poziție, ignorând durerea care se întețea.

— Cară-te de-aici! N-ai fi plecat, dacă ți-ar fi păsat de ea!

— Ea m-a trimis! urlă David. Ea mi-a spus să plec și să nu privesc în urmă!

— O, și tu fix acum te-ai gândit să fii băiat ascultător și să faci ce zice mămica! îl batjocori Robert.

— Lasă-l! auziră amândoi glasul stins al Oliviei.

David își îmbrânci unchiul și se așeză la căpătâiul mamei. Se înfioră când o văzu plină de sânge. Păru-i era năclăit, hainele pătate, iar chipul... chipul îi era brăzdat de-o tăietură lungă. Rana părea că se vindecă, deși sângele din jurul ei zicea altceva.

— Sunt bine, îl liniști femeia, citindu-i crispare pe față. Doar că am pierdut mult sânge. Sunt slăbită, atâta tot. Îmi voi reveni și mă voi spăla. Noi, ca mânuitori ai Focului, ne putem canaliza Elementul să ne cauterizeze rănile, dar e un proces greoi. Nu suntem vindecători. Putem doar să închidem o rană. Propria rană. Atâta timp cât nu sunt atinse organe. A mea a fost foarte adâncă, așa că mi-a luat ceva timp până am reușit să-mi fac curaj s-o ard. A durut ca dracu'! Nici nu știu de ce-ți spun toate astea. Poate pentru că mă gândesc că nu știi acest aspect

și informația îți va fi de folos cândva. Sau dureros de curând, își aminti. N-aș fi vrut să mă vezi așa. Copil nebun! Ce ți-am zis eu, mă? schimbă femeia tonul. Îmi aduc perfect aminte că ți-am spus să pleci și să rămâi acolo. Ce cauți aici?

— Sara a venit după mine. Mi-a spus că te-a rănit. Grav!

— Serios? Și tu chiar ai crezut că schimbi ceva dacă vii aici? Mi-am asumat orice risc când ți-am spus să pleci!

— Am crezut că poate ești... rosti David cu glas stins, emoționat.

— Moartă? Sau cum? continuă Olivia, nesperat de franc și tranșant. Și dacă eram, ce-ai mai fi putut face?

Femeia își simți inima bubuind. Ura gândul că alegea să-l trateze cu dispreț, dar își dorise atât de mult să-l știe în siguranță încât, văzându-l aici, nu se putea bucura de prezența lui. Îi părea îngrijorat. În alte circumstanțe, i s-ar fi umplut inima de bucurie, dar acum știa că ei nu sunt altceva decât sclavi ai emoțiilor în mâinile Sarei.

— Sara a răpit doi tineri Nativi din Harmonie și a început procesul de Transformare. A amenințat că va face rău mai multor copii. Condiția ei a fost să o urmez, altfel n-o să-i cruțe, explică David, plusând astfel cu un fals motiv al reîntoarcerii lui.

— Tocmai mi-ai spus că i-a răpit... asta înseamnă că sunt aici?

— Da.

— Înseamnă că a mințit! Că te-a jucat pe degete! tună Olivia. Offf, David, David... am crezut că până acum ai reușit să-ți dai seama ce fel de femeie e Sara.

— Serios? se enervă tânărul. Nu eu sunt cel care-i ține partea! Nu eu voi lupta pentru ea!

— Dacă îi suntem alături, nu înseamnă că o facem pentru ea, interveni Robert. Vom lupta pentru noi. Pentru răzbunare. Pentru locul care ni se cuvine printre Nativi!

— Eu nu-i mai împărtășesc convingerile de ceva vreme, completă Olivia, dar asta nu înseamnă că greșește pe deplin. Strămoșii noștri au fost alungați din Harmonie și s-au tot ascuns,

promițându-și că va veni ziua în care își vor revendica pământul. Ei ne-au marginalizat. Și tot noi suntem cei răi! În plus... ne-au omorât mama. Vreau viața lui Iris la schimb! hotărî.

— Ți-am mai spus că nu ea a omorât-o! se răsti David. Dar văd că auzi doar ce vrei! Acum vă trebuie un nenorocit de pământ... nu e suficient de mare lumea asta, spuse cu regret. Da, poate mai bine rămâneam în Harmonie.

— Parcă ai venit pentru Nativi, îl testă Olivia.

— Da, fix pentru ei am venit, spuse dezamăgit.

David dădu să plece, dar ea îl prinse de mână și-l forță să o privească din nou.

— Ai văzut-o?

— Da, am văzut-o, zise ezitant. Și am fost nevoit să plec, deși m-a implorat să rămân. Îți poți închipui cum a fost?

— Nu vorbiți despre ea în prezența mea! mârâi Robert.

— De ce? Că tu încă trăiești cu impresia că ți-a omorât fiica, așa-i? Mona nu e o ucigașă! Voi ați băgat-o pe Gabi în joc și acum căutați vinovați pentru moartea ei! Nu te-ai gândit niciodată că inconștiența voastră i-a adus sfârșitul?

Robert făcu ochii mari și se năpusti asupra lui David, prăvălindu-și pumnii încinși asupra lui. David răbdă și încasă până ce Olivia se chinui să se ridice și să-i despartă. Robert era turbat, cu nările cuprinse de freamăt și pupilele dilatate. David, dimpotrivă, rânjea, ștergându-și cu dosul palmelor dârele de sânge de la gură și nas. Femeia nu rezistă mult în picioare și se prăbuși, sub privirile bărbaților. David o ajută și o întinse înapoi în pat.

— N-ar fi trebuit să te miști, o certă Robert.

— Iar tu n-ar fi trebuit să reîncepi discuția asta tâmpită despre vendetta ta. Mona este iubita lui, știi bine acest lucru, și va face orice ca s-o apere. El este băiatul meu și voi face, la rândul meu, orice ca să-l protejez!

— E singurul motiv pentru care mai trăiește azi! le reaminti Robert. Ea, însă... va plăti pentru crima comisă!

— Ieși afară, îl rugă Olivia. Mergi și plimbă-te. Lasă-ne singuri. Te rog.

Bărbatul o ascultă, nu înainte de a-i arunca lui David o ultimă privire plină de ură.

— Ar trebui să plec și eu, își încercă tânărul șansele. Am crezut că dacă voi veni...

Olivia îl întoarse din nou din drum, de data asta cu o atingere mai caldă.

— Poate că nu m-am schimbat atât de mult cum cred unii. Am fost atâta vreme o scorpie fără suflet, încât am ajuns să mă conving că inima îmi folosește numai pentru a-mi pompa sângele și a mă ține în viață. Doar asta e până la urmă: un simplu organ care, deși dătător de viață, e mort pe dinăuntru. Te-am dezamăgit acum mai bine de zece ani și acum o fac din nou, citesc asta în ochii tăi.

— Nu cred că *dezamăgit* e cuvântul cel mai potrivit, o corectă David. Nu dezamăgire simte un copil rămas al nimănui. Am fost un biet pușți atunci... ce-am știut eu? Probabil că m-am înecat în lacrimi. Nu știu. Bănuiesc că am făcut-o. Când am crescut și ți-am conștientizat lipsa, m-au încercat o grămadă de sentimente. Nu văd de ce ți le-aș enumera. Dar acum, da, mă dezamăgești. N-aș putea să mă bat cu pumnii în piept că întâlnirea cu mine te-a schimbat. Nu te-am cunoscut înainte, așa că aș face doar presupuneri. Ți-am văzut partea întunecată, da, și am văzut și o alta: protectoare și empatică. Se pare că a fost doar o scăpare, nu? Un moment de slăbiciune. Mânia Sarei ți-a reamintit cine ești, de fapt?

— Nu vorbi așa! Mă bucur că te văd, dar aș fi vrut să te știu...

— În siguranță? o întrerupse David, completându-i propoziția. Știm amândoi că așa ceva nu există!

— Dacă nu sunt cu tine, nu înseamnă că sunt împotriva ta!

— Și totuși... mâine vom fi în tabere diferite, luptând pentru crezuri diferite. Tu... voi alegeți răzbunarea. Eu aleg prietenia, familia și iubirea.

Își smulse mâna dintr-a mamei și ieși, ciocnindu-se intenționat de Robert, care rămăsese la ușă.

O văzu pe Sara în același loc, așa că, în loc să se ducă în camera lui, cum plănuise, își îndreptă hotărât pașii spre ea. Din poziția actuală nu mai avea nimic de pierdut. Femeia îl întâmpină cu rânjetu-i caracteristic.

— Am și eu o curiozitate: de unde îți cumperi rujul ăsta roșu? De la Sephora din câmp? E de-ăla lichid, rezistent la transfer? Sau e făcut de tine, cu o formulă specială, rezistent la Foc, magie, teleportări și alte drăcii?

— Ce curiozitate ai și tu! râse femeia.

— Păi e bătător la ochi: oamenii ăștia trăiesc în condiții mizere și tu te afișezi machiată toată. Femeile astea au auzit vreodată de ruj?

Chipul Sarei se schimbă, trăsăturile înăsprindu-i-se.

— Oamenii mei au învățat să aprecieze viața simplă înainte de-a primi ce li se cuvine. Nu trăiesc în mizerie, trăiesc modest. Sunt sigură că tu, înaintea altora, știi despre ce vorbesc, doar ți-ai dus veacul într-un depozit, descurcându-te singur. Și... probleme în Paradis? N-ai ieșit tocmai fericit din casa mamei tale, schimbă Sara subiectul.

— Din cocioaba mamei mele, vrei să spui. Mă bucur că e bine. Nu pentru ea am venit, ci pentru acei copii nevinovați. Ce-ai făcut cu ei? Unde sunt? Ce se va întâmpla cu ei?

— Că tot am vorbit de-o viață simplă... tinerii din *Celulă* sunt căliți, pot supraviețui oriunde, în orice condiții. Asta am vrut să-i învăț. Poți să-i numești oricum, dar în niciun caz copii, cum le-ai zis pricăjiților ălora pe care i-am adus aici. Ăștia da, sunt copii. Le-aș putea spune chiar mucoși, nu i-aș jigni prea tare. Și știi de ce? Pentru că nu știu cu ce se mănâncă supraviețuirea, au crescut atârnați de fusta mamei și dacă-i pui să-și ia viața în propriile mâini, ei bine... vor eșua.

— Așa sigură ești? De-abia aștept să-ți văd fața când vei pierde.

Sara se puse pe râs, un râs grotesc, prefăcut. Scutură din mâini excesiv, pentru a sublinia absurditatea vorbelor băiatului.

— În fața cui? A țăranilor din Harmonie? Ești caraghios! Probabil e o trăsătură moștenită de la taică-tău, că pe mamă-ta n-am prins-o niciodată cu glume în program.

— Râzi tu, râzi, dar ei au ceva ce armata ta nu are: se cheamă iubire! Familie!

— O da, uite, fix noțiunile astea abstracte de care vorbești îi vor ajuta în luptă.

— Abstracte? Sara... ai o familie! Ai doi fii și patru nepoți. Mona, ea nu mai înseamnă nimic pentru tine? Așa ai tratat-o!

— Nerecunoscătoarea aia? A dat cu piciorul planului meu măreț, deci nu e demnă să-mi stea alături. De ce crezi că n-am luat-o astăzi cu mine și te-am vrut pe tine? Hai, măcar la întrebarea asta sigur știi răspunsul. Familie, iubire, bla, bla, bla. Haide mai bine să-ți arăt ce **nu** au ei! Să-i spunem că *ele* sunt secretul victoriei de mâine.

Sara îl conduse spre câmpul pe care i-l arătase și lui Robert când acestuia îi scăzuse încrederea.

— Movile de pământ, constată David. Asta e arma ta secretă! spuse, pufnind în râs. Sunt doar niște mușuroaie uriașe de cârtiță.

— Te-am crezut mai deștept! Hai, sigur trebuie să bănuiești ce sunt. Mă rog, ce vor deveni în noaptea asta. Îți dau un indiciu. Patru, mai exact. Sunt făcute din Pământ și Apă și zvântate de Aer. Focul le va însufleți. Ghici ciupercă ce-i! îl testă Sara, numai un zâmbet.

— Habar n-am despre ce vorbești, admise, confuz. Sunt doar niște... Sunt doar niște...

— Of, la naiba, băiete! Acum începi să te bâlbâi! Focul meu le va transforma în Furii. Soldații mei obedienți. Abia aștept să le eliberez, spuse, frecându-și mâinile. Impresionat?

David rămase mască. Încerca să înțeleagă dacă femeia aiura sau grăia adevărul. Sclipirea din ochii ei îi dădu de înțeles că

ea chiar credea cu adevărat tot discursul pe care i-l servise. Începu să tremure.

— Atacăm în zori!

XXVIII

Eric reuși să-și convingă familia să treacă pe acasă și să încerce să doarmă, măcar câteva ore. Mona fu prima care căzu lemn, adormind plânsă, în mijlocul patului. Ema se agită de colo-colo până-și ascultă soțul și se întinse lângă fiica ei. *Doar jumătate de oră*, îi spuse. Bărbatul avea nevoie de timp numai pentru el și n-ar fi știut cum să-l ceară. Ideea îi venise în urmă cu câteva zile și se ascunsese pentru a o testa. Îi ieșise și nu prea. Nu făcuse nicicând o încercare atât de ambițioasă. Ura faptul că nu putea fi sincer cu Ema, dar știa că e imperios necesar ca nimeni să nu-i știe intenția, nici măcar ea. Se temea că va rămâne astfel fără elementul surpriză.

— Iris? Eric? strigă Ema, confuză.

— Da, iubito, eu sunt, veni răspunsul mai târziu.

Bărbatul se apropie de ea și-o luă în brațe, ținând-o minute bune la piept, fără a-i adresa vreun cuvânt.

— Dar... aș fi putut jura că am văzut-o pe Iris. A plecat?

— Nu, n-a venit aici. Am fost singur.

— Eric, ce-mi ascunzi? îl prinse Ema cu minciuna.

— Nimic grav. Trebuie să fac ceva și cel mai bine e să nu-mi știe nimeni gândurile.

— Acum ne facem fiecare planuri separate? strâmbă ea din nas.

— Nu o lua așa, te rog. E doar un... artificiu la care lucrez. Nu-mi iese foarte bine, așa că nu prea am cu ce mă lăuda.

— Ar fi trebuit să dormi! îl dojeni.

Ema îi admiră chipul, care i se păru special, fie și umbrit de oboseală. Cearcănele i se adânciseră, odată cu cutele dintre

sprâncene, făcându-i astfel ochii verzi să pară mai proeminenți. Îi mângâie obrajii și Eric se cuibări în căușul protector al palmelor soției lui iubitoare. Se simți ca o pisică alintată, care mai are puțin și toarce. Se bucurară amândoi de scurtele momente de singurătate și intimitate ca de o gură de Aer proaspăt sau o baie revigorantă în Apa mării.

— Voi îmi dați putere, n-am avut timp pentru dormit. Am muncit cu câțiva Frați de-ai mei și cu Nativi ai Pământului, ca să îngropăm niște cazane cu apă în câmpul de margarete. Doar la asta m-am putut gândi, n-am avut o altă idee genială. Apa din Pământ nu ne va ajuta mult, așa, cu ce am adus din mare, va fi cât de cât bine.

— Eric... ce facem dacă visul meu se adevărește? Sara nu va veni doar cu Nativi ai Focului, ci și cu niște creaturi odioase. Cu... Furii, se arătă îngrijorată. Și sunt multe, prea multe. Și ne vor...

— Hei, îi puse bărbatul degetul arătător pe buze, oprind-o din sporovăială. Nu-ți face asta! Nu purta în suflet povara unui coșmar! De-o fi să fie adevărat, atunci... vom vedeam cum o vom scoate la capăt. Dacă le spunem asta oamenilor, vor intra în panică și ne vom trezi doar cu o armată de patru persoane.

— Dar e mai bine să nu le spunem adevărul și să-i lăsăm să fie carne de tun?

— O iei prea drastic! Nici măcar nu știm dacă e adevărat! Tu, dintre toți, ar trebui să nu ne subestimezi Frații. Suntem Forțe, pentru numele lui Dumnezeu! Nici tu, nici eu nu ne-am născut cu lupta în sânge. Nu ne-am dorit să devenim luptători, apărători sau cum vrei să ne zici. Ne-am pomenit că trebuie să ne luă Forța în mâini, să o modelăm și să o transformăm în scut și în armă.

— Da, știu ce zici, spuse Ema, doar că... încă nu sunt pregătită. Simt un gol în suflet, îmi vine să vomit, am un amalgam de sentimente care mă vlăguiesc. O să clachez și nici măcar n-am înfruntat vreun rău. Cumva trebuie să fie bine totuși, nu?

Eric îi zâmbi și-i luă chipul în palme. O adora când se fâstâcea și încerca să se convingă singură de un lucru, întorcându-l pe toate părțile.

— Ești emoționată și te înțeleg. E normal.

— Emoționată? Pe naiba! Sunt îngrozită de-a dreptul! Ar trebui să fiu exemplul tuturor, așa mă vor vedea cu toții și în momentul de față am picioare de gelatină. Câmpul e mare, nu vom putea sta toți sub protecția ta.

— Știi bine că prioritatea mea sunteți tu și Mona. Nu-mi pasă ce va crede lumea: vei sta unde vei considera că trebuie să stai. Din partea mea, poți rămâne acasă!

— Știm amândoi că nu e posibil! zâmbi Ema. Voi fi acolo, în prima linie. O voi face pentru familia mea, pentru liniștea sufletului meu și pentru că Frații noștri merită o viață mai bună. E ciudat că Nativii Focului vor să-și restabilească locul în ierarhia comunității noastre. Văd această confruntare ca pe o renaștere a societății. Din Foc, se pare. Era Bătrânilor și a limitărilor a apus! Trebuie să schimbăm lucrurile, Eric, neapărat! Nativii noștri sunt asupriți și, trist, nici nu-și dau seama. Sper doar să putem fi acolo, pentru a le arăta și o altă față a lumii.

— Hei, vom fi. Noua lume, la care mă gândesc și eu, are nevoie de noi trei laolaltă. Nicio schimbare de percepție nu merită însă sacrificiul familiei mele. Ține minte asta! Nu-ți vei risca viața pentru o cauză! Tu trebuie să fii acolo **după**, să fii schimbarea! Promite-mi!

— Nu știu dacă o pot face, îmi ceri prea mult. Lumea se așteaptă ca eu să lupt, să-i protejez pe cei mai slabi, iar tu îmi ceri să nu dau totul din mine, nu dacă asta mi-ar aduce pieirea.

— Știu ce-ți cer!

— Atunci cred că știi la fel de bine ca mine că nu-ți pot promite asta! Ne mai rămâne doar să avem încredere că totul va fi bine și că tu, eu și Mona ne vom regăsi la final pe câmpul unde vom rescrie istoria. O merităm și voi face tot ce-mi stă în putință ca să împlinesc acest vis, în loc să mă tem că acel coșmar

se va materializa. Și-acum... în ce naiba se-mbracă oamenii pentru o asemenea luptă? încercă femeia să destindă atmosfera. Mergem? îl întrebă, întinzându-i mâna.

— Mergem! Cu tine și pentru tine voi merge până la capătul lumii. Niciun Foc nu mă va arde cât timp inima mi-e plină de iubire. Te-am regăsit atunci când sorții nu păreau de partea mea, așa că știu bine că nu te voi pierde acum. Niciun Foc nu va putea fi mai intens ca văpaia care întețește dragostea mea pentru tine. Niciun obstacol nu va fi suficient de înalt și puternic ca să mă împiedice să-mi croiesc drum spre tine și spre viața noastră împreună. Doamne, Ema, te iubesc la fel de intens ca în ziua în care ți-am promis că-ți voi fi jumătate pe veci. Cât de norocos sunt că te am! Cât de plină e viața mea acum! **Tu** ești cea care-mi va purta pașii în luptă. Pentru o viață alături de tine, voi trece prin toate încercările pe care soarta ni le-a pregătit pentru astăzi. Cu fiecare Nativ al Focului îngenuncheat, voi fi cu un pas mai aproape de traiul pe care-l merităm împreună. Fericiți pentru totdeauna: așa ne-a fost scris!

— Cât de siropooos! glumi Mona din prag. De-aia sunt eu singura care doarme? Ca voi să vă faceți declarații de dragoste în miez de noapte?

— Veneam acum să te trezesc, răspunse Ema, încă privindu-l pe cel care nu înceta să o surprindă.

Îi păru rău că fuseseră întrerupți, el ar fi vrut s-o sărute, dar rămăsese cu ochii în soare. Se desprinse din mâna lui ușor, prelungind momentul, fixându-l cu căldură, transmițându-i astfel dragostea pe care nu reușea să i-o mărturisească de când viața îi readusese la un loc.

— Da, da, cum să nu, bombăni fata, zâmbindu-le cu subînțeles. Sper că-ți place negrul, îi spuse mamei sale. Se pare că Iris mi-a făcut pachet toate hainele.

Plecară de-acasă cu toții, în scurt timp, cu inima strânsă, plini de emoție. Se ținură de mână până când ajunseră în Piața Sfatului și nu-și mai spuseră niciun cuvânt. În sat era zarvă

mare, pesemne că Nativii luaseră de bune toate sfaturile și indicațiile lor.

— Spuneți-mi că ați apucat să dormiți puțin! Eric? îi întâmpină Iris.

— El nu, îl dădu Ema de gol. Noi două, da, dar nu știu dacă am făcut bine... e atâta agitație aici, că mă simt vinovată.

— Ați procedat bine. Să spunem că suntem pregătiți. Mă rog, vorba vine. Mai e vreo oră până va răsări soarele. Copiii și bătrânii sunt la adăpost, măcar cu asta mă protejez. Protecția e pusă... mă rog să țină!

— E pentru toți Nativii Focului? vru Mona să știe.

— Adică?

— David...

— Oh, ezită femeia. Îmi pare rău, drăguță, el nu va putea intra în Harmonie. Dar o voi anula când pericolul va trece, fii fără grijă. Voi două... parcă sunteți surori, zâmbi Iris când le văzu pe Ema și Mona îmbrăcate în negru, încălțate în bocanci și cu părul prins la spate în coadă de cal.

— Da, noroc cu elastanul, glumi Ema, intru și eu în colanții fiicei mele. Cred că o sesiune de cumpărături e prima pe lista mea de lucruri de făcut după ce... înțelegeți voi.

— Atenție, toată lumea! luă Iris cuvântul. Câțiva dintre voi vor sta de pază în fața Sfatului, maximum douăzeci de persoane. Ceilalți să ne urmeze. Vom intra în formații dincolo de localitate, după pod, pe câmpie, cât mai departe de intrarea în sat. Ne vom grupa cum credeți voi de cuviință, nu voi fi un tiran, să vă impun propria mea judecată. Dacă vreți să stați grupați în funcție de Elemente, așa veți sta. Amintiți-vă să lucrați în echipă. Nu dați dovadă de slăbiciune dacă lucrați în grup. Sunteți liberi să procedați cum vă dictează inima. Știu și că primul instinct va fi să vă întrebați *ce mama naibii caut eu aici?* Tuturor ne va fi greu, dar asta e casa noastră și trebuie să o protejăm. Pentru că ne pasă. Pentru că ne dorim un viitor mai bun pentru noi și copiii noștri!

— Serios? se auzi o voce gravă din mulțime. Ce e în neregulă cu actuala Harmonie? O fi conducerea de vină?

Iris îl recunoscu, dar așteptă să-și facă prezența în fruntea tuturor Nativilor. Și apăru, cu chipul posac, la fel ca atitudinea pe care-o etalase.

— Adam, cu ce-ți pot fi de folos? Nu de altceva, dar sunt cam ocupată. Cu toții suntem, așa cum vezi.

— Da, văd că instigi lumea. Dar oare chiar îți scapă faptul că îi sperii? Uită-te un pic la fețele lor. Așa arată o persoană pregătită să meargă la luptă? Nativii noștri nu sunt luptători!

— Nu zău! bombăni Iris. Dar ce sunt? Ce-ai spune despre ei în clipele astea?

— Au venit cu sape și furci, pentru numele lui Dumnezeu! Ce ți-ai dori să auzi de pe buzele mele acum? Că suntem o națiune de agricultori? Ei bine, asta suntem.

— Asta nu-ți dă niciun drept să ne știrbești crezul! îl admonestă un bărbat care se grăbi să vină în primul rând. Sunt George, tatăl lui Denis, i se prezentă femeii. Iris a venit și ne-a dat un motiv pentru care să luptăm. Voi ce motiv suficient de bun ne puteți da pentru a abandona lupta înainte să înceapă?

— Poate că nu va fi nicio luptă, luă Victoria cuvântul, susținându-l pe Adam. Ce dovezi aveți că lucrurile se vor schimba? Că vom fi atacați? Ați călcat în picioare valorile comunității doar pentru că o mână de oameni s-a bătut cu pumnii în piept că Focul va veni să-și revendice drepturile care consideră că i se cuvin. Și ați pus botul la vorbele femeii ăsteia! Unde a fost ea până acum? Știe ea prin ce am trecut în toți acești ani? Dacă ne-a fost bine sau rău? Habar n-are!

— Chiar crezi că ne vom apuca să dezgropăm din nou trecutul? Victoria... aș mai sta la povești, dar ne presează timpul. Retrageți-vă, dacă nu vreți să luptați. Nu am obligat pe nimeni să-mi stea alături. Frații noștri o fac pentru ei și familiile lor.

— Tot ce-am făcut a fost pentru binele familiilor din sat, Iris, rosti Gloria, care se mulțumise doar să asculte. Vorbești despre

binele comunității, de parcă noi i-am vrut răul vreodată. Sunt sigură că ai intenții bune, dar le prezinți prost. Chiar nu simți panica din rândul oamenilor? Chiar nu-ți dai seama că îi trimiți la moarte sigură?

— Atunci, luptați voi în numele lor, o provocă Iris. Desprindeți-vă fundurile de pe tronuri și haideți cu noi. Vă invit în prima linie de apărare. Cu drag i-aș trimite pe toți la adăpost, doar că și așa vom fi depășiți numeric. Cum va fi?

— De ce ne credeți slabi? întrebă o femeie robustă, înarmată cu un furtun de gospodărie. Nu suntem incapabili să le ținem piept, veți vedea. Nu suntem o mână de țărani ignoranți, deși așa vreți să ne faceți să părem, le reproșă Bătrânilor. O vom urma pe Iris pentru că o credem și credem în ea. Da, vrem un altfel de Harmonie. Vrem o educație mai bună pentru copiii noștri, vrem acces la tehnologie, vrem să fim rupți de lume doar prin prisma așezării noastre, nu să fim înapoiați în această Eră a luminii. Vrem libertate de decizie! Așa că vom lupta, căci atacatorii vor veni. Am văzut-o pe Sara cu propriii mei ochi. M-a înfiorat, dar m-a făcut să realizez că prea ne-am culcat pe-o ureche, crezând că ni se cuvine să trăim într-o lume aparent roz!

— Pentru Iubire! Pentru libertate! Pentru familie! Pentru dezvoltare! scandară Nativii în cor, părăsind Piața Sfatului.

Iris, Ema, Eric și Mona merseră înainte și li se alăturară Paul, Georgia și Raul. Ieșiră din localitate și se împrăștiară pe câmpie. Mona primi de la un Nativ al Pământului o creangă zdravănă și se hotărî să o păstreze. Fuseseră cu toții inventivi, explicând că uneltele le vor canaliza energia și forța, plus că sunt bune pentru *a da la oase*.

Iată-i pe toți aici, la revărsatul zorilor, cu inimile bubuind de emoție, dar cu speranță în suflete. Apa, Aerul și Pământul așteptau Focul pentru a pune capăt poveștii. Se-adunară peste cinci sute de Nativi și se răsfirară singuri pe bucata de pământ pe care o considerau sfântă. Avea să fie locul care să le decidă viitorul. O încleștare de Forțe și-apoi o eliberare.

Cenușiul nopții porni să se topească. O dâră sângerie anunță la orizont ivirea zorilor. Liniștea cruntă a dimineții spori anxietatea Nativilor. Cu mâinile încleștate pe uneltele aduse, cu frunțile pline de broboane de sudoare, oamenii nu aveau altceva de făcut decât să aștepte. Și-atunci Ema simți. Aerul ei proaspăt îi aduse un val de căldură care-o cutremură.

— Vin! Se-apropie! urlă ea.

— Ești sigură? înghiți Eric în sec.

— Da! Sunt mulți! Aerul e mult prea greu!

— Ești pregătită?

— Nu, dar cred că m-am născut pentru asta!

XXIX

Simțiră cu toții dogoarea din aer. Un val de căldură ajunse la ei înainte să observe de unde vine. Pe Ema o încercă un sentiment ciudat, de parcă, vrând să surprindă planurile Sarei, nu făcuseră altceva decât să-i cadă în capcană.

Zorii se iviră, dezvăluind o culoare stranie a cerului. Nici Soarele nu se grăbea să-și facă apariția, zăbovind printre norii care-i sporeau timiditatea, colorând văzduhul în tonuri calde. Sângerii. Pământul trepida, semn că sute de picioare îl călcau, transmițând vibrațiile metru după metru. Ema își aminti de coșmarul pe care-l avusese și se rugă să nu fi fost un *déjà-vu*. Un nod i se puse în gât.

Nu apucă să-i spună nici măcar o șoaptă de iubire soțului ei. Îi ceruse timp și nu numai că-l primise, dar îi și fusese umplut cu dragoste la care ea nu răspunsese așa cum se cuvine. Știuse că venise momentul să renunțe la teama de atașament, pentru că el era aievea, nu doar un ideal al bărbatului perfect. Chiar dacă amintirile îi veniră firesc înapoi, Eric reușise, de când se reîntâlniseră, să o facă să se reîndrăgostească de el. Și merita să știe asta. Poate că doar atât mai aveau: acest timp li-

mitat de soartă, acest ultim moment de sinceritate, înainte ca lumea să-i înghită.

— Mona! Ești sigură că nu vrei să te retragi în sat? încercă Eric să-și determine fiica să se răzgândească, pe ultima sută de metri.

— Slabă încercare, tată! îi zâmbi fata. Sunt exact acolo unde trebuie să fiu.

— Copii... ceva de declarat? Poate vreți să vă alăturați totuși Sofiei! își încercă și Paul șansele.

— Adică să fugim acum, ca lașii? pufni Raul. Nici gând!

— Nu e momentul să fii glumeț, tată. Pentru asta ne-am antrenat în tot acest timp! își susținu Georgia fratele.

— Ema... ești bine? Te-ai schimbat la față. Ești palidă, se îngrijoră Eric. Poate-ar trebui să...

— E doar o emoție normală, îl liniști ea. De fapt, ai dreptate, se răzgândi. E ceva ce nu ți-am spus. Ceva ce am ținut doar pentru mine de... teamă. De frică să nu se risipească tot acest cadru în care am renăscut. În care am redevenit Ema de odinioară. Ema ta. Eric, eu...

— Pe bune? Acum v-ați găsit? Adulții ăștia! bombăni Raul. Cred că... vin!

Dar Ema nu ascultă pe nimeni. Ignoră chiar și sunetul pașilor pe care Aerul i-l aduse mai aproape. Părăsi formația și se postă în fața soțului său.

— Te iubesc! Nu știu de ce mi-a luat atât de mult timp să-ți spun asta. Am tot așteptat ca viața să-mi mai dea o palmă. Să mă reîntoarcă în tenebre. Și uite că acum ne-aruncăm de bunăvoie în cea mai grea încercare care ne-a fost dată: să supraviețuim. Împreună. Pentru familie. Pentru iubire. Pentru a avea un loc al nostru, în care să trăim nestingheriți. Liberi. Să ne hrănim cu dragoste. Să oferim iubire. Hai să înfruntăm Iadul împreună! Să fim **Iubire**!

I se aruncă în brațe cu ochii înlăcrimați și-l strânse ca și cum el ar fi fost izvorul puterii sale, rezervorul din care se alimenta

cu tărie. Îl sărută apăsat, bucurându-se de buzele lui fierbinți. Fu primul sărut în care se abandonă cu totul, în care regăsi ambele lor variante, din trecut și prezent – iubirea pură și iubirea salvatoare.

— Mamă, tată... ce-ați zice să lăsați giugiulelile pentru mai târziu? urlă Mona.

— Și pe tine te iubim. Cu tot sufletul nostru, îi spuse Ema.

— Bine, bine. Eu vreau să am și de aici înainte pe cine să iubesc și cine să mă iubească, așa că, ochii în față! **Acuuum!**

O armată de indivizi își făcu apariția de după colina din fața lor. Mergeau în pas alergător, aparent haotic, fără un conducător care să le dirijeze pașii. Păreau a avea tot timpul din lume, pentru că probabil fuseseră instruiți că vor ieși învingători. Că vor înfrunta doar o mână de Nativi. Nu greșeau prea mult, mai ales că numărul lor creștea văzând cu ochii.

— Poate că ne vom putea înțelege cu vorba bună, zise Ema, cu naivitate. Par niște oameni simpli.

Femeia le zări atât hainele improvizate, cât și încălțările care semănau cu sandalele romane.

Se apropiară şi își aprinseră mâinile aidoma unor torțe.

— Na, că s-a dus gândul tău de pace, exclamă Iris. Ema, ce-ai zice să le facem un cadou de bun venit?

— Cu plăcere!

Iris își ridică brațele în Aer și, cu mișcări circulare, făcu vântul să bată. Ema proceda aidoma și dirijară apoi, împreună, curenții, în mișcări rotative, din ce în ce mai repede. Două tornade se înălțară, violente, și femeile le împinseră spre Nativii Foc care se apropiau amenințător. Odată eliberate, formațiunile de Aer măturară primele rânduri din atacatori și-și croiră drum înainte, spărgându-le formația, și așa dezorganizată. Iris le ceru Fraților săi să atace, să nu le dea timp celor căzuți. Și așa făcură. Se avântară într-o mare de flăcări plutitoare. Nativii Focului fură surprinși: loviturile cădeau asupra lor din toate părțile. Lovituri brute, mecanice, mai degrabă. Nu simțiră forța

Naturii, așa că se dezmeticiră rapid și întoarseră jocul în favoarea lor. Forțele se încleștară. Armatele se întrepătrunseră, fiecare pătrunzând în spațiul celeilalte. Nu se mai puteau distinge tabere, ci doar o aglomerare de oameni atacând și trupuri căzute.

Flăcările cuprindeau corpurile Nativilor și urlete sfâșietoare răsunau pe tot câmpul de luptă.

— Grupați-vă! urlă Eric în mulțime. Folosiți forța colectivă!

Mona dirijă un grup de Nativi ai Pământului. Se aplecă și își lipi palmele de solul tremurând. Câteva tulpini subțiri împunseră pământul. Fata le mânui cu repeziciune și le trecu în jurul Nativilor Focului, care-o atacară. Uni crengile, blocându-i.

— Ajutați-mă să le înmulțim! le strigă ea Fraților ei.

Toți o ascultară. Puseră mâinile pe crengile deja crescute și le îndesiră. Zeci de atacatori rămaseră blocați în încrengăturile formate. Tinerii se bucurară, dar zâmbetele le dispărură într-o clipită.

— Mucoșilor! Nu v-au învățat părinții că Focul arde tot? întrebă o voce. Abia aștept să vă aud pielea sfârâind!

În doar câteva secunde, legăturile lor naturale se aprinseră. Bărbatul care vorbise aruncă o bilă de Foc, care izbi în piept o fată din linia de apărare. Tânăra urlă, se aprinse ca o torță și se zbătu urlând, sub privirile neputincioase ale Fraților de Element.

Mona fu rapidă, știind că nu e timp de jelit. Dirijă o altă rețea de tulpini în jurul lor și-i strânse până le lipi una de alta.

— Îmi pare rău, spuse cu glas tremurat.

Pe crengile odinioară firave crescură zeci de spini uriași. Mona strânse și mai tare legătura, până ce trupurile însângerate se înmuiară.

— Asta să faceți! le porunci celor din echipă. Nu panseluțe, nu iederă. Ei nu ne vor cruța. Așa că n-o s-o facem nici noi. Adunați-vă! strigă, după ce văzu un tânăr vomitând lângă trupul fără viață al celei care-i fusese prietenă.

Mona își dădu seama că verdeața plantelor sale ardea mai greu decât hainele în care se îmbrăcaseră, așa că-i sfătui pe toți să-și înfășoare trupul în iederă. Flexibilitatea iederei îi permise să se miște în voie și încasă mult mai ușor loviturile aprinse ale atacatorilor. Fata profită de faptul că Nativii Focului veniseră decișii să spulbere tot în calea lor și uitaseră să fie atenți la detalii. Aceeași plantă șerpuitoare se răspândi pe sol cu o repeziciune uluitoare și se încolăci în jurul picioarelor Nativilor Focului, doborându-i. Atunci, apărătorii loviră fără milă, ignorând regula de a nu ataca o persoană căzută la pământ.

Ema îl privi șocată pe Eric, care trecea printre atacatori asemeni valurilor, cu o fluiditate incredibilă, doborându-i în câteva secunde. Trupul lui păru înghețat în timp, o peliculă extrem de fină, ca de mătase, îmbrăcându-l asemeni unui scut. Focul sfârâia la contactul cu pielea sa. Femeia își aduse aminte de seara în care o salvase, când îl văzuse luptându-se cu Robert, pe care reușise să-l imobilizeze cu piroane uriașe de gheață pe tavanul livingului lor.

Apărarea Nativilor era anevoioasă. Cei din prima linie se ocupau de frații lor de Element, în loc să lupte. Asta până când Ema o văzu pe Mona ripostând violent. Pe măsură ce Nativi nevinovați cădeau în număr tot mai mare de mâna Focului, furia apărătorilor creștea. Ema reuși atunci să citească pe chipurile tuturor ambiție și dispreț, deopotrivă. Se întreceau pe ei. Deși stângaci, făcură front comun și se grupară după natura propriului Element. Lucrară în echipe mici, astfel că, în timp ce se apărau, unul rupea mereu formația și ieșea la atac, surprinzându-și asupritorii. Nativii Focului apăreau încontinuu de după movile, revărsându-se inevitabil pe câmpie, ca lava unui vulcan. Spațiul mic dintre ei le permitea cu greu să-și acceseze puterile. Cei născuți sub semnul Focului aveau mereu *arma* la purtător, dar, în înghesuială, flacăra nu putea face atât de mult rău pe cât și-ar fi dorit mânuitorii ei. Flăcările apăreau și se stingeau. Luptătorii se împuținau, numărul celor căzuți creș-

tea. Ema, Eric și Mona scrutară orizontul: doar pionii fuseseră trimiși la luptă. Niciun semn de cei pe care-i așteptau.

— Tată, îl vezi cumva pe David? se arătă fata nerăbdătoare.

— Nu. Nici pe Sara n-o văd.

Nici pe Robert și Olivia, remarcă Ema în gând.

— Crezi că ne-au atras aici și ei vor intra în Harmonie prin altă parte? întrebă Ema.

— Nu. Aici vor veni. Mama nu va rata șansa de a-și admira munca și de a se făli cu reușita ei.

— Mamă, poți cumva să...

— Da, pot! îi ghici femeia gândurile.

Își făcu avânt și se ridică de la pământ. Nu zbură bătând din mâini, asemeni păsărilor, nici nu se duse glonț în văzduh, ca supereroii din filme. Aerul o purtă delicat pe brațele sale invizibile. Se ridică deasupra tuturor și, de sus, păru necruțătoare. Mingi de Foc se înălțară spre ea: deveni ținta inamicilor de jos. Niciun Nativ Aer nu mai reuși însă să o urmeze în zbor.

Iris fusese singura care încercase, dar se întorsese și-și purtase bătălia la sol, unde spiritele se încinseseră. Femeia își făcuse un scop din a-i proteja pe ceilalți și raza ei de acțiune era mare. Apăra și rănea, la rândul ei. Nu omora. Fuseseră cu toții de acord să curme viețile atacatorilor doar în ultimă instanță, dacă n-aveau alternativă. Nativii Focului luptau cu un singur gând în minte și erau neînduplecați. Nicio emoție nu li se citea pe chip. Dacă n-ar fi văzut că sângerează și că strigă de durere, la rândul lor, Iris ar fi înclinat să creadă că au de-a face cu o armată de roboți. Văzu clar că atacatorii fuseseră crescuți în spiritul războiului, dar chiar și așa, s-ar fi așteptat la o urmă de reacție pe chipurile lor.

Mai trecuse prin asta. Mai luptase în războiul altora pentru același scop meschin. Crimele o afectaseră, chiar dacă totul începuse ca o legitimă apărare. Curmase multe vieți. Purtase sângele multor Frați pe trupul ei. Acum încerca să vadă dincolo de armura protectoare a atacatorilor. Știu că ei nu sunt alt-

ceva decât niște pioni în jocul pentru putere început de Sara. Aveau să plătească cu viața pentru crezul unei lunatice și poate că răsplata promisă n-avea să vină niciodată.

Aerul deveni greu din cauza sutelor de flăcări înălțate de Nativii distrugători și Ema se lăsă purtată peste ultima colină. Acolo îi văzu. Și mai mult de-atât: el o văzu. Dincolo de ei, zări Iadul revărsat peste lumea umană.

Se întoarse înapoi cu inima bătându-i nebunește. Eric și Mona se grupaseră și-i făcu loc, să revină pe pământ în siguranță.

— Vin. Sunt toți. La câteva minute distanță. Eric, zise șoptit, am avut dreptate. Nu vin singuri.

Îi tremura bărbia și nu mai putu spune nimic.

— E ok. Ne-am făcut încălzirea cu Nativii, se pare. Și-a băgat propriii oameni la înaintare. Incredibil! Nu i-a păsat că vor muri. Ne-a lăsat să ne omorâm între noi și abia acum va da drumul adevăraților călăi.

— Mona! strigă Ema, când fata o rupse la fugă spre focul bătăliei. Se duce după David, hai! îi spuse soțului și își croi drum printre Nativi, fără a-i aștepta răspunsul.

Se opriră, când o ajunseră. Timpul rămase pe loc pentru toți. Nimeni nu mai lovea. În liniștea sumbră răsunau doar vaietele Nativilor răniți. Toate privirile se întoarseră către mulțimea care tocmai ajunsese pe câmpia din Harmonie. În prima linie, Robert și Olivia stăteau ca pe ace. Ar fi vrut să rupă rândurile și să se năpustească asupra celor pe care-i luaseră în vizor. David stătea la dreapta Sarei, susținându-i pe cei doi Nativi răpiți deunăzi. În spatele lor, siluetele uriașe se confundau cu noaptea care se risipea. Pentru a preîntâmpina reacții neașteptate din partea însoțitorilor ei, femeia vorbi:

— Și iată-ne aici... Ei bine, n-aveți decât să vă sfâșiați între voi. Să vă luați tributul. Să vă încheiați socotelile. Sper să pot privi fiecare încleștare în parte, mai ales că până și oamenii mei vor lucruri diferite, nu-i așa? Unul vrea sângele nepoatei mele,

celălalt vrea să o salveze, rosti, privindu-i pe David și pe Robert. De partea cealaltă o avem însă pe sfânta Ema, care poate va face niște ochi de căprioară și-l va îndupleca pe neclintitul Robert. Râse. Dar... ce știu eu? De data asta, nu țin partea nimănui, așa că, fie să câștige cel mai bun! A, înainte să închei, vreau să vă prezint munca mea. Ei sunt copiii mei. Cei care nu știu ce e trădarea. Cei care vor lupta pentru mine până la ultima suflare... a voastră, bineînțeles! **Atacați!** porunci ea și pământul se cutremură.

XXX

Înainte ca Iadul să se dezlănțuie și mai cumplit, Ema își gândi prima mișcare. Ignoră toate primejdiile și o cuprinse pe Mona în brațe. Cu o viteză care o uimi până și pe ea, făcu cale întoarsă și trecu printre Nativii pregătiți de luptă. Își purtă fiica pe brațe și o duse cât mai departe de el. Robert venise să răzbune moartea fiicei sale. Îi citise înverșunarea în privire în acea noapte și-l văzuse și acum la fel: nerăbdător, neiertător, neînfricat și... periculos. Așa că nu riscă să i-o dea pe tavă. Îl observă rupând rândurile, primul care atacă la comanda sadică a Sarei.

— Mamă!... Ce mama dracului faci? scăpă fata o înjurătură, abia dezmeticindu-se din scurta cursă nebună.

Ema o aduse la marginea satului, unde câțiva Nativi păzeau intrarea de posibilii atacatori.

— Robert! Venea direct spre tine!

— Mamă, tu auzi ce spui? Toată lumea vrea să ne omoare. Nu e ca și cum am ieșit la o plimbare în parc.

— Ooo, dar nu ca el. Mona... el este mai mult decât hotărât să răzbune moartea Gabrielei. Și **tu** ești ținta lui. Doar tu. Nimeni altcineva. Și va face pe dracu-n patru ca să ajungă la tine. Eu încerc doar să-i slăbesc șansele, pe cât posibil. Stai aici, te rog!

— Mamă, nu-mi face asta! Nu mă lăsa să pierd timp prețios. Vreau să mă reîntorc la David! E ca și cum cineva te-ar fi luat pe tine de lângă tata, înainte de a-l putea atinge, deși era la numai câțiva pași de tine!

— Îmi pare rău, e spre binele tău, răspunse Ema.

Și se duse. În doar câteva secunde, ajunse în locul de unde plecase și găsi un haos de nedescris. Nu zări niciun cunoscut, nici din tabăra ei, nici din cea adversă. În jur, toată lumea lupta. Frații ei de Element trecuseră de faza de apărare: acum fiecare suflet ataca cu vădita intenție de a-și doborî inamicul. Pământul de sub picioarele ei vibra din cauza sutelor de pași. Zeci de mărăcini și plante spinoase împânzeau terenul, așa că fiecare pas deveni dureros. Se înălță ca să-și caute familia din văzduh, dar o mână de foc o prinse de picior și-o trase violent înapoi, izbind-o de pământ. Căzu exact în ghimpii pe care îi blestemase și urlă de durere. Un pumn încleștat în flăcări veni spre ea și-atunci femeia se înfurie. Se lăsă ridicată de Aer, care-o purtă de parcă ar fi fost ușoară ca o pană, și eschivă lovitura. Schimbă locul cu atacatorul și, ajunsă în spatele lui, suflă puternic spre el și-l proiectă în solul mărăcinos din care abia scăpase. Vru să plece, dar se trezi înconjurată de trei Furii. Înghiți în sec. Erau exact ca arătările din visul ei: niște namile ca de smoală, greoaie, cu găuri în loc de ochi. Miroseau a moarte și secerau Nativii cu armele lor ciudate cu trei lame asimetrice, fără a-și schimba expresia de pe așa-zisul lor chip. Se năpustiră deodată asupra ei, coborându-și săbiile. Tăișurile n-apucară să o lovească. Ema se folosi de forța Aerului și făcu astfel încât fiecare să-și îndrepte sabia spre celălalt. Furiile se ciocniră între ele și se înjunghiară reciproc, căzând late la pământ. Femeia profită de situație și se înălță înainte de-a mai fi luată din nou prin surprindere. Trase cu ochiul înapoi și văzu ceea ce sperase să fi fost doar rodul imaginației sale: Furiile se reîntregiseră și se ridicaseră de parcă doar se împiedicaseră. Oftă și încercă să se calmeze și să găsească o soluție rapidă pentru a preveni mă-

celul pe care-l văzuse în vis. Îl căută pe Eric în mulțimea dezlănțuită.

De sus, peisajul i se păru apocaliptic. Bile de Foc zburau și loveau oameni care deveneau instantaneu torțe vii. Nativii Apă făceau eforturi uriașe pentru a-și stinge prietenii și a para loviturile care nu încetau să cadă asupra lor. Furiile făceau ravagii printre Nativi, și așa puțini. În imensitatea lor, nici nu aveau neapărat nevoie de acele săbii hidoase. Loveau cu sălbăticie, mai ales că erau imposibil de omorât! Haosul și confuzia îmbrăcară câmpia din Harmonie. Focul, Apa, Pământul și Aerul udau cu sânge pământul sacru al leagănului natal. Atmosfera se încărcă de praf și fum. Terenul fu incendiat pentru a arde mărăcinii care se-ntinseseră ca o pânză de păianjen uriașă. Emei îi veni să plângă. Se omorau între ei din cauza orgoliului unei femei frustrate. Știu că trebuie să ia măsuri pentru a pune capăt scenelor de război. Nu așa își închipuise încleștarea lor. Fusese naivă să creadă că vor înceta cu toții lupta zadarnică odată ce vor vedea că tot mai mulți plătesc cu viața pentru o cauză absurdă.

Îl reperă pe Eric în mulțime. Îi păru un luptător înnăscut. Pusese mâna pe armele Furiilor și le mânuia cu o pricepere uluitoare. Nativii tușeau, se înecau și se prăbușeau chiar și neloviți. Știu ce avea să facă în continuare, dar avea nevoie de ajutorul jumătății sale. Plonjă spre el și se opri deasupra lui, zâmbindu-i.

— Hei, iubito! Pe unde umbli? Puțin ajutor aici?!

— De-aia am venit. Unde sunt toți?

— Toți... care?

— Știi tu: scorpia de maică-ta, Olivia, Robert – spuse șoptit, și, cel mai important, David.

— I-am scăpat din vedere. A fost o nebunie! Am stat cu ochii pe mama, și eu, și Paul, dar zici că a intrat în pământ!

— Merg să-i caut! hotărî Ema. Nu-i putem lăsa nesupravegheați. Avem prea multe de pierdut!

— Ema... ai grijă! o imploră.

— Voi avea. Pentru a-mi proteja fiica, sunt în stare de orice!

— Dragă, scuză-mi indiscreția, dar unde e Mona?

Eric își aminti că cele două parcă se evaporaseră de lângă el.

— Probabil că destul de aproape de noi. Din păcate. *Trebuie să-l caut pe Robert. Trebuie să-l țin departe de ea.*

— Bun. Eu și Paul o vom căuta pe mama. E de datoria noastră să încercăm să... nu știu, spuse neputincios: să-i băgăm mințile în cap.

— Cam târziu pentru asta!

— Da, știu, zise gâfâind, parând loviturile unei Furii. Îmi cam plac săbiile astea! rânji, în timp ce-o dezarmă din două mișcări pe adversară și o trecu prin propriile tăișuri ascuțite. Câh! se strâmbă. Scârboase mai sunt arătările astea când se descompun!

— Nu-mi aduce aminte, se înfioră Ema la gândul că le mai simțise odată. Bine, atunci. Succes cu Sara. Înainte să plec: ce-ai spune să facem puțină curățenie? Să aducem... ploaia?

— Da, bine zici! Tinereii au terminat imediat rezervele de apă ascunse. Hai să-i stingem pe înflăcărații ăștia!

Ema nu știa dacă vor reuși. Habar n-avea de unde să înceapă. O văzuse pe Iris făcând asta, dar Iris... era Iris. Inima îi bătu nebunește când se avântă în văzduh, mai sus decât fusese vreodată în viața ei.

Își aduse aminte *Storm*, din filmul *X-Men*, cea care putea aduce furtuna doar dându-și ochii peste cap. De-ar fi fost atât de ușor! Ajunse printre norii pufoși, albi ca vata. Cerul era senin, acel *bleu ciel* specific zilelor frumoase de vară. Misiunea ei era acum una dureroasă: trebuia să strice armonia Naturii, să intervină în cursul ei normal pentru propriul scop. Una era să cheme Aerul în ajutor, pentru a-l modela în forme simple, și alta să controleze clima și straturile atmosferice. De sus, oamenii se vedeau mici. Locul în care se purta însă bătălia deveni

o pată roșie în tot acel verde crud minunat, oferit de Mama Natură. O pată în inima locului pe care îl iubea cu tot sufletul și pe care nu avea de gând să-l cedeze unor egoiști. Știu atunci că ceea ce avea de făcut nu contravenea sentimentelor ei pure față de ceea ce însemna Natura. Realiză că era datoria ei de Forță să restabilească echilibrul, chiar și cu prețul unei intervenții majore. Închise ochii. Se lăsă să plutească pe spate, până întâlni un nor. Nu căzu. Norul o susținu și Ema simți cea mai delicată atingere posibilă. Își alungă toate gândurile și se lepădă de temerile care nu-i permiteau să-și acceseze întreaga putere. Mereu stătuse cu frica-n sân că se va întâmpla ceva rău, că va pierde din nou pe cineva, că va rămâne singură. Durerea de a-și pierde locul de care o legau cele mai frumoase amintiri o surmontă. În jur se făcu liniște. Țipetele încetară. Simți doar Aerul învăluind-o. O trecură fiori electrici, ca niște furnicături răsfirate prin tot corpul. Își dădu seama că se conectează cu Natura și îi sunt ascultate rugile: *nu vreau putere pentru mine. Nu sunt nimic fără familia mea. Fără iubire. Fără pace și armonie. Înclină, te rog, balanța în favoarea Dreptății și a Adevărului.*

Se simți mai grea, astfel că trecu prin norul care-o găzduise. Fu poziționată din nou pe verticală. Deschise ochii și ridică brațele spre cerul care începuse să se întunece. Fire luminoase îi plecară din degete și se uniră cu norul care deveni, instantaneu, cenușiu. *Mulțumesc,* gândi. Tunete și fulgere brăzdară imensitatea plumburie. Vântul bătu cu putere și se-adună în rafale plutitoare. Când începură să cadă primii picuri de apă, Ema se învălui în ei și goni hotărâtă spre pământ.

Prinse viteză, așa că aterizarea ei fu spectaculoasă. Se ridică din micul crater pe care îl formase și-și căută soțul din priviri.

— Uite unde era *Captain Marvel!* spuse Eric, impresionat.

— Cine-i ăla? fu Paul curios, în timp ce-și pocni oponentul.

— E o ea! O, da, am uitat că voi trăiți pe altă lume, își luă fratele peste picior. Vom remedia asta numaidecât! Doar să scăpăm de monștrii ăștia. Doamne, dar mai sunt mulți?

— Eric! îi atrase Ema atenția. Oricât ți-aș adora glumele, nu crezi că ai treabă?

— Iar mă pune cu botul pe labe, continuă în același registru. Frate, o mână de ajutor? Poate îii namilele astea departe de mine până-mi fac magia!

— Da, corect! Sunt indispensabil, glumi și Paul. Norocul tău că te-am văzut singurel și ți-am sărit imediat în ajutor!

Deci e moștenire de familie, gândi Ema amuzată. *De la tata, cu siguranță!*

Eric și Ema se prinseră de mâini. Femeia aduse norii mai aproape și soțul ei grăbi căderea stropilor pe pământ. Ploaia se înteți, deveni densă și grea.

— Iubesc Apa, dar urăsc când un picur mă lovește fix în creștetul capului și mi se prelinge pe fruntea uscată, rosti Paul. Acum, porumbeilor, haideți să-i trimitem pe ăștia înapoi de unde-au venit. Cu coada între picioare, dacă se poate.

— Vii, de preferat, sublinie Ema.

Se-avântară în luptă, profitând de debusolarea atacatorilor. Focul le ieșea din mâini, dar n-aveau putere să îl mai crească în intensitate. Luptele deveniră corp la corp, adversar contra adversar.

Ema știu că n-are vreme de pierdut cu simplele marionete. Se înălță, evitând pericolele de la sol. Avea nevoie de vizibilitate. Trebuia să găsească pionii principali, înainte ca ei să dea de Mona. Fu atacată brusc. Bilele de Foc aruncate spre ea nu avură însă nicio putere. Ploaia densă îi dădea bătăi de cap. Îi ajutase nesperat de mult, încetinind mișcările și reacțiile tuturor, dar îi epuizase și pe ei. Miji ochii și scrută întinderea. Când crezu că-i va lua o veșnicie să le ia urma, îl zări pe David. Se miră cum de nu-l observase mai repede, căci se distingea clar de toți cei care manevrau Focul: flăcările îi erau mari și intense și ar fi putut să jure că puterile lui se intensificau în momentul în care interacționa cu un alt Nativ – frate de Element. Îl văzu apărând Nativii din Harmonie, și nu pe cei de-un fel cu el, așa

cum știa că o va face. Nu ataca din proprie inițiativă, ci trecuse în tabăra celor cu suflet mare: a Forțelor care își apărau casa. Ghici nedumerirea celorlalți Nativi, cei care, în teorie, ar fi trebui să-i fie dușmani, dar atacatorii erau atât de mulți încât îi acceptaseră ajutorul nesperat și luptaseră cot la cot.

Ema ateriză lângă el și se văzu nevoită să se ferească din calea pumnului încins pe care îl pregătise deja pentru cel care-l luase prin surprindere.

— Ema! Dumnezeule! Era să te rănesc!

I se aruncă în brațe ca un copil dornic de o îmbrățișare părintească.

— Ești bine? vru femeia să știe.

— Da, asta dacă nu pui la socoteală faptul că sunt atacat din toate părțile. E cam confuză poziția mea, știu. Dar Mona, Ema... unde e Mona?

— Pfff, pufăi femeia.

Nu apucă să-i ofere un răspuns, că se și trezi trasă de picioare de două mâini fierbinți. Căzu pe burtă, cu fața în nămol și, înainte să se dezmeticească, simți în spate aceeași căldură insuportabilă. Cineva o ridică și-o arse. Își simți tricoul topindu-se și pielea începu s-o usture înnebunitor. Răcni de durere și-l auzi pe David urlând către cineva să înceteze. Chemă Aerul cu șoapte știute numai de ea și se-mbrăcă într-un scut care nu-i mai permise atacatorului să o rănească. Se împinse în pământ și plonjă înapoi, aterizând în spatele celui care-o luase prin surprindere. Atacă, la rândul ei, lovind Nativul Foc exact între omoplați.

— Încetați! urlă David din nou.

— O, vei regreta asta, sfântă Ema!

Recunoscu vocea, dar tot fu surprinsă:

— Olivia?

O privi încruntată. Nu putu să creadă că ea o atacase mișelește.

— Bună, cumnățică, spuse în batjocură. Care mai e viața ta? Tot perfectă?

Îi trase un pumn fix în plex, profitând de debusolarea femeii.

— Olivia! Încetează! Las-o în pace! se băgă iar băiatul, scrâșnind din dinți și trăgând-o înapoi.

— De ce? Acum nu mai trebuie să mă prefac că o plac.

— Olivia, pe bune acum, nu știu de ce ai acumulat atâta ură împotriva mea. Nu ți-am făcut niciodată vreun rău. Dimpotrivă, te-am admirat și te-am iubit.

— O, da. Sfânta Ema iubește pe toată lumea. Ai distrus viața fratelui meu, asta ai făcut. L-ai transformat în alt om, deloc pe gustul meu.

— Am crezut că te-ai schimbat, se arătă David dezamăgit.

— Normal că ai crezut. Oamenii ca mine nu se schimbă. Acum, ce-ai vrea, s-o iau în brațe și să ne bucurăm împreună că tu și fiică-sa vă iubiți? Asta ce ne face? Cuscre? Hohoti. Vai, ce patetic!

Sări din nou să o lovească pe Ema, pregătindu-și Elementul pentru a-l dezlănțui, dar băiatul se plasă între ele.

— Încetează cu ura, Olivia! Mamă, te rog!

Chipul Oliviei se preschimbă numaidecât. Bărbia îi tremură și lăsă garda jos. Îl îmbrățișă cu putere, lăsându-l fără aer.

— Nu te merit! îi șopti la ureche și fugi rupând pământul.

— Ăăă, asta ce-a mai fost? se arătă Ema mai nedumerită ca niciodată.

— I-am zis **mamă** pentru prima oară, își dădu David seama.

XXXI

Mona era un pachet de nervi din cauză că maică-sa luase hotărârea s-o ducă departe de luptă și s-o abandoneze la intrarea în Harmonie. Mâna de oameni aleasă să protejeze, chipurile, satul de invadatori, nu era decât o glumă, gândi. Pe măsură ce forfota creștea și Focul înainta spre localitate, nervozitatea așa-ziselor gărzi se accentua. Fata rugase un Nativ

al Aerului să o poarte în zbor până la locul de unde fusese luată fără voia ei, dar fusese refuzată categoric. Așa că o luă la fugă și, după ce obosi – la pas. Își dădu seama că trebuie să-și păstreze forțele pentru a face față amenințărilor care-o pândeau. Era din nou ținta cuiva. Nu scăpase bine de bunica uneltitoare, că viața îi era din nou în pericol. Un altfel de pericol. Nu mai era vorba doar de schimbarea Elementului și a ceea ce reprezenta ea. De data aceasta, costul era suprem. Tatăl Gabrielei o voia moartă. Făcuse pe curajoasa în ceea ce-l privea, dar frica i se cuibărise în suflet. N-ar fi avut nicio șansă în fața lui. Și nu de puterile lui se temea, ci de ura care-i alimentase în tot acest timp dorința de răzbunare.

Moartea atrăgea moarte. Moartea se plătea cu moarte. Vedea totul limpede. N-ar fi crezut nicicând că va fi martora unui măcel, că va vedea cu ochii ei un om care își dă ultima suflare în chinuri. O tânără și, mai trist, o fată care ar fi avut tot viitorul înainte, dar care n-avea să mai devină femeie și mamă. Fusese crunt și dureros.

Își aminti din nou de Gabi și i se strânse inima. Viața era scurtă și se putea sfârși oricând și oriunde. Moartea era doar la o clipire distanță de Viață. În secunda asta trăiești, în următoarea ești un trup inert. Ești speranțe și visuri risipite-n vânt.

Merse vreo cinci kilometri până când văzu scenele rupte parcă dintr-un film istoric. Luptătorii schimbaseră armele clasice cu cele cu care fuseseră înzestrați de la Natură. Se gândi să ajute, să intervină, să salveze chiar și o viață, dacă putea. Dar scopul ei era unul singur: să-l găsească pe David. Nimic altceva nu mai conta. Și apoi spera ca, împreună cu el și familia ei, să pună capăt carnajului care scălda câmpia din Harmonie în sânge nevinovat.

Se strecură cum putu prin mulțime, se eschivă din calea loviturilor care nu o vizau pe ea neapărat. Și-atunci îl zări, alături de Ema. Scrută rapid mulțimea din jurul ei, ca să se asigure că nu va fi luată prin surprindere de Robert. Nu voia să-l înfrunte

singură. Ploaia o obosea și îi îngreuna vederea. Chiar și așa, se înspăimântă când văzu Furiile de aproape. Observându-le, se gândi că unele lucruri ar fi trebuit să existe doar în cărțile cu povești. Dar nu și cel care mânuia Focul ca nimeni altul. David îi păru născut pentru a lupta. Îi admiră lejeritatea cu care trecea namilele prin săbii fierbinți și naturalețea cu care se reîntorcea către Ema pentru a-și relua discuția. Îl privi fascinată și se dojeni pentru a mia oară că fusese atât de încăpățânată încât să-l gonească din viața ei. Mulțumi cerului că el nu fusese orgolios, că trecuse peste mofturile ei și o primise înapoi ca pe-o respirație vitală care-i fusese refuzată.

— David! șopti emoționată, conștientă că nu mai poate pierde nicio secundă.

Vocea ei nu răzbătu prin vacarm, așa că încercă din nou, cu mai multă putere:

— David!

Băiatul o auzi și se întoarse numaidecât. Ignoră toate pericolele. Iubirea pentru Mona îl făcu să se simtă invincibil. Viața îi adusese din nou împreună și nimic n-avea să-i mai despartă vreodată. Nici măcar armata Iadului, dezlănțuită asupra lor. Nici mama Furiilor în persoană. Nimeni și nimic. Se simți ca în filmele cu scene filmate cu încetinitorul, în care el și ea se privesc hipnotizați și aleargă unul spre altul în *slow motion* și le ia parcă o eternitate să ajungă unul la altul, deși îi despart doar câțiva pași. Așa murdară, noroită, cu hainele rupte și părul lins pe spate, îi păru mai frumoasă ca oricând. O adevărată Fiică a Pământului.

— Mona? Mona!

Fugi spre ea și ea spre el și se aruncară unul în brațele celuilalt. Dacă ploaia cădea greoaie asupra lor, punându-le încă o povară pe umeri, dragostea îi elibera. Erau epuizați fizic, dar liberi sufletește.

— Nu mai plec, promit! se jură David. Mi-am zis că te protejez ținând-o departe de tine, dar...

Mona își lipi gura de-a lui și-l sărută apăsat, întrerupându-i discursul care nu-și avea rostul.

— Hai, gata, gata! Vă ajunge! le strigă Eric, jumătate în glumă, jumătate în serios. Cât credeți că vă putem ține la separeu?

— Ce Foc ai devenit! nu-și ascunse Mona uimirea, după ce reuși să se dezlipească de David.

— Nici nu se compară cu Focul care-mi arde inima pentru tine!

— Auzi la el! pufni Eric. Un moment mai penibil nici că se putea, zău așa! Să asist la declarațiile de dragoste stângace care i se fac fiicei mele!

— Asta pentru că tragi cu urechea, de-aia! îl certă Ema. Și nu sunt stângace, sunt sincere, completă ea.

— Și nu sunt singurul care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala, râse bărbatul, strengărește, către soția sa.

— Mamă, opriți și voi ploaia asta azi? Eu înțeleg că ne ajută, dar hainele ne sunt îmbibate, suntem uzi până la piele – ne îngreunează mișcările. Nu te uita la tata! o certă, arătându-i degetul arătător. Lui îi place, zici că-i un zeu al Mării, pe când noi arătăm ca niște pisici plouate.

— Bine, ai dreptate, consimți Ema, surâzând.

Femeia împrăștie norii și ploaia se domoli. Chemă apoi Aerul, care-i învălui ca o mantie invizibilă și-i zvântă bine, redându-le mobilitatea.

— Au intrat în Harmonie! se auziră strigăte din depărtare.

Vestea răsună de pe buzele tuturor.

— Imposibil! spuse Mona. Eu de acolo vin. Nu erau atât de aproape. În plus, avem protecție, nu? întrebă panicată.

— Trebuie să organizăm un grup care să meargă repede acolo, propuse Eric.

— Merg eu, veni Paul lângă el, într-o suflare. Georgia și Raul sunt deja acolo. Mi-au spus că Mona le-a zis că avem o apărare de tot rahatul la intrarea în oraș. Exprimarea ei, nu a mea!

— Mersi, unchiu', pufăi Mona. Am înțeles cu toții de prima dată.

— Deci, de-aia nu e mama în peisaj, punctă Eric. Merg și eu!

— Eric, rămâi. Te rog. Ema, la fel, îi rugă Iris, care li se alătură. E nevoie de voi aici. Nu putem muta câmpul de bătălie în Harmonie. Merg eu după Sara.

— Dar..., ezită Eric.

— Știu ce vrei să spui: că ai vrea s-o omori cu mâinile tale! lansă Iris adevărul pe care-l gândiseră cu toții.

— Așa e, scrâșni Eric din dinți.

— Știu și îți înțeleg revolta, dar niciun om n-ar trebui să trăiască cu moartea unui părinte pe conștiință. Știu că, în momentele astea, ai impresia că aberez, dar nu o poți face nici tu, nici Paul. Nu vă veți împăca niciodată cu gândul că ați curmat viața mamei voastre. Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să-ți murdărești mâinile cu sângele ei. E a mea. Îmi e egală, deci eu trebuie să termin asta.

— Te pot ajuta, insistă bărbatul.

— Cu siguranță o poți face, dar, repet, e mai bine să stai deoparte.

— Furiile nu vor cădea decât odată cu ea, își dădu Ema seama. Le sfârtecăm și ele se refac. A scăpa de ele e o muncă titanică și imposibilă. Trebuie stârpite de la rădăcină.

Tăcură cu toții și înghițiră în sec, pentru că știură că Ema are dreptate.

— Deci mama e ca Regina stupului. Am înțeles!

— Vezi? îi zâmbi Iris, mângâindu-i obrazul. I-ai spus *mama*.

— Sara, se corectă, mânios.

— E ok, iubitule, îl sprijini soția, strecurându-și degetele printre ale sale.

— Am hotărât atunci! În plus, situația cred că s-a complicat. Cred că Sara are un complice, nu-mi explic altfel situația de față. Am nevoie doar de Mona, abandonă Iris subiectul sensibil și se reîntoarse la strategia ei. Și de câți Nativi ai Pământului mai

putem găsi. Dacă modul meu... subtil de a-i face să rămână aici n-a mers, ei bine, va trebui să jucăm cu armele lor.

— Când spui Mona, sper că-ți dai seama că eu vin la pachet! se umflă David în pene.

— Nici nu mi-aș fi închipuit altfel! Să mergem!

— Sunt cinci kilometri până acolo, își reaminti Mona îngrozită. Eu nu mai pot alerga atât!

— Cine a zis ceva de alergat? le zâmbi Iris, luându-i pe amândoi protector în brațe.

Ajunseră numaidecât la intrarea în localitate și Mona simți aceeași debusolare și amețeală ca atunci când Ema o purtase cu viteză pe căile Aerului.

— A fost super! se arătă David impresionat.

— A fost pe naiba! izbucni Mona, încă simțindu-și stomacul întors pe dos.

— Rămâneți aici până mai colectez câțiva Nativi ai Pământului, le spuse Iris și se făcu nevăzută.

— A zis cumva „ colectez" sau doar mi s-a părut mie? fu fata indignată.

— A zis, chiar a zis, puse David sare pe rană.

— Bineînțeles că a zis! pufni pe nas. Dar ce suntem noi? Deșeuri? Materie primă?

— Sunt sigur că n-a spus-o cu intenție, o liniști băiatul.

— Da, sigur!

— Ăia doi cine sunt? Sunt *supercool!*

— *Ăia*, spuse Mona apăsat, sugerându-i iubitului că o deranjează exprimarea lui, sunt verișorii mei primari. *Cool*, într-adevăr!

Georgia și Raul adunară lângă ei zeci de luptători căzuți, pe care-i aranjară unul peste altul, ca într-un morman de lucruri vechi. Ploaia le prinse bine, căci își uniră din nou forțele, Mona recunoscând scutul lor aproape invizibil, dar dur ca un zid. Se îndreptară către ei, sperând să aibă timp să-și tragă puțin sufletul până venea Iris și împărțea noi sarcini.

— Să înțeleg că el e cavalerul care ți-a dezghețat inima, o luă Georgia prin surprindere, luând cuvântul înainte ca Mona să apuce să-l prezinte cum se cuvine pe David.

Fata își abandonă postul de gardian și veni curioasă spre băiat. El o strânse și mai tare de mână pe Mona și se lăsă analizat și adulmecat de verișoara curioasă. Se abținu să nu râdă, fiindcă Georgia luă o figură foarte serioasă. Îl scană din cap până-n picioare și-și trecu apoi degetul arătător peste brațul lui liber. David se încordă din instinct și fata schiță primul ei zâmbet.

— Îmi place! vorbi într-un final, ca și cum ar fi spus despre o marfă expusă în vitrină. Mona, norocoaso! E chiar superb tipul! Și ce mușchi are... Și ce ten... Și semnul ăsta de pe gât... Acesta ce-i, chiar? i se adresă direct lui.

— Un tatuaj! sări repede Mona.

— Să mori tu că-i un tatuaj! simți fata minciuna. Eu sunt Georgia, spuse franc și îi întinse mâna dreaptă băiatului.

— David, spuse la fel de stăpân pe sine.

— David, ia spune-mi tu acum sincer, nu minciuni, cum îmi toarnă vară-mea, ce reprezintă semnul ăsta de pe gâtul tău?

— E... habar n-am ce e, dacă tot vrei să fiu sincer. Vreau să cred că mi-am primit și eu semnul binemeritat de Nativ.

— Adică... nu ai unul? întrebă mirată, căutându-i gleznele.

— Nu, n-am. Doar mama mea e Nativ. Tata e un bărbat oarecare.

— Interesant. Cam multe reguli ai încălcat, draga mea verișoară. Cred că o să ne înțelegem de minune!

— Dacă scăpăm de-aici cu viață, fu Raul acid.

— Gata cu amintirile din copilărie? întrebă Iris, care apăru cu zece Nativi după ea. Voi trei, rămâneți aici. Mona, hai cu noi. Uite ce trebuie să faceți.

Iris aranjă toți Nativii Pământ în linie dreaptă, la metri buni distanță unul de altul. Deși toți știură ce au de făcut, așteptară semnalul ei. Își încleștară pumnii, stând ca pe ace. Semnalul ei întârzia să apară și abia după câteva minute își dădură seama

de ce preferase femeia să aștepte. Pământul trepidă când zeci de Furii greoaie înaintară spre ei. Erau niște creaturi amorfe, instruite să zdrobească totul în calea lor, așa că picară exact în capcana gândită de Salvatoare.

— Acum! comandă femeia.

Cei aleși de Iris îngenunchează și loviră concomitent solul. Mona își mută privirea de la arătările ce se apropiaseară amenințător și se concentră asupra glasului Pământului ei. Se conectă cu el, astfel că impulsul loviturii se propagă adânc în scoarța terestră. Pământul se crestă la fiecare în parte și fisurile provocate se uniră într-o undă de șoc. Un sunet asurzitor anticipă hăul care se căscă sub ochii lor. Pământul se despărți în două și Nativii nu se ridicară până ce prăpastia nu se adânci și malul celălalt deveni imposibil de atins. Furiile căzură grămadă în abis, prăvălindu-se-n gol una după alta.

— Uau! Asta da strategie! se minună Raul.

De cealaltă parte apăru, într-un suflet, Paul.

— Ce-am ratat? O, la naiba! exclamă, când se opri pe buza râpei fără fund.

— Dac-ai fost prea lent, rămâi acolo! își luă Georgia tatăl peste picior.

— Tu, domnișoară, ți-ai cam luat nasul la purtare în ultima vreme. Dar am eu ac pentru cojocul tău, fii fără grijă! Te paște o pedeapsă uriașă!

— Ok, tată. Aștept să-mi spui față în față, nu te aud prea bine. Simt că e o prăpastie între noi, o pufni râsul pe Georgia.

— Bine, bine. Râzi tu acum. Crezi că e ușor să faci slalom printre Furii pe o apă nămoloasă? Iris, apropos, de ce nu m-ai luat și pe mine cu super viteza ta?

— Cred că... am uitat?

— Sunteți foarte comici cu toții, ce să vezi! se îmbufnă bărbatul.

— Paul, rămâi acolo, te rog. Asigură-te că nu trece nimic de tine. Și ai grijă la Furiile astea, să nu te tragă vreuna după ea.

— Văd că-s proaste grămadă! Se duc ca berbecii la vale, n-au auzit de frână. Mama asta ar fi putut da dovadă de finețe. Mai bine așa, niște vite fără minte. Și... uite cum vin! spuse îngrozit la vederea arătărilor care se-apropiau amenințător. Astea se înmulțesc singure pe drum? vorbi pentru el, debusolat de situația care i se părea fără scăpare.

— Trebuie să-l ajutăm, grăi Mona de peste hău. David, să mergem!

— Dar Iris ne-a spus să stăm aici, zise ezitant.

— Iris s-a dus deja în treaba ei, în Harmonie.

— Și cum ajungem dincolo? Asta a fost și ideea, să separăm câmpul de luptă de localitate.

— De asta-ți faci tu griji? zâmbi fata. Am eu metodele mele.

Îi prinse mâna într-a sa și-apoi i se cuibări la piept, fugind pentru o secundă de tot și de toate.

— Mergeți azi să-l ajutați pe tata sau stați la giugiulit? se agită Raul. Acum! urlă băiatul, știind ce urmează să se întâmple.

Mona se desprinse din brațele iubitului ei la timp să-și vadă unchiul lovit în piept de un braț uriaș. Lovitura veni cu atâta putere, încât bărbatul fu proiectat direct în abisul care se căsca în spatele lui.

De pe celălalt mal, copiii împietriră. Mona reacționă din instinct și se lăsă condusă de glasul Pământului, care-i dirijă pașii. Stătu o fracțiune de secundă pe margine, suficient ca o plantă să răzbească la suprafață și să i se încolăcească în jurul gleznelor. Apoi se dădu pe spate, își luă avânt și sări. Tulpina lemnoasă se lungi și o urmă ca o coardă flexibilă. Își ținu mâinile pe lângă corp, pentru a prinde viteză, apoi le întinse spre bărbatul care, la rândul lui, căuta să o atingă prin aer. Îl prinse de încheieturile brațelor, strângându-l ferm, pentru a-i putea susține greutatea. Se balansară în gol și se loviră de peretele grunjos. Inima îi bătea ca nebuna și Mona simți că rămâne fără aer. Reuși să atingă pământul uscat pe care-l crăpaseră violent și

să creeze o scafă în care se prăbușiră. Fata căzu grămadă peste unchiul său și-și eliberă picioarele din strânsoare. Încercă să respire și să se adune, dar aerul înecăcios o moleși. Paul o ținu în brațe, protector. Își înfipse mâna stângă în pământ și extrase puțina apa pe care-o găsi acolo. O dirijă pe toată spre palma dreaptă, pe care-o așeză pe chipul fetei. Lichidul rece ca gheața o dezmetici, o învioră și Mona-i zâmbi fericită.

— Puștoaică nebună ce ești! o dojeni el. Ce-ai făcut tu e nebunie curată! Ți-ai riscat viața!

— Ba nu! Am salvat-o pe a ta. Cu gândul acesta am sărit.

— Se vede că vii de la oraș, glumi bărbatul. Acolo, tinerii sar de plăcere de pe poduri și clădiri, legați de picioare. Știu eu, să nu crezi că nu știu!

— Da, unchiule. Exact la asta m-am gândit: să duc *bungee jumping*-ul la un alt nivel, reușind fata să glumească și ea.

— Îți mulțumesc, spuse Paul, strângând-o în brațe. Mi-am cam văzut moartea cu ochii. Știi, în secundele acelea am simțit cum mă îndrept spre trecerea în neființă. Nu știu să explic, dar parcă am văzut totul cu încetinitorul. Cădeam spre un hău care știam sigur că mă va înghiți. M-am gândit la copii și la Rebeca, la faptul că n-am apucat să-mi iau rămas bun de la ei. Cred că asta e partea cea mai cumplită într-o moarte subită: nu ai timp să te desparți de cei iubiți, nu ai șansa de-a le spune că ei sunt viața ta, că ți-au umplut inima cu fericire, că pentru ei ai trăit. Mori singur, într-o clipită, și frângi inimi odată ce a ta încetează să mai bată. Și tu nu vei mai fi acolo, să-i mângâi și să-i consolezi. Altcineva le va spune un înduioșător și-un mincinos *totul va fi bine*. Și ei vor ști că nu va fi, că nimic nu va mai fi vreodată la fel, că nici cea mai dulce vorbă din lume nu te aduce înapoi. Și vei rămâne doar o amintire. Atât. În asta ne vom transforma după moarte.

— Unchiule, vei fi invitatul meu la clubul de lectură. Cel pe care-l voi înființa imediat ce vom încheia capitolul acesta macabru. Acum, tu doar să ai grijă să rămâi în viață. S-a făcut?

— I-auzi la ea! râse el. Să trăiți! Așa voi face. Ce spui, mergem să sfârtecăm niște creaturi de-alea dezgustătoare?

— Nici că ai fi putut propune ceva mai interesant! se animă fata, pecetluind înțelegerea cu el printr-o bătaie zgomotoasă din palme.

Se ridicară și se prinseră de mâini. Mona îi vorbi Pământului și, printr-o singură atingere, un bloc de bulgări bătătoriți se înălță ca un lift natural, ducându-i până-n buza prăpastiei. Reușiră doar să le arunce o privire tinerilor de pe cealaltă parte a abisului și să-i salute scurt din mâini, dându-le de înțeles că sunt bine. Se-aruncară în luptă, așa cum își făgăduiseră.

— Trebuie să ajung de cealaltă parte! se-agită David, rămas captiv pe partea lipsită de acțiune. Voi, unul dintre voi, se adresă Nativilor Pământ. Faceți un pod, ca să ajung dincolo.

— Un pod pe care să treacă și toate Furiile aici? Nicio șansă! spuse franc o fată mignonă.

— Vrei să-ți facem niște liane, să te legeni ca Tarzan până acolo? râse un băiat înalt, care-și înfoie pieptul când văzu chipul neclintit al lui David.

— Raul, Georgia, voi sunteți salvarea mea.

— Noi? se mirară în cor gemenii. Uite, acum comandăm un val direct din mare! plusă fata.

— Nu știam că sunteți cu toții așa de glumeți, aș fi venit mai repede în vizită, țipă David, un pachet de nervi. Uite ce veți face: mai aveți apă în bidoanele astea de lângă voi. Faceți din nou acel zid de apă, dar puțin mai elastic. Se poate?

— Îl putem face cum vrem noi, se lăudă Georgia.

— Perfect, atunci, dați-i drumul!

Frații făcură întocmai, fără a mai pune întrebări. David merse la marginea prăpastiei, își făcu semnul crucii și fugi spre ei cu cea mai mare viteză. Lovi bariera translucidă și forță împotriva ei cât putu de tare. Se întoarse apoi pe călcâie și-și ridică picioarele. Primise exact ce sperase: zidul transparent funcționă ca o praștie uriașă, care-l proiectă pe marginea cealaltă. Sărută

pământul când îl simți din nou sub tălpi. Își aprinse pumnii și trecu și el la treabă.

XXXII

Cineva ne-a trădat, gândi Iris. E singura explicație. Nu numai că le căzuse protecția, ci și Sara se evaporase ca prin minune de pe câmpul de luptă. *Are socoteli de încheiat*, Salvatoarea era convinsă. Ajunsese târziu în Harmonie. Câteva case ardeau și Nativi ai Focului stăteau în grupuri la colțuri de stradă. O liniște sumbră îmbrăca localitatea cândva pașnică. Femeia simți un fior pe șira spinării și îl atribui liniștii de dinaintea furtunii. Deși nu era adepta violenței și s-ar fi putut strecura până la Piața Sfatului fără a fi văzută, se hotărî să testeze intențiile celor deveniți paznicii unui pământ care nu le aparținea. Apăru ca de nicăieri, făcându-i până și pe cei mai masivi bărbați să tresare. Unii dintre ei reușiră chiar și să scoată scurte sunete stridente de spaimă, spre amuzamentul invitatului surpriză. Vru să înceapă politicos, cu un salut, dar bărbații n-avură chef de vorbă. O asaltară cu mingi de foc și flăcări scânteietoare, iar Iris n-avu încotro și ripostă cu propriile arme. Bănui că Sara ajunsese în Harmonie, așa că făcu tot posibilul ca femeia să nu-i simtă prezența. Prin ample mișcări cu Aerul, reuși să adune toți bărbații într-un loc și îi îngrămădi unul într-altul. Ei dădură să fugă, dar se loviră de un perete nevăzut. Iris se dezmetici repede, știind că nu e timp de pierdut. Avea de identificat un trădător. Instinctul îi spunea cine este, dar, pentru prima dată, se rugă să se înșele. Partea cea mai grea era scoaterea inamicilor din localitate, căci o forță ca a Sarei făcea prăpăd.

Niciun strigăt, nicio rugăciune nu sparseră seninătatea sinistră și Iris auzi doar bătăile accentuate ale inimii ei. Ajunse la Sfat și nu se mai îndoi de ce avea să găsească înăuntru. Două torțe aprinse străjuiau intrarea, semn că Focul își celebra pu-

terea. Se rugă ca ascunzătoarea pe care-o pregătise cu atâta migală să fi rămas nedescoperită.

Găsi ușa deschisă și intră. Patru torțe ardeau în colțurile uriașei încăperi. Aruncă o privire la trapa care ducea spre locul secret unde se îngrămădiseră jumătate din Nativii nevinovați. Răsuflă ușurată când văzu podeaua intactă. Nu-i găsise și cu toții fuseseră suficient de puternici și calmi ca să nu facă zgomot.

În mijloc, un singur tron rămăsese întreg. Celelalte fuseseră distruse, iar bucățile de piatră se împrăștiaseră pe toată pardoseala. Iris înghiți în sec, dar se apropie de cea care se încoronase singură. O lumină caldă se ivi din semiîntunericul care umbrea tronul intact. Chipul Sarei apăru monstruos în jocul de lumini și umbre reflectat din flacăra care-i ardea în palmă.

— Iris... ți-a luat cam mult să ajungi aici, recunosc! spuse bătrâna, triumfătoare.

— Am fost prinsă cu treabă, o luă peste picior. Știi, tu stai aici, impasibilă, pe un tron care nu-ți aparține, în timp ce eu lupt cot la cot alături de Frații mei. Asta înseamnă să fii lider, nu să-ți adjudeci laurii înaintea victoriei.

— O, așa zici? Crezi că există vreun scenariu în care eu pierd și voi câștigați?

Râse machiavelic.

— Bineînțeles că există!

— Dar nu l-ați găsit încă, ghici Sara, și forță un râs în hohote. Pentru că e imposibil!

— Unde sunt Bătrânii? schimbă Iris placa.

— Bătrânii? Ce treabă am eu cu ei? Locul lor nu mai e aici, așa că, probabil, au dat bir cu fugiții. Nu l-am ucis pe niciunul dintre ei, dacă asta insinuezi.

— Știu că ai avut un ajutor din interior, dar, văzând un singur tron rămas în picioare, bănuiesc că nici măcar el nu s-a așteptat la acest final, așa-i? A căzut în capcana ta, crezând că veți domni împreună...

Sara se ridică și coborî treptele cu viteza melcului, știind că are tot timpul din lume pentru a manipula orice mișcă spre câștigul ei. Se opri pe ultima treaptă și o analiză pe Iris, etalându-și rânjetul împodobit de nelipsitul ruj roșu.

— Ai o bilă albă de la mine, dragă Iris. Nu, bineînțeles că nu voi împărți cu nimeni locul care mi se cuvine. Nu cu cineva din *Vechea Eră*, Doamne ferește!

— Mai ales cu un scorțos ca el!

— Încerc să-mi dau seama dacă știi într-adevăr despre cine e vorba sau o dai la plesneală, fu Sara francă.

— Plesneală? pufăi Salvatoarea. Singurul meu regret e că nu mi-am dat seama la timp. În ceea ce privește identitatea trădătorului, căci pentru mine asta reprezintă, mi-a fost clară imediat ce am realizat că ai un om în interior. Trebuia să fie unul dintre Bătrâni. Doar pe ei i-ai fi putut duce de nas și doar lor le-ai fi putut prezenta un viitor roz. Nativii din Harmonie sunt pașnici și nu s-ar fi pretat la un asemenea joc. Să vedem: Victoria o fi ea Apă, la fel ca Elementul tău inițial, dar tocmai faptul că ai fi dus-o de nas, ar fi asmuțit-o împotriva ta. Sunt sigură că nu-ți cunoștea adevărata natură. E mai acră de felul ei, ceea ce o face și nerușinat de directă, așa că nu, ea e prea mândră și ține la Elementul ei mult prea mult pentru a ajuta o Soră care s-a lepădat de Apa perfectă. Gloria e cam naivă, dar e cu picioarele pe Pământ, când vine vorba de reguli. E strictă și severă, deci n-ar fi bătut palma cu tine. Sunt sigură că ea a echilibrat mereu trioul acesta inutil. Ne mai rămâne Adam. Cel dintâi. Eu, una, nu cunosc o persoană mai însetată de putere ca el. Pe tine te exclud, clar, deoarece nu sunt sigură că mai ai ceva uman în tine. Pentru Adam sunt importante aparențele. Ce contează că avem o tonă de gunoi, dacă îl putem ascunde sub preș? Nu-l vede lumea, deci nu există. Dar gunoiul se împute și nu trebuie să ai cel mai fin nas pentru a simți duhoarea. El e! El e trădătorul nenorocit, se însufleți Iris vorbind tare și răspicat, el a crezut că îți va sta alături în... cum i-ai zis, Noua

Eră? Neam din neamul meu, Frate de Element care și-a trădat semenii. Și pentru ce? Nu-mi pasă motivele lui, se băgă peste Sara când văzu că vrea să răspundă întrebării ei retorice. Nu există nicio explicație care să fie credibilă. Niciuna! Și unde e? Nu l-ai ținut lângă tine? Ca trofeu? Sau să-l arăți cu degetul? Merită să fie dat exemplu.

— Bravo, aplaudă Sara în bătaie de joc. Și, da, ți-ai dat seama cam greu. Acum e prea târziu pentru voi. Și pentru ei la fel. Dar, uite, îți dau șansa să-i spui toate astea în față.

Din două fluturări de mâini, bătrâna închise ușile masive, iar sunetul înfiorător de ciocnire răsună în toată sala. Iris se întoarse din instinct și rămase mască. Cei trei Bătrâni fuseseră pironiți de uși, cu legături încinse, animate de un foc viu. Gloria și Victoria împărțeau o ușă. Erau legate atât de mâini, cât și de picioare, ca răstignitii, și gurile le fuseseră astupate cu bandă adezivă. Adam, în schimb, fusese tratat diferit, ocupând singur ușa din dreapta. Poziția picioarelor lui era distinctă, Sara alegând să i le desfacă și, cu brațele în lateral, arăta ca un X. Bărbatul fusese mai bine ancorat, cu câte două legături pe fiecare membru, semn că era într-adevăr cel mai puternic dintre ei.

— Ești nebună de legat! exclamă Iris, furioasă.

— Interesant joc de cuvinte. Se potrivește contextului. E chiar plăcută compania lor atunci când tac, nu crezi? E prima mea întâlnire în care Adam nu mai turuie vrute și nevrute. În sfârșit! făcu femeia pe victima.

Iris știu că nu mai are timp de pierdut. Pălăvrăgiseră destul, chiar prea mult. Obiectivul ei principal fusese s-o scoată pe Sara din sala Sfatului, cât mai departe de Nativii de care-o despărțea doar o placă groasă de beton. Prezența Bătrânilor înrăutățea situația. Se gândi să-i elibereze, însă ar fi riscat o înfruntare exact în locul pe care nu-l dorea transformat în câmp de bătălie. Merse încet spre cei trei încătușați, schimbând strategia în avantajul ei.

— Dacă stau bine să mă gândesc, nici nu merită un altfel de tratament. Din cauza lor, Harmonie nu are acces la informații și tehnologie, ca orice altă localitate din secolul al XXI-lea. Copiii sunt privați de-atâtea bucurii... E păcat! încercă ea să câștige timp.

Reuși să ajungă aproape de ei fără ca Sara s-o împiedice.

Bătrânii erau murdari, plini de sânge, gâfâiau și se zbăteau, iar legăturile lor tăiau în carne vie la fiecare mișcare.

Stătu doar o secundă pe gânduri și-i aplică lui Adam, plină de satisfacție, o palmă peste obrazul stâng. Îl lovi cât putu de tare și bărbatului îi dădu sângele pe nas și mai că-i ieșiră ochii din orbite de uimire.

— Dacă tot e momentul confesiunilor, te informez că el a știut că eu am orchestrat răpirea Emei. Și tot el a fost cel care i-a refuzat lui Eric ajutorul în urmă cu cinci ani de zile, când ar fi avut nevoie de sprijinul tuturor pentru a-și găsi soția. El a picurat venin în inimile oamenilor, i-a subjugat, le-a luat libertatea de exprimare. Și ei nici măcar nu s-au plâns. Ăștia sunt Nativii tăi, Iris: slabi, din toate punctele de vedere.

Iris simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Știu că trebuie să facă ceva, în cel mai rapid mod cu putință. Suflă aer rece peste încheieturile Bătrânilor și-l smuci violent pe Adam. Legăturile lui se sparseră aidoma unui pahar căzut pe jos. Sara ajunse numaidecât lângă ei, mișcare pe care Iris mizase. O prinse și pe ea cu mâna liberă și revăzu în minte câmpul însângerat din Harmonie.

XXXIII

O mare de flăcări se întindea la orizont, în toate părțile în care-și arunca privirea. Pământul matern nu-i păruse nicicând mai străin ca acum. Solul era crăpat, ca vlăguit de-o secetă cruntă. Aerul era greoi și înecăcios, aproape irespirabil. Ema

tuși scurt și se dezmetici, suflând spre fumul care-i încărcase deja plămânii. Se trezi gâfâind. Scrută întinderea, dar fumul gros și din ce în ce mai opac îi îngreuna vizibilitatea.

— Eric! Mona! își strigă familia.

Cum nu primi niciun răspuns, înaintă, călcând apăsat, dar cu teamă. O durere ascuțită o săgetă din vârful degetelor până-n creștetul capului. Păși pe-o zonă fierbinte și se trase cu iuțeală înapoi. Piciorul ei întâlni un obstacol care-o dezechilibră și se prăbuși. Țipă când realiză că păși pe un corp imobil. Un cadavru. Un Nativ mort îi cauzase și atenuase căderea. Din șezut, cum reușise să-și repoziționeze trupul, se dădu pe spate cu mișcări ușoare, ca un păianjen. Îi fu frică să-și întoarcă privirea și se lovi din nou. Palpă cu mâna dreaptă și simți un trup moale și un lichid cald și vâscos. Își retrase cu repeziciune brațul și văzu sângele stacojiu prelingându-se printre degete. Împrejurimile duhneau a moarte.

Femeia își duse mâinile în fața corpului și, cu mișcări ample de forfecare, reuși să controleze Aerul și să-l transforme în forța de care avea nevoie în aceste clipe. Rafale de vânt spulberară pâcla fumurie și asfixiantă, dar întețiră totodată și flăcările, care se înălțară falnice, ținând piept energiei pe care tocmai ce-o crease.

Simți zeci de siluete dându-i târcoale și-atunci se-nfioră. Le văzu imediat clar, înălțând amenințător armele lor ciudate, cu trei tăișuri. Himerele-i părură de-aproape namile de smoală, greoaie, cu orificii întunecate în loc de gură, nas și ochi. Femeia-și făcu avânt pentru a lovi din plin bizara creatură care o atacase, dar trecu cu totul prin ea și căzu în gol, lovindu-se iar de pământ. Erau aievea, oricât și-ar fi dorit ea să fie doar plăsmuirea unui coșmar, iar răcnetele lor răsunau cumplit, a victorie și jale, deopotrivă. Alunecă pe sub membrele butucănoase ale creaturii din fața ei și o luă la fugă fără a privi în urmă. Zări câteva grupuri de Nativi. Înfruntau același adversar feroce.

Nativii ei erau în picioare, ținând piept monstruozităților, lovindu-le cu putere și pricepere. Totul era însă în van. Unul câte unul, oamenii ei cădeau lați, plini de sânge și lichid negricios.

Ema se pregăti să atace, dar atunci îl văzu și rămase pe loc. Eric înainta cu două săbii în mâini și sfârteca formele pe care întunericul le materializase în slujba sa. Îi păru istovit, dar citi în gesturile lui înverșunare și furie nestăvilită. Lovea cu putere și precizie, dar când o creatură trecea prin lamele sale, cea lovită mai înainte se întrema din propriile-i resturi.

— Ai grijă! strigă Ema, avertizându-și soțul. În spatele tău!

Bărbatul o auzi și în fracțiunea de secundă în care privi în spate se prăvăli peste mormanul de nămol și mâzgă neagră creat din monstrul pe care doar ce-l despicase, lovit de cel care tocmai se înzdrăvenise. Ema își duse mâinile la gură, șocată de imaginile care se derulau ca într-un cerc vicios.

— Tată! auzi femeia vocea Monei.

O căută din priviri și-o zări la câțiva zeci de metri, printre leșuri și flăcări sprintene.

— Stai acolo, urlă Eric! David, ia-o de-aici. E un ordin! porunci băiatului. Ema! Hai lângă mine, te rog!

Nu reuși să termine ce-avea de zis, că un braț diform îl apucă de piept. Bărbatul îl strânse cu putere, icnind de efort, chinuindu-se din răsputeri să-i mențină poziția, în loc să-l respingă. Cu o străduință cumplită, Apa îi veni în ajutor, transformându-i mâinile în arme de-un albastru glacial. Brațul imobil al arătării îngheță instant și Eric prefăcu în cioburi trupul care împietrise cu totul. Mona și David, răniți și zdrențuiți, zăceau la câțiva pași de ei, epuizați și demoralizați. De cealaltă parte a baricadei, o armată de creaturi și Nativi ai Focului se-avânta nemilos în atac.

— Doar nu credeai că-i poți salva pe toți? auzi glasul lui Robert și-l căută din priviri.

Nu-l zări nicăieri și se gândi că oboseala îșI spune cuvântul și imaginația îi joacă feste.

Când realiză cele întâmplate recent, împietri. **Mai trăise toate acestea o dată.** În visul ei. Avusese dreptate. Nu fusese un simplu coșmar, ci o premoniție. Se trezi pe câmpul apocaliptic, respectând exact tiparul nescris al sfârșitului lor.

— Trebuie să facem ceva. Ne-au măcelărit oamenii! vorbi ea ca pentru sine.

Își aminti cum Iris o zbughise spre Harmonie și-atunci totul o luase razna. Furiile nu oboseau și nu mureau. Mai mult, numărul lor creștea, în timp ce Nativii cădeau pe capete. David luptase în prima linie, cot la cot cu Eric. Focul băiatului decimase armata de Nativi ai Focului, dar Furiile se întremau chiar și după Focul lui special.

— Eric, trebuie să facem ceva! urlă femeia. Trebuie să ne protejăm oamenii. Suntem o Familie și nu mai pot privi cum suntem rași de pe fața Pământului.

— Asta e! îi veni lui David ideea. Familia. **Marea familie.**

— David, parcă ți-am spus să pleci! urlă Eric.

— Poezia, se repezi băiatul. Cea pe care mi-ai spus-o când Mona a fost răpită.

— E doar un cântec stupid, se arătă fata epuizată.

— Nimic nu e **doar** o poezie, doar o legendă, un vis sau o premoniție. Am învățat că totul e pe cât se poate de **real** și **autentic** pe tărâmul vostru. Ce-avem de pierdut? insistă, când văzu cum îl privesc toți.

Ochii băiatului erau rugători și o tristețe amară îi înăspri chipul tânăr.

— Să ne prindem de mână, îi făcu Mona jocul. **Apă** – îl nominaliză pe Eric, **Aer** – își admiră mama, **Pământ** – își puse palma liberă pe piept, și-apoi i-o întinse lui David, **Foc** – închise veriga cu iubitul ei. Da, asta e **Marea Familie**, nu familia noastră. **Toate Elementele**, într-o perfectă armonie.

Eliberați de gânduri, rostiră versurile cu patos, ca și cum ar fi scos la înaintare arma surpriză pe care o păstraseră pentru finalul confruntării:

Aerul și Apa, Pământul și Focul
Sunt scutul ce apără locul.
Dar Focul mocnește și arde încet
Și-aduce prăpădul de nu-l înțelegi.
Atunci se ridică să-și ia ce-i al lui,
Puterea de drept, în fața oricui.
Și Aerul nu-l risipește și Apa nu-l stinge
Pământul se ține-n picioare, dar frige.
Doar Marea Familie aduce speranța,
Ca totul să fie cum a fost odată.
Căci Focul nu arde din zori până-n zori,
De-l crezi că e sincer și calm deseori.
Și Apa e tulbure, iar Aerul gri,
Pământul se surpă și-atunci nu mai știi
Cine îți e prieten, cine se preface,
Doar inima știe, dar ea mai și tace.
Ascultă cu grijă, căci ea nu te minte,
Doar mintea îți pune piedici mărunte.
Ridică-ți privirea când simțurile-s grele,
Acceptă-ți Nativii, cu bune și rele.
Marea Familie pe Patru mizează,
Armonia să-ntregească e tot ce contează.
Va pune pe jar chiar și Focu-n persoană,
Nu-i drept ca doar unul să poarte coroană.

Simțiră cu toții fiori plini de energie străbătându-le trupurile. Rămaseră uniți și priviră plini de uimire cum Mama Natură îi conectează, cum îi încărcă cu o Forță pe care nu o bănuiseră și le conferă o strălucire aparte, ca o aură. Oboseala se risipi, pe măsură ce puterea Elementelor începu să le curgă prin corpuri și să le trezească reacțiile amorțite. Râseră cu toții de situația aceea ce părea atât de incredibilă, atât de puțin adevărată. Valurile de energie care le încărca bateriile erau însă dovada de necontestat că trăiau aievea acea transformare. Se desprinseră unul de altul și-și admirară trupurile strălucitoare.

Creaturile monstruoase încercară să atace, dar se loviră de scutul translucid format în jurul lor și săriră înapoi de parcă ar fi atins un gard electrificat.

— Să dezlănțuim Furia Elementelor! ordonă Ema, cu înflăcărare.

Eric părăsi primul formația și se năpusti asupra făpturilor grotești. Mâinile lui deveniră arme de gheață și Furiile căzură victime la picioarele lui. Mișcările îi deveniră mai rapide, așa că nu întâmpină nicio problemă în a se feri din calea loviturilor care-l vizau. Puterile i se amplificaseră și rămase cu gura căscată când reuși să înghețe o Furie. Îi aplică apoi o lovitură de picior și o făcu să se spargă în zeci de cioburi. Când se avântă spre alta, văzu că Pământul de sub picioare îi urmează mișcările. Zâmbi în sinea lui și testă teoria care-i sclipi în minte. Se împinse în sol și sări. Exact cum sperase, o movilă de pământ se înălță și-i oferi loc pentru aterizarea la înălțime. Ajunse exact în dreptul chipului inexpresiv și înfipse două pumnale ca de cleștar în orificiile în care se pierdea până și bezna. Trupul fără vlagă căzu pe spate și bărbatul îl călcă în picioare, în drumul său înapoi spre sol. O încântare fără limită puse stăpânire pe el și se simți invincibil.

Mona dirijă o plantă cu tulpină groasă spre Furia care o ataca. O aruncă asemeni biciului și aceasta se încolăci în jurul arătării. Fata strânse legătura până simți cum himera se descompune. Dădu s-o lovească, doar pentru satisfacție personală, și pumnul său se aprinse când atinse victima.

— Ce mama naibii?! se miră ea. Hei, ați văzut? strigă în gura mare.

Se concentră, ca atunci când Focul îi sălășluise în trup, și deschise palmele, nerăbdătoare. Două flăcări se iviră, întâi jucăușe, apoi, pe măsură ce fata își aminti de sentimentele care-o încercaseră când voise să se dăruiască Focului, deveniră intense și violente. Exact de ce avea acum nevoie. Se bucură că poate mânui Focul ca pe o armă și atacă fără a sta pe gânduri. Pământul

o ajută să lege membrele inferioare ale uriașului amorf și, în timp ce-l văzu dezechilibrându-se, fata simți o satisfacție deosebită în a-l bombarda cu bile de Foc.

David își admiră partenerii de luptă și i se păru de necrezut că pot mânui toate Elementele, chiar dacă pentru o perioadă scurtă. Așa că vru să-și depășească limitele și să le încerce pe toate în doborârea adversarilor. Crescu o plantă pe care-o aruncă apoi ca pe-un lasou, prinzând trei Furii deodată. Le strânse cu putere până ce sunete grotești le părăsiră grumazul. Nu reuși să nu se mire cum de reacționează la durere, din moment ce păreau ființe fără suflet. Cel mai curios fu să încerce Aerul. Mereu crezuse că e Elementul suprem, dar lui, personal, i se păruse imposibil de manevrat, fără experiență. Încercă să zboare pentru a ajunge la cei pe care-i înlănțuise, dar căzu grămadă. Râse de propriul eșec și-și dădu seama că n-are timp de pierdut cu experimente copilărești. Abia când ajunse la destinație realiză că parcursese drumul lin, fără pic de efort, și știu că Aerul e partenerul perfect, invizibil, de nedetectat, care te înviorează, permițându-ți să-ți păstrezi forța pentru confruntarea brută. Pluti în jurul Furiilor și le dădu foc fără niciun regret. Elementul lui primordial rămase intens și mult mai sălbatic decât al Fraților lui. Suflă spre vâlvătăile intense și Aerul deveni catalizator în procesul de ardere. Flăcările se intensificară și lui David i se păru că asistă la un foc de tabără grandios. Știu că făcuse suficient pentru a le asigura sfârșitul, măcar unul provizoriu, după cum bine văzuse, dar privi cu admirație spre pumnalele de gheață ale lui Eric, așa că dori să-și facă și el unele. Nu știu dacă are nevoie de o sursă, așa că urmă pașii pe care Mona îi respectase mereu. Își puse mâna pe sol, simți Pământul acceptându-l, și-apoi chemă Apa. Ea veni în șiroaie, urcând spre mâinile lui, până ce se transformă în doi țurțuri ascuțiți și zimțați. Făcu muniție doar pentru două victime, dar fu suficient, mai ales că aruncă pumnalele naturale spre ele din pură plăcere personală. La contactul cu Focul, armele sfârâiră, apoi

străpunseră rapid creaturile, eliberând lichidul negricios și vâscos.

Cu toată puterea din lume, Ema și-ar fi dorit să poată pocni din degete și să dispară toate Furiile, toate gândurile negre ale omenirii și toată durerea care le măcina sufletele. Încă se gândea la familiile Nativilor Foc, la faptul că oricine merită a doua șansă. Îi păruse mereu cumplit să plătească altcineva pentru greșelile altora și să suporte toate consecințele unei alegeri proaste. Știa că acolo unde trăiseră ei până acum, Nativii Focului lăsaseră în urmă mame, soții și copii. Nevinovați. Un singur lucru o deșteptă: pe câmpul de luptă zăceau mai multe Furii decât oameni. Unii căzuseră în luptă, alături de Frații ei, și spera ca alții să fie în Harmonie, chiar și pe post de asupritori. Într-o lume în care Ema tânjea după umanitate, se simți dezgustată de creațiile Sarei. Așa că n-avu milă de ele, nici când păreau a simți suferința, urlând a amărăciune.

Versurile cântecului îi unise într-un mod în care n-ar fi crezut că va fi posibil vreodată. Pe lângă faptul că dobândiseră abilitățile celorlalți și reușiră să stăpânească forța tuturor Elementelor, Ema putea jura că le simțea sufletele. Eric o încărca cu pace, David îi transmitea putere și ambiție, iar Mona îi confirma încă o dată nevoia de apartenență și stabilitate. Femeia știu că Furiile sunt create din Elemente și condimentate cu magie neagră, așa că nu-i rămase altceva decât să încerce să le descompună. Își testă strategia pe prima care-i ieși în cale. O legă și ea, cum făcuseră partenerii ei de luptă. Făptura Iadului se zbătu și Ema strânse coarda naturală și mai puternic. Își puse apoi palmele pe corpul ei diform. Textura trupului era ca o combinație ciudată de nămol și plastilină elastică. Se concentră asupra Elementelor și începu să extragă Apa care modelase acel trup. Se adună toată în palmele sale și rămase acolo, suspendată, lăsând soldatul obedient al soacrei sale asemeni solului crăpat de secetă. Își chemă Aerul în ajutor și execută o bulă perfectă, pe care o suflă spre capul creaturii. Aerul o înălță și-și duse

apoi mâinile spre bula tocmai creată, dirijând Apa înăuntrul ei. Capul Furiei rămase captiv ca într-o cască întepenită. Apa urmă mișcările violente ale Furiei disperate după o gură de aer. Era ca un om scufundat în apă fără voia lui și, cu toate mișcările de eliberare pe care le încercă, sfârși înecată.

Cei patru se reîntâlniră și reintrară în poziție, pentru o eventuală reîncărcare de forțe. Creară cu toții o tornadă de aer pe care o împinseră spre Furii, pentru a mai câștiga timp ca să-și tragă sufletul. Dacă, cu câteva minute în urmă, pe chipurile lor se putea citi doar groaza și disperarea, acum erau de-a dreptul exaltați.

Ceva bizar se întâmplă însă în fața lor. Furiile păreau îmbrâncite de la spate. Cineva își făcea loc printre ele, dar nu reacționau violent.

Se priviră scurt, încercând să anticipeze evenimentele. Tornada pe care o creaseră fu redirecționată și încărcată cu scântei mistuitoare. În spatele ei, Ema îi deslușì pe creatorii fenomenului: Robert și Olivia. Își uniseră puterile și ei, așa cum ea se temuse că vor face.

XXXIV

Robert și Olivia opriră tornada în dreptul lor, dirijând-o astfel încât să le dea târcoale, crescând din ce în ce mai mult în intensitate.

Mona înlemni când văzu duoul malefic dezlănțuit. Își privi mama și citi pe figura ei aceeași disperare, teama că Robert va pune cumva mâna pe ea și se va răzbuna. Nici măcar noile puteri n-o făceau să se simtă în siguranță.

David îi păru șocat de-a dreptul. Expresia lui trăda dezamăgirea care-i sfâșia sufletul. Sperase ca mama lui să-și ignore partea războinică. Dar nu, ea era acolo, în fața lor, cu un Foc de-a dreptul teribil.

Eric fu singurul care se arătă gata de luptă, pregătit să dea de pământ cu cei doi. Mai mult, nu păru deloc impresionat de spectacolul oferit de gemeni.

— Maimuțoii! nu se abținu el.

Reuși să detensioneze atmosfera.

— Puterea gemenilor nu e doar dublă, vorbi Mona înspăimântată. E ceva care îi face speciali. O legătură dincolo de legile metafizicii. Doar i-ați văzut pe Raul și Georgia! Niciun Nativ Apă nu poate realiza ce fac ei doi, împreună. Ne vor prăji, în ciuda puterilor noastre sporite.

— Atunci să-i despărțim! propuse Ema.

După ce hotărâseră că fuseseră văzuți suficient, frații împinseră vârtejul de Foc spre cei patru. Eric, Ema, Mona și David își uniră puterile și traseră cu o rază strălucitoare, cu particule înghețate, în tornada care mistuia totul în calea ei. Când Focul și *arma* creată să-l nimicească se întâlniră, un vuiet puternic le luă auzul. Fu ca o ciocnire între Titani. Flăcările sfârâiau, iar unda ca de gheață reuși să penetreze masa compactă a tornadei. Focul se împotrivi, părând a avea voință proprie. Cei patru insistară să taie în carne vie și se bucurară când reușiră să spintece uriașa formațiune. Dar aceasta, în loc să se risipească, așa cum se așteptau ei, se despică și se transformă în două tornade.

— La asta nu m-așteptam! exclamă David, uluit.

— Le izolăm! auzi glasul hotărât al Georgiei.

Ea și Raul creaseră deja scutul lor impenetrabil și se pregăteau să le vină de hac.

— Am făcut schimb de mal cu tata, dacă asta vă îngrijorează. E șeful ultimei linii de apărare. O mare onoare pentru el, de altfel, râse băiatul.

Furiile, care stătură de-o parte când tornada lovise, începură să se apropie și ele, buluc, și în doar câteva clipe, haosul cuprinse iar câmpia însângerată.

Nativii care făcuseră front comun se treziră atacați din toate părțile și n-avură încotro, trebuiră să se despartă. Toți trei o

căutară cu coada ochiului pe Mona, să nu care cumva să dispară din aria lor vizuală. Încă își păstrară agilitatea conferită de unirea Elementelor, așa că nimicirea creaturilor care se încăpățânau să nu dispară definitiv de pe fața Pământului fu mai ușoară.

— De unde tot apar Furiile astea? întrebă David, în timp ce trecea prin Focul lui tot ce se-apropia de el.

— Ai uitat că se regenerează? îi răspunse Mona, gâfâind.

N-am uitat, dar speram ca puterea noastră combinată să le dezintegreze definitiv, își spuse el, păstrându-și pe chip o falsă destindere. Și, în momentul de față, preocuparea lui era alta: mama sa, care se încăpățânase să joace în cealaltă tabără. Îi spusese asta de la bun început, dar o simțise că se apropiase sufletește de el. Îi simțise sensibilitatea și sperase că-și va deschide ochii și-și va da seama că poziția ei era mai mult decât absurdă.

Băiatul scrută câmpul de luptă în identificarea ei. N-o zări niciunde și un val de tristețe îi acoperi pleoapele obosite. O fracțiune de secundă își pierdu concentrarea și fu suficient. Crezu că ajunsese să cunoască toate intensitățile durerii, dar când lama sabiei monstruoase a Furiei îi străpunse umărul stâng, urlă ca din gură de șarpe. Se prăbuși la pământ când un picior greoi îl călcă pe spate. Înghiți țărână și un gust de fier îi invadă gura. Își simți spatele strivit și încercă în zadar să se ridice. Creatura îl apăsa cu putere, fără milă. Reuși să se afunde singur în Pământul căruia îi ceru ajutor. Scăpă de presiunea care-l țintuise și se căzni să se întoarcă cu fața-n sus. Nu văzuse nicicând o strălucire mai intensă ca cea a tăișului care căzu spre pieptul său. I se păru terifiant și sublim, în același timp. Ar fi dat orice să-i zărească chipul Monei, chiar și o sutime de secundă. Să-i spună că totul va fi bine și că, poate într-o altă viață, se vor regăsi. Dar ea dispăruse în învălmășeală. Vru să-nchidă ochii, să păstreze pentru eternitate în spatele pleoapelor imaginea feței iubite, și-atunci își zări ca prin vis salvatoarea. Furia care-l atacase încasă o lovitură zdravănă și fu proiectată de-

parte. O mână murdară se întinse spre el. Șansa lui la viață veni odată cu degetele acelea lungi, pătate de sânge întărit, care așteptară să fie cuprinse. David acceptă ajutorul și le strânse recunoscător. Brațul îl ajută să se ridice și, abia când stătu pe picioarele lui, văzu chipul senin al mamei sale. I se păru fascinant cum, în lumina sfârșitului, Olivia radia.

— Ești bine? Pentru o clipă am crezut că te dai bătut! îi recunoscu vocea, în ciuda vâjâitului care-i astupa timpanele.

Locul unde fusese înjunghiat îl ardea cumplit și sângele nu se oprea. Fu nevoie să-și dirijeze Focul spre rană, să o cauterizeze.

O clipă de neatenție. Doar de atât fusese nevoie. Și-acum, cu Olivia preocupată de starea lui, avu parte de același moment nefast, când timpul își dădu răgaz să clipească. Văzu surâsul mamei sale, apoi, pe aceeași gură care mai devreme îi zâmbise, observă sângele curgând. Se forță să se dezmeticească și să se ancoreze în realitatea dureroasă. O Furie o înjunghiase pe femeie în spate și David ar fi putut jura că văzuse vârful sabiei străpungând pieptul mamei sale. Dar Furia nu stătu să-și admire victoria. Pentru ea era încă un trup care stătea în picioare. Trase sabia, cu o cruzime brutală și, cu ea plină de sânge, îl amenință pe David. Băiatul se feri și cuprinse brațul creaturii, care căzu greu asupra lui. Ripostă nervos și-și adună toată furia când, pur și simplu, își trecu pumnii înroșiți prin trupul amorf. Crezu că-și va găsi mama pe jos, într-o baltă de sânge, dar femeia se înarmase cu două săbii și se forța să stea pe picioare. Îi admiră îndârjirea, dar tot și-ar fi dorit s-o poată feri de o nouă confruntare. Tricoul ei se umpluse de sânge și i se lipea de corp, dezvăluindu-i constituția firavă.

— Ai grijă! strigă. Apleacă-te!

El făcu întocmai și una dintre săbiile pe care și le însușise femeia zbură pe deasupra capului său. Arma se înfipse în Furia pregătită de atac. În cădere, aceasta îl prinse pe David de picior și-l trase la pământ, peste ea.

— Neatent mai ești! o auzi pe Olivia certându-l. Aici nu-i loc de emoții! strigă la el, parând loviturile creaturilor, care se apropiaseră și-i încercuiseră.

David se forță să se ridice, dar nu văzu decât picioare împletite și praf. Mult praf. Olivia se aplecă și, prin mișcări circulare, crestă membrele Furiilor. Reuși să-și apuce băiatul de-o mână și să-l tragă înainte să fie strivit de trupurile lor.

Sus! Sus! se îmbărbătă.

— Nu asculți deloc! îl certă ea.

— Ești rănită! Trebuie să te menajezi! insistă David.

— Nu zău! îi răspunse ea, dar băiatul putu jura că un zâmbet îi înflorise în colțul gurii.

— Cum scăpăm de Furiile astea?

— De unde să știu? Crezi că dacă sunt în armata babei nebune, îi știu și planurile? Habar n-am avut că există, dacă poți crede! În dimineața atacului, au apărut ca din senin. Să-i fi văzut pe Frații Foc, râse cu poftă. Unii dintre ei au făcut pe ei de frică. La propriu!

— Există o cale de a le nimici definitiv. Trebuie să tăiem capul vrăjitoarei!

— Cred că te-a afectat rău căzătura, îl luă femeia peste picior. Nu vorbi cu mine în metafore, ok?

— Sara! Dacă moare ea, vor muri și monștrii ăștia.

— Crezi? se arătă nedumerită.

— Sunt singur. Asta trebuie să fie. Acum, iată, le omori și, în scurt timp, se reîntregesc din ce-au fost create: Elementele.

— Asta nu-mi sună a siguranță, ci a bâjbâială.

— E singura speranță care ne-a rămas! Dar baba a venit, s-a lăudat cu armata ei și a dispărut ca măgarul în ceață.

— Că tot vorbeam de lup... sau de măgar, arătă femeia spre locul în care apărură, de nicăieri, Sara, Iris și un bărbat pe care nu-l cunoștea.

— Să mergem! strigă el.

Văzând că Olivia nu se mișcă, se opri și se întoarse spre ea.

— Ești cu noi sau cu **ei**? **De ce** eziți? Ți-a omorât mama!

— Ai grijă! apucă femeia să strige, înainte de a se năpusti asupra lui și a-l împinge la pământ.

Revolta din el îl făcuse să-și piardă iar vigilența, exact când o Furie îl luase în vizor. Olivia sări între el și lama sabiei, încasând lovitura în plin.

— Nuuu! urlă băiatul.

Se trezi! Și totul se reaprinse în el. Focul izbucni mai tare ca oricând. Îl dirijă spre creatura care-i înjunghiase mama. Fără să-și dea seama cum făcuse, crease o aură protectoare în jurul lui. Se aruncă în genunchi și-și luă mama în brațe, așezându-i capul pe pieptul său, protejați de câmpul energetic diafan, care pulsa viu.

— De ce-ai făcut asta? Parcă-ai spus că aici nu-i loc de emoții!

— Prea iei totul în serios, gemu ea, tușind. N-am știut să trăiesc pentru tine... Așa că, măcar să-mi dau viața pentru tine!

Redeveni serioasă și-i mângâie pentru prima dată obrazul, așa cum doar o mamă o face.

David închise ochii și-și cuibări chipul în căușul palmei ei. Îi simți căldura și toate sentimentele pe care nu i le spusese niciodată. Îl iubea în felul ei ciudat, se atașase de el când păruse vulnerabil și tot ceea ce crezuse că îngropase odată cu părăsirea căminului, revenise la viață.

— Lucru mai stupid ca ăsta n-am auzit! încercă el să-și păstreze calmul, apelând la stilul ei de ironizare a situației. Știi ce vreau acum, dacă tot nu pot da timpul înapoi? Să te ridici cum ai făcut mai devreme și să-mi arăți că-i doar o rană nenorocită care nu-ți poate veni de hac. Ce zici?

— Ești drăguț că spui asta. Ai tenul meu, știai? Tare frumos e. Tu ești frumos! Cu ochii ăștia mari, ca de căprioară. Atâta lucru bun ai luat de la taică-tău! Cu toate că și ochii mei migdalați ți s-ar fi potrivit!

— Hei, aș zice că te dai bătută, continuă David cu lacrimi în ochi, hotărât să nu le lase să i se rostogolească pe obraji.

Văzu cum viața se scurge din trupul mamei sale. Ochii ei deveniră senini, pregătind-o să plece împăcată. Așa că făcu ce-i dictă inima. Își puse palma stângă pe rana cea nouă și-și canaliză Focul spre plaga ei deschisă. Semnul de pe gât începu deodată să-i pulseze. Îl arse pe el și o arse și pe ea.

— Rămâi cu mine. Nu mă părăsi din nou! îi șopti.

Simți că-i face bine, simți puterea vindecătoare a Focului, jumătatea bună a Elementului său alimentându-i trupul.

— Olivia! Las-o! Ce Dumnezeu îi faci?! strigă Robert, panicat, încercând în zadar să-și oprească nepotul.

Femeia reuși să ridice o mână și să-și asigure fratele că e bine. El se minună de seninătatea pe care o citi în ochii ei. Îl văzu pe David, protector, și realiză că fiul ei avea să facă totul pentru a o salva.

XXXV

Sara nu părea deranjată că fusese adusă înapoi pe câmpul de luptă. Nu fugise din lașitate, cum crezuseră cu toții. Planul ei fusese construit pe etape și ținuse neapărat să fie respectat întocmai. Doar nu era să-l saboteze tocmai ea!

Pe câmpia din Harmonie găsise exact ce dorise, de la bun început, haos. Furiile se reîntregeau la scurt timp după ce dispăreau, exact cum le programase.

Se miră, totuși, să-și vadă familia nu numai întreagă, ci și mai puternică. Pe trupurile tuturor observă semne de luptă. Crezuse că-i va găsi sfârșiți de puteri, dacă nu cumva morți. În schimb, văzând-o că apare, ei se pregăteau să o înfrunte. Parcă își ascuțeau colții special pentru ea.

— Priviți-vă trădătorul! încercă să le distragă atenția, mutând reflectoarele pe Adam.

Nativii se opriră și o ascultară, iar Furiile înlemniră de-a dreptul.

— Cu el am colaborat încă de acum cinci ani, continuă femeia. E minunat cum comunitatea voastră perfectă a crescut la sân un om de nimic, care v-a vândut pentru un loc de conducere sigur. Tot el a fost cel care a vrut să se sigure că Ema va rămâne pierdută pentru totdeauna, iar soțul și fiica lor, plecați pe drumuri pe veci. În căutare ei. El știa că am luat-o pe Ema, așa că planul ar fi mers ca uns. Doar că eu aveam propriul meu plan...

Nu reuși să-și termine discursul. Audiența îți pierdu interesul. Vorbele ei nu mai valorau absolut nimic. Așa că Ema ripostă prima. Aruncă o sferă energetică exact în pieptul oratoarei, punând-o la pământ.

— Vorbești prea mult!

— E a mea! hotărî Iris, trimițându-i săgeți din priviri Sarei, care nici nu știu ce o lovise.

— Cred că va trebui să stai la coadă, se ambiționă Ema, pregătindu-se din nou de atac.

— Sunt de treabă, zâmbi Salvatoarea. Zic s-o împărțim!

— În sfârșit, v-ați dat seama că e nevoie de mai mult de-un simplu om pentru a-mi veni de hac! le râse bătrâna în nas, eschivându-se din calea Emei, care o rată.

Și-apoi Sara făcu o mârșăvie: îl înhăță pe Adam și-l transformă în scut. Bărbatul, de când se trezise pe câmpul de bătălie, se comportase anormal pentru poziția și puterea lui: se ghemuise ca ultimul neputincios și se ruga să se trezească din coșmar. Complicea lui îl rănise și-acum râdea de el, batjocorindu-l. Se amuză de ochii pe care-i făcu bărbatul, când văzu Furiile din jurul său și profită de sentimentul de groază pe care acestea i-l stârniseră.

— O, haide acum! le provocă pe Nativele Aer, reunite. Doar nu-mi veți spune că viața lui e mai presus de răzbunarea voastră. Pe mine mă vreți. E doar un trup între noi. Un viitor cadavru, desigur. Râse frenetic.

— Eric, Mona, țineți Furiile în frâu, le ceru Iris, fără a-i păsa că însăși *mama* lor o aude.

— O spui așa, nonșalant, de parcă ele ar putea fi domesticite de vreunul dintre voi!

— Vai, mamă, nu i-ai înțeles deloc mesajul! Sunt sigură că prin „ținut în frâu" s-a referit la... rupeți gâtlejurile tuturor nenorocitelor! Chiar nu-mi face plăcere să rămân cu ele pe cap, dar știu că femeile astea minunate din viața mea te vor întreține pe măsura așteptărilor tale.

— Nu-i corect, spuse Mona, mai mult pentru ea. Iar cu Furiile astea!

— Hai! Va fi distractiv! Doar noi doi, o echipă perfectă, îi arătă tatăl său partea plină a paharului.

— Dă-i drumul! urlă Ema. E doar un biet hapsân! spuse, privindu-l pe Adam, îngrozit.

— Foarte bine! Pe barba ta!

Cu o forță incredibilă, Sara îl aruncă Furiilor. Pocni din degete și, într-o fracțiune de secundă, creaturile prinseră viață. Porunca ei era lege pentru ele! Bărbatul se trezi în mijlocul lor și nu avu nicio șansă. Fu prins de mâini și de picioare și sfâșiat de-a dreptul. Văzduhul tună odată cu urletele lui. Mona își duse mâinile la ochi, șocată de imaginile care-i rămăseseră întipărite pe retină.

— Să le trimitem pe lumea cealaltă! urlă ea.

Se înțelese cu tatăl său din priviri și se avântară în luptă.

Bărbia Emei începu să tremure necontrolat. Își încleștă pumnii și, sincronizându-se cu Iris, atacă. Creară un vârtej în jurul femeii, ridicând praful în aer. Cum se întorcea, Sara încasa câte-o lovitură. Totuși, în acel peisaj deșertic, bătrâna le apăru ca o nălucă. Rânjea continuu, ca și cum s-ar fi dedublat și energia ei ar fi devenit inepuizabilă. Femeile se treziră puse la pământ, trase de picioare și se întâlniră, ciocnindu-se. Se înfierbântară și se ridicară, căutându-și dușmanul. Ema miji ochii și suflă cu putere, trimițând furtuna de nisip în afara perimetrului pe care și-l creaseră. Nu le mersese cu izolarea. Se pomeni prinsă de păr și trasă pe spate. Întâlni ochii vicleni ai soacrei

sale. Femeia dorise, mai mult ca sigur, să-și privească victima în ochi.

— Ești patetică! Insipidă! i-o spuse rar, asigurându-se că vorbele ei îi pătrund până-n suflet.

Dar Emei nu-i mai păsa de cuvintele scorpiei. Chiar și din poziția aceea incomodă, înălță brațele și-o cuprinse pe după gât. Se forță și-o dădu peste cap, izbind-o de pământ. Spatele îi trosni, dar femeia rânji în continuare. Îi puse bocancul pe față și-i trecu cu greutate talpa peste buzele ei, întinzându-i rujul roșu pe toată fața.

— Nu știu care e aia patetică dintre noi! Ești doar un clovn. Te crezi păpușară, dar nu ești decât mama marionetelor. Păpușa supremă. Fără inimă și fără sentimente.

— Totul până la ruj! tună Sara și-i suci brusc piciorul, eliberându-se.

Iris o atacă din spate, învăluind-o într-un vârtej aproape transparent.

— N-am vrut să deranjez! îi spuse prietenei sale, făcându-i cu ochiul.

— Ești binevenită oricând. Nu avem nevoie de intimitate.

— Asta-i pentru Maia, spuse Ema, cu o furie pe care o eliberă spre bătrâna captivă sub forma unei arme energetice care sparse până și vârtejul care-o încătușa.

Iris și partenera ei de luptă ridicară garda, postându-se într-o poziție de karate. Sara rămase la pământ. Femeile își aruncară priviri întrebătoare. *Joacă teatru*, gândi Ema. *Nu poate fi atât de ușor!* Salvatoarea se apropie în trombă, știind că nu e timp de pierdut. Nu-i va permite bătrânei să-și revină în simțiri. Nu merita! Mai mult pluti spre ea, încercând să evite posibilele ei șiretlicuri. Se prefăcuse. Nu că nu se gândise la asta. O făcuse pentru ca ele, toantele, să-i cadă în capcană. Văzu lamele sabiei apropiindu-se de chipul deja crestat. În loc s-o lovească, arma se opri la câțiva centimetri de ea, rămânând suspendată în aer. Întoarse privirea și-și văzu prietena menținând sabia, retră-

gând-o și dirijând-o spre ea. Sara se ridică și rânji absurd. Lamele pe care le aruncase spre Iris se răsuciră, dar cu tăișul către ea, de data aceasta. Nu stătu pe gânduri și apucă mânerul, însă arma nici nu se clinti. Se forță atât de mult să îl ia, încât mâinile i se aprinseră, odată cu chipul care-i trăda neputința. O forță necunoscută o ținu în aer, de parcă ar fi fost înfiptă de-a dreptul într-o stâncă.

— Se pare că nu ești demnă de ea, râse Ema, făcând aluzie la sabia pe care doar regele Arthur reușise s-o scoată din piatră.

Privi chipul Sarei. Rujul întins pe față îi dădea un aer sinistru. Semăna cu Joker, în demența lui. Părul i se năclăise și el. Coafura mereu perfectă îi era acum deranjată. Cu toate astea, nu găsi pe chipul ei panica pe care și-ar fi dorit s-o surprindă. Nimic nu-i trăda teama de înfrângere. Nu, Sara excela în a se simți învingătoare, sentiment deloc revigorant pentru adversarii ei.

Se dădu din calea pumnalului monstruos, sfidând-o. Își chemă Focul în ajutor și aruncă bile incandescente spre ambele femei, care făceau pe eroinele. Bilele cădeau fără întrerupere, acompaniate de sunetul râsului ei malefic. Iris își crease un scut care o apăra de toate loviturile. La contactul cu Aerul ei suprem, Focul se stingea. În Ema încă sălășluia forța Elementelor combinate. Dacă n-ar fi fost Focul special al lui David, probabil că al Sarei i-ar fi dat bătăi de cap, dar așa, ripostă cu propriile arme, făcute parcă pe comandă.

— A, n-ai fost aici, ținu să-și pună soacra la curent, din pură plăcere personală. Am reușit să ne unim puterile, ce spui?

Femeia nu-i răspunse și continuă să arunce cu dibăcie energia materializată. Simți că nu va avea câștig de cauză dacă se va limita la lupta de la distanță, asemenea unor copii înarmați cu pistoale cu bile. Iris, proclamată Salvatoare și Protectoare, îi păru în Elementul ei. Era puternică și-i simți energia în toate loviturile. De ea trebuia să scape prima. Ea îi însuflețea pe ceilalți și le dădea speranță.

Văzu că puterile Emei scad, când bila ei de Foc o atinse și o arse. Lupta doar cu Aerul, încercând să-și păstreze calmul aparent. Se dăduse însă de gol atunci când își căutase familia din ochi. Să-i avertizeze oare? Nu că n-ar simți imediat când s-ar trezi mânuind un singur Element, în loc de patru. Ca primă mișcare, o asaltă pe Ema cu lovituri, izolând-o pentru o scurtă perioadă de timp. Suficientă pentru tratația pe care-o plănui pentru Iris. Șuieră, și pași grei se auziră tot mai aproape. Își chemă Furiile în ajutor.

— Lașo! îi strigă Salvatoarea, care îmbrăcase o mantie translucidă.

— În război e totul permis! i-o tăie Sara sec.

Deși greoaie, Furiile reușiră s-o pună în încurcătură. Veniseră în număr mare și-i-o încercuiseră. Cu o rafală de vânt, Iris le puse la pământ. Altele năvăliră în locul celor căzute și femeia se văzu nevoită să-și ia zborul. Când se înălță, o durere ascuțită o trase în jos. Sara bănuise că Protectoarea cu părul nins avea să încerce să scape exact pe sus. Fusese suficient să-i pișteputin scutul, pentru a o face, pentru o fracțiune de secundă, vulnerabilă. Sara aruncă apoi spre ea două săbii în flăcări. Cele șase lame o nimeriră din plin, pironind-o în Furia care-o prinsese și o ținuse drept țintă. I se păru spectaculoasă imaginea prea minunatei Iris, aproape crucificată pe trupul grotesc al creaturii sale, cu picioarele atârnând. Urlă și ea, și Furia, Focul magic rănindu-le pe amândouă.

Sara încasă o lovitură din spate, semn că Ema trecuse de capcanele ei. Țipă când își văzu prietena sângerând, dar, în loc să dea iama spre ea, o cuprinse pe Sara în brațe și se ajută de pământ pentru a-și lua elan. Se înălțară amândouă, iar bătrâna fu surprinsă de mișcarea inteligentă a nurorii sale. Se duse cât de sus putu, până când Sara se dezmetici și-și aprinse palmele, arzând-o. Ema urlă, dar se ambiționă să urce mai sus. Când durerea deveni insuportabilă, își privi soacra în ochi, cu o satisfacție nemaivăzută.

— Mori, scorpie! fură ultimele cuvinte pe care i le adresă, înainte de a o elibera din strânsoare.

Sara căzu în gol și sentimentul de cădere, odată cu viteza pe care o prinse, o făcu să urle fără pic de control.

Ema se duse glonț să-și elibereze prietena, care reușise să rămână conștientă și să țină Furiile departe de ea. I se păru de necrezut că va trebui să extragă săbiile acelea. Când își luă inima-n dinți, auzi o chemare. Un vaiet. *Mama!* Scurt și stins. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Du-te! o repezi Iris. Le voi scoate singură, doar că doare al dracului de tare!

— Ai auzit și tu? se miră femeia.

— Da! E Mona! Du-te!

E Mona. Cu... Robert?

Și panica îi invadă din nou sufletul.

XXXVI

Robert fusese viclean tot timpul luptei. Stătuse în umbră, consumându-și energia cu Nativii slabi. Nu avea să fie deranjat atunci când avea să își ducă planul la bun sfârșit. Reușise chiar să fie protejat de Furii, nici el nu știuse cum. Poate că nebuna de Sara se ocupase și de asta. Cum Nativii din Harmonie îi surprinseseră, apărându-se mai bine decât anticipaseră, și chiar atacându-i, se văzuse nevoit să aibă grijă de Frații lui de Element. Cum avea să arate o Lume Nouă fără ei? Așa că, în momentul în care apăruseră Furiile în scenă, el avusese grijă să-i conducă la adăpost. Sacrificase vreo patru creaturi pentru planul său, dar nu era ca și când cineva le-ar fi simțit lipsa. Îi văzuse pe mulți întrebându-se unde dispăruseră oamenii de pe câmpul de luptă. Încasaseră suficient.

Harmonie era pustie, semn că și tabăra adversă își proteja oamenii, femeile, copiii și bătrânii. Acum le porunci Nativilor

Foc să stea strânși în grupuri și să asigure noua pază din localitate.

Poate că i-ar fi stat bine ca șef, cum îi propusese Sara, dar în inima lui știu că nu se putea gândi la ziua de mâine. Poate că n-avea să mai existe niciun *mâine* pentru el.

Trecuse prin Iad când își văzuse sora aproape moartă. Nu avusese încotro, o lăsase pe mâinile lui David. Ea îi ceruse asta, să se încreadă în el. Nu i-ar fi ascultat dorința dacă n-ar fi văzut că băiatul chiar e implicat în salvarea celei care îi era, până la urmă, mamă.

Apoi așteptase. O portiță spre Mona. Plecase cu gândul s-o răpească într-un moment în care nu era nimeni atent. Dar nebunia din mintea lui îl făcuse să-și dorească să-i fie cunoscută fapta. Să lovească în inima părinților ei. Să-i vadă neputincioși, distruși că fata lor e în mâinile lui. Lui Robert de acum jumătate de an nici nu i-ar fi trecut prin cap să omoare un copil. Acum, nu-i mai păsa de asta. Doar nu spera la un loc în Rai!

Când Sara și Iris apărură din senin și femeile Aer hotărâseră să o atace pe zgripțuroaică, Robert știu că își primise șansa de răzbunare.

Privise de pe tușă cum fata și tatăl ei făcuseră echipă. Și ce echipă! Gândul îi zbură din nou la Gabi și se gândi că n-ar fi lăsat-o niciodată să lupte cot la cot cu el. Ce nebunie! Dar Mona era făcută din același *aluat* ca părinții ei. Lupta cu pricepere, strecurându-se printre Furii, amețindu-le, făcându-le să se ciocnească între ele și să cadă grămadă. Și Eric, bărbatul pe care Ema îl alesese în detrimentul lui, se arunca în bătălie cu pasiune. Observă că-i face plăcere să spintece monștrii aducători de moarte care le invadaseră ținutul natal. Se miră de inventivitatea lor. Cu palmele pe burțile lor grotești, Eric extrăgea Apa din ele și, apoi, când creaturile își pierdeau forma, Mona dirija Pământul din ele, împrăștiindu-l în cele patru zări. Le zăpăciseră de tot și Robert se pomeni zâmbind melancolic când văzu cum tatăl și fiica bat palma în semn de lucru bun în echipă. Vă-

zându-i așa, împreună, își dădu seama că nu o poate lua fără a trece prima dată de el. Eric n-avea să fie doar un spectator, dar nu mai conta. Nu mai putea amâna momentul. Adrenalina îl încărcase în tot acest timp și era pregătit.

Prinse momentul oportun, când fiecare rămase doar cu puterile propriului Element. N-avea să-l sperie Apa lui Eric. Le dădu târcoale, răsfirând praful, punându-i să se întrebe ce li se pregătește.

— Mona, fii cu ochii în patru! veni sfatul părintesc.

Dar Robert fu șiret. Aprinse un foc mic, abia pâlpâind, suficient pentru a-i atrage atenția fetei. Fata urmă scânteia, tăcând mâlc.

Dintr-un liceu în flăcări își scosese fiica moartă pe brațe, în flăcări își va găsi sfârșitul și ucigașa ei.

Când rămase doar flacăra între ei, Robert își dezvălui chipul. Simți frica fetei. Dar ea nu fugi și nici nu urlă, așa cum se așteptase. Și-apoi își dădu seama de ce.

Primi o lovitură zdravănă la coaste, care-l făcu să se gârbovească.

— Tu n-ai învățat, în viața ta de părinte, că atunci când copiii nu fac gălăgie, **sigur** se întâmplă ceva? i-o aruncă cu superioritate Eric.

Îl lăsă să se îndrepte de spate și chiar să se întoarcă cu fața spre el. Se priviră în ochi și pupilele le scânteiară, fiecare arătându-și disprețul unul față de celălalt. Eric nu putu să nu-și coboare privirea spre tatuajele care-i împodobeau brațul încordat, întrebându-se dacă pe Ema o deranjaseră sau nu. Robert avu suficient timp să-l observe și, acum, având-l la doar doi pași distanță, nu se putu abține să se întrebe cum de-l preferase pe el. Ochii verzi erau singurul detaliu care-l scoteau din anonimat. În rest, îi păru banal. Doar un alt trup bine făcut. Nimic special.

— Știu! Nu-mi spune! Te întrebi ce a văzut Ema la mine! își lăsă adversarul mască, permițându-și să-l ia peste picior. Doar

nu sunt așa *macho* ca tine și, în viziunea ta, femeile asta preferă, nu-i așa?

— N-avem ce discuta! i-o reteză Robert și atacă, pregătit să-i șteargă zâmbetul de pe buze cu un pumn în flăcări.

— Mona, orice-ar fi, nu te băga!

Eric pregăti și el o lovitură de pumn și izbi exact în focul care îi fusese destinat. Palmele lor încleștate se ciocniră, eliberând scântei. Robert plusă și cu celălalt pumn și-și nimeri oponentul în plex. Nativul Apă se ținu tare pe poziție și-i servi Focului o lovitură de picior, care-l puse la pământ.

— Și eu care credeam că ești frigid! Rigid, am vrut să spun, rânji Robert.

— Parcă n-aveai timp de povești!

Apă și Foc. Uniți de dragostea pe care o purtau Emei, dar și de ura pe care-o simțeau unul față de celălalt. Conectați fără de voie. Diferiți și, totuși, atât de asemănători prin patima cu care iubeau și prin patosul cu care distrugeau cu forța Elementului lor.

Elemente care se anulau reciproc. Când lovi Focul, Apa îl stinse. Când lovi Apa, scutul fierbinte topi tot ce veni sub formă de gheață. Dar niciunul nu se lăsă mai prejos. Robert deveni ca o torță vie, în timp ce Eric se folosi de toată Apa pe care o găsi pentru a o păstra ca o peliculă protectoare în jurul corpului. Elementele lor deveniră o extensie a trupurilor și a minții. Nativul Foc își preschimbă chipul, întruchipând o armonie de nuanțe calde. Părul negru prinse tonuri roșiatice și aurii, îi flutură și i se ondulă asemeni flăcărilor pe care le mânuia cu pricepere. Păru ca scăpat din Iad, dar perfect în construcția sa aproape monstruoasă. De cealaltă parte, Eric căpătă o paloare teribilă. Apa îl îmbrăcase într-o mantie străvezie, dându-i aspectul unui prinț al ghețurilor. Ai fi zis că viața stă să-l părăsească, mai ales că buzele îi deveniseră vinețiu, dar el se simțea mai viu ca oricând. O lamă translucidă tăie în flăcările care veniră peste el ca un suflu apocaliptic. Se ciocniră ca doi monștri

sacri, abia treziți la viață. Însetați de putere și de victorie. O luptă pe viață și pe moarte, până când doar unul avea să rămână în picioare. Elementele prinseră viață în mâinile lor, iar armele pe care le creară tăiară adânc în carne. Nimeni și nimic nu îndrăzni să se bage între ei. Scântei și așchii înghețate rezultară în urma încleștării lor. Cei doi nu se menajară deloc, atacând pentru a-și anihila inamicul. Loviră fără milă, doborându-se pe rând.

— Știi ceva? Tare-aș vrea să te bat ca de la bărbat la bărbat, și nu ca de la Forță la Forță, îi aruncă Eric adversarului, în timp ce se proteja de flăcările sale. Ce zici?

— Ai tu boașe pentru asta? îl luă Robert peste picior, zâmbindu-i. Provocare acceptată!

Luptară corp la corp, neferindu-se de loviturile clasice. Un pumn direct în barbă răni mai tare în orgoliu decât ar fi făcut-o o banală flacără. Un picior în abdomen aduse satisfacție pe buzele atacatorului mai ceva ca valul de gheață pe care-l trimise împotriva adversarului. Stăteau amândoi cu garda sus. Sângele le șiroia pe fețe și pe trupuri. Corpurile le erau tensionate, dar ambii zâmbeau. Să nu se lase mai prejos unul față de celălalt. Nu mai simțeau durere, doar dorința de-a răni. Competiția tipic masculină nu ținea cont de reguli. Soarta celor din Harmonie nu era în mâinile lor. Nu acum. Pentru ei, miza era alta, deși nu plecaseră deloc pe picior de egalitate. Robert știa că inima Emei nu-i mai aparține, dar și că Eric nu i-o merită. Doar luptând ar mai fi putut să-i deschidă femeii ochii. De parcă titlul de *cel mai bărbat dintre bărbați*, măsurat după nivelul de testosteron, ar fi avut vreo însemnătate în ochii ei.

— O pot ține așa toată ziua, se lăudă Eric scuipând sânge și imitând jocul de picioare al lui Bruce Lee.

Dar eu nu pot lungi asta la infinit, își dădu Robert seama, reamintindu-și că are un plan. Aruncă o privire către Mona, care stătea cuminte pe margine, cum îi ceruse tatăl ei. Știa că avea să joace murdar, dar cine se mai uita la asta? Așa că, în timp ce

oponentul său dansa fălos ca un cimpanzeu, își canaliză energia într-o formă sferică pe care-o aruncă puternic spre el. Își atinse scopul: îl luă prin surprindere și-l proiectă departe, printre Furiile care abia îl așteptau.

Alergă apoi în cerc, cu viteza cea mai mare pe care o putu prinde. Odată cu el, Focul îl urmă și reuși să-l lase în urmă, creând un zid circular de Foc pur.

Se întoarse pe călcâie și se duse glonț la fata care începuse deja să-l atace cu un fel de bice înfrunzite. Îl legă de picioare și de mâini și, când un zâmbet îi lumină chipul, Robert arse legăturile și se eliberă într-o secundă. Știu că timpul e limitat, așa că nu stătu la discuții. Erau doar ei doi, într-o carceră de Foc. Se săturase de scuze și explicații. Toată lumea le avea la îndemână și, dacă ar fi lăsat garda jos, ar fi învins cu cea mai puternică armă psihică. Nu, n-o va asculta. Nu dorea să știe motivele pentru care îi curmase viața fiicei sale.

Puse mâna pe ea numaidecât. Fata se zbătu și încercă să se elibereze. Lui nu-i păsa. O vedea vorbindu-i, buzele ei păreau a-l implora să-i redea libertatea. O privi și-o văzu epuizată. Murdară. La capătul puterilor. Și totuși, i se împotrivea. Se agăța de viață cât putea. *Oare așa o fi făcut și Gabi?* se trezi întrebându-se și lăcrimă, instinctiv.

Te rog, îi citi pe buze. *Nu eu...,* dar el o apucă de gât și-o ridică în aer. Fata îl strânse de braț cu ambele mâini și-l lovi cu picioarele, care-i rămăseseră suspendate. Ar fi putut riposta mai tare, îi trecu prin gând, dar ea se ambiționa să stea la povești. Voia să-i vorbească, să-i toarne minciuni. Mona începu să plângă și el văzu clar că nu o face de durere. Îi ghici sentimentul de vinovăție care-o apăsa. Într-un fel, fata dorea să fie pedepsită. O urmărise pe câmpul de luptă, era puternică, așa că, dacă ar fi vrut într-adevăr să scape, ar fi făcut-o. Dar nu, ea aștepta să fie eliberată. Aștepta izbăvirea.

— A fost prietena mea. Am iubit-o! Îmi lipsește! spuse ea, gâtuită.

— Mona? Mona? răzbătu glasul Emei, dincolo de perdeaua de flăcări.

Robert ciuli urechile și-și concentră atenția la femeia pe care o iubea. Ciudat, fata nu-și semnaliză prezența și nici nu încercă să strige după ajutor. Privirea ei îl țintuia tot pe el și ochii îi erau la fel de rugători.

— Îmi pare rău! Mă doare pierderea ei, dar nu eu am omorât-o!

— Ba tu! urlă bărbatul și mâna cu care o strângea i se aprinse.

— Dă-i drumul, Robert, te rog! auzi glasul cald al Emei.

Femeia reuși să treacă de Focul pe care îl pusese drept protecție, dar păstră distanța față de ei.

— Mona, iubito, totul va fi bine. Robert are un suflet bun și te va elibera, încercă ea psihologia inversă. Știu ce înseamnă să pierzi un copil, durerea e cumplită și cel mai bun răspuns pare răzbunarea. Dar ea nu-ți va aduce puiul înapoi, oricâte vieți ai lua și oricâte persoane ai pedepsi.

— N-ai pierdut niciun copil, Ema, nu mai dramatiza. Ați fost doar despărțite. Te rog să pleci! Nu vreau s-o fac de față cu tine. Și nu, n-am suflet bun deloc. Nu cred că am suflet defel. Nu o voi cruța, așa că pleacă! urlă la ea, strângând și mai tare gâtul fetei.

Mona își chemă Pământul în ajutor, înălțându-l până la nivelul tălpilor. Acum nu mai era suspendată, dar îi făcu jocul bărbatului, care rată intervenția ei, atent acum în ambele părți.

— Robert..., ezită femeia, cum să-ți spun asta acum, când tu ai pierdut deja o fiică?

— Ce tot spui acolo? vru să știe, mânios.

— Maia... Maia nu mai e!

— Maia e cu tine! Mi-a spus Sara! refuză să creadă.

— A fost cu mine, până s-a sacrificat pentru a o ucide pe Sara. Robert, s-a dus! spuse ea spășit, printre suspine. A fugit din brațele mele pentru a-i veni de hac celei care a creat-o și a folosit-o. Fetița mea cea mică nu mai e! Te rog, nu mi-o lua și pe cealaltă! Te rog, Robert!

— Nu cred așa ceva! strigă bărbatul, cu bărbia tremurând. Va plăti! Nebuna aia va plăti pentru tot, fii fără grijă! Asta după ce fiica ta va plăti pentru moartea fiicei mele. Îmi pare rău, Ema, chiar îmi pare, dar nu există altă cale!

— Ba există! Nu ești un monstru. Dar vei deveni unul dacă vei lua viața unei copile nevinovate. Pentru că e nevinovată!

Femeia se panică, dar tot nu-l atacă. Se apropie de el cu brațele întinse, cerându-i îndurare. Făcu apel la Robert – cel care-i fusese soț în ultimii cinci ani, nu la tatăl rămas fără ambele copile în doar câteva zile.

Își luă ochii de la ea și-și răsuci privirea spre Mona. Fata era răvășită și respira greu. Îi cauzase răni urâte la gât și, totuși, rămase prinsă între degetele lui dornice de răzbunare. O strânse și mai tare, până ce ochii ei se măriră și fata dădu semne că se sufocă. Și-atunci, în părul ei șaten văzu deodată buclele blonde binecunoscute. Fata din fața lui începu să semene cu el. Era ea, inconfundabila Gabriela. Cu un ten impecabil, machiată ca de obicei și la fel de zâmbitoare.

Sunt bine, tată. Te iubesc! Mona e prietena mea, putu să jure că îi spun buzele acelea pline, ale chipului încadrat de-un păr bălai.

Mâna începu să-i tremure și degetele i se desfăcură, eliberându-și victima. Se lăsă în genunchi și începu să plângă. Ridică privirea și-o văzu pe Mona cuibărită în brațele mamei sale. Zidul de flăcări se risipi și el și reapăru haosul. Printre genele ude, reuși să vadă Furiile care pândiseră în afara zidului. Odată căzut, năvăliră înăuntru.

— Ai grijă! Ema! strigă din toate puterile și fugi spre ele.

Femeia întoarse capul peste umăr, dar o sabie o atinse. Văzu cu coada ochiului o altă lamă și apoi... pe Robert. Bărbatul se aprinse și aruncă foc în creaturile care atacaseră, flămânde. Îi simți greutatea trupului său apăsând-o. Ea, la rândul ei, făcu presiune pe Mona, care rămase la pieptul ei, nemișcată.

— Mamă, ești bine? Sângerezi!

— Da, cred că da. E doar o zgârietură mai urâtă. Mona, ridică-te și ajută-mă, o rugă.

Fata făcu întocmai. Robert le protejase și căzu peste ele. Ema se ridică încet, încercând să susțină și trupul greu al bărbatului. Era rănit, grav. O sabie îi străpunsese pieptul și sângele nu se oprea. Toate cele trei lame îi intraseră în carne.

— E doar o zgârietură, nu căsca ochii ăia așa! izbuti Robert să glumească.

Se așeză în genunchi lângă el, îi cuprinse capul și i-l așeză pe picioarele ei ghemuite.

— Mamă, sunt ok. Rămâi cu el. Mă ocup eu de Furii! hotărî fata.

Dar când alte flăcări se iviră printre Furii, sângele le îngheță în vene. Creaturile căzură la pământ, așa că Mona privi consternată spre mulțime, punându-se în gardă. Crescu repede o plantă pe care-o aruncă cu precizie spre noul venit, imobilizându-l. Când întâlni ochii calzi ai lui David, se topi toată. Dădu drumul legăturii și alergă spre el. I se aruncă în brațe și-l strânse cu putere, ca și când ar fi avut nevoie să-și reîncarce bateriile.

— Pe unde umbli? Parcă spuneai că nu mai pleci de lângă mine! îl certă.

— Iartă-mă. A trebuit. Mama a fost rănită. Și tu, Dumnezeule, cum arăți, se panică după ce-i văzu arsurile din jurul gâtului. Îl omor! se hotărî, încleștându-și pumnii.

Ignoră rugămintea iubitei și se duse fix la el. Mona îl ajunse din urmă și-l opri, trăgându-l de braț.

— O, se pare că a avut altcineva grijă de el înaintea mea, spuse încet.

— Oli! Cum e Oli? își întrebă Robert nepotul.

— E bine. Doarme. Am lăsat-o în casa Monei. O să mă omoare când se va trezi, dar asta e, îmi asum alegerea!

— Ai grijă de ea, bine? îl rugă tușind, cu sângele curgându-i pe la colțurile gurii.

— Dacă-mi va permite, da, voi avea.

— Nu există *dacă*. Doar pe tine te mai are. Promite-mi că-i vei fi alături. Te iubește. De-aia mai ești acum în viață, se sforță să-i facă cu ochiul.

— Îți promit, îi făgădui serios și-i lăsă singuri, trecând înapoi în linia de apărare.

— Am uitat cât ești de frumoasă, spuse Robert fără perdea, jucându-se cu părul Emei.

— Și eu care-am crezut că n-ai simțul umorului, îi zâmbi ea. De ce-ai făcut asta? Robert...

— Știi bine de ce! Te iubesc. N-am încetat în niciun moment să o fac.

Când îi citi stânjeneala pe chip, o dădu din nou în glumă. O spuse în joacă, dar femeia simți adevărul din spatele minciunii și durerea lui sufletească:

— Am crezut că voi para lovitura aia. Cine s-ar fi așteptat ca o Furie jegoasă să-mi vină de hac? În plus, nu mai am pentru ce trăi. Pentru cine trăi. Tu, în schimb, ai. Mă duc la Gabi a mea. Și la Maia. Mai e și mama pe-acolo. Vezi câtă lume mă așteaptă? Sunt împăcat, chiar sunt, dar ți-am greșit. Te-am rănit. Iartă-mă! Mă ierți? Doamne, cât de frumoasă ești. Ochii ăștia ai tăi...

Îi atinse buzele, pe care nu le mai sărutase de-atâta timp, dar al căror gust nu-l uitase niciodată. Îndrăzni să-i aplece capul și Ema se lăsă condusă de mâna lui însângerată.

— Te iert, îi spuse înainte ca buzele lor să se atingă într-un ultim sărut.

Îl plânse, chiar dacă declarase de nenumărate ori că o să-l omoare cu mâna ei. Îl regretă pe Robert, cel care-i fusese soț iubitor și tată minunat pentru Maia. Nu trăise eroic, dar murise astfel. Fusese întruchiparea răului, dar spera că moartea îi va aduce izbăvire.

Îndrăzni să-i privească figura împietrită și-i închise ochii cu care-o fixa și acum, după ultima suflare.

— Te iert! spuse ea din nou, punând astfel o vorbă bună pentru el divinității.

XXXVII

Îi prinsese bine bătaia cu Robert. Îl antrenase cât pentru toate luptele de prost gust pe care le purtase cu Furiile animate nenatural. Îi dăduse energie pentru a-și duce planul la bun sfârșit. Planul pe care nu-l dezvăluise nimănui. Venise momentul. Deși îi acceptase provocarea, adversarul lui trișase. Eric se trezi aruncat în mijlocul creaturilor și n-avu de ales, trebui să lupte. Monstruozitățile mamei sale îl epuizau, din cauza conformației lor masive. Le tăie și le rupse în bucăți, totul pentru a ajunge cât mai repede la Mona. Când reuși să vadă ceea ce semăna cu o perdea de foc, știu că trebuie să se grăbească. Dar în momentul în care ieși la liman, o întâlni pe Ema. Se îmbrățișară cu patimă și convenină ca ea să meargă și să le salveze fiica. Lui Eric îi stătu inima în loc când își dădu seama că soția lui avea să stea față în față cu cel care-i fusese soț. Îi trecu prin gând să nu accepte propunerea, dar știu că ar fi făcut-o doar din pură gelozie. N-ar fi ieșit nimic bun din reîntâlnirea lui cu Robert și, acum, viața Monei era cea care era în joc. Tot Ema îi spusese că Iris e rănită și are nevoie de ajutor. Iar Sara, ei bine, Ema îl pusese la curent că *îi făcuse vânt*, așa că trebuia neapărat să verifice starea mamei sale.

Câmpia din Harmonie devenise de nerecunoscut. Furiile, odată lovite, se refăceau, dar sângele lor – lichidul negru ca o mâzgă, rămânea impregnat în pământ, alături de cel al Fraților lui. Făcu slalom printre cadavre și încercă să se facă nevăzut în ochii creaturilor care intraseră parcă în *standby*, neavând cu cine lupta. La câteva sute de metri depărtare, o văzu. Le văzu. Iris și Sara. Salvatoarea era grav rănită și vizibil slăbită. Nici mama sa nu arăta prea bine, dar se ținea cu îndârjire pe picioare. Nu vorbeau, probabil își spuseseră ce avuseseră de spus. Nici măcar nu se mai loveau cu forță, de parcă fiecare aștepta ca cealaltă să se prăbușească prima.

— Mamă, e de-ajuns! strigă, când știu că-l poate auzi. Retrage-ți armata de monștri. Ba nu: lichidează-ți creaturile!

— O, dragule, dar asta e treaba voastră. Eu văd că nu vă merge prea bine. Uite, dacă vrei, să nu spui că n-am suflet, poți pleca. Și tu și frate-tău. Doar pe voi vă pot învoi. Dacă nu vrei, treaba ta. Trupul tău va zăcea aici, căci habar n-aveți cum să-i puneți capăt.

— Știm perfect cum vom încheia povestea asta. Am fost naiv să cred că vei regreta o secundă ce-ai făcut. Dar nu meriți mântuire! Oricum, arăți cam șifonată. Am auzit că ai fost nevoită să zbori. Cum ți-a plăcut?

— Să regret? râse ea din nou, cu același hohot diavolesc. Dragul meu, aste e munca vieții mele. E împlinirea mea. Pentru asta am trăit. Voi învăța să și zbor, de ce nu? Nu există nimic pe care Focul să nu-l poată face. Soțioara ta iubită m-a surprins, recunosc. A fost îndrăzneață. O, stai, luă femeia o pauză. Doar n-a crezut că am murit! Ha, ha, ha, asta a fost bună! Se forță să râdă. Regret că vă dezamăgesc, dar Furiile mele m-au primit cu brațele deschise. Ele ar face **orice** pentru mine. Eu le-am dat viață și ele și-o dau pentru mine. Înțelegi analogia, nu-i așa? În schimb, ea – privi cu antipatie spre Iris – ea ce face pentru voi? Uită-te la Salvatoarea voastră, pufni în scârbă. Se pare că ea e cea care are nevoie să fie salvată acum. Și ai apărut tu, ca un prinț călare pe-un cal alb din povești. Ea e tot ce aveți mai bun?

— Nu mamă, noi toți, împreună, suntem ce-avem mai bun. Ea e parte a întregului, la fel ca oricare dintre noi. Asta n-ai înțeles tu niciodată. Și totuși, iată-te făcând echipă cu o adunătură de Pământ însuflețit. Iris, așează-te. Odihnește-te. De-acum, nu mai e lupta ta.

Femeia dădu din cap în semn de protest, dar apoi simți că picioarele nu o mai ascultă. Căzu și Eric fu acolo să o susțină. O lăsă ușor jos, cu o grijă care îi bucură sufletul femeii.

— Trebuie s-o opresc, șopti.

— Nu, Iris, ai făcut destul. Doar... fă-te bine. Știu că poți. Canalizează-ți energia spre rană, cum ai făcut cu Mona. Te rog, o imploră Eric.

— Emoționant momentul vostru, dar n-am timp de așa ceva. Ema știe că femeia asta te iubește? Eu zic că ai putea-o avea, doar și nevastă-ta s-a tăvălit cu altul, râse din nou, de data asta sincer. Ne vedem în Harmonie. Mă duc să-mi ocup tronul, până vă jeliți unul pe altul.

— Nu vei mai pune piciorul în Harmonie! răsună vocea dură a Monei.

Bărbatul se răsuci și făcu ochi mari când o văzu alături de David. Răsuflă ușurat că Ema reușise s-o salveze și că băiatul i se alăturase.

— O echipă de pomină! replică bătrâna. Hai, le făcu semn cu mâna, chemându-i la ea. Care-i primul? Sau voi atacați doar în grup?

Furiile se apropiară și Sara nu se sinchisi să le gonească.

— Ați văzut cum au grijă de mine? se umflă ea în pene. Ema unde-i? Am scăpat de ea fără să mă murdăresc pe mâini?

Nimeni nu-i răspunse și femeia se plictisi. Pocni din degete, semn la care Furiile atacară.

Nativii se înțeleseră din priviri. David și Mona luptară spate în spate, ca să nu rămână descoperiți. Tinerii reușiră să lege Furiile între ele, în mai multe grupuri, și le dădură foc. Semănau cu niște focuri de tabără, dar din acelea din filmele horror, căci creaturile se zbăteau și urlau gutural, aidoma unor animale chinuite.

Sara se strecură printre *copiii* ei și plecă hotărâtă spre Harmonie. Era încrezătoare și zâmbea, mergând săltat, ca o puștoaică fericită. Știu că la intrarea în localitate va da nas în nas cu Paul și copiii lui. Se gândi să-i evite, dar își spuse că trebuie să-i simtă cu toții furia și să-i accepte superioritatea. Poate că cei trei meritau un ultim moment cu ea, o ultimă clipă în care să-i trateze ca pe niște rude care merită o șansă să i se alăture.

Când crezu că nimic n-o mai poate surprinde, se trezi că o ceață deasă învăluie câmpia. Se opri și privi în spate; aceeași pâclă opacă îngreuna aerul. Se întoarse jur-împrejur, când simți siluete dându-i târcoale. Un bărbat. Apoi o femeie. O tânără. Toți fugeau așa de repede încât nu le putea distinge decât conturul.

Ucigașo! strigă o voce de femeie. *Criminalo!* o alta, pe care ar fi putut jura că o cunoaște prea bine!

Se frecă la ochi și, când își retrase mâinile, o văzu pe Maria atât de clar, că se sperie de-a dreptul. Părul ei alb, împletit în două cozi prinse în creștet, era inconfundabil.

— Ești moartă! urlă Sara.

— Da, sunt! Tu m-ai omorât.

— Și sunt mândră de asta! Aș face-o din nou!

Trădătoareo! auzi de data asta și în față îi apăru Ana, cea căreia îi promisese că o va face mâna ei dreaptă când va cuceri Harmonie.

— Tu ai fost cea mai slabă! izbucni Sara, furioasă.

Mincinoaso! Lacomo! se trezi apoi înghiontită de Gabi.

— Pe tine nu te-am omorât eu, deși meritai! se miră de apariție.

Dar mi-ai frânt aripile! continuă fata.

— Focul nu se dă oricui, fată nebună! Ți-am mai spus asta odată!

Un râs colorat răsună și o irită la culme. O siluetă scundă alergă în jurul ei și femeia se roti după mișcările ei fantomatice.

Activ. Pasiv, spuse o voce de copil.

— Ce tot zici acolo? Oprește-te!

Și se opri. Maia. O privi rece, ca atunci când era controlată.

— Tu erai! Prima mea creație. Ai fost minunată! Până te-ai hotărât să devii umană!

— *Criminalo!* urlă fata cu voce groasă și femeia tresări.

— Bine c-ai murit! Nu mi-ai mai fost de niciun folos.

— *Și eu? Eu cu ce ți-am greșit?* auzi glasul dulce, dar mânios al celui care-i fusese soț.

Era el, Lucas. Cu părul cărunt și chipul brăzdat de riduri. Purta hainele cu care-l înmormântase. O scutură un fior.

— Tu? Tocmai tu mă întrebi asta? Tu ai fost cel mai păcătos dintre toți. Ai iubit-o pe **ea** toată viața. Trebuia să-ți înscenez accidentul mai devreme, când aș fi avut șanse să-i educ pe băieți în spiritul meu. Acum nu-mi sunt alături din cauza ta!

Soțul ei se posomorî brusc și câteva lacrimi îi udară obrajii.

— *Nu le meriți iubirea! Vei muri singură și niciunul nu te va plânge! îi spuse bărbatul înainte să dispară.*

Siluetele reapărură pe rând și se ascunseră în ceața densă. Veniră din nou, doar pentru a o lovi cu putere, în alergătura lor. Tabloul o dezorientă. Se învârti, în speranța de-a le prinde, și ameți. Pentru prima dată în viața ei, se panică. Și-apoi apăru Iris. Diafană și aproape fluidă, așa cum o știa până să intre în gașca familiei ei răzbunătoare. Teafără și nevătămată. Nu aducea deloc cu femeia pe care tocmai o lăsase fără vlagă.

— Iris! exclamă, nereușind să-și ascundă uimirea.

Dar femeia nu-i spuse nimic și se repezi cu violență spre ea. Sara apucă să-și aprindă mâinile, dar prea târziu. Se miră când Iris o cuprinse de spate, oarecum protector, înainte de a-i înfige un pumnal în piept. O răceală neobișnuită îi amorți trupul. Privi spre arma care-o răpusese și văzu că e gheață pură. Cu toate puterile ei, Salvatoarea n-ar fi reușit să se folosească de Apa care nu-i aparținea. Dar **el**, da.

Subit, ceața se risipi. La fel și vălul de pe ochi, care nu-i permisese să vadă realitatea. Nu Iris îi susținea trupul care urma să cadă, ci fiul ei. Văzându-l, se simți mândră. Îl subestimase și greșise, dar el crescuse în ochii ei acum, când nu mai putea schimba deznodământul sorții. Uitase de darul fiului ei și, chiar dacă și-ar fi adus aminte, n-ar fi crezut niciodată că o va putea juca atât de bine pe degete. Își aduse aminte, în frânturi de momente, cum se dăduse drept fratele lui când își desco-

perise abilitatea specială, copil fiind. Nu-l văzuse însă niciodată jucând un rol atât de mare și atât de maiestuos. Deși-i spusese cu doar câteva minute înainte, sub chipul soțului ei, că fiii ei nu o vor plânge, îi văzu ochii umezi. Nu încercă să riposteze, să-și cheme Focul în ajutor. Îl rănise destul. În plus, viața i se scurgea din corp, la fel ca sângele pe care-l simțea fierbinte pe spate.

— Hai, Eric, spuse, cu o greutate mai mare decât ar fi crezut. Fii bărbat până la capăt. Nu mă plânge. Bravo, fiule! Asta da Forță!

— Aș vrea să-ți spun că-mi pare rău, mamă, chiar aș vrea, dar mi-ai rănit familia. Lumea va fi mai bună fără tine. Tu... nu te-ai fi schimbat.

— Nu, nu cum ți-ai fi dorit tu. Avem viziuni diferite despre ce înseamnă o lume mai bună. Măcar am văzut Focul arzând. A fost măreț!

Femeia își luă ochii de la băiatul ei și privi în zare, fără a fixa un punct anume. Știu că nimeni nu-i va aduce omagiul la care spera, așa că își concentră puterile ca să aprindă pentru ultima dată scânteia din ea. Reuși. Focul se aprinse și arse violent. Topi arma de gheață care-i adusese sfârșitul și mistui trupul celei care i se dărui cu totul.

Eric privi șocat cum chipul mamei, până atunci schimonosit, se destinde. Citi fericire în ochii ei muribunzi. Focul n-o rănise, cum ar fi făcut cu un oricare alt om. Flăcările se pliau pe trupul fără vlagă, asemeni unor brațe dornice de îmbrățișări. Corpul mamei sale arse mai ceva ca un cadavru la crematoriu și, în doar câteva minute, din Sara cea atotputernică rămase doar cenușă.

Ema fusese cât pe-aici să-l prindă, în seara în care el repetase preschimbatul chipului. I se păruse că o vede pe Iris, căci o văzuse, într-adevăr, doar că nu bănuise că fusese soțul ei, transformat.

Și-apoi începu haosul.

Așa cum bănuiseră și speraseră, Furiile porniră să cadă. Să se descompună. Procesul nu fu însă lin, cum ar fi crezut. Înainte de a deveni doar mormane de pământ, ele simțiră moartea creatoarei lor. Urlete grele umplură văzduhul, un *rămas bun* plin de durere. Se îmbulziră una în alta, ca o turmă rămasă fără conducător.

Eric fu nevoit să facă slalom printre ele pentru a ajunge la familia lui. Alergă fericit spre ei, crezând că va sărbători victoria alături de toți. Când ajunse însă în locul unde-i lăsase, fu nevoit să ocolească armele grele. Furiile nu doar le scăpaseră din membrele în descompunere, ci le aruncaseră furioase spre ultimii pioni ai apărării.

David rămăsese singur în picioare, cu Focul în mâini, chiar dacă nicio altă vietate nu mai mișca în jurul lor. Avea un morman de săbii la picioare, semn că le blocase pe toate și căzuseră grămadă, ca într-un cimitir de arme aducătoare de moarte.

Iris și Ema erau rezemate de niște movile de pământ, iar Mona alerga de la una la alta, încercând să le aline durerile. Eric se înfioră când văzu două săbii înfipte în trupul Salvatoarei lor, cu tăișurile ieșite prin față. Era pe moarte, o simțea. Lângă ea, Ema se alesese și ea cu un pumnal în abdomen.

— Ema! sări la picioarele ei, cu disperarea întipărită pe chip.

— A fost ca o ploaie de săbii, au căzut din toate direcțiile, vorbi Mona.

Lacrimi îi curgeau din ochi și nu-și putea stăpâni suspinele.

— Bestiile astea au urlat și-apoi au început să arunce. Parcă înnebuniseră! Tată, nu le-am putut opri pe toate. Fiecare dintre noi a încercat să-l protejeze pe celălalt și uite așa, mama a încasat prima lovitură. Iris şi-a ieşit din minți atunci. S-a pus în fața ei și două săbii, acelea mari, cu trei lame, au trecut de mine și de David şi i s-au înfipt în spate. Și era deja rănită. S-a petrecut totul atât de rapid, tată, că n-am putut să...

— Liniștește-te, o consolă Ema cu jumătate de glas. Vom fi bine. Asta înseamnă că Sara nu mai e. Așa-i? vru ea să știe.

— Da, nu mai e. E doar... cenușă risipită în vânt.

Duse mâna în jurul pumnalului și se gândi dacă să îl extragă sau nu. Tăișul lung o atinsese. Rana nu mai sângera, dar hainele soției lui erau îmbibate de lichidul vâscos.

— Nici să nu te gândești, anticipă Ema dorința soțului. Așa plec acasă, cu fierul ăsta în mine, reuși să glumească.

Mâna ei dreaptă o strânse tare pe a lui Iris.

— Iris, de ce nu m-ai ascultat? o dojeni Eric.

Femeia se căzni să vorbească, dar nu reuși. În schimb, îi oferi bărbatului un zâmbet și-o strânse pe Ema cu putere. Trupul Salvatoarei începu să lumineze și Eric se bucură că, în sfârșit, îi urmează sfatul. Ochii îi scânteiară de fericire, dar lumina ei începu să se stingă treptat. Nu, nu se stingea. Se transfera, înțelese el apoi. Femeia începu să se stingă, conștientă de gestul pe care-l făcea.

— Iris... bâigui Ema. Iris, ce faci?

Simți furnicături prin tot corpul și durerea i se accentuă. Începu să se vaite, ținându-și ochii ațintiți spre prietena ei, dornică de un răspuns.

— Iris! Iris!

— Mamă, ești bine?

Eric, Mona și David se pomeniră vorbind unul peste altul, fiecare încercând să le țină conștiente pe femeile rănite. Dar ele nu răspundeau, niciuna. Rămaseră conectate, unite de strălucirea care le curgea prin trup aidoma unei transfuzii de energie. Chipurile li se relaxaseră, acceptând inevitabilul.

Când Eric începu să se simtă copleșit, Iris îl prinse de mână.

— Iris, Dumnezeule, ne sperii! Zi-mi că ești bine! Trebuie să fii. Avem nevoie de tine. Tu ești Salvatoarea noastră.

Femeia zâmbi, bucurându-se de iubirea cu care fusese binecuvântată. Prietenia pe care cei doi i-o oferiseră necondiționat îi schimbase viața. Acum îi ținea pe amândoi de mâini și nu-și putea dori nimic altceva. Se rugă doar ca ultimul ei plan să funcționeze.

— Vă mulțumesc pentru dragostea voastră. Vă iubesc! reuși să șoptească.

— Hei, de ce-mi sună a rămas bun? Iris! o strigă Eric. Și noi te iubim și te vrem lângă noi. Tu ești Salvatoarea noastră, ai uitat? repetă.

— Am fost. Şi a fost o onoare. Timpul meu s-a dus, dar Natura v-a binecuvântat cu alta. Ai grijă de ele! spuse cu un ultim efort, desprinzându-și mâna din cea a Emei și așezându-i-o pe abdomen.

Lumina i se stinse și chipul își pierdu orice expresie. Rămaseră doar doi ochi deschiși, în care nu se mai citea nicio poveste.

— Nu cred! Tată, zi-mi că nu e adevărat! începu Mona să o plângă. Ea a purtat tot greul bătăliei. Când noi abia blocam un adversar, ea răpunea zece. Le-a supraviețuit. Nu au cum, două săbii nenorocite, s-o ia dintre noi. Tată, trezește-o! refuză fata să accepte adevărul.

— Nu săbiile i-au adus sfârșitul, ci spiritul ei de sacrificiu. Ar face-o din nou, pentru oricare dintre noi. Acesta i-a fost destinul și l-a îmbrățișat în aceste ultime luni. A făcut-o pentru Ema și pentru... Doamne, dar cum e posibil așa ceva? Oare să fie adevărat?

— Atunci de ce nu se trezește? se panică Mona. Tată, mama e inconștientă.

Eric îi verifică pulsul și-i simți inima bătând tot mai rar. Neliniștea-l cuprinse și pe el. Își lungi soția pe pământ și făcu ce ea nu-i permisese. Prinse cu ezitare mânerul pumnalului și-l extrase dintr-o mișcare, ca pe un leucoplast lipit bine pe rană. Sângele începu să curgă din nou, de un roșu intens, și Mona nu-și suprimă țipătul. Începu să-și lovească tatăl, reproșându-i alegerea.

— Tată, ce-ai făcut?!

Se aruncă în genunchi și apăsă cu palmele pe rana deschisă.

— Mona, poate nu tot ce vezi în filme funcționează, încercă David să o facă să mai slăbească din forța cu care apăsa.

— Bine că știi tu! i-o reteză ea.

— Mona, mai încet, sări și Eric. Poate rănești...

— Ce să rănesc, tată, mai mult decât a făcut-o arma asta monstruoasă? De ce-ai scos pumnalul? Mai rău ai făcut, nu vezi?

Fata își aranjă cu podul palmei părul venit pe față și se murdări toată de sânge. Începu să plângă cu suspine, cu palmele încă lipite de trupul mamei sale.

— Mamă, nu te pot pierde și pe tine! Nu din nou! Am nevoie de tine! Te rog, trezește-te, șopti. Te iubesc din toată inima. Nu mi-o frânge. Doar nu i-a dat Iris lumina degeaba...

Eric o trase spre el și o strânse la piept, sărutându-i părul înclisat.

— Va fi bine. Vom fi bine, îi spuse plângând și el, fără a-și crede propria minciună. Mama ta va fi mereu lumina noastră, indiferent unde va străluci. Ne vom regăsi mereu, știi bine. Dacă e nevoie, mă voi duce și în lumea de dincolo, să o aduc înapoi. Dar... ai încredere. N-are inimă să ne părăsească. E o luptătoare. Vei vedea!

Se îmbărbăta, de fapt, pe sine.

— Să-mi trag două palme! le atrase dintr-odată David atenția, cu o exclamație de-a dreptul nefirească în acele condiții. Nici nu știu de ce mă mai mir...

Tatăl și fiica priviră direct spre Ema. Corpul căpătase o strălucire aparte și totul venea din interior. Din abdomenul rănit. Se minunară cu toții cum o scânteie o readuse la viață. Văzură clar licărirea care crescu în intensitate și se stinse abia după ce sângerarea se opri și rana se închise. Se priviră uimiți. Aerul pur veni și el să-și îmbrățișeze Forța și o ridică în șezut, așezându-i-o practic lui Eric în brațe.

Bărbatul pufni într-un râs necontrolat când soția lui deschise ochii.

— Am avut un vis ciudat, îngăimă Ema.

— Mamă, o îmbrățișă și Mona, fără să se întrebe dacă o rănește sau nu.

— Oh, iubito, nu cred că a fost un vis!

— N-a fost, așa-i? Ea chiar este reală. Am văzut-o. E minunată!

XXXVIII

După trei luni

Harmonie nu fusese nicicând mai frumos. Toamna își intrase în drepturi. Copacii începuseră să-și lepede frunzele galben-arămii care se așezaseră în covoare colorate pe pământul primitor.

Trei luni fuseseră îndeajuns pentru ca satul să reînflorească. Pământul se vindecase cu ajutorul Nativilor Pământ. Apa spălase tot sângele celor care muriseră pentru un vis. Focul arsese resturile asupritorilor și armele care decimaseră familii întregi. Aerul venise, ca cel din urmă Element, să reînsuflețească Natura.

Soțiile, surorile și mamele rămase singure își înmormântaseră soții, frații și fiii căzuți. Pentru ele, rănile sufletești n-aveau să se închidă niciodată.

Câmpia din localitate devenise cimitirul eroilor. Mormântul lui Iris era unul special, sculptat de mâinile pricepute ale meșterilor satului. Chipul ei fusese desenat în detaliu, cu dalta, în piatra care-i adăpostea acum trupul. **Iris: Prietenă. Salvatoare. Suflet. OM.** Acestea fuseseră cuvintele alese de amicii ei, pentru a o omagia.

Bătrânii rămași, Gloria și Victoria, apăraseră familiile ascunse în subsolul Sfatului și renunțaseră la titlul care nu le mai făcea cinste. Orice urmă de tron fusese ștearsă definitiv.

Ema hotărâse eliberarea Nativilor Focului care veniseră acolo mânați de Robert, chiar dacă incendiaseră case și oameni nevinovați. Deși își șocase Frații, Ema le ceruse Nativilor Foc

să-și ia familiile și să se reîntoarcă acasă. În Harmonie, în locul de unde strămoșii lor plecaseră cândva și la care ei râvniseră tot timpul.

Harmonie e locul nostru sfânt, al Elementelor. Natura ne-a făcut patru la număr și fără voi suntem incompleți, le spusese ea. *Haideți înapoi acasă, să fim Marea Familie, așa cum se cuvine. Vă vom primi cu brațele deschise, cât timp veniți cu gânduri pașnice. Haideți să creștem împreună și să învățăm unii de la alții. De astăzi, nu mai suntem patru Elemente separate. De astăzi, avem dreptul să iubim pe cine vrem! E inuman să ceri cuiva să-și înfrâneze sentimentele doar pentru că e, chipurile, o iubire imposibilă. Nimic, dragii mei, nu e imposibil. Bărbații nu sunt de pe Marte și femeile de pe Venus. Suntem cu toții Fiii Mamei Terra, așa că e liber la iubire! Sărbătoriți alături de noi?*

Olivia își revenise și ea repede, dar căzuse în depresie când aflase de moartea fratelui ei. Nu apucase nici măcar să-și ia rămas bun. Refuzase consolarea fiului ei și plecase odată cu Nativii Focului. David nu insistase. Îi dăduse timpul de care avea nevoie, căci, în sinea lui, știa că ea se va reîntoarce la el.

Nativii Focului nu-și făcuseră însă apariția și nu trecea o zi fără ca Ema să nu scruteze orizontul, poate-poate prinseseră curaj.

Ema, Eric, Mona și David deveniseră eroii tuturor. Fuseseră propuși să fie numiți noii Bătrâni, dar ei refuzaseră categoric. Nu mai era loc de vechile cutume. În schimb, își făceau zilnic timp să asculte păsurile semenilor şi deveniră, astfel, regii neîncoronați ai comunității. Regii inimilor lor. Şi asta le era suficient. N-aveau nevoie de etichete pentru a le fi alături. Rănile adânci li se vindecau greu, dar niciunul dintre ei nu punea preț pe însănătoșirea corporală.

Nativii din Harmonie munciseră cot la cot și reclădiseră din temelii tot ce arsese. Plânseseră și jeliseră, purtaseră doliu în memoria fraților căzuți și, zi după zi, se pregătiseră de Sărbătoare.

Harmonie se îmbrăcase în straie fastuoase. De mult nu mai celebrase o nuntă ca la carte. De fapt, niciodată nu avuseseră o ceremonie la care să participe tot satul, căci toți fuseseră invitați la petrecere. Ghirlande de flori împodobeau drumul pe care mirii urmau să pășească împreună. Zeci de fete primiră statutul de domnișoară de onoare, așa că mamele lor le pregătiseră rochițe vaporoase, la indicațiile Monei. Își pregătiseră chiar și coșulețe împletite, pe care le încărcară cu petale de flori și orez, cum aflaseră că e moda la oraș.

În casa din Harmonie ai cărei pereți spuneau povestea familiei era agitație mare.

Mireasa își privi rochia albă, imaculată, și-și admiră părul buclat lejer și florile care-i împodobeau coafura simplă.

— Vai, Mona, ești superbă! exclamă Ema, văzându-și fiica atât de elegantă.

— Eu? dădu fata din mâini. Cine vorbește! Sper să-ți moștenesc constituția. Tare mi-e că după ce voi avea un copil, mă voi face cât un butoi.

— Așa spun toate graviduțele, râse Ema. Și, chiar dacă nu pun mult în greutate, tot se văd cât un butoi. Eu m-am temut că voi fi cât ușa, pe urmă mi-am dat seama că o pot dărâma dintr-o suflare, dacă n-o să mai pot intra în casă.

Râseră amândouă, privindu-se una pe alta în oglinda care le reflecta chipurile senine și zâmbetele calde. Se îmbrățișară, nepăsându-le că-și vor șifona rochiile de gală sau își vor deranja părul.

— N-aș fi crezut că voi trăi s-o văd și pe-asta! râse Mona, ascunzându-și fața în palme.

— Dar eu? râse Ema cu poftă.

— Ce fericită sunt că voi merge astăzi la altar cu tine și cu tata. Și ce fericită sunt că nu e altarul clasic. Niciodată nu m-am simțit bine în bisericile închise. O cununie în aer liber e tot ce poate visa o fată!

— De acord, încuviință Ema.

Apoi tăcu. Își privi fiica și-i aranjă părul pe după urechi. Ochii i se umeziră și lacrimile i se prăvăliră pe obrajii îmbujorați.

— Of, mamă, ce faci? o dojeni Mona. O să-ți strici machiajul!

— Cui îi pasă? zâmbi femeia, abținându-se să nu-și împrăștie stropii pe toată fața.

— Mie! Trebuie să fii perfectă pentru tata!

— Dar sunt, admise încrezătoare. Chiar și cu rimelul curs și întins. În plus, e rezistent la apă, m-am asigurat, știam că voi plânge azi.

— I-auzi la ea! Unde era experta! o înghionti fata.

— Păi, n-am trăit eu la oraș?

Zâmbiră amândouă.

— Sper că mă vei iubi la fel de mult ca până acum. Toată lumea iubește bebelușii mai mult, șopti, atingând pântecul crescut al mamei sale.

— Prostuță mai ești! O mamă nu face deosebiri între copiii ei. Nu ți-am spus că o mamă are superputerea de a-și dubla dragostea? A o împărți nu e o opțiune. Așa că, **da**, te voi iubi cu aceeași intensitate ca până acum, cu același dor, chiar și când vei fi la numai doi pași de mine.

Fata își menținu palma pe abdomenul mărit al mamei sale, așteptând un semn, o lovitură de picior, dar bebelușul se încăpățâna să nu miște.

— Poate doarme, conchise Ema.

— Dar e o Forță! Eu sigur am dat din picioare, de cum le-am avut până m-ai născut! În plus, te încăpățânezi să spui că e fată.

— Știu că e fată, zâmbi mama.

— Bine, *Mama Omida!* Și la mine ai știut?

— Nu, nu cu siguranța pe care o simt acum. Mi-am dorit să fii fată. Dar ea are o energie diferită, nu pot explica. Îmi pare de pe-acum neîmblânzită și măreață, într-un mod pe care nu mi-l pot imagina. E ca și cum mă preschimbă din interior și vrea s-o simt, asta pe lângă mișcările fizice constante.

— Am înțeles, spuse fiica spășită.

— Hei, îi ridică tinerei bărbia lăsată în pământ. N-ai de ce să-ți faci griji. Sau să fii geloasă. Tu ai un loc special în inima mea, pe care nu-l va lua nimeni niciodată. Nu voi rupe din dragostea pe care ți-o port pentru a o da mai departe. Mona, iubirea pe care ți-o purtăm ne-a adus împreună din nou. Ea ne-a reunit și ne-a închegat dragostea. Să mă reapropii de tatăl tău n-a fost ușor. Mi-a fost greu să-i permit să-mi pătrundă în intimitate. Cu tine, totul a decurs natural. Încă de când te-am zărit atunci, la mall, am simțit o dragoste care mi-a umplut sufletul. A fost absurd, nici măcar nu te cunoșteam, și iubirea pentru tine mi se revărsa prin toată ființa. Datorită ție m-am regăsit și am ajuns să fim din nou o familie. Da, eu și tatăl tău am creat fundația, dar apariția ta ne-a schimbat viețile pentru totdeauna. Ne-a transformat pe noi, cu totul. Am fost doar doi tineri îndrăgostiți, rebeli, luptând pentru sentimentele noastre. Dar tu, Mona, tu ai dat un alt sens vieții noastre. Ai reinventat noțiunea de iubire. De dedicare și implicare. Doamne, n-am știut că se poate iubi așa! Un pui de om ne-a făcut să nu ne mai recunoaștem. Știi că am avut momente când amândoi am stat și te-am privit dormind? Atât. Pur și simplu, ne-ai fermecat. Am stat și două ore privindu-te, admirându-ți pieptul fragil înălțându-se și coborând. Ne-ai adus liniște în casă. Ți-am adorat chiar și plânsetele! Nu m-au întristat o secundă. Le-am perceput ca pe o declarație din partea ta, momente în care te cereai în brațe. Și-apoi, la pieptul meu, reînfloreai. Mă prindeai cu degetele tale mici și cărnoase și-mi frământai pielea. Am simțit, în acele momente încărcate de miracol, că Dumnezeu ne-a binecuvântat cu cel mai nobil înger din toată Grădina Sa! Și să știi că la fel simt și-acum!

Ema începu să plângă din nou, lacrimile căzându-i din ochi aidoma unor cristale mici. Râdea și plângea deopotrivă, ca o ploaie cu soare, și brațele sale se întinseră ca un curcubeu și-și cuprinse fata care, deși matură, se agăță de pieptul primitor al mamei.

— O, mami, cât de frumos vorbești tu despre iubire! Îmi pare rău că am momente când sunt nesigură. Trebuia să știu ce simți, mai ales că și eu simt la fel pentru tine. Ar trebui să te ajut, nu să te răscolesc așa!

— O, draga mea, e minunat să-ți pot vorbi despre iubirea pe care ți-o port, așa că nu te scuza, ci dă-mi mai multe ocazii să o fac! Te iubesc, micuța mea. Te iubesc la infinit...

— Nemărginit! completă Mona cuvintele pe care mama ei i le spunea seară de seară. Ești superbă, mamă. Sarcina te prinde de minune. Radiezi. Și uite, numai burtica e de tine. În rest, doar siluetă.

— Mulțumesc! Da, mă simt excelent, spuse, mângâindu-și burta fermă. Nu obosesc niciodată, mai mult, sunt hiperactivă.

— Vai de mine! Nu-mi vine să cred ochilor! Voi ați înnebunit? auziră vocea stridentă a Georgiei. Cum să plângeți în halul ăsta? În ziua nunții! Pardon! Înainte de-a păși spre altar. Bravo, spuse, privindu-le. Ochii voștri sunt roșii. Și vârfurile nasurilor! Și machiajul e întins, evident.

— Nu contează, râse Ema. Suntem fericite și ne iubim, asta e cel mai important!

— Spuneți-le asta și partenerilor voștri, pufni Georgia.

— Ei știu deja asta! alese Mona varianta mamei sale. Și ne iubesc și așa: cu rimelul până la bărbie și cu părul ciufulit.

— Da, da, norocoaselor! Chiar și-așa. Vreți să vină după voi? Haideți, să mergem! Doar... un pic din atingerea mea divină înainte!

Fata se înfipse în coafurile lor, aranjându-le firele electrizate. Își scoase apoi din gentuță o cutie cu pudră și tapotă fețele amândurora.

— Pudră? râse Mona. Uite cine se descurcă în Harmonie.

— Am relații! râse verișoara ei. Doamne, eu sunt cea mai fericită de când v-ați întors. Să avem liber la civilizație? Vă dați seama ce ați realizat? E fantastic! În sfârșit, simt că trăiesc în era noastră. Cosmeticele ca... – râse ea la cacofonie – cosmeti-

cele, dar voi ați gustat Coca-Cola aia? Pfff..., își dădu fata ochii peste cap.

Mona și Ema râseră în hohote, iar fata se prinse și ea în joc. Raul apăru în prag, cu două buchete de flori în mâini.

— Mai puteți? le întrebă.

— Uau! exclamă Mona. Sunt superbe! Sunt pentru noi?

— Bineînțeles! Să știi că Nativele Pământ le-au făcut. Au crescut floare cu floare pentru această zi specială.

Mona nu-și putea lua ochii de la minunatele buchete cu flori de câmp multicolore. Spicele de grâu și cele câteva fire de floarea-soarelui dădeau prospețime aranjamentului.

Băiatul le înmână pe rând florile prinse cu panglici albe de bumbac lucrat manual.

— Sunt chiar deosebite, îți mulțumim mult, se aplecă Ema și-și sărută nepotul pe frunte.

— Voi sunteți de vis astăzi! Mă uit la voi și nu-mi dau seama care este mireasa. Sunteți înfloritoare amândouă, radiați de fericire și emanați o stare de beatitudine! Spectacol sunteți!

— Abia a învățat cuvântul acesta și-acum se dă mare, îl luă sora lui peste picior. Mai face de-astea, cu fetele în general, să pară interesant. Înțelegeți voi...

— Da, domnișoara *mă duc la baie să-mi pudrez nasul*, sigur înțeleg, forță Raul un zâmbet.

Își puse mâinile în șold, creând astfel câte un loc special, pentru ca fiecare dintre ele să i se poată alătura. Mona și Ema își petrecură mâinile libere pe după brațele lui îndoite și ieșiră din casă.

Vremea era perfectă: soarele ardea, dar nu dogorea, iar vântul sufla lin, răscolind frunzele care nu apucaseră să stea locului prea mult timp. Ema admiră totul în jur. Iubea toamna. Era anotimpul în care Natura se dădea în spectacol și-și etala paleta de culori. Totul era armonie și comuniune, de la Elemente și până la oamenii care renăscuseră, în ultimele trei luni. Se putea citi schimbarea pe fețele lor, în interacțiunile dintre ei.

Micile mirese apărură în fața lor și păşiră săltat, ca un joc copilăresc emanând bucurie. Se țineau de mâini, chiar dacă una era Pământ și alta Apă, și chicoteau. Merseră pe jos minute bune și alaiul crescu în spatele lor. Lumea râdea și cânta. N-aveau nicio grabă. Timpul nu-i presa. Nimic nu era urgent. Nu aveau să întârzie, căci timpul măsura doar bătăile inimilor și intensitatea iubirilor. El contoriza fiecare *te iubesc* și depozita jurămintele de dragoste, adunând secundă cu secundă pentru a da impresia de eternitate tuturor poveștilor.

Era ziua dragostei nemuritoare și a puterii sacrificiului. Ce infinite pot fi bucuriile atunci când te abandonezi iubirii! Când nu-ți înfrânezi sentimentele, când nu-i dictezi inimii să urmeze raționamentele minții! O minte poate înșela, se poate tulbura atunci când nesiguranța pătrunde pe o ușă numai de ea știută, dar o inimă, **niciodată**. Inima nu greșește, nu te păcălește și nu o poți minți. Ea e motorul adevărului, care pompează apoi magia prin tot corpul. Să iubești e magic. Să-ți îmbrățișezi iubirea e feeric!

Așa că Ema păși desculță pe nisipul umed, cu o bucurie molipsitoare. Radia de frumusețe și de fericire. Își privi soțul dincolo de mulțimea adunată. Marea-i scălda picioarele. Îi citi emoțiile, mai ales că Mona i se alăturase și-o așteptau, braț la braț. Nu putu să nu-și reamintească nebunia care-i trecuse bărbatului prin minte, în urmă cu o lună de zile.

— Mărită-te cu mine! îi spusese pe nerăsuflate, când o găsise în grădină, săpând niște flori, murdară până la coate.

— Dar sunt deja soția ta, pufnise ea amuzată.

— Și ce? Ne-am unit acum douăzeci de ani și încă tremură carnea pe mine când te văd! Știi că inima mea e gata să-mi sară din piept de fiecare dată când îmi oferi un zâmbet! Vreau să-ți promit din nou că *te voi iubi pentru totdeauna...*

— Tocmai mi-ai spus-o, îi zâmbise Ema la fel de șarmant, cuibărindu-se în brațele lui.

— Și-ți voi spune zilnic!

— Dar...

— Dar vreau să-mi redevii soție, cu un nou legământ! Vreau să-ți vorbesc din nou despre dragostea mea, pe malul mării. N-am încetat niciodată să te iubesc, totuși, mă reîndrăgostesc întruna de tine. Câți au șansa pe care am avut-o noi? Îți zic eu: puțini. Spune-mi că-s de modă veche, dar eu vreau să-ți jur din nou iubire pe veci, spusese îngenunchind.

— Da! Da, de infinite ori, **Da**!

Și-o făcuse. Toți rămăseseră surprinși, dar aplaudaseră nebunia lor. Mona fusese cea mai fericită și se autoproclamase domnișoară de onoare. Acum stătea la brațul tatălui ei, radiind de fericire, așteptând să-și ducă rolul la bun sfârșit și să-i ofere locul ei mamei sale.

David, îmbrăcat într-un costum subțire de in, veni în întâmpinarea ei și-o conduse la bărbatul care avea să-i redevină soț, de data asta în fața tuturor.

Ema păși emoționată, iar rochia albă, simplă, cu mâneci lungi și largi, despicate până la umeri, i se lipi de corp în adierea brizei. Își admiră bărbatul, la fel de chipeș ca în urmă cu două decenii. Hainele albe, lejere și părul pieptănat pe spate, dar pe care vântul nu-l ținea în loc, îi conferea alura unui zeu coborât pe pământ.

— A fost o onoare pentru mine. Te las acum pe mâini bune, îi spuse băiatul la ureche, sărutând-o ușor pe obraz.

— Cele mai bune. Mulțumesc, David. Și-ți mulțumesc pentru că-mi faci fiica fericită. Încă puțin și veți fi și voi aici, în locul nostru.

— Mamă, îl sperii! glumi fata, care se pregăti să se retragă. Își îmbrățișă tatăl cu putere și-apoi sări la gâtul Emei, mai să o dărâme. Scuzeee, dar, pe bune acum, cât de *cool* e să poți asista la nunta părinților tăi?!

Fata reuși să fure hohote vesele de râs de pe buzele tuturor. Se prinse de mâna iubitului ei și-l ținu strâns până părăsiră plaja.

N-aveau primar sau preot, nici pe altcineva care să le oficializeze cununia. Natura și Nativii erau singurii martori de care aveau nevoie.

Cu spuma mării mângâindu-le picioarele, Ema și Eric își prinseră palmele și cuvintele le veniră atât de natural, de parcă nu s-ar fi așternut greutatea anilor peste ei:

— Ești frumusețea și mireasma florilor, ești mângâierea vântului, adierea șoaptelor, căldura răsăritului, măreția apusului. Ești aerul dimineților răcoroase de primăvară, al arșiței dogoritoare de vară, al umezelii neprietenoase de toamnă și al gerului tăios de iarnă. Ești Aerul pe care îl respir secundă de secundă, fără de care nu mai pot trăi. Te-am iubit la nebunie, astăzi te iubesc nemărginit și te voi iubi de mâine înainte... fără cuvinte!

— Vai, ce drăguț, îi spuse Mona la ureche lui David. Sunt jurămintele lor vechi. Nu-mi vine să cred!

— Serios? se miră băiatul. Mai țin minte, după atâția ani?

— Te mai miră ceva la ai mei?

Emei i se umeziră ochii la auzul cuvintelor cu care se legaseră când erau doar doi copii. Nu vorbiseră despre ce-și vor spune, dar și ea știuse că-i va jura aceeași iubire pură, pe care poate nu o spuseseră atunci perfect, dar care se dovedise mai puternică decât toate piedicile din lume.

— Ești izvor de bunătate, sensibilitate și înțelepciune. Ești susurul apei line care-mi aduce pace în suflet și îmi oferă siguranță. Ești sufletul imensei mări în care mi se scaldă inima, ești dragoste molipsitoare. Azi îți promit iubire pe veci, ție, celui care mi-a fost dat să-i fiu jumătate. Sunt dependentă de tine, de iubirea ta și îți promit că nu mă voi sătura niciodată să te privesc, să te iubesc, să te completez.

Își arătară apoi palmele, își potriviră cele două jumătăți cicatrizate și formară aceeași inimă întreagă care-i uni din nou, pe viață.

— Ești a mea pentru totdeauna!

— Ești al meu de-a pururi!

Când razele soarelui străpunseră norii și ajunseră să le mângâie chipurile, se sărutară. Piepturile le tresăltară de atâtea emoții și obrajii li se scăldară în lacrimi de fericire pură. Mâinile li se întâlniră pe abdomenul Emei, mângâind rodul în creștere al iubirii lor.

— Nu-mi vine să cred că vom fi din nou părinți! se minună Eric.

— Nici mie! Mai ales după ce am pierdut-o pe Maia.

— Hei, nu te întrista! Tu ai mai crescut un copil, atât de incredibilă ești!

— Cred că, până la urmă, superputerea mea specială este să fiu mamă, zâmbi pentru sine.

— Una din ele. Să nu uităm că ești o supersoție. Și... oare ce ne-așteaptă de-acum înainte?

— Contează? Să ne surprindă destinul! Căci prin toate vom trece împreună, bucurii și tristeți deopotrivă. Te iubesc, Apa mea bătăioasă, și îți mulțumesc că n-ai încetat să mă cauți și să mă iubești.

— Viața fără tine e ca o carte cu pagini rupte și știi că eu țin la cărțile mele. Sufăr și la cel mai mic colț întors, râse. Iubirea pentru tine e ca un izvor, știi? Adică nu seacă niciodată și îmi alimentează viața. Tu ești sursa Apei mele, pare-se. Așa că da, te-am căutat și te-am așteptat, fiindcă ești jumătatea vieții mele și dragostea ta e tot ce am nevoie ca să-mi fie bine.

— Se mai pupă mult ăștia doi? se rușină Mona, privindu-i de la depărtare.

— Cred, totuși, că se sărută... pasional, învârti David cuțitul în rană. Au mai făcut și-un copil de când s-au reunit, deci nu pierd timpul.

— O, mai taci din gură, îl mustră fata cu dragoste, dându-i ușor un cot.

— Știi, mă fascinează ai tăi, pe bune. Sunt așa... perfecți. Unul pentru celălalt. Sunt ca... apa minerală!

— Cum? se încruntă Mona. Cum adică... ca apa minerală?

— Simplu: Apă plus Aer egal apă minerală. Te-ai prins? Apă cu bule.

— Ha, ha, ești foarte comic, nu glumă! Dar... îmi place. Și apa minerală chiar e spectaculoasă, nu?

— Absolut! Nu te mai poți sătura de ea.

— Și noi? Noi ce suntem? îl provocă.

— Pământ și Foc, se gândi David, scărpinându-se în creștet, gânditor. Suntem ca lutul ars. Devenim un alt material: unul dur și compact. Eu sunt Elementul care te preschimbă într-o altă versiune a ta și tu, ei bine, tu ești Elementul care dă sens vieții mele. Ardem împreună, îmbrățișați și, la final, Dumnezeule, suntem un întreg, de parcă n-am fi fost nicicând despărțiți!

— Hai s-o ștergem de-aici! îi spuse fata la ureche.

— Adică... cum? Adică... acum? Adică... ce? se bâlbâi băiatul, înroșindu-se tot.

— Exact acum și exact ce crezi, îi făcu fata cu ochiul. Hai să ardem altfel împreună! Doamne, ce te mai poți rușina! Mereu aș fi crezut că eu voi cea care va intra în Pământ de rușine. Dar nebunia din ultimele luni mi-a arătat că viața e scurtă, David, și eu nu mai vreau să treacă timpul peste noi. Am convenit cu toții să stăm un an acasă și să punem Harmonie pe picioare și abia apoi să ne reîntoarcem la școală. David, vreau să trăiesc! Și vreau să mă simt vie alături de tine!

— Te iubesc fără măsură, știi asta, nu? E ceva în aerul acesta de acasă care te face să fii sincer și să-ți dai frâu liber sentimentelor, fără să-ți pese că poate ești prea siropos.

Îi puse mâna dreaptă pe după gât și o trase spre el până ce buzele lor se atinseră. Fata fu mai timidă la început, luând-o prin surprindere gestul lui în public, așa că-și lăsă mâinile să-i atârne pe lângă corp. Dar sărutul lui fu incisiv, demonstrându-i că trecuse peste rușinea de care ea îl bănuia, așa că i se agăță de gât, sorbindu-i dragostea picătură cu picătură.

— Hai să mergem! îi spuse el șoptit. După tine!

Fata chicoti și-l prinse de mână. Privi în spate, către părinții ei, care aveau ochi doar unul pentru celălalt, și alergară amândoi în direcția opusă, complici în aventura care-i aștepta.

Petrecerea se ținu afară, în locul în care până nu demult se antrenaseră. Întinseseră mese și aduseseră fiecare scaune de acasă, atârnaseră instalații de copaci și flori de toamnă. Femeile gătiseră în aer liber și mustul proaspăt preparat umplea paharele tuturor.

— I-ai văzut furișându-se de la ceremonie, nu? se impacientă Eric.

— Da, normal că i-am văzut, râse Ema.

— Da? Și? Ce părere ai despre asta? spuse, bătând agitat din picior.

— Eric, e normal! Ce ești așa disperat? Nu așa am fost și noi la vârsta lor? Ne-am furișat cu fiecare ocazie și ne-am iubit când am apucat și pe unde am apucat. Ai uitat?

Bărbatul își dădu ochii peste cap.

— Știu că e fata ta și rolul de părinte îți trezește niște simțuri pe care ai fi jurat că nu le vei asculta în veci, continuă femeia. Vrei s-o protejezi și să rămână o copilă inocentă. Dar uită-te la ei – îi arătă pe ringul de dans improvizat, îmbrățișați, râzând copios. Se iubesc. Așa cum am făcut-o și noi. Eu sunt fericită pentru ei!

— Da. Știu. Doar că nu-mi pot stăpâni vocea asta de tată superprotector dinăuntrul meu, care-mi șoptește să mă duc acolo, să-i trag una băiatului și să-i spun să-și ia labele de pe fetița mea. Numai că... nu mai e copilă, realiză el, melancolic.

Femeia râse și-l îmbrățișă.

— Vrei s-o ștergem și noi de-aici? îl provocă, făcându-i cu ochiul.

— Ema, nu glumi cu de-astea! îi zâmbi bărbatul. Tare-aș vrea, dar stau ăștia cu ochii pe noi ca pe mașini străine. Vrei să ne știe mâine tot satul?

— Ei, na! Dar, da, ai dreptate. Hai să ne bucurăm de petrecere. Și... ce planuri aveți în calitate de bărbat proaspăt însurat? destinse Ema din nou atmosfera.

— Să știi că am ceva în plan, o surprinse Eric. Da, da. Ce, nu te-aștepți să te iau prin surprindere? Ei bine, află că am de gând să-mi fac niște tatuaje. Așa, mari, pe ambele brațe, își dezveli Eric umerii. Să fiu mai *macho*.

Ema pufni în râs, văzându-l gesticulând de zor.

— Eric, ce faci?

— Cum? M-am gândit că-ți va plăcea.

— De ce, că le avea Robert?

— Nu cred că te-au deranjat, se prefăcu el ofensat.

— Tatuajele au venit cu el la pachet, așa că ce era de comentat? Mi-o fi și spus că eu l-am pus să și le facă, la câte gogoși mi-a vândut, încercă ea să mute atenția de pe el. Să înțeleg că ne-ai văzut sărutul... își dădu ea seama.

— Da, l-am văzut, mărturisi el. Și i-am mai văzut și brațele alea toate numai fibră, cu flăcări colorate. Era tot...

— Eric, mai ai?

— Nu, nu, ai dreptate. Am vrut doar să-mi iau asta de pe suflet.

— Aha, îngăimă femeia amuzată. Mă bucur pentru tine!

— Doamne, era să uit: La mulți ani, iubito! Zece octombrie, ce zi minunată! Ziua în care ai apărut pe lume și-acum, iată, ziua în care îmi redevii soție.

— Mulțumesc că te-ai gândit la toate. Numai tu știi să faci o femeie să se simtă specială! Tu și numai tu! Așa că eu te prefer fără tatuaje, îi zâmbi.

Veni noaptea și satul fu luminat doar de becurile colorate, ornamentale, aruncând jocuri de lumini și umbre peste tot spațiul petrecerii. Lumina crescu în intensitate și întunericul nopții se sparse brusc. Umbrele se înălțară, vii, peste cele artificiale. Nuanțe de portocaliu și galben tăiară în negură și se apropiau.

— Foc! spuse Eric tare.

Toți se-adunară într-un loc, unii speriați și alții pregătiți să ia atitudine.

— Nu vă panicați! le spuse Ema. Sigur există o explicație.

Și ea veni sub forma unui grup uriaș de oameni, cu torțe arzând în mâini. Erau femei și copii, în special, cărând în spate câte un bagaj mic, improvizat în cârpe legate cu noduri pe umeri. În fruntea lor – Olivia. Inima lui David sălta de bucurie. Nu se putu abține și fugi spre ea, aruncându-i-se în brațe. Femeia nu protestă. Mai mult, îl îmbrățișă cu dragoste, la rândul ei.

— Olivia... rupse Ema tăcerea stranie care se așternuse.

Îi observă cicatricea mare de pe față și-i zâmbi, căci îi aminti de Iris și de semnul ei distinctiv, pe care-l purtase fără sfială pe chip.

— Am venit cu gânduri pașnice, se adresă ea tuturor. Ne-am gândit la ce ne-ați propus și am venit astăzi, aici, în speranța că aceste familii își vor găsi un loc printre voi. Sunt oameni nevinovați, care merită o șansă la un trai mai bun. Sunt copii care au nevoie de educație și de-o copilărie normală. Noi, fii ai Focului, am crescut în spiritul războiului. Am învățat să mânuim o sabie de lemn, în loc să ne jucăm și noi cu păpuși și mașinuțe. Cândva, Harmonie a însemnat stabilitate și egalitate, a promovat iubirea față de semeni. Avem multe de oferit și multe de învățat. O putem face împreună. Ne-ați vorbit despre Marea Familie. Ei bine, ne-a luat ceva timp până ne-am adunat, dar suntem aici. Ce spuneți?

Ochii Nativilor Focului erau umezi, chipurile lor vorbeau despre sacrificiu și durere. Mâinile le erau muncite și trupurile istovite. Copiii erau murdari, dar sănătoși.

— Bine ați venit! le strigă Ema tuturor. Vă mulțumesc, în numele tuturor fraților noștri, că ați ales să dați o șansă comunității să se reîntregească, așa cum a fost ea lăsată de Mama Natură. Sunteți bineveniți! Vom găsi un loc pentru fiecare dintre voi.

Întinse mâna spre Olivia, în semn de armistițiu. Femeia o privi cu reticență și înghiți în sec înainte de a i-o întinde și ea pe a ei.

— Asta nu înseamnă că vom deveni prietene, să grăbi să clarifice lucrurile, în șoaptă.

— Toate la timpul lor, Olivia.

Mama lui David se întoarse spre oamenii din spatele ei, făcând un semn din cap. Apoi anunță spre cei din Harmonie:

— Am ceva pentru voi. Am găsit-o în cabana Sarei și m-am gândit că locul ei e aici.

Nativii Foc dădură din mână în mână o carte, pe care Olivia i-o înmână în cele din urmă Emei.

— Marea Carte! se minună femeia. Mulțumesc! Da, locul ei e acasă! Și acum avem noi pagini de completat!

Peste alte trei luni

Sala Sfatului era neîncăpătoare. Toți copiii satului se adunaseră, la unsprezece fix, ocupându-și locurile, cuminți, pe pernele așezate cu atenție pe podea. Erau numai ochi și urechi.

În capătul sălii, pe un scaun înalt, Mona își luase rolul în serios. Cartea cu coperte groase fusese, timp de o oră pe zi, centrul Universului. Și ea, fata care le oferise clubul de lectură mult promis, își intrase întotdeauna foarte bine în rol. Le citise cu intonație, mărind suspansul, de-i făcea pe cei mici să se prindă unul de celălalt și să nu-și mai dea drumul până când acțiunea nu se liniștea.

De câteva zile, făcuseră rost de încă un volum, așa că David citea și el. Copiii erau mai mult decât fascinați, privind când la unul, când la altul, în funcție de personajul căruia îi dădea viață.

„— Bea-o tu pe aia! spuse Harry. Stai, întoarce-te și ia-l pe Ron. Luați-vă mături din camera cu chei zburătoare – o să vă ajute să vă

ridicați prin trapă și să treceți de Puffy. Duceți-vă imediat la voliera bufnițelor și trimiteți-o pe Hedwiga la Dumbledore. Avem nevoie de el. S-ar putea să fiu în stare să-i rezist o vreme lui Snape, dar oricum ar fi, nu sunt un adversar pe mărimea lui.

— Dar, Harry, ce te faci dacă Știm-Noi-Cine e cu el? interveni Mona, mimând panica.

— Păi, am mai avut o dată noroc, nu? zise Harry, arătând cu degetul la cicatricea din frunte. Poate c-o să am și de data asta.

Lui Hermione începu să-i tremure buza. Fără veste, se repezi la Harry și-l luă în brațe.

— Hermione, ce faci?

— Harry, ești un vrăjitor de înaltă clasă, să știi!

— Nu-s la fel de bun ca tine, spuse Harry, vădit stânjenit, în timp ce Hermione îi dădea drumul din brațe.

*— Eu? zise ea ridicând din umeri. Eu nu fac decât să citesc! Și m-ajută capul! Dar în viață sunt lucruri mult mai importante – prietenia și curajul și... Te rog, Harry, ai grijă de tine."**

— Mona! E timpul! risipi vocea Georgiei farmecul poveștii.

— Acum? Ești sigură?

— Foarte! Se aude de la colț!

— Nuuu, protestară copiii în cor.

— Ce se întâmplă mai departe? vru o fetiță să știe.

— A băut poțiunea?

— A fost otrăvitoare? nu conteniră micuții cu întrebările.

— Trebuie să pleeec! sări Mona de pe scaun și făcu slalom printre copiii pe care-i lăsă cu buza umflată.

— Voi mai rămâne eu cu voi puțin, să terminăm capitolul, îi liniști David. De fapt, e ultimul capitol din *Harry Potter și piatra filosofală*, pare-se. Vă vine să credeți?

— Nuuu, strigară copiii supărați.

— Dar mai sunt încă șapte cărți în serie, aruncă băiatul vestea la fileu, iar ovațiile nu încetară să apară.

* J.K. Rowling, *Harry Potter și piatra filosofală*, București, Editura Arthur, 2015, pp. 322-323.

Mona o rupse la fugă până acasă. Voise să nu plece astăzi, căci ninsese cu o noapte înainte, dar Ema insistase să nu-și încalce promisiunile făcute micilor Nativi. Era sfârșit de ianuarie și cerul nu se săturase de nins. Gerul se mai domolise și zăpada scârțâia sub picioare.

Venise momentul. De cum intră pe ușă, o auzi. Ema striga, un sunet care aducea mai mult a mârâit, alternat cu o respirație sacadată. Și-apoi urletul revenea, mai puternic. Fata nu îndrăzni să intre, așa că rămase la ușă, lipită de lemnul pe care, pe nesimțite, începuse să-l scrijelească cu unghiile. Când strigătele încetară, răsună cel mai dulce sunet posibil: un plânset de copil, puternic și intens, semn de bun augur la o naștere.

Și-abia atunci dădu buzna în cameră. Eric preluase deja copilul de la moașă și i-l pusese Emei pe piept. Bebelușul se zbătu și se liniști când simți căldura mamei și mirosul ei familiar. Ochii femeii se inundară de lacrimi și sărută capul firav al nou-născutului.

— Hai, Mona, să-ți cunoști...

— Surioara?

— Exact, surioara.

— Uau! E minunată. E superbă. Perfectă! E ca un ghem de piele, se minună Mona, atingând-o ușor, doar cu vârful degetului. Un ghem gălăgios și lipicios, spuse, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Felicitări! Ai avut dreptate, mamă. Ai știut, în tot acest timp. Bine-ai venit pe lume, micuță Forță. Bine-ai venit în familia noastră... ezită fata, când își dădu seama că părinții ei nu se hotărâseră în privința numelui. Cum o va chema?

— Eu spun să-i dăm toți trei un nume, ce ziceți? propuse Ema.

— Serios? se arătă Mona încântată. Spun eu atunci, se bucură ea. Să înceapă cu... **E**, la fel ca numele tău, mamă.

— Și să continue cu **V**, stabili Ema. Că e un semn de Aer și nu oricare, ci un Vărsător.

— Și să se termine cu **A**, la fel ca Aerul care o va ghida și la fel ca Apa tatălui ei mândru.

— **EVA**, spuseră toți în cor.

— E super! se bucură Mona aidoma unui copil mic.

Fata își admiră surioara, fascinată. Era... altfel. Nu văzuse mulți bebeluși la viața ei, dar micuța aducea cu un pui... de zână. Pielea îi părea translucidă, iar părul bogat cu care venise pe lume era complet alb. Nu blond, ci alb de-a dreptul, ca troienele de zăpadă care se înălțau în Harmonie. Și ochii ei erau aproape hipnotizanți. Erau de-un albastru electrizant, cu irizații gri. Mona nu-și putu înfrâna curiozitatea, așa că-i dezveli piciorușele și-i căută gleznele. Niciun semn specific Nativilor.

— E prea mică pentru asta, o lămuri Eric. Semnele nu ne apar la naștere. Depinde...

— Ei bine, interveni Ema, nu vă uitați unde trebuie.

Femeia se aplecă și reuși să-i sărute bebelușului fruntea. Ochii Monei și ai lui Eric căzură exact pe locul abia atins de buzele celei care-i dăduse viață. Pielea subțire începuse să-și schimbe culoarea, dezvăluind niște urme albicioase. Liniile curbe se intensificară până când deveniră lizibile. Formau un întreg. Un semn de Aer. O spirală perfectă, ca un melc spumos.

Eric și Mona scăpară sunete de uimire. Ema le citi sentimentele contradictorii pe chip: nu știau dacă să se bucure sau să plângă soarta care i se înscrisese micuței pe frunte.

— Știai? întrebă Eric, văzând chipul blând și calm al soției.

— Am bănuit. Iris a știut. De-aia m-a protejat cu prețul vieții ei. A simțit că succesoarea ei este pe drum.

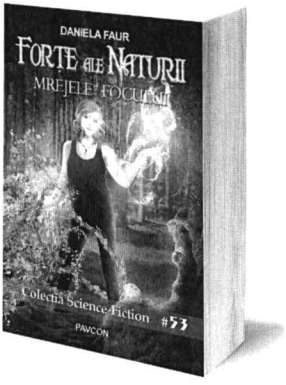
— Asta înseamnă că...? Sunteți siguri că Eva este...? lăsă Mona cuvintele să i se piardă-n aer.

— Da, nu încape îndoială. Bine-ai venit pe lume, micuța mea Eva. Nici n-ai deschis bine ochii, că ai și primit cea mai mare distincție care poate exista. Să ne trăiești frumos, să-ți fie viața lină, să nu cunoști durere, să nu cunoști regret. Și poate că-i nedrept ce-ți cer, dar mă voi ruga să ne conduci înțelept, Protectoarea noastră!

Sfârșit

Forțe ale Naturii
MREJELE FOCULUI

de Daniela Faur

„Când credeai că nimic
nu te mai poate uimi,
o face această carte!"

„Patru Elemente ale Naturii
care, împreună, formează
o poveste pe care o vei iubi
pentru totdeauna!"

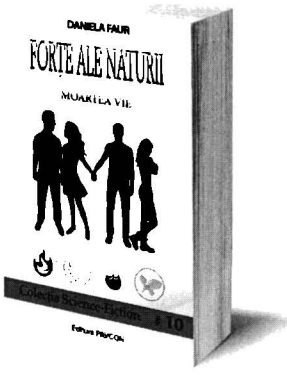
„Ciclul *Forțe ale Naturii,* continuă cu acest al doilea volum – **Mrejele Focului** – care te va conduce mai adânc în lumea celor patru elemente ale Naturii – Focul, Aerul, Apa şi Pământul! Eroii de care te-ai îndrăgostit în primul volum îşi continuă aventurile şi le duc la un nivel mult mai înalt, într-o acțiune trepidantă, de la prima până la ultima pagină!

Vei descoperi aici un univers în care oameni obişnuiți îşi descoperă forțe noi, menite să le transforme viețile şi pe ei înşişi în... altceva. Caută adânc în tine şi cercetează cu mare atenție, fiindcă s-ar putea să descoperi o ființă despre care habar nu aveai că poate fi... altceva, că poate face... altceva şi, mai ales, că poate obține... altceva de la viața ei."

Titlu: *Forțe ale Naturii – Mrejele Focului*
Autor: *Daniela Faur*
Nr. pag.: *272*
Colecția Science-Fiction: *#53*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Forțe ale Naturii
MOARTEA VIE

de Daniela Faur

„Pasionantă, uimitoare,
plină de vervă!"

„Patru Elemente ale Naturii
care, împreună, formează
o poveste pe care o vei iubi
pentru totdeaun!"

„Plonjează cu încredere într-un univers în care visai de mult să ajungi. Acel univers unde oameni obişnuiți îşi descoperă deodată forțe noi, menite să le transforme viețile şi pe ei înşişi în... altceva. Caută adânc în tine şi cercetează cu mare atenție, fiindcă s-ar putea să descoperi o ființă despre care habar nu aveai că poate fi... altceva, că poate face... altceva şi, mai ales, că poate obține... altceva de la viața ei.

Ciclul *Forțe ale Naturii,* care începe cu acest prim volum – **Moartea Vie** – te va purta într-o lume în care cele patru elemente ale Naturii – Focul, Aerul, Apa şi Pământul – duc o luptă acerbă pentru întâietate în existențele unor eroi de care te vei îndrăgosti iremediabil."

Titlu: *Forțe ale Naturii – Moartea Vie*
Autor: *Daniela Faur*
Nr. pag.: *256*
Colecția Science-Fiction: *#10*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

"O carte fantastică, scrisă lejer, fără pretenții. Te face să-ți dorești să nu o lași din mână până nu o termini."

Literatura pe tocuri

"Am adorat cartea asta! Și nu exagerez deloc! De ce? Finalul a fost unul care mi-a dat fiori, pentru naturalețea cu care autoarea împletește totul, pentru originalitatea Danielei Faur în ceea ce privește subiectul despre care alege să scrie, stilul aerisit, ușurința cu care scrie, fluiditatea replicilor."

Anca și cărțile

"Dacă în carte este vorba despre Nativi, trebuie să vă spun că Daniela este Nativă într-ale cuvintelor și poveștilor fantastice!"

Rândurile Evei

"Dacă ești deja în mrejele focului, cu poftă de citit ceva tare bun, ceva care-ți va frige rațiunea, îți va coace realitatea şi îți va fierbe sângele în vene, lasă-te captivat de o lume în care te vei pierde ca prin magie. Șefa de ceremonii magice perfecte, nimeni alta decât Daniela Faur."

Bookcaffe

ISBN 978-606-9057-48-3
9 786069 057483

